
Totul a început cu o
CRIMĂ...
AUTORUL
BESTSELLERULUI
Femeia de la fereastră
sfârșitul
poveștii
A.J. FINN
LITERA
buzz
BOOKS

A. J. FINN

SFÂRŞITUL POVEŞTII

Original: *End of Story* (2024)

Traducere din limba engleză şi note:
DANA-LIGIA ILIN

virtual-project.eu

LITERA®

— 2024 —

pentru
Jennifer Joel
şi
Felicity Blunt

„Da, chiar şi în familiile simandicoase,
în familiile importante, în familiile sus-puse…
N-ai habar… ce jocuri se desfăşoară!”

Casa Umbrelor

MARŢI, 23 IUNIE

Într-o clipă au s-o găsească.

Au s-o găsească acolo unde pluteşte, cu degetele răşchirate în apa marmorată, cu părul răsfirat ca un evantai japonez. Pe sub el alunecă peşti, trec prin el; patinează pe lângă linia trupului ei.

Filtrul zumzăie. Heleşteul freamătă, licăreşte. Ea tremură la suprafaţă.

La începutul dimineţii, ceaţa a dat târcoale – un rotocol tipic pentru San Francisco, gros ca o catifea şi rece –, dar acum ultimele resturi se evaporă şi curtea se scaldă în lumină: pietrele de pavaj, cadranul solar, un şir ordonat de narcise. Şi heleşteul, acel cerc perfect adâncit lângă zidul casei, cu peştii lui strălucitori, cu frunzele lui de nufăr ca nişte stele.

Într-o clipă, un ţipăt o să spintece aerul.

Până atunci, totul e tăcut şi totul e neclintit, în afară de tremurul apei şi de mişcarea înceată a peştilor koi şi de unduirea trupului ei.

În cealaltă parte a curţii se deschid uşile de sticlă, cu soarele alunecând pe geam. O respiraţie. Apoi acel ţipăt.

Au găsit-o.

CU ŞASE ZILE ÎNAINTE: MIERCURI, 17 IUNIE

1

— Îţi plac cărţile poliţiste?

Nicky ridică ochii spre oglinda retrovizoare. Şoferul de taxi îşi mijeşte ochii spre ea prin lentilele rotunde şi groase ca fundul de sifon.

— Am impresia că citeşti o carte poliţistă, zice el răguşit.

Maşina trece peste o groapă din pavaj, se zguduie sub ei.

Ea ridică volumul broşat.

— Agatha Christie. *Crima din Mesopotamia*.

Bărbatul are chef de vorbă, şi Nicky vrea să-i facă pe plac. În meseria de şofer de taxi probabil că te simţi singuratic.

— Fumezi?

— Nu.

— Bine. Şi, vârându-şi o ţigară între dinţi: Eşti prea frumoasă ca să mori tânără.

O aprinde cu o brichetă Zippo deformată, iar Nicky apasă butonul geamului. Înăuntru se revarsă un aer alb, rece şi umed, care inundă bancheta din spate; apasă din nou butonul până ce geamul e la un centimetru de rama de sus şi înclină capul spre sticlă, se vede oglindită acolo: genele ţepene de la rimel, luciul sclipitor de pe buze. Nu-i o frumuseţe, ştie asta şi nu-i prea pasă.

Taxiul saltă. Geanta ei sare pe podea.

— Cred că ai ciupit bordura acolo.

— Mda, face el cu ochii la parbriz. Mă mir că n-au închis aeroportul. E o minune c-ai aterizat.

Pentru Nicky, care nu-i născută pentru zbor, întotdeauna e o minune când aterizează. Se uită dincolo de el la un val nemişcat de ceaţă, lucios ca o perlă în lumina farurilor.

— Întuneric de iunie. Bag mâna-n foc că n-ai parte de aşa vreme acolo, în est.

— Nu.

„Acolo, în est” – sună imposibil de departe, un tărâm

legendar.

El mormăie mulţumit, apoi, semnalizând, ia strâns virajul şi ţâşneşte în susul dealului. Nicky bâjbâie după centura de siguranţă.

— Cărţi poliţiste, ziceam. Fumul iese din gura lui, se roteşte prin aerul rece. O mulţime de mistere în San Francisco. Ai auzit de Zodiac?

— Nu l-au prins niciodată.

— Niciodată, mda.

Se încruntă în oglinda retrovizoare. Nicky tace; e oraşul lui, povestea lui.

— E Jack Spintecătorul al nostru, continuă el peste câteva momente. Apoi am avut *Romance of the Skies*. Un avion de pasageri dispărut în anii ’50. Zbura spre Hawaii, şi dintr-odată... Trage din ţigară înainte să încheie: Dispărut.

Un norişor de fum.

— Ce s-a întâmplat?

— Cine ştie? La fel ca balonul-fantomă. În vremea războiului, doi militari au zburat cu un balon de observaţie Goodyear, şi când s-a prăbuşit în Daly City nu era nimeni la bord. E un mister, cum ziceam... Aia de acolo! exclamă fluturând o mână spre dreapta. Cea mai veche casă din Pacific Heights.

Nicky vede o casă victoriană albicioasă cu ferestrele ca nişte ochi holbaţi, trăgându-se înapoi de la stradă ca şi cum ceva ar fi speriat-o.

— Construită cu cincizeci de ani *înainte* de cutremur, se laudă şoferul. Era o casă de vârstă medie şi a *supravieţuit*.

— Pare surprinsă, observă Nicky. Ca şi cum nu i-ar veni să creadă că încă mai e pe-aici.

— Nici mie nu-mi vine să cred, mârâie el.

În faţă e un tunel. De ambele părţi, panouri indicatoare fulgeră în ceaţă, degete fantomatice arătând înainte. *Pe aici, mergi mai departe.*

— Ai zis că eşti din New York?

— Da.

— Ei bine, ăsta-i cel mai scump cartier din ţară.

Casele se profilează ameninţător pe marginea drumului, ca nişte spectre în ceaţă: doamne din secolul al XIX-lea, suple şi dichisite, îmbrăcate în culori pastelate; una languroasă, în stil spaniol, năpădită de iederă; o parodie a stilului Tudor, bârne şi tencuială peste zidăria din cărămizi în spic; două în stil Queen Anne, cu borduri de lemn dantelate ca un milieu.

— Unii proprietari se ocupă cu noile tehnologii, o informează şoferul. Google. Uber. Să-ţi zic eu ceva despre Uber… Priveşte încruntat, dar preferă să schimbe subiectul: Mai sunt încă şi o grămadă de bani vechi aici. De genul „suntem bogaţi dintotdeauna”.

Vaporii bântuie străzile din faţă. Maşina saltă peste nişte umflături din asfalt ca nişte valuri, acum în sus, acum în jos. Lui Nicky i se taie răsuflarea.

— Avem şi la San Francisco scriitori de cărţi poliţiste. Dashiell Hammett a locuit pe-acolo. Pe Post Street.

Alt indicator răsare din ceaţă, îndemnându-i s-o ţină tot aşa. *Mergeţi înainte. Pe aici*.

— Ah, iată unul pentru tine, zice el molfăind capătul ţigării. Autor de cărţi poliţiste, locuia în… să fi fost Pac Heights? Într-un loc grozav. Ei bine, într-o noapte, nevasta şi băiatul lui au dispărut.

Nicky se înfioară.

— Au intrat în pământ. Ca avionul ăla. Trebuie să fi fost acum douăzeci şi cinci… nu, douăzeci de ani. De revelion, în 1999.

Vorbele plutesc într-un nor de fum, saltă acolo ca geamandurile.

— Ce-au păţit?

— Nimeni nu ştie! Unii îl bănuiesc pe frate – fratele scriitorului, vreau să zic – sau pe nevasta lui, sau poate pe amândoi. Unii jură că a fost puştiul. Puştiul fratelui, vreau să zic. Erau şi doi angajaţi, un tip şi o tipă. Însă cei mai mulţi… Continuă în timp ce face un viraj: Cei mai mulţi cred că a fost scriitorul însuşi. Şi am ajuns, anunţă el când taxiul frânează cu un scheunat, aruncând-o pe Nicky în faţă şi făcând cartea să-i alunece din poală.

Se uită la şofer, care se extrage din scaun şi dă ocol maşinii până la portbagaj; vârful ţigării Marlboro arde în ceaţă, luminos ca un foc rătăcitor.

Nicky îndeasă cartea în geantă. Trage adânc aer în piept, tuşeşte – în cabină miroase ca într-o vatră –, apoi deschide portiera şi păşeşte în ceaţă. Strada e ca într-un oraş-fantomă, casele mătăhăloase nu-s decât umbre, cu faţadele ca nişte cranii, înfruntându-se din priviri peste pavaj. O străbate din nou un fior.

— Ai venit pregătită cu puloverul ăla, zice şoferul când portiera se închide în urma ei cu un pocnet.

Nicky se priveşte. Cea mai scumpă piesă din garderoba ei: un pulover din caşmir antracit, simplu, cu anchior, luat de curând de la curăţătorie. Undeva peste Nebraska şi-a vărsat pe piept o bere. Pantalonii, după cum vede, sunt încă presăraţi cu păr aspru de potaie, cu toate că şi-a petrecut un întreg fus orar încercând să-l culeagă cu penseta.

Când ridică privirea, şoferul se zgâieşte la panta abruptă a aleii. Se întoarce spre ea.

— Asta-i casa aia, zice. Casa cu misterul. Ai ştiut?

— Mda, recunosc, sunt vinovată.

Şi chiar se simte aşa.

— Fir-ar să fie! M-ai lăsat să trăncănesc.

— N-am vrut să te întrerup, explică ea blând.

Nu intenţionase să-l înşele.

Însă citise totul despre soţia şi fiul care dispăruseră; de-acum ştia mai mult ca oricine. Sau aproape oricine.

Şoferul trage din ţigară şi o aruncă pe stradă. Mucul lasă în urmă o coadă de scântei, ca o cometă.

— Cum rămâne cu „Sunt doar în vizită”?

O privire spre bagajul ei, o valiză cu rotile şi un cufăraş vechi ca de pe vasele cu aburi, cu chingi de piele şi ţinte, plin de etichete de călătorie.

— Pe termen limitat.

Nicky vâră o mână în geantă şi scoate trei bancnote de douăzeci de dolari şi una de cinci.

El pipăie hârtiile.

— Nu prea mai văd bani lichizi.

— Eu sunt de modă veche.

— Şi nu ţi-e frică? Nu crezi că el i-a omorât?

Cu voce scăzută, ca şi cum ar întreba-o dacă nu crede că a băut peste măsură.

— Sper că n-a făcut-o, zice Nicky voioasă.

— Păi, atunci, distracţie plăcută cu misterul ăsta.

Trece pe lângă ea într-o adiere de nicotină; Nicky se întreabă dacă se referă la crima din Mesopotamia sau la dispariţia din San Francisco. Când şoferul se aşază pe scaunul din faţă, maşina hârâie, şi el odată cu ea.

— Distracţie plăcută şi în oraş! îi strigă. O sută treizeci de kilometri pătraţi înconjuraţi de realitate.

Portiera se trânteşte.

Nicky rămâne cu ochii la bagaje, cu spatele spre taxi. Motorul îşi drege glasul; toba de eşapament îi scuipă gaze pe picior; ascultă cum maşina se îndepărtează.

Când se răsuceşte, ceaţa s-a închis la loc, glazurată, netedă şi nemişcată ca o oglindă, ca şi cum taxiul şi şoferul lui n-ar fi fost niciodată acolo.

2

Stă în ceaţă, cu braţele încrucişate pe piept, cuprinzându-şi umerii cu mâinile, aşa cum obişnuieşte când este încântată sau neliniştită sau ambele. În spate, simte cum casa îşi ţine răsuflarea. Şi ea şi-o ţine.

De obicei, lui Nicky nu-i plac exagerările – printre prieteni e recunoscută drept cea mai raţională şi mai sănătoasă la cap –, însă a aşteptat cinci ani ca să se prezinte. Mintea i se derulează înapoi: acum cinci veri, o ceaţă albastru-neon; acum cinci ierni, Manhattanul sub zăpadă; acum exact cinci ani, în această lună, a scris acea primă scrisoare.

Dragă domnule Trapp,

Nu mă cunoaşteţi...

În adolescenţă, Nicky le-a scris autorilor de cărţi poliţiste, cerându-le lămuriri şi autografe; mai târziu, în timpul facultăţii, scrisori mai bine gândite, întrebări mai pătrunzătoare. Continuă să ţină legătura cu puţinii care sunt de acord să lase deoparte ecranul şi să pună plicuri în cutia poştală. Nicky, sentimentală, preţuieşte stiloul şi hârtia. Cerneala pătrunde în hârtia de calitate, e de neşters ca o cicatrice; e-mailul e ca răsuflarea pe sticlă, se topeşte pe dată.

Apoi, pe la sfârşitul lui iulie, un plic bleu cu numele ei crestat de-a curmezişul, săpat adânc în hârtie: *Domnului sau doamnei Nicky Hunter.*

S-a uitat pe spate, la adresa din San Francisco. A surâs.

Trei săptămâni a trudit la un răspuns. (*Dragă domnule Trapp, sunt femeie.*) Altă lună, alt plic albastru. Şi tot aşa până a venit toamna, apoi iarna, Anul Nou, încă patru ani – poate un paragraf-două de la ea, câteva propoziţii de la el –, până la ultima scrisoare, bătută la maşină cu acelaşi tuş inegal, cu literele gâfâind şi înghiontind-se ca pasagerii pe mare. Vă aşteptăm cu nerăbdare la noi acasă.

Îşi freacă braţele. Se întoarce încet. Ceaţa se vălureşte, se desparte ca nişte draperii, dezvăluind casa, înălţată

deasupra ei ca un val îngheţat.

Un castel în stil neotradiţional, zugrăvit în crem catifelat, construit de Bliss şi Faville în 1905, anul de dinaintea cutremurului; de atunci au locuit acolo doar patru familii, inclusiv ocupanţii actuali. „Una dintre cele mai elegante, mai de bun-gust vile din Pacific Heights, cu o vedere spectaculoasă spre Golden Gate Bridge”, spunea dintr-o suflare *Architectural Digest* într-un articol cu titlul CASA MISTERULUI. „Măreaţă ca proporţii, graţioasă ca decoraţiuni şi păzită cu străşnicie de stăpânul domeniului.” Articolul era scris cu sufletul la gură până la limita astmului.

Totuşi: o mie două sute de metri pătraţi, întinşi pe trei etaje (deasupra solului). Şapte dormitoare. Opt băi. O bibliotecă lambrisată cu lemn de nuc care adăposteşte şase mii de cărţi; o curte în care e săpat un heleşteu cu peşti koi. Duşumele de stejar alb peste tot. Lucarne privind din acoperişul ascuţit placat cu ardezie. Hol de intrare boltit. Finisaje extravagante ca un foc de artificii.

Nicky se uită la uşa principală, care îndiguieşte toată acea eleganţă, toată acea măreţie. Undeva înăuntru se află autorul care i-a captivat interesul. Se simte fremătând de emoţie ca o copiliţă.

Treisprezece trepte alunecă în sus într-o întindere netedă de marmură. Nicky se uită la ele, îşi îndreaptă umerii. Trupul îi este uşor, dar vânos, cioplit şi netezit; acum cinci ani, când s-a apucat de box, Nicky Hunter – o persoană veselă, tandră, căreia îi place să îmbrăţişeze – şi-a descoperit talentul pentru bătaie.

Saltă cufărul, ia valiza sub celălalt braţ şi urcă treptele abrupte din faţă.

În capul scării lasă jos bagajul. Un ciocan de bronz negru tronează pe uşă: un semn de întrebare răsucit fantezist şi umflat în vârf, ca o cobră. Nicky îşi plimbă mâna pe curbură, apoi aţinteşte un deget spre sonerie.

Melodia sparge tăcerea, se stinge.

Dragă domnule Trapp,

Nu mă cunoaşteţi, însă am găsit ceea ce s-ar putea să fie

o greşeală în romanul dumneavoastră…

Clicul rapid al unei încuietori. Nicky face un pas în spate.

Uşa se deschide.

În prag, învăluită din spate într-o lumină chihlimbarie, stă cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o în viaţa ei.

3

În timp ce gazda toarnă ceai de Darjeeling, Nicky o examinează.

Pare luminată dinăuntru, o doamnă-lampion. La patruzeci şi ceva de ani, cu gene bogate şi buze ca arcul lui Cupidon. Părul îi cade liber pe un umăr. Rochie simplă albastru pal – o femeie modestă, cu toată splendoarea ei: zâmbet sfios, un picior trecut cuminte pe după celălalt. Vocea ei („Lapte sau zahăr?”) e înceată, ca şi cum ar fi prăfuită de nefolosinţă.

Diana ridică privirea, şi ochii lui Nicky dau brusc ocol livingului: tapetul cu fluturi, lampadarele care încadrează canapelele, micul candelabru. Printr-o pereche de uşi cu ochiuri de sticlă zăreşte curtea, întunecată în lumina muribundă. Pe un perete, un corp de bibliotecă îngust; sub picioare, un covor persan, uzat în mod artistic. *Suntem bogaţi dintotdeauna.*

Sau bogaţi de destul de mult timp, oricum.

— Călătoria ta a fost…?

Întrebarea se stinge. Accentul Dianei e precum ceaţa, englezesc şi moale la margini.

— Cu hopuri.

— Tot drumul de la New York?

— Tot drumul de la aeroport. Nu vedeam la mai mult de un metru în faţă. Mă simţeam dusă cu iuţeala vântului într-un loc plin de mister. Ca în *Aventura degetului cel mare al inginerului*.

Diana clipeşte politicos.

— Sherlock Holmes, adaugă Nicky.

— Ah.

— Inginerul ăsta – nu, mulţumesc; doar lapte – merge de la gară spre o casă misterioasă aflată la depărtare de douăzeci de kilometri. Ferestrele trăsurii sunt vopsite în negru şi călătoria pare că nu se mai termină. Apoi, clienţii lui din casă încearcă să-l omoare. Moarte provocată de o presă hidraulică. Apoi Holmes îşi dă seama că acea casă

fusese tot timpul lângă gară. Drumul cu trăsura a fost un şiretlic: inginerul a fost dus zece kilometri şi adus înapoi zece kilometri.

Diana îşi ţuguie buzele.

— Mărturisesc…

Şi chiar sună a mărturisire.

— …că nu sunt o fanatică a misterelor, ca tine. Ca voi doi. Acum, o încruntare: Nu vreau să zic „fanatic” în sens rău.

— N-o iau în sens rău. Ce-ţi place să citeşti?

Diana numeşte un câştigător al Premiului Nobel şi doi romancieri francezi.

— N-avem nimic în comun, zice Nicky.

— Ei bine, am predat franceza ani în şir. Şi latina. Însă am citit câteva dintre lucrările tale – eseul despre Edgar Allan Poe, îmi amintesc, şi cel despre Ngaio Marsh. Ai foarte multă căldură umană. Mulţi tind să-i privească pe autorii de cărţi poliţiste ca pe nişte posibili criminali, nu-i aşa? Ucigaşi rataţi? Însă asta m-a făcut să vreau să-i cunosc. M-a făcut să vreau şi să le citesc cărţile.

Soarbe din ceai.

— Şi supervizezi scrierea de cărţi poliţiste?

— Ţin un seminar de literatură poliţistă în semestrul de primăvară. Altfel, copiii pot să scrie ce vor. Ficţiune, de obicei. Le amintesc că multe dintre marile romane americane au în centru o enigmă. *Lolita. Să ucizi o pasăre cântătoare. Fiu al acestei ţări*[1]*. Marele Gatsby* – e un roman poliţist. Detectivul n-are insignă sau pălărie de fetru, dar tot încearcă să dezlege un mister.

Diana soarbe din ceai şi Nicky îşi coboară privirea, culege de pe genunchi un fir de păr de câine. Îşi ia angajamentul să vorbească mai puţin. Nu se poate ţine de cuvânt.

— Oh, am adus daruri, zice trăgând fermoarul genţii. N-am izbutit s-o împachetez prea bine…

Cu toate că muncise patruzeci de minute, cu limba iţită printre dinţi, ca un copil care se străduieşte să deseneze

---

[1] *Native Son,* roman de Richard Wright.

fără să depăşească marginile.

Nu încape nicio îndoială că e o lupă, însă Diana are amabilitatea să întrebe ce-o fi oare înainte s-o scoată din ambalaj.

— Oh, ce drăguţ, ce mâner frumos. Cupru? Cât de veche e?

— De la începutul anilor ’20.

— O să fie încântat.

— Măcar atât am putut face şi eu. Nicky priveşte aburul care joacă deasupra ceaiului. Vă sunt foarte recunoscătoare, se aude zicând şi ridică ochii spre Diana. Acesta este un… un privilegiu cu adevărat extraordinar.

Un zâmbet, cea mai sfioasă înclinare a buzelor.

— Ai mai lucrat la un astfel de proiect? întreabă Diana. O… biografie particulară? Doar pentru cei dragi? Arată şovăielnic spre sine, ca şi cum n-ar fi sigură că este de fapt iubită. Există un termen corect?

— Niciodată. Şi nu unul de care să ştiu eu.

— Cât de tipic pentru Sebastian să introducă în ultima clipă o întorsătură. Am propus… sper să nu te superi, chiar am propus s-o scrie el însuşi, însă… O ridicare din umeri. Se teme că n-o să aibă timp s-o facă aşa cum trebuie. Şi apoi, nu are decât punctul lui de vedere. Vrea o cronică în care să-şi spună cuvântul…

Din nou, fraza se stinge ca un chibrit.

— Mai mulţi povestitori? sugerează Nicky.

— Exact.

— Cum se simte?

Farfurioara zăngăneşte când Diana o pune pe masă.

— Evident, insuficienţa renală nu te omoară până ce… te omoară. Nu cazi mort, totul e cam la fel până la sfârşit. Cu mai multe perioade de somn. Aşadar, câteva luni. Aproximativ.

Nicky încuviinţează din cap.

— Totuşi, am învăţat să nu-l subestimez niciodată, adaugă Diana, mângâindu-şi cu ambele mâini fluierul piciorului. Şi apoi, aşteaptă cu atâta nerăbdare să te întâlnească…

— O, nu la fel de multă nerăbdare ca mine.

— Puteţi să vă ciorovăiţi pe tema asta. Îi face mare plăcere să aibă cu cine să se antreneze.

Bătaia unui orologiu undeva în afara încăperii. Diana se uită la ceasul de la mână.

— Ai mâncat?

— Aş putea să devorez un sendviş, recunoaşte Nicky. Sau un ou ochi.

— Ce zici de amândouă? O să-ţi fac un *croque madame*, spune Diana pronunţând cu un accent franţuzesc perfect. Se ridică şi, netezindu-şi rochia, dă să explice: Denumirea fiţoasă pentru un sendviş cu şuncă şi brân…

În acel moment, un val năvăleşte în living.

Îl umple, îl inundă – Nicky se aşteaptă ca mobila să plutească pe o maree de sunet; aşteaptă să se spargă ferestrele, lăsând să ţâşnească un şuvoi de zgomot; candelabrul să se legene, să plouă cu cristale.

— *Adu-mi copilul!*

4

Inima i se opreşte.

Ecoul picură din tavan, se retrage din podea – întunecat şi plin, ca stârnit de zeul tunetului.

— Nu pare un om pe moarte, nu? întreabă Diana, şi Nicky surprinde apusul unei îmbujorări pe obrajii ei: o femeie care-şi îndrăgeşte soţul. Ai grijă în casa asta, adaugă. Sunetul se propagă peste tot. Nu există secrete.

Nicky se ridică, îşi agaţă geanta de umăr, îşi şterge palmele pe coapse (care-i rostul transpiraţiei din palme?) şi o urmează pe gazdă sub uriaşa boltă a holului de la intrare, unde balerinii Dianei – modeşti, fireşte – lovesc uşor podeaua. O scară grandioasă, cu poalele răsfirate în evantai, urcă la etaj şi acolo se bifurcă. Merge tăcută în spatele Dianei pe palier.

Un tablou atârnă pe perete între două ferestre înalte. Pictură în ulei, însă atât de limpede şi delicată, încât efectul este fotografic. Nicky se opreşte în faţa lui.

O pereche pe o bancă: bărbatul subţire ca o sabie în teaca unui costum de culoarea osului, cu o cravată Ascot clocotindu-i la gât, cu o sprânceană arcuită viclean; femeia, zâmbind larg, cu pantaloni de culoarea merişoarelor şi un tricou bleumarin descheiat la gât. Lângă bărbat stă o fată durdulie de vreo treisprezece ani în rochie albă cu breteluţe, cu braţul petrecut după al lui. Un băieţel blond e cocoţat în poala femeii, cu tricoul şi pantalonii scurţi identici cu ai ei. Şi el zâmbeşte, lăsând la vedere ceea ce unchiul lui Nicky numea „Uite dinţii, nu-s dinţii”. Ţine în mâini un fluture de hârtie alb.

„Într-o noapte, nevasta şi fiul tipului au dispărut”, zisese şoferul de taxi.”Ajunul Anului Nou, 1999.” Când Hope şi Cole Trapp, soţia şi fiul celebrului autor de romane poliţiste, au dispărut din două locuri separate din San Francisco… şi n-au mai fost văzuţi vreodată.

Cuvinte care pentru Nicky huruie ca tunetul dintr-o piesă de teatru radiofonic. Atâta doar că misterul familiei

Trapp s-a dovedit a fi realmente senzaţional – o revistă a descris exagerat incidentul drept „cea mai uluitoare dispariţie literară de la cele unsprezece zile în care Agatha Christie s-a făcut nevăzută în 1926” – şi acum, după două decenii, încă mai bântuie pe internet, prin minţile şoferilor de taxi, ba chiar şi prin a lui Nicky Hunter.

Diana o ia la dreapta pe lângă o scară, apoi iar la stânga, unde înaintează pe un coridor, cu paşii amuţiţi de covorul roşu. Pe un perete sunt aplice; amurgul se revarsă pe un şir de ferestre înalte. Casa are formă de potcoavă, remarcă Nicky, cu aripile înfruntându-se peste curtea ocupată de un labirint din gard viu până la genunchi. Vede heleşteul într-un colţ îndepărtat, la unirea a două ziduri, cu peşti portocalii ca jăraticul sub suprafaţă.

Peştii *lui*. Labirintul *lui*. *Casa* lui! „Campionul iluziilor”, l-au ovaţionat criticii în vremuri apuse; creatorul lui Simon St. John, gentleman-detectiv englez (şi buldogul lui francez de nădejde, Watson); corespondentul ei în aceşti ultimi cinci ani. Şi acum păşeşte pe coridoarele lui.

Nicky îşi simte venele strălucind ca nişte tuburi de neon.

Ajung la o uşă de strejar întredeschisă. Pe ea e fixat un craniu de fildeş cât pumnul, cu o verigă de metal prinsă între fălci, sub care se duelează două oase încrucişate. „Omul ăsta se dă în vânt după ciocănelele de uşi”, îşi zice Nicky uitându-se în orbitele goale, în timp ce Diana bate de trei ori. Aşteaptă.

— *In-thă*.

Uşa aproape că zbârnâie.

Ele in-thă.

În ceea ce nu poate fi descris decât ca un *cabinet*: lung şi lat şi înalt, lemn tare sub tălpi, tavan cu panouri din lemn de nuc. O serie de ferestre în faţa lui Nicky, cu geamurile curate ca lacrima, dincolo de care Golden Gate saltă peste golful întunecat; dar încăperea – cavernoasă, rapace – suge lumina serii, o înfulecă de vie.

Pereţii sunt căptuşiţi cu rafturi din podea până în tavan, gemând sub cele şase mii de cărţi, toate în şiruri strânse ca nişte dinţi. Acolo, aproape de pardoseală, un set de

antologii legate în piele, cu numele JOHN DICKSON CARR gravat cu litere aurii; deasupra, teancuri de cărţi broşate cu copertă bleu (*Gaslight Crime, Victorian Women Sleuths, Locked-Room Mysteries*), cu coperţile scorojite şi zbârcite; lângă mâna ei, un roman de Ellen Raskin cu coperta laminată, lucioasă, precum şi ceea ce pare să fie prima ediţie din *Piatra Lunii*, trei volume legate în pânză violet. Strat după strat de cotoare, crăpate şi mucegăite şi tatuate cu mici litere din folie de aluminiu care licăresc ca praful de aur într-o mină.

„Spectaculos”, îşi zice Nicky.”Absolut spectaculos.”

O scară e rezemată oblic de un perete, cu picioarele pe role; vârful i se arcuieşte peste o şină de bronz care dă ocol raftului de sub tavan. Nicky urmăreşte cu privirea şina până în cel mai îndepărtat ungher al încăperii.

În capăt este un şemineu, cu flăcările zbenguindu-se ca şi cum ar invita-o să îngenuncheze lângă vatră. Ar lua foc, se gândeşte, e ca un lemn uscat.

Şi înainte de şemineu e un birou – vechi, de lemn.

Şi pe birou, o maşină de scris – veche, de metal.

Şi în spatele maşinii de scris, un bărbat – bătrân, dar mai bătrân decât arată, Nicky ştie asta. Se ridică încet, desfăcând ca un briceag fiecare centimetru din trupul absurd de lung. Înclină capul.

— Bună ziua, domnule sau doamnă Hunter. Sunt Sebastian Trapp.

5

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi. Ce fel urât de a începe o poveste. Nu trebuie să zăboveşti prea mult.

I se adresează lui Nicky cu voce de bariton ca o catifea zdrobită, caldă şi adâncă şi roasă; se rostogoleşte fără efort pe toată lungimea camerei.

Spre surprinderea ei, Nicky tremură.

Brusc, vocea lui coboară o octavă.

— „Am mai văzut acele simptome”, continuă el teatral. „Putem considera că fecioara e uluită...”

În acest moment îi pică fisa: Holmes, *Un caz de identitate*, când detectivul îşi observă clienta păşind pe Baker Street. Un zâmbet îi trage colţurile gurii.

— „Dar iat-o că vine ea însăşi să ne limpezească îndoielile”, o îmboldeşte el.

În spatele ei, Diana murmură:

— Intră tu prima.

Nicky înaintează prudentă, în timp ce de după birou Sebastian continuă:

— „Mai rămâne un aer de spaimă pe chipul ei. Ar face bine să aibă încredere în mine. Va afla că-i sunt cel mai bun prieten.” Înclină capul într-o parte. „Dar până să vorbească eu nu pot spune nimic.”

Acum Nicky vede scaunul fragil din faţa biroului; acum percepe aranjamentul de instrumente de pe sugativa de lângă maşina de scris: un mic laţ de spânzurătoare din fier forjat; un sfeşnic de bronz fără lumânare; o sticluţă pentru otravă de un verde viperin, fără dop, goală; un pumnal îngust şi argintiu; un pistol automat Webley-Fosbery – arma preferată a lui Simon St. John.

Biroul, din stejar închis la culoare, are pe post de tăblie o vitrină adâncă de câţiva centimetri în care se află un roi de insecte, o splendoare de fluturi, roşii şi albaştri ca cerul senin şi de un trandafiriu tropical, fiecare prins cu un ac pe o placă de plută, cu aripile desfăcute larg a capitulare.

Încă trei paşi, şi Nicky stă în faţa lui. Îşi stăpâneşte

nevoia imperioasă să se cuprindă cu braţele. „Nu-i decât un om”, îşi aminteşte. Un om care, aşa cum remarcase un critic, a scris „cele mai bune poveşti poliţiste plasate în Epoca de Aur, de la Epoca de Aur încoace”. Un bărbat ale cărui cărţi au lăsat-o cu gura căscată ani întregi.

E aşa de *înalt*.

Şi patrician, cu nasul ascuţit ca o sabie şi o bărbie pătrată cu gropiţă, pometi tăioşi, o coamă de păr ca oţelul. Poartă un costum din trei piese de un cenuşiu umbros, cu o cravată stacojie. „Simţi că are aceeaşi garderobă ca eroul seriei sale, până la buzunarul pentru ceas”, a scris cineva – şi iată-l, un lanţ fin atârnând din buzunar până la un nasture de sub piept.

— „De ce să vii să-mi ceri sfatul?”

Nicky nu spune nimic.

— Eşti mult mai vorbăreaţă în scrisori. Ochii lui se îngustează. *Habla inglés?*[2]

— E vorbăreaţă, nu glumă, zice Diana apropiindu-se. E emoţionată că te vede, asta-i tot. Şi a adus un cadou frumos, adaugă întinzându-i lupa.

— Fereşte-te de grecii care fac daruri, spune el. Nu eşti grecoaică, nu?

Nicky clatină din cap.

— Ai dreptate, nevastă, nu se mai opreşte din trăncănit.

— Dacă ai înceta să citezi din Agatha Christie…

— Conan Doyle, răspund într-un glas Sebastian şi Nicky.

Diana îşi aruncă braţele în aer.

— Mă întorc în câteva minute. În seara asta mergi devreme la culcare, tinere.

Rămaşi singuri, cei doi se uită unul la altul. Flăcările bârfesc în şemineu, încet şi blând.

— Cum rămâne cu *Crima din Orient Express*? întreabă Nicky în cele din urmă.

— Uite că-i vie! Bărbatul se aşază, arată spre scaun. Te rog. Ce-i cu *Crima din Orient Express?*

Ea îşi cuibăreşte geanta în poală.

— Aţi zis că n-ar trebui să fie prea multă tragere de timp

---

[2] Vorbeşti engleza? (în limba spaniolă în original).

într-o poveste. Dar acea poveste este, în esenţă, doar o serie de interviuri.

— Nu la început. La început e forfotă şi „Urcaţi în vagoane”. Vrei să tragi cortina repede. Să pui lucrurile în mişcare. Dă un bobârnac unui stilou care era pe sugativă; Nicky îl priveşte rostogolindu-se pe suprafaţa de piele. Aşa că hai să iuţim ritmul, bine? conchide el.

Trage un sertar al biroului, scoate un plic, scoate singura foaie de hârtie dinăuntru.

Şi începe să citească prima ei scrisoare.

Dragă domnule Trapp,

Nu mă cunoaşteţi, însă am găsit ceea ce s-ar putea să fie o greşeală în romanul dumneavoastră Băieţaşul albastru*. Pare un sacrilegiu chiar şi să sugerez asta!*

Îi aruncă o privire gravă.

La pagina 222 din exemplarul meu, St. John zice că Aventura soldatului alb ca varul *şi* Coama leului *sunt singurele poveşti despre Sherlock Holmes spuse de Holmes, nu de Dr. Watson. Dacă nu mă înşel,* Ritualul Musgrave *este şi ea – tehnic vorbind – povestită de Holmes.*

Cu stimă,
Nicky Hunter

— Acum uită-te la scrisoarea ta. Nu, întâi cercetează plicul.

Nicky cercetează: hârtia zbârcită, adresa editorului cu scrisul ei clar. Unduirile decolorate ale ştampilei poştale. Timbrul cu fluture încă viu colorat.

— Am apreciat *Limenitis archippus*[3]*,* spune Sebastian. Un detaliu grijuliu. Cum este şi…

Agită lupa. Examinează prin lentilă timbrul.

— E un monarh, cred? zice ea.

Insecta preferată a lui Simon St. John.

---

[3] Viceregele, fluture nord-american.

— Greşeală uzuală. E un vicerege. Un imitator. A evoluat ca să arate ca monarhul, care e otrăvitor. Cu toate că lepidopterologii au descoperit de ceva vreme că, de fapt, *ambele* specii sunt otrăvitoare.

Nicky îşi plimbă mandibula dintr-o parte în alta. E un obicei din copilărie; „O să-ţi sminteşti falca”, obişnuiau s-o avertizeze părinţii.

— De ce să imiţi altă specie otrăvitoare?

— Poate nu-şi dă seama că-i otrăvitor, răspunde Sebastian voios. Poate că viceregele nu-i chiar aşa de *nevinovat,* la urma urmei. Unde rămăsesem? Da: la a cincea mea carte am consultat un grafolog. Înseamnă expert în scrisul de mână.

Nicky ştie ce înseamnă.

El bate cu degetul în hârtie.

— Literele tale au fost suflate de un vânt răsăritean. Se înclină spre stânga. O personalitate rebelă.

Nicky aşteaptă.

— Aici, pe plic: „Sebastian” şi „Francisco”.

Stiloul se mişcă între ele.

— Pui punctul pe „i” la stânga tijei. Asta sugerează că tergiversezi.

Ea zâmbeşte politicos.

— Şi… Dar ceva pâlpâie în expresia lui, ca o flacără în spatele unui grilaj de şemineu. Se lasă pe spătar. Unde am greşit?

— Chiar de la început. Sunt stângace.

— Desigur, exclamă el trântindu-şi o palmă pe frunte. Desigur.

— Aşa că înclinarea literelor mele înseamnă, de fapt…

— …că joci după reguli.

— Iar punctele mele pe „i”…

— Arată că eşti meticuloasă. Of, atacatorul stângaci. Nu m-am aşteptat la asta. Ce-ar zice Simon?

— Nu dumneavoastră controlaţi ce zice Simon?

— Nu mai vorbim unul cu altul. Ţi-e cald? Şemineul e pe gaz, dar tot dă ceva căldură.

— Sunt bine, zice Nicky, cu fruntea transpirată.

— Bine. Arde tot timpul. Îmi place focul. Ochii lui Sebastian săgetează spre plic. Rânjeşte, bate cu degetul în ştampila poştei. Chiar au trecut cinci ani?

Practic, cea mai lungă relaţie din viaţa ei.

— Am adus cu mine ultima dumneavoastră scrisoare, spune, scoţând din geantă un plic albastru. Îmi daţi voie?

— Îmi doresc s-o faci.

Dragă Domnişoară Hunter,

Moartea a venit pentru oameni mai buni. Moartea a venit după oameni mai răi. Acum Moartea a venit după mine.

Acum cinci săptămâni am aflat…

— Ştim ce-am aflat, zice el.

Nicky sare la următorul paragraf.

…sunt un povestitor. O meserie foarte veche, în care n-am produs decât şaptesprezece romane, care, nădăjduiesc, vor rezista pe toată durata drepturilor de autor.

Zâmbesc amândoi. Zâmbetul lui se stinge primul.

Totuşi, am trăit o viaţă înainte de Simon St. John. Şi alături de el, şi după. Există pasaje din acea viaţă, din acea poveste, pe care mi-ar plăcea să le împărtăşesc, sperând că ar putea să amuze (sunt, desigur, un artist), sau chiar – să îndrăznesc s-o spun? – să lumineze.

Ea se opreşte.

— Parcă îmi amintesc că era mai mult, zice Sebastian.

Este mai mult, însă pe Nicky o stingheresc complimentele, cel puţin când îi sunt adresate ei.

Lucrările pe care le-ai publicat sunt pătrunzătoare şi omenoase – calităţi rare la un critic. Îl cunoşti bine pe Simon şi, desigur, eu sunt o parte din el, întocmai aşa cum el e o parte din mine. În dumneata, domnişoară Hunter, văd publicul ultimei poveşti pe care o voi spune vreodată. Văd

pe cineva care o poate transmite în acelaşi fel oricui doreşte să ştie.

În trei luni o să mor. Vino să-ţi spun povestea mea.

— Iar în post-scriptum mi-aţi recomandat să aduc…

— O rochie şi o mască de carnaval, da. Ce-ţi spune scrisul meu de mână?

— Îmi spune că aţi folosit o maşină de scris.

— Nu pentru semnătură, sunt sigur.

— Semnătura e doar din două litere.

El chicoteşte.

— Te-ai prins.

Nicky împătureşte hârtia. Undeva în afara bibliotecii, casa geme ca un bătrân care se ridică în picioare.

— Liftul ăla o să-mi vină de hac, oftează Sebastian. Va trebui să se grăbească, desigur. Îşi plimbă două degete osoase peste lanţul ceasului de buzunar care îi atârnă pe piept, umblând ca pe sârmă până la nasturele vestei. Nu vorbim de o *biografie* reală, ar fi ceva mult prea plictisitor. Mai degrabă o…

— Carte de amintiri?

Degetele se opresc la jumătatea pasului.

— Pe legea mea, Watson, faci progrese extraordinare. O carte de amintiri. O smucitură rapidă a lanţului, şi ceasul se rostogoleşte afară din buzunar. A fost al tatălui meu, îi explică. Unul dintre puţinele daruri pe care mi le-a făcut. Ceasul şi ţinuta militară.

Se întinde peste birou.

Nicky ia cu grijă ceasul din mâna lui. Metalul e rece; pe el sunt gravate cuvintele: TIMPUL E CEL MAI ISCUSIT UCIGAŞ.

Îşi strecoară unghia în şanţul capacului, se întreabă dacă să-l deschidă. Îi aruncă o privire scriitorului. Acesta are pe faţă un surâs mulţumit şi ochii îi sclipesc ca nişte brice. Nicky aproape că se cutremură.

Îi îndeasă ceasul înapoi în palmă. Când vârful degetului ei îi atinge pielea, i se taie răsuflarea.

— Ai întâlnit-o deja pe fiica mea? întreabă el. Nu? Ceea

ce-i trebuie copilului ăluia e o bătaie bună la poponeţ. Ei bine, vorbeşte cu Maddy, vorbeşte cu idiotul de nepotu-meu. Nu poate suferi să fie lăsat pe dinafară. Vorbeşte cu Simone, cumnată-mea, mama lui. Ea *refuză* să fie lăsată pe dinafară. Cu Diana, desigur. Cu câţiva musafiri la petrecerea noastră de săptămâna viitoare, poate; oamenii se simt generoşi când eşti pe moarte. Şi când eşti mort – *nil nisi bonum*, ştii tu, dar mi-ar plăcea să aud dinainte.

Nicky încuviinţează din cap.

— Mă întreb dacă ar trebui să vorbesc cu fostul dumneavoastră asistent. Isaac…

— Isaac Murray. Sebastian are un aer şiret. Nu l-am văzut pe băiat de douăzeci de ani. Dar mi-a plăcut de el. Mai important, lui i-a plăcut de mine. Aşa că, evident, Isaac trebuie citat din belşug. O să-i spun Dianei să-l sune.

— Şi cât timp am la dispoziţie până…

— …la moartea mea prematură? Trei luni.

Sebastian pune o mână pe Webley, îi mângâie botul de urs furnicar.

— Nu, eu… voiam să întreb cât de mult aţi vrea să stau aici.

— Nu *mai mult* de trei luni, cu siguranţă. Apropo, cine ştie că eşti aici, în San Francisco?

— Oh, prietenii. Cu toţii. Nu *toţi*, dar…

— Dar destui dintre ei. Sebastian zâmbeşte. S-a purtat frumos?

Nicky se răsuceşte pe scaun şi o vede pe Diana în uşă, o fantomă în semiîntuneric.

— În cea mai mare parte, răspunde.

— În cea mai mare parte, e de acord Sebastian. Tu erai cea care-şi risca viaţa în Otis[4]?

— Era Freddy, ducând bagajele lui Nicky la mansardă. Fred e nepotul lui Sebastian, adaugă Diana.

— Şi al tău, dragă.

— Mă rog. În timpul anului şcolar e antrenor de baseball şi de fotbal american.

---

[4] Otis Elevator Company, firmă internaţională de producţie şi întreţinere de ascensoare, scări rulante, benzi rulante.

— De *soccer*[5].

— Cunoscut oriunde altundeva ca fotbal, pentru că implică o minge şi picioare, spre deosebire de alte sporturi. Fred e liber pe timpul verii, şi a fost destul de amabil ca să-şi ajute unchiul cu dializa şi medicamentele şi comisioanele. E foarte devotat.

— E un măgar.

— Încetează. Seara asta te culci devreme, mâine o să ai parte de o mulţime de discuţii. Aştept aici.

Nicky se ridică odată cu Sebastian, se pregăteşte să-şi ia rămas-bun.

Scriitorul e însă deja lângă ea, stau umăr la umăr, Nicky cu faţa spre foc, el cu faţa spre uşă.

— Îţi mulţumesc că ai bătut atâta drum. Dacă poţi găsi partea bună din jumătate dintre autorii despre care ai scris, sper să poţi găsi partea bună din mine. Şi trag nădejde că n-o să trebuiască să sapi prea mult, încheie el cu un zâmbet larg.

Miroase vag a apă sărată şi săpun. Nicky trage adânc aer în piept. Sebastian îşi apleacă spre ea capul, ca pentru a o săruta pe obraz. Inima ei bubuie.

Şi apoi, cu o voce atât de înceată, încât tânăra femeie aproape că se îndoieşte că a vorbit, Sebastian Trapp şopteşte:

— *Şi, dacă tot ne-am apucat, tu şi cu mine poate chiar o să dezlegăm unul sau două mistere vechi.*

[5] Denumirea dată de americani fotbalului european.

6

Îşi îngăduie să se lase cutreierată de un mic fior abia după ce simte că el a ieşit din încăpere.

„Tu şi cu mine am putea chiar să dezlegăm unul sau două mistere vechi.”

Preţ de un moment nebunesc, Nicky se imaginează o fată detectiv din paginile unei cărţi, o făptură din hârtie grosolană şi cerneală neagră. Un *personaj*.

Se uită la maşina de scris, cu tastele sclipind în lumina focului, cu cadrul încordat ca muşchii, ca şi cum ar fi gata să se repeadă; e o Remington, Nicky ştie, şi din ea a ieşit fiecare pagină publicată vreodată de Sebastian Trapp.

De bărbatul acela.

Deşi mai are numai trei luni de trăit, e capabil să conducă electricitate; doar stând în faţa ei părea să radieze energie, ca o stea pe moarte. Ochii lui, când ea i-a cercetat ceasul de buzunar; vocea lui, când i s-a topit în ureche. E plină de veneraţie. E speriată.

E curioasă.

Dă ocol agale biroului, în timp ce flăcările vorbesc în şoaptă despre ea.

— Oh, icneşte când telefonul i se cutremură în buzunarul de la spate.

— Te-a omorât deja? întreabă el cu vocea aceea răguşită care lui Nicky încă îi place.

Zâmbeşte, îşi stăpâneşte nevoia imperioasă să se aşeze pe scaunul lui Sebastian.

— N-am eu norocul să fiu omorâtă în casa asta.

— De ce mormăi?

— De ce *suni*, Irwin?

Irwin e al doilea lui nume. Pe tot parcursul celor doi ani cât au fost împreună, Nicky s-a distrat tachinându-l cu asta; când a anunţat-o că voia să se despartă, primele ei vorbe au fost: „E din cauză că îţi zic Irwin?” (Nu: era din cauză că ea era „prea drăguţă pentru mine”. Aşa de drăguţă, că au rămas prieteni. Aşa de drăguţă, că în şase

luni Nicky nu i-a atras niciodată atenţia că o sună sau îi trimite mesaje aproape în fiecare zi.)

— De ce sun? Fac trimitere la întrebarea mea precedentă, şi anume omorul.

— Sunt chiar acum în biblioteca lui.

— Arme peste tot, bag mâna-n foc.

Ea se uită pe birou: laţ, pumnal, sticluţă cu otravă. Pistol. Se întreabă dacă îl poate atinge.

— Serios, iubito. El îşi dă seama brusc ce-a spus. Obiceiurile vechi mor greu. Reia: Serios, totuşi, nu crezi că tipul e un ucigaş?

— Aş fi aici dacă aş crede că tipul e un ucigaş? A scris cărţi care-mi plac la nebunie, a dus o viaţă *interesantă* – sunt norocoasă să fiu invitată. Ce face Cartofu'?

— I-am spus că nu te mai întorci niciodată.

— O să te tai.

— Vai de capul meu! Se presupune că eşti drăguţă.

— Unii ar zice că prea drăguţă. Nicky tace câteva clipe, apoi întreabă: Deci, ce face câinele meu?

— Vrei să vorbeşti cu el?

Lumea de dincolo de fereastră se întunecă brusc; flăcările se domolesc în vatră, vitrina de pe birou se umple de întuneric, biblioteca se estompează. Noaptea cade repede aici.

— Nu vreau să-l zăpăcesc. Dar mersi că ai grijă de el.

— E ca în vremurile bune. Presupun că am fost a treia alegere.

„A patra", se gândeşte Nicky.

— Prima. O să găseşti un mic „mulţumesc" sub pernă. Trebuie să te las.

Un pachet de Oreo. N-are rost să fie prea drăguţă.

Un trosnet în vatră, ca pocnetul unui bici, şi Nicky se duce repede să-şi ia geanta, trece iute pe lângă şirurile de cărţi, pe lângă scară, pe lângă ferestre, în lumina slabă de pe coridor. La dreapta ei, o scară dosnică îngustă se răsuceşte în întuneric, ca şi cum ar fi pusă pe rele, aşa că Nicky se întoarce pe unde a venit, pe coridor. O s-o aştepte pe Diana în living.

Pe palier, încetineşte pasul. Un bărbat stă în faţa portretului, privindu-l încruntat.

Un metru optzeci, clădit temeinic, cu muşchii umflându-se în mâneci. Cămaşă de in vârâtă în blugi. Păr negru ca pana corbului, aşa de negru, că e aproape albastru; barbă de câteva zile, aspră, pe obraji şi bărbie.

— Chiar şi după toţi anii ăştia, zice el privind tabloul, tot aştept ca ochii lor să mă urmărească peste tot.

Are voce gravă. Accent californian.

Nicky aşteaptă. Nicky se pricepe de minune să aştepte.

El o priveşte cu ochi căprui, cu pupile largi, gene dese.

— Freddy.

— Nicky.

Strângerea lui de mână e puternică, dar şi a ei. Ea zâmbeşte larg – e incitant să întâlnească alt Trapp, la urma urmei – şi el îi răspunde la zâmbet.

— Freddy, zice din nou, ca şi cum ar fi prima oară. Sebastian e unchiul meu. Eu sunt omul de serviciu. Nu, glumesc: de trei ori pe săptămână pornesc bătrânul… bătrânul aparat de dializă, asta-i tot. Şi în seara asta ţi-am cărat bagajul sus. Sunt eroul tău, aşa-i?

— Mulţumesc.

— N-a fost mare lucru de cărat. Te-ai rătăcit? Aţinteşte un deget dincolo de ea spre coridorul bibliotecii. Ăla-i teritoriul lui Sebastian. Şi p-acolo – împunge cu degetul mare peste umăr – sunt biroul lui Hope şi *solariul*, nu glumesc. Acum năpădit de plante.

Ochii i se smulg dintr-ai ei şi brusc zâmbeşte: un zâmbet radios de un megawatt, al unui chelner novice sau al unui copil-actor.

— Totul e în ordine? strigă el.

Nicky se răsuceşte şi o vede pe stăpâna conacului coborând pe scară. Pe degete i se leagănă o cheie.

— Freddy, îmi pare rău că te-am chemat înapoi. N-a fost o treabă prea importantă.

— Oricând. Îşi mută zâmbetul spre Nicky. Vrei să te conduc în camera ta?

— Arată-mi pe unde.

— O să-ţi arăt eu pe unde, zice Diana înainte ca mâna să-i zboare spre gură. Sendvişul tău! *Croque madame*. Of, nu ştiu de ce sunt aşa de împrăştiată în ultima vreme.

Nicky nu-i atrage atenţia că soţul ei nu mai are decât câteva luni până să treacă pe lumea cealaltă.

— E în ordine, zice, cu stomacul văicărindu-se. Aş vrea să ies un pic, oricum. N-am mai venit în San Francisco de ani buni.

— Mai pot să stau câteva minute, se oferă Freddy. Dacă ai nevoie să te duc cu maşina. Face parte din serviciu.

— Cu siguranţă am nevoie.

Diana continuă să se încrunte.

— Mulţumesc, Fred. Şi iarăşi… ei bine.

Se întoarce şi începe să urce pe scară. Nicky o urmează.

Treptele se răsucesc până pe un coridor lung cu tapet turcoaz.

— Dormitoarele, explică Diana urcând mai departe. Cele mai multe ticsite cu *curiozităţi*, le zice el. Armuri şi roţi de tors şi un număr îngrijorător de animale împăiate şi…

Pe când se apropie de etajul al treilea, cu scara dispărându-i sub picioare, Nicky îşi vede vag bagajele în capul treptelor, în faţa unei uşi. Diana încetineşte pasul, încheieturile degetelor îi ies în relief când strânge cheia.

— Sebastian s-a gândit că s-ar putea să-ţi placă să ai spaţiul tău. Aşadar, iată mansarda. O pauză. Şi iată asta, spune vârând cheia în mâna lui Nicky.

Nicky o ridică – grea, cu dinţi neregulaţi – şi, cu un scrâşnet metalic, o vâră în broască.

O răsuceşte.

Uşa se deschide.

Şi încăperea suflă un aer îmbâcsit de praf, făcând-o să tuşească. Diana tuşeşte şi ea.

— Credeam că am aerisit-o cum trebuie, mormăie, ridicând cufărul musafirei şi păşind înăuntru.

Nicky stă lângă valiza cu rotile şi se uită prin mansarda scăldată în lumină cenuşie. O întindere uriaşă încărcată într-o parte cu mobilier nefolosit – un divan tapiţat cu damasc, o oglindă până-n podea împăienjenită, o harpă de

mărimea fălcii unei balene – şi aranjată în cealaltă parte cu un pat dublu, o comodă, un birou cu rulou; lipit de perete, un şir lung de cărţi pentru copii, cu cotoarele deteriorate în culori de acadele. Nicky recunoaşte ediţiile din Agatha Christie pe care le-a citit când era mică.

Spaţiul e dominat de lucarne, câte şase pe fiecare parte, şi între ele galaxii de praf se recompun în crepuscul.

Diana se duce la pat, pune pe el cufărul, aprinde lampadarul. Adâncimea încăperii înghite cu totul lumina.

— E cam în stilul lui Miss Havisham. Presupun că nu cânţi la harpă…

— Mi-am cam ieşit din mână.

Nicky rămâne în prag. Acesta este dormitorul unui copil pierdut.

Diana se duce la birou; abajurul răspândeşte o lumină verde ca a unui semafor.

— Baia e acolo, spune arătând spre o uşă deschisă într-un colţ îndepărtat – dale rotunde, mici, şi cadă cu picioare în formă de gheare. Aici locuiau servitorii, în vremea când existau servitori.

— Înţeleg.

Nicky se întreabă dacă ar trebui să se afle aici, la urma urmei.

— Cheia casei. Diana o pune pe birou, lângă o foaie de hârtie. Am scris numărul mobilului meu şi al lui Madeleine, precum şi al lui Freddy, dacă vrei să te ducă undeva cu maşina. Lui Sebastian nu-i plac telefoanele. Parola la Wi-Fi este „Watson7”. Cu W mare, cifra 7. Intră, intră.

Nicky păşeşte în mansardă, înaintează încet trecând pe lângă raze de lumină cu muchii şterse, una după alta, trei, patru, cinci. Spaţiul de lângă pat luminează ca un foc de tabără când se apropie, cu valiza hurducăindu-se pe rotile în urma ei.

— Menajera noastră vine mâine după-amiază, continuă gazda. Dacă vrei să deretice pe aici. Adelina e o sfântă şi o teroare.

— Mulţumesc.

Diana se răsuceşte spre uşă.

— Consider-o camera ta şi casa ta. Şi…

Nicky aşteaptă.

Diana zâmbeşte, pleacă. Paşii ei se sting în adâncul scării.

Nicky se întoarce. Lângă oglindă e un bust de ipsos, un cap bine proporţionat cu o cunună de lauri, şi lângă el, un mănunchi de ciocane de crochet rezemate de o măsuţă. Un candelabru dă pe dinafară dintr-o cutie de carton, cu şiraguri de cristale picurând pe podea; un leagăn de lemn în formă de căluţ, decapitat; patru-cinci hărţi vechi în rame poleite care se cojesc; şi acolo, aproape de podea, o pereche de ochi scânteietori.

Nicky se trage înapoi. Ochii se holbează.

Vede în spatele lor altă pereche, Şi alta. Şi alta. Unsprezece ochi cu totul, pe feţele a şase buldogi francezi cu capetele ridicate, cu urechile ciulite. O linie de tragere de strigoi-câini.

Aproape că izbucneşte în râs. Se lasă pe vine în faţa celui aflat mai aproape, negru şi fălcos, şi citeşte plăcuţa de pe zgardă: WATSON VI. Vecinul lui, un pestriţ musculos: WATSON V. Apoi un cafeniu mic, şi aşa mai departe, până ce se pomeneşte faţă în faţă cu un ciclop bălţat: WATSON.

Se duce la birou, vâră în buzunar cheia casei. Trage sertarul – foarfecă pentru hârtie, cu vârful rotunjit, o lupă de plastic, markere. Îşi imaginează mâinile care le-au ţinut. Îşi vede propriile mâini tremurând.

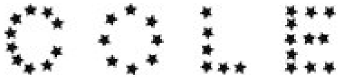
Se uită în jos printr-o lucarnă. Un felinar singuratic. Nori roiesc în jurul lunii care răsare.

Degetul de la picior i se loveşte de o Bilă a adevărului[6] acoperită de un strat subţire de praf. O ia în mână, se gândeşte, o scutură şi vede cum apare piramida albastră plutind pe o grămadă de bule: NU PUTEM PREZICE ACUM.

O licărire sus. Deasupra patului, dincolo de lumina lămpii, pe tavan sunt lipite stele albe – care luminează în întuneric, palide pe vopsea. Nicky mijeşte ochii, şi micul

[6] Magic 8 Ball, instrument de divinaţie.

cosmos prinde formă:

Se aşază pe marginea patului – surprinzător de tare, cu cearşafuri de in curate – şi, în vreme ce lumina se scurge din încăpere, în vreme ce ferestrele se întunecă şi mobilierul dispare, oftează.

Dormitorul lui Cole Trapp. Ca să vezi.

7

Nissanul rablagit al lui Freddy are CD-player.

— Cam de aceea am cumpărat frumuseţea asta, explică el.

— Ce vine la rând?

— În mare parte Maroon 5. Şi o carte audio a unchiului Sebastian, *Jack a căzut*.

În care apare pentru prima dată rivalul lui Simon St. John, un personaj în genul Moriarty cunoscut doar ca Jack.

— M-am gândit c-o să ne dea ceva despre care să vorbim. El şi cu mine. Înainte să plece pe lumea cealaltă.

— Şi vă dă?

— Nu. Apropo, încotro?

Ies din Pacific Heights; când Freddy răsuceşte volanul, fascicule de muşchi i se mişcă pe antebraţ. Nicky îi cercetează faţa. „Idiotul de nepotu-meu”, zisese Sebastian. I-ar plăcea să discute cu el – e aici pentru cei din familia Trapp, chiar şi pentru idioţii speciei –, însă şoferul de taxi şi cei doi soţi i-au epuizat arta conversaţiei. În loc de asta, se uită la Freddy, îl compară cu băiatul din fotografiile de acum douăzeci de ani, când la ştiri apărea ca vărul de vis adolescentin din misterul familiei Trapp. Încă e chipeş, în stilul atletic al unui jucător de baseball, dar şi amabil, cu un zâmbet îndrăzneţ şi acea voce un pic neserioasă; fotografiile nu prinseseră asta.

Freddy frânează la un stop şi mormăie, strâmbându-se în lumina roşie a bordului.

— Mi-am rupt cartilagiul anul trecut, îi explică. Din când în când, umărul mi se plânge. Fără niciun motiv. Ca un ţânc răzgâiat. Poate acolo?

O cafenea pe colţ, închiriată din 1955.

Freddy arată cu degetul, suflecându-şi mâneca, şi Nicky zăreşte un şir îngust de cuvinte tatuate deasupra cotului. El trage maşina într-o parte, frânează.

— Vrei să mi te alături? întreabă ea politicos.

El îşi muşcă buza.

— Da, dar… mi-am programat un concurs.

Numeşte un joc video. Nicky, care a depăşit vârsta jocurilor chiar după ce l-a terminat pe acela anume, bâjbâie după închizătoarea centurii de siguranţă.

— Ai numărul meu de telefon, totuşi? În cazul în care ai nevoie să fii luată. Luată cu maşina.

Observă că Freddy s-a îmbujorat. Ar putea fi lumina de la bord.

Centura i se târăşte pe piept.

— Mi l-a scris Diana. Mulţumesc că m-ai luat cu maşina.

Coboară, cu geanta laptopului atârnând pe umăr.

— Bine ai venit la San Francisco. Nu vorbi cu necunoscuţi, adaugă el, şi Nissanul porneşte încet, cu Maroon 5 văicărindu-se în urma lui.

Cafeneaua: tonomat, meniuri laminate, fotografii ale antreurilor. Nicky se aşază într-un separeu şi îşi priveşte oglindirea strâmbă într-un distribuitor metalic de şerveţele. Deschide laptopul.

Închide laptopul. Se lasă pe spătar…

— Îţi aduc ceva?

Îşi îndreaptă spatele.

— Corona, te rog. Cu o felie de limetă.

Se lasă iar pe spătar.

„Unul sau două mistere vechi…”

Cole şi Hope Trapp au dispărut în 1999, în ajunul Anului Nou – sau, tehnic vorbind, în 2000, a doua zi, când a fost raportată dispariţia lor, pentru că amândoi au fost văzuţi după miezul nopţii, chiar dacă în locuri diferite: Cole în patul suprapus al vărului său Frederick, la douăsprezece şi un sfert, când Freddy a adormit; Hope în faţa unui magazin de băuturi din Presidio, unde fratele lui Sebastian şi cumnata lui au lăsat-o să coboare din maşină la 01.30, ca să poată reface stocul de mezcal[7] deosebit de exotic pentru legendara petrecere de Anul Nou a familiei Trapp („Splendidă!” „Elegantă!” „Fascinantă!”, intonau la unison ziarele). Avea să cheme un taxi, le-a spus ea, şi să se întoarcă în Pacific Heights cu un ultim pahar pentru cei

[7] Alcool de agave.

care mai rămâneau.

Peste zece minute, Dominic şi Simone s-au uitat în dormitorul fiului lor. Pe Freddy l-au văzut ghemuit pe patul de jos; au presupus că sus era Cole, dar mai târziu au recunoscut că n-au privit prea atent. („Misterios!” „Şocant!” „De necrezut!”)

Madeleine Trapp, fiica, s-a întors în Pacific Heights de la apartamentul ei situat în afara campusului de la Berkeley cu câteva minute înainte de nouă în dimineaţa de Anul Nou (iubitul colegei ei de apartament a confirmat că s-a ciocnit de ea în faţa băii imediat după ora trei noaptea), cam atunci când Sebastian şi-a sunat fratele ca să întrebe de Hope, care nu ajunsese acasă până să meargă el la culcare; a tras concluzia că soţia lui se oprise la cumnat şi cumnată.

Nu era acolo, l-a informat Dominic. Şi – după cum a raportat chiar în clipa aceea Freddy, trezit de ţârâitul telefonului – nici Cole nu era.

Ancheta a început în răstimp de câteva ore. Au fost examinate imaginile de la camerele de supraveghere – din aeroport, de la gară, din staţiile de taxi, de pe autostrăzi. Au fost interogaţi vecinii; au fost descusuţi colegii de şcoală; invitaţii la petrecere (splendidă, elegantă, fascinantă) s-au arătat nerăbdători să li se ia declaraţii. Însă…

— Corona cu limetă.

Nicky zâmbeşte şi soarbe, berea se năpusteşte prin felia verzuie.

Ospătăriţa îşi face vânt cu un meniu.

— Ceva de mâncare?

— Un hamburger. În sânge.

— Suntem vegani, fată. D-aia ne zice „Give Peas a Chance[8]”.

Fir-ar să fie, San Francisco. Nicky îşi înghite oftatul, comandă morcovi şi un castron cu humus. Închide iar ochii.

---

[8] Joc de cuvinte intraductibil: *Give Peace a Chance* (Daţi o şansă păcii), unde *peace* se pronunţă la fel cu *peas* (mazăre).

În cele din urmă, anchetatorii – un veteran demodat aproape de pensionare şi partenera lui, o tânără cu ochi pătrunzători şi părul verde, de numai doi ani în poliţie – au trecut cazul pe linie moartă. Hope şi Cole dispăruseră de şase luni.

Au ales să fugă? A fost o răpire dublă? Sigur nu o simplă coincidenţă? Online – era pe la jumătatea dimineţii, dacă nu chiar în zorii internetului –, teoreticienii conspiraţiei ţeseau pânze de păianjen, revistele ahtiate după clicuri postau legende senzaţionale sub fotografiile lui Hope şi Cole: SECTĂ RELIGIOASĂ! PROTECŢIA MARTORILOR! RĂPIŢI DE EXTRATEREŞTRI!

În februarie, poliţia a declarat oficial că Sebastian nu era suspect, mulţumindu-i pentru cooperare. În aceeaşi zi el a plecat în Anglia, unde cu câţiva ani înainte cumpărase împreună cu Hope o casă la ţară, în Dorsetul ei natal, pe când Madeleine s-a întors la facultate, iar Dominic şi Simone şi Freddy şi-au reluat viaţa obişnuită.

Fără un hoit căruia să-i dea târcoale, presa şi-a luat în cele din urmă zborul în alte părţi.

La sfârşitul acelui an, Sebastian Trapp a reapărut în San Francisco, însă a dispărut iar, cu totul, ca acel copil de sub tutela preotului din *Podurile Londrei*, ca urna furată din *Cenuşă, cenuşă*. Ca propria-i soţie şi propriu-i fiu.

N-a mai scris o carte timp de zece ani. Nu s-a recăsătorit timp de cincisprezece, deşi, atunci când a făcut-o, alegerea soţiei n-a trecut neobservată.

Pentru că nu trebuie dată uitării chestiunea asistenţilor. Soţul şi soţia aveau fiecare un asistent, al lui ca să-l ajute la documentare, asistenta ei ca să se ocupe de programul comitetelor din care făcea parte. Al lui Sebastian era un masterand pe nume Isaac.

A lui Hope era o tânără englezoaică pe nume Diana.

8

Nicky rămâne la cafenea aproape două ore. Azi i-au scris şase prieteni, fiecare făcând gluma „Eşti deja moartă?”; ea le oferă dovada că e vie, îi asigură că a angajat un paznic, sau cel puţin o sosie. Dincolo de fereastră, ceaţa tulbură din nou aerul, maşinile înoată prin ea – nu seamănă deloc cu şuvoaiele de lavă ale luminilor de poziţie din New York. Numără nouă Tesle înainte să plătească, cheamă un taxi.

Din nou urcă treptele; din nou mângâie cu un deget subţire ciocănelul în formă de semn de întrebare. Însă de această dată vâră cheia casei în broască, o răsuceşte şi împinge uşa. Holul ca o cavernă e slab luminat şi cald; departe, scara alunecă în sus în întuneric, portretul din vârf nu-i decât o cutie cu umbre. Ferestrele din ambele părţi sunt negre.

În tăcere, se simte ca o adolescentă care s-a întors târziu după o seară în oraş.

— Şi ce-ai pus *tu* la cale?

Nicky tresare, se uită la dreapta.

E o încăpere pe care n-a observat-o mai devreme. Prin uşă vede spatele unei femei aplecate peste o masă pliantă. În timp ce se apropie, Nicky numără alte cinci mese, fiecare presărată cu piese de puzzle: în colţ e un noian de peşti-clovn portocaliu cu alb, ca îngheţata pe băţ; în apropiere, *Madame X* a lui Sargent, două braţe goale şi o talie subţire şi fără cap.

Păşeşte peste prag – în secolul al XIX-lea, peste ocean. O pictură murală extravagantă acoperă cei patru pereţi: Londra la lumina felinarelor cu gaz, străzi pavate cu piatră cubică sclipind de umezeală, alei estompate de ceaţă, cal şi trăsură cu acelaşi luciu negru… şi poticnindu-se peste pietre, mergând prin ceaţă, ţâşnind în jurul birjei: ştrengari şi beţivani şi zarzavagii şi şobolani şi mâţe şi doi domni cu mâinile încleştate pe bastoane cu măciulie de argint. Pe un perete se întinde faţada unei cârciumi; ferestrele, mate şi mânjite de funingine, cu sărăntoci

ridicând halbe dincolo de geam, par storuri de camuflaj trase peste clădire.

Nicky o studiază din spate pe femeie. Are părul neîngrijit şi blond, umerii rotunzi. Un fum ceţos îi pluteşte deasupra capului. Într-o mână are cuibărit un pahar cu un deget de vin roşu. Nicky e nerăbdătoare să-i vadă faţa.

Femeia culege o ţigară din scrumieră.

— Cineva foarte primejdios stă chiar în spatele tău.

Nicky se răsuceşte, dă cu ochii de el imediat, chiar lângă uşa deschisă: o siluetă în depărtare, sub arcada unui viaduct, pozând sub lumina gălbuie a unui felinar singuratic; cu joben, pelerină vălurită pe umeri, ceaţă învârtejindu-i-se la picioare. Jack Spintecătorul. Nicky încearcă să nu se tragă mai departe de el.

— Vino încoace, să te vedem un pic.

În timp ce se apropie, Nicky evaluează munca femeii: o pisică tigrată ridicată pe labele din spate, ameninţând cu ghearele un canar în colivie.

— E un puzzle înşelător, explică ea demontând cu grijă piesă cu piesă, până ce pisica e dezarticulată, doar o împrăştiere de mustăţi şi blană. Se poate asambla în multe feluri. Însă nu există decât o soluţie corectă.

Acum se întoarce, şi Nicky îi priveşte faţa simplă, plăcută. E împrumutată de la prova unei corăbii a vikingilor; totuşi, pare un piculeţ amuzată, ca şi cum ar cunoaşte un secret şi secretul ar fi deocheat.

Nicky încearcă să nu se zgâiască: această persoană, cu puloverul lălâu, cu părul neîngrijit, nu seamănă aproape deloc cu atleta din facultate care apărea în ziare acum douăzeci de ani.

Sub masă, un animal se mişcă, pufneşte, un buldog francez îndesat, cu faţa o mască neagră boţită, cu două urechi de liliac ieşindu-i din cap.

— E Watson.

Câinele se uită la Nicky cu ochi bulbucaţi, oftează ca şi cum ar fi dezamăgit.

— Iar eu sunt Madeleine.

Strânsoarea mâinii ei e o singură scuturare scurtă, aşa

cum a fost învăţată Nicky.

— Eu sunt Nicky.

— Oh, ştiu. Madeleine arată cu braţul spre pereţi. Tata iubeşte perioada victoriană târzie. Felinare cu gaz şi romane de duzină. Şi-ar fi plasat romanele atunci, numai că i-a luat-o înainte Conan Doyle. Eu sunt prostituată, apropo.

Nicky se încruntă.

— Vezi? Madeleine arată spre o prostituată de pe alee, cu tivul fustei înnoroit, cu sânii îmbelşugaţi. Faţa e a ei. Tata mă întreabă dacă vreau să fiu doamna din birjă, şi eu fac: „La naiba, nu, vreau ceva acţiune. Şi dă-mi balcoane, dacă tot e pe-aşa”. Soarbe din vin şi adaugă: Scuze pentru camera ta. Acolo dormea frate-meu, zice luând ţigara.

Trage adânc, săgetează fumul într-o parte, striveşte mucul în scrumieră – „Obicei scârbos” – şi îşi clăteşte gura cu vin.

Se ridică în picioare, la un metru optzeci, cu trupul moale şi plin, şi se întoarce spre altă masă – un pisoi atârnat de o creangă deasupra cuvintelor OH, LA NAIBA. Pe podea, Watson se ţine după ea încet, ca un însoţitor dizgraţios.

— Deci, acum nicio săptămână, tata anunţă că vrea să… să *se lase pradă amintirilor* în formă tipărită. Ridică din umeri. Bine, a vândut optzeci de milioane de cărţi, sigur că are poveşti. Locuri în care a fost, oameni pe care i-a întâlnit. Vâră mâna în buzunarul puloverului, scoate un pachet de ţigări turtit şi o brichetă, aprinde una. Se abate spre decapitata *Madame X*. Cunoaşte pe toată lumea. Mă rog, *cunoştea* pe toată lumea. Până acum douăzeci de ani.

Nicky îi aude emoţia din voce, simte nevoia s-o consoleze.

Madeleine priveşte în jos spre imaginea fără cap şi, cu două degete, reface un umăr.

— Dar nu cred că ar trebui să-şi cheltuiască timpul care i-a mai rămas scoţând la iveală trecutul, spune în cele din urmă. Nu vorbeşte *niciodată* despre *ei,* ştii. Nu eşti neinformată despre… toate astea.

— Nu sunt.

— Aşadar, dacă asta cauţi...

Madeleine se întoarce la paharul cu vin, îl găseşte golit.

— Nu caut nimic, îi spune Nicky acestei versiuni neaşteptate a lui Madeleine Trapp.

— Ar fi bine să nu fii o Trapper Keeper[9].

Nicky aproape că se strâmbă. Pasionaţii de crime reale şi paranoicii şi Sherlock-ii autoproclamaţi, de obicei preocupaţi de dramele din rândurile lor, au făcut o obsesie pentru dispariţia lui Hope şi Cole. Trâmbiţează presupuse apariţii; reconstituie – în formă imprimată, oricum – dubla crimă; dezbat metode complicate de eliminare a cadavrelor (în baie de acid ca în *Bee, bee, oaie neagră*; măcelărite, gătite şi servite câinelui familiei, ca în *Peste tot unde s-a dus Mary*); bârfesc despre Diana, pe care se pare că niciunul dintre ei n-a întâlnit-o, de fapt. De-a lungul anilor, Nicky a bătut la uşa acelor spaţii virtuale de conversaţie, s-a bălăcit în cloaca reţelelor sociale – la urma urmei, e o poveste interesantă –, dar numai ca să observe.

— Iau asta drept o negare, spune Madeleine în timp ce ţigara sâsâie în restul de vin. Apropo, n-am nimic cu tine. Sunt sigură că eşti o afurisită de încântare. Aşa zice tata. Un zâmbet – zâmbetul ei e perfect: destui dinţi, destulă ştrengărie. Sunt sigură, de asemenea, c-o să fii minunat de discretă, adaugă.

— „Discreţie” mi-e al doilea prenume.

— Foarte puţini oameni îşi folosesc al doilea prenume. Madeleine se lasă pe vine, şi buldogul vine în braţele ei târşâindu-şi labele. Ei bine, uuf, te-am văzut. Am făcut destule progrese pentru seara asta, cred.

Cele două părăsesc drojdia societăţii şi viciul şi ies în seninătatea holului.

— Acolo e ascunzişul meu. Madeleine face semn cu capul spre o uşă de pe peretele îndepărtat. Lângă orologiu. Micul meu apartament drăguţ. Watson mi-e colegă de

---

[9] Marcă de dosar cu foi volante, foarte popular printre elevii şi studenţii din SUA între anii ’70-’90. Joc de cuvinte pe baza numelui familiei Trapp.

cameră.

Paşii lor nu scot niciun sunet pe marmură.

— De cât timp locuieşti aici? întreabă Nicky.

— Ca adultă? M-am mutat înapoi după trei semestre la drept şi n-am mai plecat. Nu mi-am luat nici licenţa. De fapt, n-am făcut o grămadă de lucruri.

— Cu ce te ocupi?

Madeleine o aşază mai bine pe Watson în braţe.

— Of, e tot mai grea. Tata îi dă să mănânce pateu. Ai câine? Să nu-i dai pateu. Să vedem: am scris o carte groaznică. N-o să te întreb dacă ai citit-o. Ai fi jenată dacă n-ai făcut-o. Aş fi jenată dacă ai făcut-o. Stratagemă publicitară. Editorul tatei a întrebat dacă am în mine un roman poliţist acceptabil.

Câinele pufneşte.

— Corect, Watson. N-aveam.

În cartea groaznică, eroina era o detectivă care vâna un incendiator din San Francisco în anii ’50 – „În loc de-o intrigă vârtoasă, o fiertură lungă”, a strâmbat din nas un critic. Nicky se întreabă dacă ar trebui să schimbe vorba, dacă ar trebui s-o încurajeze pe Madeleine, dacă ar trebui să propună să ia prânzul împreună, sau poate unul dintre acele tururi GoCar (nu *acum*, însă, nu noaptea, după ce au băut amândouă) sau…

— L-am ajutat pe tata cu câteva Simon-uri când eram în liceu, continuă Madeleine. Cu documentarea, vreau să zic. N-am fost bună nici la asta. Ai fost avertizată despre Otis?

Au ajuns la uşa ei.

Nicky priveşte la stânga, la zăbrelele ascensorului. Înainte să poată răspunde, Madeleine o lasă pe Watson să cadă pe un şold şi desface ca o aripă celălalt braţ. Nicky păşeşte în îmbrăţişare – îmbrăţişarea lui Madeleine Trapp! Simte cum câinele fornăie lângă ea.

— Noapte bună.

Ţigări şi un şampon surprinzător de floral.

— Noapte bună, răspunde Nicky.

O strângere.

— Îmi doresc sincer să nu fii aici.

Nicky hotărăşte s-o strângă şi ea totuşi – aşa-i politicos –, însă Madeleine îi dă drumul, zâmbeşte. Dispare în apartamentul ei.

„Ceea ce-i trebuie copilului ăluia e o bătaie bună la poponeţ”, spusese Sebastian despre fiica sa. Nicky nu-şi poate imagina pe cineva care să merite mai puţin bătaia la poponeţ.

Stă singură în hol, cu umbrele negre impregnate în unghere, cu treptele albe desfăşurate în faţa sa. În jur, totul e tăcut. Pereţii nu-şi spun nimic unul altuia; podelele nu scârţâie. Nu se aud nici măcar şoaptele ţevilor. Nici măcar mişcarea înceată a unui ceas. O casă fără voce. Nicky bate cu piciorul în pardoseala de marmură. O bătaie jalnică – niciun sunet, niciun cârd de ecouri.

Nu se propagă sunetul în casa asta? Sau e vorba numai de vocile omeneşti?

Privirea i se duce în susul scării, la acel portret suspendat în întuneric, la familia-fantomă.

Peste o clipă ajunge pe palier. Pe peretele din faţă, Madeleine e lângă tată în rochia ei albă, privind spre hol. Ţinuta este excelentă, faţa bucălată este serioasă şi posomorâtă. Femeia de la parter se lăsase într-o rână pe masă, o cântărise cu privirea pe Nicky printr-o perdea de fum.

Oare de ce, se întreabă ea, un bărbat care nu vorbeşte niciodată despre prima lui soţie şi despre fiul pierdut le pune tabloul aici?

9

Madeleine se aşază la biroul său, un secreter fragil care îi apasă coapsele, şi deschide laptopul. Observă că a lăsat două lămpi aprinse toată ziua. Cetăţeana-model din San Francisco.

O *îmbrăţişase*.

De ce a *îmbrăţişat-o?*

De milă, probabil. Milă şi vin ieftin. Fata părea agitată; mai era şi tăcută, şi Madeleine n-are încredere în oamenii tăcuţi. De ce mama naibii a recrutat tatăl ei o astfel de piticanie? De ce a recrutat pe cineva? Oare piticania se aşteaptă să facă ce pofteşte în casă? Aşteaptă un ghid cu care să facă turul? O să vrea să-i viziteze camera?

Se răsuceşte cu scaunul. „Iar aici”, anunţă un ghid benevol din muzeu, „vedem un dormitor de la sfârşitul secolului XX, păstrat intact.” Canapeaua ponosită şi fotoliile gemene, aşteptând în zadar o petrecere în cinci; patul în nişa lui, aşteptând în zadar o petrecere în doi; draperiile căzând în cosiţe stacojii groase peste trei ferestre înalte care dau spre stradă; biroul şi oglinda şi baia – toate aşa cum erau acum douăzeci de ani. „Observaţi afişul cu concertul lui Cyndi Lauper”, continuă ghidul, „şi reproducerea mărită a unei cărţi poştale germane din secolul al XIX-lea. Am putea trage concluzia că ocupantului i-a plăcut muzica retro îndrăgită de mulţi, poate că în mod ironic, şi, de asemenea, a fost la un moment dat pretenţios.” Iar pe peretele îndepărtat, acelaşi eşafodaj de rafturi ticsite cu trofee de tenis şi romane broşate şi carcase de CD-uri şi fotografii înrămate (diferiţi Watsoni în diferite poziţii) şi o lampă cu lavă (stinsă) şi un acvariu (secat) şi o ferigă.

În braţele ei, Watson se plânge.

— De acord, zice Madeleine. Fără vizitatori.

Se întoarce la laptop.

Documentul, pus într-un folder obscur, e numit fotografii de teste Papanicolau, ceea ce probabil descurajează lumea

să-şi vâre nasul. Madeleine dă clic.

SIMON SPUNE
Scenariu de Madeleine Trapp
Pe baza romanului lui Sebastian Trapp

Derulează douăzeci şi cinci de pagini, două crime şi multe, multe scurte apariţii ale câinelui lui Simon. E prost în toate felurile de care se temuse ea, desigur, însă şi în feluri pe care se pare că le-a inventat. E bucuroasă că tatăl nu ştie de scenariu.

Trei dintre romanele poliţiste cu St. John au fost deja adaptate pentru film, fiecare frumos ecranizat, fiecare bine primit şi fiecare apărut cu mult timp în urmă – un aspect subliniat de producătorul care a luat legătura cu ea în februarie. CV-ul lui Madeleine e scurt – patru ani de colegiu, trei semestre la drept, diferite posturi de voluntar, toate aceste amănunte revizuite ultima dată online în 2008 –, însă producătorul nu căuta o jumătate de avocată şomeră; voia să reînvie franciza Simon St. John, să facă o nouă versiune de la început. Ar putea Madeleine să-l pună în legătură cu autorul?

Ar putea, însă n-a făcut-o şi nici n-o s-o facă. Nu încă. Dacă e ca Simon să fie readus la viaţă pe ecran, ce alt readucător la viaţă mai bun decât – aici e întorsătura – Madeleine Trapp? Şi-l imaginează pe taică-său răsfoind mândru o sută de pagini de persiflare însufleţită şi violenţă medie; îl aude lăudându-i ideile proaspete, aşa de proaspete, că de fapt încă nu i-au venit. „L-ai înhăţat pe Simon, pescăruşule”, o să chicotească el. „Spune-i producătorului ăstuia că, dacă schimbă vreun cuvinţel, o să-i bântui WC-ul.”

Madeleine se foieşte pe scaun. Asta reprezintă prima ei ocazie profesională interesantă în mai bine de un deceniu. Şi timpul e scurt.

22.13. Degetele dansează pe tastatură. O să scrie până la miezul nopţii. Două ore în Londra anilor ’20, urmărind un ucigaş înarmat cu o umbrelă cu vârful otrăvit.

La 22.16 dă buzna în bucătărie, îşi găseşte vărul lângă sobă.

— Credeam că ţi-ai terminat programul în seara asta, îi spune.

— Mi-am uitat telefonul. Freddy împunge un ou care face bulbuci în tigaie. Mi s-a făcut foame.

Lui îi este întotdeauna foame.

— Unde-i mica Boswell[10]? întreabă Madeleine, aplecându-se în frigiderul deschis.

— Mica ce?

— Admiratoarea numărul unu a tatei. Vrei nişte pinot noir prost?

— Nu. Vrei un sendviş grozav?

— Sigur.

Ea toarnă, soarbe, se aşază în dreptul blatului, se uită prin bucătărie: de o austeritate scandinavă, pardoseală de gresie, banchetă la fereastră, vedere spre curte. În colţ, o uşă spre exterior, iar alături de ea, intrarea spre scara din spate slab luminată. Totul renovat acum patru ani, cadoul de nuntă al tatei pentru Diana. Diana, care nu găteşte aproape niciodată.

Mama ei n-a pus niciodată piciorul în această încăpere.

— N-ai ghici că tatăl tău e pe ducă, zice Freddy. Îţi aminteşti săptămâna de voluntariat la azilul de bătrâni? În liceu? Şi de doamna aceea care se plimba pe acolo prezicând moartea pensionarilor? „Henry se duce mâine”, zicea. „E slăbit. Aproape că văd prin el.”

— Sufletul petrecerii.

— Însă o nimerea tulburător de des. Am început să mă întreb dacă nu cumva bunicuţa asta îi *omora*, de fapt, pe cei despre care spunea că vor muri.

— Ai vorbit cu ea?

— La naiba, da. Era haioasă rău.

— Scuze, mă refeream la făptura de sus. Nicky, spune ea pronunţându-i numele cu oarecare dezgust.

---

[10] James Boswell (1740–1795), avocat şi scriitor scoţian, prieten fidel şi biograf al marelui literat Samuel Johnson; numele său a ajuns să desemneze admiratorul devotat.

— S-a învârtit de un drum cu maşina. Drăguţă. Nu prea vorbăreaţă.

Îi pune în faţă un sendviş prăjit.

— Ce delectare e asta?

— *A fost* un sendviş cald cu brânză şi şuncă, răspunde Freddy în vreme ce saltă oul din tigaie. *A fost* un *croque monsieur*. Dar pune-i o pălăriuţă obraznică de gălbenuş, şi *croque monsieur*-ul tău devine... Răstoarnă oul pe sendviş şi încheie triumfal: Un *croque madame*.

Madeleine clipeşte.

— Diana l-a pomenit mai devreme. Am căutat pe internet.

Dacă Diana ar fi pomenit de arsenic, Freddy ar fi făcut gargară cu el. N-ar trebui ca un amor fără speranţă să râncezească după douăzeci de ani? N-ar trebui ca un bărbat să treacă peste asta?

— Ce-a zis ea?

— Diana?

— *Nu*. Fata aia, Nicky. Vorbim despre fata aia, Nicky.

— Zău? Nu ştiu, că-i plac cărţile lui? E adorabilă. Emană o energie pozitivă. N-a întrebat despre vreo dramă din *familie*, dacă asta-i ce vrei să ştii.

„Crezi că el i-a omorât?” Asta-i ce-ar fi trebuit să întrebe Madeleine. Ar fi arătat cu degetul spre elefanţii foarte mari, foarte morţi din încăpere şi ar fi întrebat, pur şi simplu.

— Ei bine, drama familiei noastre e mai dramatică decât majoritatea.

— Madeleine. Freddy agită sever spatula în direcţia ei. Ăştia doi îşi scriu de trei ani. Dacă ea ar fi avut vreun interes ascuns legat de presa de scandal, cred că el şi-ar fi dat seama până acum. Şi dacă ea ar fi crezut că el... ştii tu...

— I-a omorât.

— Atunci probabil n-ar fi venit aici, nu?

Madeleine se gândeşte la asta.

— Cinci ani, îl corectează fără chef.

— Păi, vezi? Freddy înclină spatula spre chiuvetă o dată,

de două ori. Crezi că o pot arunca drept înăuntru?

— De la un metru jumate?

— Ăsta-i un „da”?

— Ăsta-i un „nu”, de fapt.

Spatula zăngăneşte în chiuvetă.

— Sâc!

Madeleine îşi ia farfuria în pat, împarte sendvişul cu câinele. Scenariul poate să aştepte. Tatăl poate să aştepte... Cu toate că nu foarte mult.

Se lasă pe perne. Tatăl ei a încercat deja de două ori să aducă vorba despre viitor, şi de două ori Madeleine s-a împotrivit. Nu moştenirea e ceea ce-o îngrijorează – ştie că el o să le lase mulţi bani ei şi Dianei şi lui Freddy şi mamei lui, probabil –, ci viaţa (ei) după moarte (a lui): cum va arăta? Cum va *suna?* Cine îi va zice Maddy? Mama îi zicea Mad; fratele îi zicea Magdala, deşi numai cu zgârcenie şi numai între patru ochi – numele lui de cod pentru ea şi al ei pentru el, copiat dintr-un roman de Agatha Christie în care eroii erau doi veri botezaţi aşa. Madeleine a uitat cum a început, dar şi-l aminteşte pe Cole şoptind: „Crăciun fericit, Magdala”, în vreme ce-i îndeasă în mână un dar lângă pom, înainte ca părinţii să coboare la parter; îşi aminteşte biletele pe care i le strecura pe sub uşă în nopţile în care se uitaseră la un film fie şi un pic înfricoşător:

Către: Magdala
Te rog, pot să dorm cu tine în noaptea asta?
Al tău: Magdala

El bătea la uşă şi ea ieşea dintre cearşafuri şi-i citea rugămintea şi deschidea uşa şi zicea: „Hai înăuntru, Magdala”, iar dimineaţa el şoptea: „Mulţumesc, Magdala”, şi numele era retras până data următoare.

Magdala, Mad, Maddy. Curând doar Madeleine.

Pe biroul din cealaltă parte a încăperii, ecranul laptopului intră în adormire. Aşa ar trebui să facă şi ea, hotărăşte, întinzând mâna spre veioza de lângă pat.

După un moment, se aude întrebând în beznă:
— Cum crezi că mă cheamă, Watson?
Câinele pufneşte.
— Aşa mă gândeam şi eu, oftează Madeleine.

10

O englezoaică frumoasă; o fiică ofilită. O casă imensă. Un heleşteu cu peşti koi şi o scară grandioasă. Un ghem de coridoare, un orologiu. O bibliotecă. O mansardă – o mansardă *sinistră*. Casa este conacul Styles, în care Poirot a anchetat prima sa enigmă; este numărul 221B de pe Baker Street, cu pereţii ciupiţi de găuri de gloanţe, cu ferestrele luptând să oprească smogul londonez. Este Manderley[11]. Este apartamentul din Piccadilly în care lordul Peter Wimsey[12] s-a făcut detectiv.

Este perfectă.

Nicky dezgroapă o carte din cufărul său şi se duce în vârful picioarelor în pat. Învelită în cearşafuri de in, cu pielea curată şi părul încă umed, se uită la copertă. *Bărbatul gârbov: Noul mister rezolvat de Simon St. John.* Nu mai e aşa de nou, desigur, şi nici cartea din mâna ei nu este. Deschide la pagina 4, unde cărţile lui Sebastian Trapp formează o coloană şubredă.

MISTERELE LUI SIMON ST. JOHN
Simon spune (1983)
Peste tot unde s-a dus Mary (1984)
Bărbatul cu şapte neveste (1985)
Băieţaşul albastru (1987)
Jack, fii sprinten (1988)
A fost odată o bătrână (1989)
Jack, fii ager (1990)
Păianjenul cât o gămălie (1991)
Trandafirii sunt roşii (1992)
Jack a căzut (1993)
Bee, bee, oaie neagră (1994)
Cenuşă, cenuşă (1995)
Podurile Londrei (1996)

---

[11] Conacul din romanul *Rebecca* de Daphné du Maurier.
[12] Eroul unei serii de romane poliţiste scrise de Dorothy L. Sayers (1893–1957).

Iar când ea era bună (1997)
Şapte pentru un secret (1998)
Dacă nu ai fiice (1999)
Bărbatul gârbov (2010)

NON-FICŢIUNE
Cutezanţa şi cunoaşterea:
Cugetările unui autor despre ficţiunea detectivistică (2000)

A trecut mai mult de un deceniu de la *Bărbatul gârbov* – cartea însăşi a avut nevoie de zece ani ca să fie scrisă. Nicky o închide.

În acel moment aude o rafală de pocnete ascuţite, o ploaie cu găleata care izbeşte sticla.

Se ridică în capul oaselor, se răsuceşte spre lucarnă. Cerul e senin.

Altă clipă de linişte. Se scufundă la loc în pernă.

Alte pocnete, ca atunci când apeşi o folie cu bule: a-rat-a-rat-a-tat. Şi apoi un clopoţit slab.

Sunetul *chiar* se propagă prin casa asta.

Acum are ochii larg deschişi. Remingtonul, cu siguranţă, cu două etaje mai jos.

…Alte scrisori? Cui? Sau doar hârţogărie – de genul „fiind în deplinătatea facultăţilor mintale, las moştenire”? Totuşi, e amuzant să-şi închipuie că el s-a reapucat de scris, plonjând în aleile din Spitalfields, prefirând nisipurile din Bermondsey. O ultimă noapte în Soho.

Aruncă un braţ spre lampă, o stinge.

În 2010, când editorul lui a publicat un nou roman cu Simon St. John, primul din acest secol, librarii s-au bucurat: Sebastian Trapp, iată, invizibil atâţia ani! Sebastian Trapp, a cărui infamie a dăinuit atâta timp! Dar cititorii îşi vor aminti oare de Simon, un aristocrat jovial din Anglia anilor ’20, marcat de timpul petrecut în tranşeele franceze? Şi-ar aminti ei, poate cu mai multă duioşie, de tovarăşul lui canin, Watson, exemplar ilustrativ pentru fauna mai puţin isteaţă a literaturii? („Watson n-a mirosit niciodată vreun indiciu, n-a urmărit niciun

suspect”, îi explică St. John unui client într-una dintre aventuri. „Este pur şi simplu prietenul meu, şi nu mi-aş putea dori altul mai bun.”) De sora lui, Laureline, cântăreaţă de operă, ucisă, spre marea consternare a publicului, în *Şapte pentru un secret*, însă văzută adesea în flashbackuri; de prietenii şi duşmanii lui din Scotland Yard, în special ambiţiosul inspector Trott; de domnul Myers, chipeşul farmacist din Essex („şi cel mai bun om din Anglia”), care este şi iubitul lui St. John în nenumărate poveşti lansate online de fani, care dozează iscusit medicamentele eroului nostru şi este deosebit de priceput la identificarea a tot soiul de otrăvuri – şi-ar aminti oare cititorii de toţi aceştia? I-ar adopta iarăşi?

Şi ar cuteza ei să se familiarizeze din nou cu duşmanul de moarte al lui St. John, Moriarty al său, ingeniosul criminal în serie cunoscut doar ca…

A-rat. A-rat-a-tat-trapp. Ting.

…Jack. O siluetă slabă cu o mască macabră – piele şocant de albă, ochi mici şi adânciţi în orbite şi nas enorm, două coarne de diavol, rânjet ca o tăietură adâncă. „Arată chiar ca Jack-săltăreţul”, zice inspectorul Trott, „acel bau-bau victorian care sare tot timpul de pe un acoperiş pe altul şi bate la geamul copiilor.”

Nicky îşi trage picioarele departe de capătul patului.

Da, cititorii îşi vor aminti; cititorii vor cuteza. *Bărbatul gârbov* a luat cu asalt listele bestsellerelor din întreaga lume. Criticii au lăudat-o, unii în mod extravagant. Sebastian Trapp, în sfârşit, în sfârşit, revenise.

De atunci n-a mai scris niciun cuvânt.

A-tat a-rat a-Trapp!

Până acum, după toate aparenţele. Ciudat de liniştitoare aceste explozii staccato, ţipătul vioi al clopoţelului; Nicky se întreabă dacă arde focul, cu flăcările lingând butucii, făcând să scânteieze coperţile cărţilor lui.

Se răsuceşte pe o parte. Corzile harpei sunt ca o mătase argintie; căluţul fără cap licăreşte; ochii câinilor mumificaţi lucesc.

Îşi face vizuină în cearşafuri, în capul său.

În anii scurşi de la a doua retragere din activitate, Sebastian Trapp a apărut pe ici, pe colo, să cineze la clubul Baron sau să participe la strângeri de fonduri pentru biblioteci, sau să vâjâie prin golf pe iahtul său. Poveştile despre el i-au retrogradat pe Hope şi Cole la roluri secundare într-o dramă de demult; moştenirea lui pare să fie tot mai mult cea a unui romancier foarte popular. Un romancier foarte popular care a suferit o nenorocire devastatoare, poate. Sau un romancier foarte popular care a săvârşit crima perfectă.

Nicky îşi impune să rămână calmă. Interviurile lor vor fi neoficiale, amabile. Nici măcar interviuri, de fapt; conversaţii.

„Conversaţiile sunt întotdeauna periculoase dacă ai ceva de ascuns.” Cine a spus asta?

Telefonul pus pe pernă se trezeşte…

Sun-o pe Nicky

…şi apoi sună. Mătuşa Julia nu le are cu tehnica.

— I-am zis telefonului să te sune, explică ea când Nicky răspunde. Mai trăieşti?

— Nu-i prima dată când aud gluma asta pe ziua de azi.

— Nu-i glumă. Nu stau trează după miezul nopţii pentru că mă ţin de glume.

— Îmi pare rău, zice Nicky, şi chiar îi este, în vreme ce se ridică în capul oaselor. Trăiesc şi sunt entuziasmată. E entuziasmant!

— Să locuieşti cu un ucigaş nu-i entuziasmant. Nu-ţi mai ciuguli unghiile.

— N-o fac.

O face.

— Toate bune în Savannah, mătuşă Julie?

— Oh, *urăsc* ideea asta.

— N-o *urăşti*, spune Nicky, care încearcă să nu urască nimic. Ţi-e neplăcută. *Mie* mi-e cam neplăcută. Însă într-un fel interesant. Să petrec timp cu…

— Cineva care a ucis…

— Nu asta voiam să… Mă aflu aici ca să-i spun povestea vieţii, îţi aminteşti?

— Asta zici tu.

— Şi poate că o să aflu ceva ce nu ştie nimeni, spune plină de speranţă. Însă nu sunt speriată.

— Nu *destul* de speriată, cu siguranţă.

Nicky aude gâlgâitul printr-un pai, şi-o imaginează pe mătuşa Julia pe balansoarul de pe verandă, sorbind un julep şi plesnind ţânţarii. Trai de văduvă.

— Eşti prea *drăguţă*, Nicky. Întotdeauna gândeşti *prea bine* despre oameni. Oamenii profită, ştii.

Tăcere.

— L-ai văzut?

— Am văzut toată familia, în afară de soţia fratelui lui.

— Cum sunt?

Nicky se gândeşte la Madeleine, cu ţigările şi vinul ei, la Freddy pălăvrăgind la volan şi la Diana, politicoasă, dar distantă.

— Un pic… un pic trişti, poate. Ca şi cum nu sunt unde ar trebui să fie. Rătăciţi. Cumva, aş vrea să-i îmbrăţişez.

— Cumva, ai vrea să îmbrăţişezi pisici nedomesticite, domnişoară. Şi cum e cu… Mătuşa trage adânc aer în piept. Sebastian Trapp?

— Sebastian Trapp e o forţă.

— Te aşteptai la asta.

— E ca un foc. Îţi vine să te tragi lângă el şi să-ţi încălzeşti mâinile.

— De ce n-ai zis aşa? Nicăieri nu eşti mai în siguranţă decât lângă un foc.

— Ei bine, m-a invitat, aşa că am de gând să profit la maximum de asta. Uite, vrei să ştii care a fost cuvântul zilei de azi? Este?

De Crăciunul trecut Julia îi dăruise lui Nicky un calendar suprem de inutil cu „cuvântul zilei”, care acum mai avea doar jumătate din grosime. Nicky îl pusese în bagaj de dimineaţă ca s-o bucure pe mătuşă.

Îl scoate din cufăr, rupe fila de ieri şi se uită la cea de azi.

— Ei bine?

După un moment, Nicky zice:

— *Rău-prevestitor*.

Un gâlgâit.

— Drept la ţintă, aş zice. Aminteşte-ţi că trebuie să-l foloseşti într-o propoziţie înainte de sfârşitul zilei.

— Nu văd nimic rău-prevestitor în casa asta.

După ce închide telefonul, Nicky se gândeşte că nu-i chiar adevărat. Sebastian *este* ca focul, şi faptul că se află aici – în Casa Misterului, la distanţă de o scară de el – e ca şi cum şi-ar trece mâna prin flacără. Frisonul contactului cu o substanţă periculoasă.

E uimită că a ales-o pe ea autorul acesta; e uimită că a ales pe cineva. Se cuprinde cu braţele – de încântare, de nelinişte.

„Nu eşti speriată?”, a întrebat şoferul de taxi.

„Nu destul de speriată”, îi şopteşte Julia la ureche.

Nicky se târăşte pe genunchi la picioarele patului, descuie cufărul proptit de el. Scoate un pachet subţire de scrisori, se lasă pe spate, îşi pune în poală un teanc de nouă ilustrate. Pe faţa primei cărţi poştale e un fluture indigo, cu aripile ca nişte petale desfăcute violent.

Pe spate, cu scris stângaci:

Dragă Nicky,

Sunt Cole, presupun că suntem preiteni de corespondenţă! Îmi place să citesc, ciocloata cu lapte, animalele, mai ales câinii + „Beach Boys”. Spune-mi depsre viaţa ta, ce mai e? Ce fel de muzică îţi place? Ce haine porţi? Abia aştept scrisroile!

Preitenul tău, Cole

Data este *aprilie 1999*.

Nicky se uită la următoarea ilustrată.

Mai 1999, un golden retriever care înoată şi zâmbeşte.

Dragă Nicky,

M-am dus la chioşcul cu vederi de pe chei, dar nu aveau

cu un buldog francez. Pe buldogul nostru francez îl cheamă Watson 4, e tare cuminte. Preitenul meu Isaac mi-a dat un tricou nou, dar e prea mare pentru mine, scrie pe el: BLONDIE. Îl vrei? Dacă vrei să citeşti o carte bună, poate le citeşti pe ale tatii, sunt mişto.

Preitenul tău, Cole

Un profesor o înscrisese într-un „program de corespondenţă pentru adolescenţi interesaţi de ecologie şi de protejarea florei şi faunei”, din câte îşi aminteşte – „Hai să-ţi găsim nişte prieteni”, a explicat el, cu intenţii bune –, însă, după ce prietenul de corespondenţă care îi fusese repartizat nu i-a răspuns, s-a pomenit în legătură cu Cole Trapp. În fiecare lună sosea o nouă ilustrată: fluturele, câinele, panda roşu, leneşul, una câte una – căluţul-de-mare, liliacul frugivor –, până la ultima salutare din decembrie 1999.

Dispariţia prietenilor de corespondenţă nu este adesea raportată la ştirile naţionale. Şi încă împreună cu mamele lor.

Nicky se cuibăreşte din nou între perne, priveşte imaginile la lumina lunii. Albina, viespea-de-mare…

N-o să-i spună gazdei – el cu siguranţă n-are nevoie să audă de câteva mesaje pe care fiul său le-a trimis acum douăzeci de ani unei fete pasionate de animale. Nu de aceea se află ea aici. Chiar dacă de atunci se tot întreabă.

Răsuflarea i se adânceşte, buzele i se despart. Ultima ilustrată îi alunecă dintre degete. Scorpionul.

Priveşte la tavan, la constelaţia de patru litere. Lucind – fantomatic, dar lucind în întuneric.

Şi, în vreme ce pleoapele îi pâlpâie şi se închid, numele lui Cole pare să strălucească un pic mai tare.

JOI, 18 IUNIE

11

— „Păianjeni ţesători, aici să nu veniţi.” Sebastian pronunţă cu delectare fiecare cuvânt, ţinând o bere rece în mână. Mottoul clubului. Şi totuşi ai venit.

Nicky zâmbeşte. Se chinuie să stea dreaptă pe un fotoliu tapiţat cu piele atât de netedă, că de câteva ori aproape a alunecat pe podea. Vizavi, Sebastian şade ţeapăn pe un fotoliu uzat de catifea cu apărătoare pentru urechi. Ea se agaţă de rezemătoarele pentru braţe, zâmbeşte mai larg.

A dormit adânc noaptea trecută – somn de prinţesă din basme, somn de măr otrăvit – şi s-a trezit într-o mansardă zugrăvită de soare; pe când lipăia spre baie, săgeţi de lumină i-au aprins părul şi i-au făcut pielea să strălucească. Se simţea renăscută.

O aşteptau un mesaj şi o poză: Irwin şi Cartof în aşternut, câinele cu botul îngropat în subsuoara bărbatului, cu o labă pe buzele lui. Ciudat.

Irwin n-a mai dormit în patul ei din februarie. Oare îşi invidiază câinele? E atât de lipsită de dragoste?

Nu cu adevărat, nu. Sper că ţi-ai făcut injecţiile, i-a răspuns înainte să se îmbrace. A plecat. S-a întors. A găsit în aşternut calendarul mătuşii. Cuvântul zilei: *putină*, în expresia „să ştergi putina”. Dedesubt: *Foloseşte astăzi acest cuvânt amuzant într-o propoziţie!*

— Slabă nădejde, a comentat cu glas tare.

Apoi drumul până la clubul Baron în Jaguarul verde al lui Sebastian, cu muzică clasică răsunând în difuzoare. („Nu-mi *place* cu adevărat, însă am impresia că lumea *se aşteptă* să-mi placă.”) În faţa unui bloc masiv de cărămidă roşie din Lower Nob Hill, un valet i-a luat locul lui Sebastian („Bună dimineaţa, domnule Trapp”), un portar i-a invitat înăuntru („A trecut ceva vreme, domnule Trapp”), un administrator i-a aşezat la o masă joasă ghemuită într-un colţ („Ca de obicei, domnule Trapp?”), un ospătar a adus un pahar cu bere pilsner („Şi pentru doamna, domnule Trapp?”).

— Suc de ananas, vă rog, zice Nicky.

Ospătarul nu se uită spre ea, doar aprinde o veioză, abajurul închis la culoare e pistruiat cu lumină.

Salonul clubului e spaţios pentru o clădire veche de cărămidă. Ospătarii, toţi bărbaţi, la fel ca membrii clubului, lunecă printre mese cu cuburi de gheaţă clincăind în pahare. Tablouri pe pereţi, mai ales cai şi bărbaţi albi, dar şi câte o bufniţă – chiar câteva exemplare împăiate, care se uită la ea cu ochii ca farurile.

— Păianjeni ţesători – nu trebuie să vorbim despre muncă între aceşti pereţi.

Sebastian îşi admiră berea.

Costumul de azi – cu vestă – este din stofă cafenie cu model picior-de-cocoş, cravata e verde-închis. După cum e bine ştiut, Sebastian Trapp, în afară de cazul când nu se aventurează într-o călătorie – Nicky îşi aminteşte fotografii ale lui în costum de safari, triumfător pe spinarea unui elefant, înfofolit într-un hanorac în tundra siberiană –, s-a îmbrăcat întotdeauna protocolar. Se foieşte stânjenită în bluza şi blugii pe care-i poartă; simte o droaie de priviri care o fulgeră, adunate asupra ei ca păsările pe sârmă.

— Sunt îmbrăcată nepotrivit, şopteşte.

— Eşti îmbrăcată ca o femeie. În clubul ăsta n-au voie să calce femei. Sebastian se ridică în picioare şi se adresează sălii. Destul, domnilor, spectacolul s-a terminat. Nu-i decât o femeie din specia umană. E în ordine, îşi linişteşte musafira. Ce, o să mă dea afară? O să mor înainte să fie adoptată moţiunea.

Ospătarul se întoarce cu suc de mere. Nicky nu protestează.

— În cinstea dumneavoastră, îi spune lui Sebastian pe când el se aşază la loc.

— În cinstea morţii, zice el.

Şi beau. „Ei poftim”, se gândeşte ea, „toastez cu Sebastian Trapp.”

— Doamne, are gust mai bun înainte de prânz, oftează el. Te simţi bine în muzeul ăla de sus?

— Foarte. Aveţi o casă frumoasă.

El bea din nou, soarbe spuma printre dinţi.

— Presupun că da. Nu mai văd prea mult din ea. Sufrageria, când mă simt civilizat. Biblioteca.

— V-am auzit astă-noapte maşina de scris.

— Zău? E o cameră goală sub a ta. Probabil transmite sunetul.

— Pot să întreb la ce lucraţi?

— Lucrez – mergi drept la ţintă, nu? –, lucrez la treburile mele. Cine ce moşteneşte. Cât de mult să-i las prin testament câinelui. Deci, asta-i biblioteca. Pe unde mai umblu? În dormitor, unde dorm şi visez şi mi se purifică sângele de trei ori pe săptămână. Ce cuvânt satisfăcător. *Purrrifică*. Îşi încreţeşte faţa de încântare. Zi-l şi tu cu mine.

— Purifică.

— A fost de rahat. Savurează-l.

— *Purrrifică*, toarce ea, simte cum i se încreţeşte şi ei faţa.

„Ei poftim, glumesc cu Sebastian Trapp.”

— Ha! tună el.

O unduire prin sală când cinci-şase comeseni se ridică pe jumătate de pe scaune, încruntându-se la Sebastian.

— Aşadar, Diana are dormitorul ei. Cum avea şi prima mea soţie. Aceeaşi încăpere, de fapt. Am pomenit-o pe prima mea soţie?

Nicky tresare. A pomenit-o – în treacăt, în trei sau patru scrisori.

— Da.

— Ei bine, când ne-am mutat aici, fiecare şi-a revendicat propriul teritoriu. Chiar înainte să mi se nască fiul. L-am pomenit pe fiul meu?

— Da.

În treacăt, în două sau trei scrisori. Nicky înhaţă ocazia.

— Aţi vrea să începem cu ei?

Îşi pune în poală blocnotesul, deschide telefonul şi îl aşază pe masă, în aureola veiozei. Îşi reaminteşte să se concentreze – ăsta-i prilejul să facă o muncă de calitate. Apasă pe buton.

— Se înregistrează? Oh, de unde să încep… „Mintea mi-e ca o debara plină cu pachete de toate felurile, aşa de multe, că s-ar putea să nu-mi mai amintesc decât vag ce era acolo.” Se uită la ea.

— E din Sherlock, *Coama leului*. Spuneaţi…

— Ştii ceva despre sfinţi?

Nicky clatină din cap.

— Nu-i genul meu.

— Tatăl meu ştia. Era militar. A supravieţuit pe plaja Omaha. Glonţ aici – îşi atinge şoldul –, glonţ aici, spune arătând spre stomac. Aşa că avea speranţe pentru odrasle. Acuma, Sfântul Sebastian este ocrotitorul soldaţilor şi atleţilor. Pictorii îl adoră pe Sebastian. Eretic obscen de chipeş, cu săgeţi înfipte în carne de parcă ar fi o perniţă de ace. De obicei pare îndurerat. Sebastian cel din secolul XXI face o pauză ca să-şi fluture deloc îndurerat mâna spre cineva care trece pe alături. Scena: bază militară din Berlinul Occidental. Intră în scenă un nou Sebastian, copil voinic. Singurul prunc întins pe o targă. Soarbe din bere, înghite, buza de sus e albită de spumă. Reia: În cele din urmă, am dobândit un frate, numit după sfântul ocrotitor al astronomilor, aşa că eu am câştigat runda aia. Doi părinţi. Apoi un părinte. Apoi fără părinţi. Apoi fără frate, spune, sărind peste cinci decenii în tot atâtea propoziţii. Aveam… zece ani, douăzeci şi şaizeci, în această ordine. Numere frumoase, rotunde. Întâi mama, a murit de lupus; s-a petrecut repede. Apoi tata a murit de ţeava unei arme în gură, ceea ce s-a petrecut şi mai repede. Adu-mi aminte, părinţii tăi trăiesc?

Nicky clipeşte, surprinsă.

— Nu.

El aşteaptă.

— Mama a murit când eram la facultate, spune ea, iar tata acum cinci ani, de infarct.

— Se întâmplă. Dominic l-a găsit pe tata mort la masa din bucătărie. Îşi încrucişează picioarele interminabile, un picior se bâţâie în mocasin. Sergentul – aşa-i ziceam; pe atunci era deja sergent-major, dar „sergent-major” e prea

lung –, Sergentul băuse cafea. Risipă de cofeină. Piciorul se opreşte din bâţâit; Sebastian îşi trece încet degetele ca un fermoar peste dunga pantalonului. Cântam sub duş ca să alung un vis urât când Dominic a tras perdeaua de la baie.

Ea îşi dă seama că îşi ţine răsuflarea. Omul se pricepe să povestească.

— A murit la şapte cincizeci şi opt dimineaţa.

Nicky, neştiind cum să reacţioneze, scrie asta în blocnotes, apoi taie.

— Vezi tu, glonţul i-a trecut drept prin ţeastă şi a lovit ceasul de deasupra cuptorului. Întocmai ca într-un roman poliţist – un ceas de mână spart care confirmă ora morţii. Chiar şi astăzi, când detectivul Cutare arată spre un ceas oprit, îmi reamintesc că asta se poate întâmpla. Nu că m-aş coborî vreodată până acolo. Un ceas oprit, hai să fim serioşi. Soarbe înainte să continue: Pe atunci locuiam deja la San Francisco. Mă întorsesem la Berlin doar ca să-mi trimit fratele la Berkeley. Am amânat. Dar nu foarte mult. Înalţă sprâncenele. Şi aşa am rămas doar doi.

Nicky păstrează un moment de tăcere.

— Trebuie să fi fost greu, zice emoţionată.

— Viaţa e grea. La urma urmei, te omoară, spune Sebastian mângâindu-şi cravata. A venit după Dominic pe un drum întunecos. L-a şi lăsat acolo. Accident cu fugă de la locul faptei la miezul nopţii, pe Pacific Coast Highway. Că tot vorbiserăm de coborât până acolo. O întorsătură crudă – el m-a ţinut în viaţă după ce au dispărut Hope şi Cole.

Nicky tresare, plină de electricitate statică. „Nu vorbeşte niciodată despre ei."

— Dominic gătea – avea câteva restaurante –, iar idiotul de Frederick avea grijă de Watson al Patrulea. El şi Cole au crescut împreună. Freddy, vreau să zic. Aproape de aceeaşi vârstă. Uneori la aceeaşi şcoală. Prinde berea în căuşul palmelor, degetele mângâie paharul în timp ce spune: Era singurul prieten al lui Cole.

Toate ziarele au publicat aceeaşi fotografie: Freddy, ochi

negri şi păr negru, în picioare lângă verişorul său mic, palid, amândoi cu rachete de tenis. Lui Nicky îi păreau din specii diferite.

— Iar Simone vorbea, adaugă Sebastian.

— Vorbea?

— Da. Simone e guraliva ideală, care nu se sinchiseşte dacă o asculţi sau nu. Mi-am scris unele dintre cele mai bune cărţi cu ea turuind de zor pe undeva prin apropiere. Oferă un minunat zgomot de fond. Mi se pare liniştitor.

— Înţeleg.

Nicky abia aşteaptă să stea de vorbă cu Simone.

— Familia venea să mă vadă aproape în fiecare zi, separat sau împreună. Cu toate că Dominic n-a mai trecut pe la mine după ce a murit.

— Şi dumneavoastră ce făceaţi?

Sebastian se încruntă.

— Când?

— În tot acel timp. Înainte de *Bărbatul gârbov*.

— Tocmai ţi-am spus. Eram acasă, ricoşând ca o minge de squash între patru pereţi. Ce-ai crezut că făceam?

— Nu ştiu. Dintr-odată, o cuprinde sfiala. Nimeni nu ştie.

El goleşte paharul şi face semn să-i aducă altul.

— Domnişoară Hunter, există o activitate, numai una, în care se implică un bărbat care şi-a pierdut soţia şi fiul într-o singură noapte, şi aceea este împotrivirea la nevoia atotputernică de a-şi zbura creierii.

12

Nicky se holbează.

El îşi potriveşte batista din buzunarul de la piept, cu un picior legănându-se în sus şi în jos, regulat ca un puls, chiar dacă dorinţa să de a muri zornăie în aer.

Sebastian Trapp n-a comentat niciodată în public despre Hope şi Cole – nici măcar în zilele de după dispariţie, când anchetatorii cereau informaţii în conferinţele de presă, când gazdele emisiunilor de radio şi televiziune îşi îndemnau publicul să se ducă la poliţie cu indiciile lor inutile.

Sebastian a oferit rapid o recompensă de un milion de dolari pentru informaţii care să ducă la regăsirea soţiei sau copilului. Peste o săptămână a dublat recompensa. Liniile de telefon au luat foc. Scepticii zeflemiseau.

Dar ce simţea el, cum jelea (dacă jelea) – a rămas un mister.

— Moartea mă obsedează de foarte mult timp, zice sorbind din berea proaspătă şi aşezându-se mai comod în fotoliu, ca o persoană obişnuită cu publicul. Încă de la moartea mamei noastre.

Nicky ar vrea să mai zăbovească în acei ultimi ani pierduţi, să-l fixeze ca pe un fluture pe o placă; însă el a zburat deja de acolo.

— Ea lucra ca bibliotecară la baza militară, şi acolo mă duceam după ore să citesc. Mama mi-a alcătuit programa. Poveşti cu aventuri, o vreme; Tintin, desigur – foarte amuzant, foarte rasist – şi *Un Robinson elveţian*. Oh, să trăieşti într-o casă din copac! Se plesneşte cu o mână peste genunchi, şi Nicky se pomeneşte zâmbind larg. Sau *Contele de Monte-Cristo*. Închipuie-ţi, să plănuieşti o răzbunare nemiloasă! Îşi împreunează degetele, le duce la bărbia cu gropiţă. Mama noastră era… simţea o *tandreţe* specială faţă de oricine ar putea fi considerat, sau s-ar putea considera, inferior. Faţă de cei lipsiţi de iubire. Şi cei lipsiţi de noroc. Deznădăjduiţii. Neajutoraţii.

Cu fiecare cuvânt, vocea îi coboară, e mai moale, ca şi cum ar fi legată de o greutate.

Acum îşi încleştează mâna pe paharul cu bere.

— Nu m-am mai gândit la asta de ani întregi.

— Nu v-aţi mai gândit la ce de ani întregi?

— Va trebui să încetezi să-mi repeţi fiecare cuvânt. Ar putea deveni enervant.

— Vorbeam despre soţie şi fiu.

— Soţia şi fiul. Sebastian bea, plescăie din buze. Cole avea probleme cu cititul, ştii. Luase asta de la mine. A, da, zice când ea înalţă sprâncenele. Pe atunci, desigur, părinţii nu consultau un specialist. Pur şi simplu sperau că odrasla lor o să se descurce.

I-a alunecat iarăşi din strânsoare, retras în ceţurile vremii. Nicky oftează în tăcere; e interesată de trecutul lui, cu siguranţă, însă acea dispariţie de la hotarul dintre ani e ca o cicatrice, nu şi-ar putea dezlipi ochii de la ea oricât s-ar strădui.

— Am făcut din citit un joc, explică Sebastian. Fiecare cuvânt era un mister în miniatură. Rând după rând, înaintam ca melcul, deoarece ştiam că trebuie să existe o rezolvare. Tot acel haos nu era în realitate decât o scenă pe care poate fi restabilită ordinea.

— Ca o poveste poliţistă.

— Elementar, draga mea Hunter. Iar mama, fie binecuvântată, era împătimită de povestirile poliţiste. Am dat împreună fiecare filă din *Semnul celor patru* – foarte încet. Apoi mi-a trântit pe pupitru şase cărţi scrise de Agatha Christie. Când am împlinit treisprezece ani, i-am scris lui Dame Agatha o scrisoare, cerându-i un autograf – era încă în plină putere, aminteşte-ţi. Şi după câteva săptămâni o ţineam în mână: o fotografie de 20 x 25 centimetri, semnată, înfăţişând o doamnă de şaptezeci şi cinci de ani într-o rochie neagră simplă. Mai-mai că am plâns. Ai fi crezut că-i de la Jayne Mansfield.

Nicky zâmbeşte politicos; recunoaşte povestea din interviuri. El vorbeşte în spirale, întorcându-se la capitolele de început aşa cum Simon se întoarce la

martori, expunând următorul strat al poveştii, secretul de sub piele.

— Sergentul a citit vreodată cu dumneavoastră?

— Sergentul a făcut foarte puţine lucruri cu mine.

Sebastian deschide capacul ceasului de buzunar, îl închide fără să se uite la oră. „Fără astâmpăr ca un şcolar cu un secret”, l-a caracterizat cineva.

— Citind acele cărţi născoceam alte sfârşituri, găseam altă cale de ieşire din labirint. Motivul era mai complicat, dar, pe de altă parte, motivul e întotdeauna complicat. Mai ales când eşti copil. După ce mama s-a dus – ia o gură de bere –, am devenit… obsedat de asta.

— Obsedat de moartea *ei?*

— Obsedat de moarte în general. Sebastian îşi mijeşte ochii. Întrebându-mă dacă o să vină după mine. *Când* o să vină după mine. Din moment ce eu nu m-aş opri pentru moarte, ar fi ea amabilă să se oprească pentru mine?

Şi iată-l din nou! Voltajul întunecat din ochi, din glas. Dinţii dezgoliţi. Şi forţa. Bărbatul acesta e o substanţă periculoasă.

Îşi aşază paharul pe masă.

— După ce m-am mutat la Boston, în şaizeci şi opt, zice povestea, m-am făcut mecanic. Şi electrician. Labirinturi sub capote! Un mister în fiecare volt! Îmi plăceau angrenajele, îmi plăceau cablurile, îmi plăceau enigmele. Aveam câteva celule cenuşii – se bate pe tâmplă cu un deget subţire – şi aveam mâini iscusite. Oamenii aceia sunt nişte magicieni. Profesii nobile.

Fulgeră cu privirea sala, distribuţia banală de bărbaţi palizi în costume negre; acum se strâmbă, alungându-i cu o fluturare a mâinii ca pe tot atâta fum. Pe Nicky n-ar surprinde-o dacă ar scoate o exclamaţie scârbită.

— În anul următor m-am mutat în California, am intrat ucenic la un ceasornicar. Asta a fost vara lui Zodiac. Şi a criptogramelor lui, spune clătinând din cap. A trimis patru către ziare, una la începutul lui august, restul mai târziu în acel an şi în primăvara următoare. Prima, o să-ţi aminteşti…

Nicky nu-şi aminteşte, nu era pe lume, nu s-a gândit la Zodiac până la drumul cu taxiul de ieri.

— …a fost tăiată în trei şi trimisă la trei ziare din San Francisco. Fiecare a tipărit partea lui, cum fuseseră instrucţiunile. Şi a fost dezlegată într-o singură zi.

— Cine a dezlegat-o?

— Cei mai mulţi zic că a fost o pereche din Salinas. Le-au trebuit douăzeci de ore.

— Oare cei mai mulţi se înşală?

— Mie mi-a luat un pic mai mult de douăsprezece, spune Sebastian plimbându-şi degetul pe buza paharului. Am telefonat la ziar înainte să mă duc la muncă, am lăsat numărul atelierului. Însă când m-au sunat de la ziar, ceasornicarul n-a vrut să mă dea la telefon. Întotdeauna întârziam la slujbă – nu mi-a scăpat ironia – şi aşa a fost şi în ziua aceea, şi era enervat. Mi-am petrecut după-amiaza cu mâinile vârâte până la încheieturi în măruntaie de ceasuri, gândindu-mă la cifrul pe care-l dezlegasem, gândindu-mă la ucigaş. Iar până seara, când am prins în sfârşit la telefon un redactor – St. John îl chema, Michael St. John, foarte catolic –, perechea din Salinas sunase deja la *Chronicle*. „Omul e cel mai periculos animal dintre toate”, scrisese Zodiac. Ce monstru! Îşi goleşte berea; şuviţe de spumă se preling în pahar. Nu stăpânea nici ortografia, adaugă.

— Nici eu n-o stăpânesc prea bine, recunoaşte Nicky.

— Deci, acum tu eşti Zodiac.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— „Ce s-a întâmplat după aceea?” „Ce s-a întâmplat după aceea?” Eşti precum copiii mei când le spuneam o poveste la culcare.

Nicky soarbe din suc fără să comenteze.

— Ce s-a întâmplat după aceea a fost că Michael St. John mi-a explicat că redactorul lor de la rubrica de cuvinte încrucişate devenea senil – se părea că au publicat câteva careuri cu greşeli de ortografie interesante – şi m-a invitat să trimit nişte mostre. Şi, ta-daaa… Îşi desface mâinile de parcă s-ar prezenta pe sine ca un premiu într-un joc

televizat. Redactor de cuvinte încrucişate la douăzeci de ani. Nu-i rău pentru un puşti care nu putea să citească. Îmi plăcea munca. Nu mi-am luat niciun concediu în patru ani. Nu până ce a venit vremea să-l expediez pe Dom la facultate. Ştim ce s-a întâmplat când m-am întors la Berlin.

Se uită la restul de bere, apoi ochii îi alunecă spre telefonul ei.

Nicky simte furnicături; Sebastian e pe cale să spună ceva ce n-a mai spus niciodată.

Când reia, vorbeşte tărăgănat.

— L-am sunt pe Michael St. John, i-am explicat că am făcut pneumonie. Am mai adăugat trei zile pentru înmormântare. N-am spus nimănui că l-am îngropat pe tata.

— De ce nu?

Sebastian oftează.

— Oamenii de vârsta ta – tinerii, vreau să zic – îşi tratează vieţile ca pe nişte galerii, sub ochii publicului, deschise oricui. Viaţa mea nu-i o galerie. E un seif, o cutie neagră şi – îmi pare rău că nu pot s-o spun mai elegant – nu-i blestemata de treabă a nimănui.

Nicky tace o vreme.

— Nu cred că viaţa mea e o galerie.

— Bine. Nu-i. Şi, de asemenea, spune el coborând vocea în timp ce-şi pipăie buzunarele, mă simţeam ruşinat. E ilogic; ştiu asta la nivel intelectual. Însă nu simţi cu creierul, şi mă simţeam ruşinat. Cineva ar fi putut bănui că eram dispus să-mi iau şi eu viaţa. Pescuieşte din haină o pipă. Lemn de cireş adevărat, murmură. Am început luna trecută. E momentul potrivit să adopt obiceiuri proaste, nu? Ar trebui s-o fac?

Iar zâmbeşte larg, acel zâmbet molipsitor – pare un copil invitându-şi un prieten să-l pună la încercare.

— Fumatul într-o clădire e infracţiune majoră în California, nu-i aşa? zice Nicky. N-ar fi mai bine să aşteptaţi puţin?

— Presupun că da, spune el ascunzând pipa în buzunar. Unde eram? A, da: în şaptezeci şi cinci am cunoscut-o pe

soţia mea…

— La un revelion.

— *Chiar* ţi-ai făcut temele. Ne-am căsătorit, am mers în luna de miere, am strâns cureaua, am economisit. Şi ani în şir am compus careuri de cuvinte încrucişate. Nu câştigam mare lucru, dar mai mult decât Hope ca asistentă socială. Mi se părea liniştitor să ştiu întotdeauna răspunsul. Tace câteva clipe, apoi îşi pune vârful unui deget pe tâmplă şi descrie un cerc, ca şi cum ar întoarce un ceas. O mie nouă sute optzeci şi patru. Lucram de ceva vreme la enigme. Într-o bună zi – ştii asta, desigur –, într-o bună zi, mi-am spus: „Sebastian, diavol neconvenţional de arătos ce-mi eşti, ce-ai zice de un fost militar care a devenit detectiv?” Primul Război Mondial se încheie, veteranul aristocrat caută distracţie. Are independenţa dată de bogăţie, hotărăsc eu, pentru că toţi o au, nu vrei un detectiv cu resurse financiare limitate. Oricum, eu nu vreau. Până în acel moment cunoscusem câţiva oameni din San Francisco care trăiau foarte confortabil şi asta m-a inspirat. Oh, mă răsfeţi.

Alt pilsner i-a fost pus în faţă, încununat cu spumă. În paharul lui Nicky nu mai este suc, însă ospătarul s-a făcut nevăzut.

— Desigur, ăsta era proiectul lui Dorothy Sayers. Însă nu citisem nimic de Dorothy Sayers, aşa că eroul meu nu s-a împiedicat de Peter Wimsey când mi-a păşit în minte. L-am numit St. John, după Mike, şi Simon ca pe tata. Un rar moment sentimental. Duce berea la gură înainte de a vorbi mai departe: Moartea avea să-l obsedeze, cum mă obseda pe mine. Am născocit o frază răsunătoare chiar înainte de final: „Ar fi trebuit s-o împachetez şi s-o leg cu fundă acum multă vreme”. M-am gândit că sună a autocritică amuzantă. Atâţia detectivi sunt atotştiutori, şi totuşi le trebuie o veşnicie ca să rezolve cazul.

Nicky încuviinţează. N-a citit asta nicăieri.

— Un cunoscut de-al meu, tot scriitor, m-a îndrumat spre editorul său şi… Ei bine, amănuntele sunt plicticoase, dar, în sfârşit, răposata mea redactoare m-a acceptat.

Pentru o sumă derizorie. M-a pus la muncă. A văzut povestea nu doar ca pe o carte, tipărită şi legată, ci ca pe un bestseller. Pentru unii oameni, ăsta-i un cuvânt murdar. Oamenii aceia nu scriu bestsellere. Ia o gură mare de bere, înghite şi dă drumul aerului din piept, făcând-o pe Nicky să se întrebe dacă nu pare un pic agitat. Continuă: Restul e legendă. Succes teribil. Nu ştiu de ce. După ce au început să curgă drepturile de autor ne-am mutat în casă nouă – o executare silită, că tot vorbisem de sumă derizorie – şi am urcat greoi două etaje cu Hope în braţe. Cole s-a născut peste câteva săptămâni, cu câteva luni prea devreme. Pe şaisprezece octombrie o mie nouă sute optzeci şi cinci.

Nicky scrie data în blocnotes, sub data morţii Sergentului.

Sebastian se uită cum mâna stângă i se mişcă pe hârtie.

— Am fost bun cu St. John. El a fost bun cu mine. Multă vreme a fost bun *pentru* mine. Până n-a mai fost. Roteşte paharul, şi berea se învârte înăuntru. Timp îndelungat n-am putut să-i înţeleg pe scriitorii care nu-şi puteau suferi personajele. Personajele alea le dădeau pâinea cea de toate zilele! Erau gâsca cu ouă de aur! Conan Doyle l-a omorât pe Holmes, după cum ştii. L-a aruncat în cascada Reichenbach. A rămas mort aproape zece ani. Agatha Christie nu-l putea suferi pe Poirot – îi zicea „un mic ciudat”. Cam nerecunoscători, mi-am zis. Pune jos paharul şi se împinge în faţă, pe marginea fotoliului. Însă, într-o zi, am simţit brusc acelaşi lucru despre Simon. Întotdeauna deghizat, întotdeauna costumându-se. Nu-i mai suportam englezismele drăguţe: Pimm-urile[13] şi bâta de crichet şi *„Poppycock!*[14]*”* şi ceaiul de dimineaţă şi ceaiul de după-amiază…

— Îl iubesc pe Simon, trânteşte Nicky înainte să se poată stăpâni. Şi vă iubesc cărţile. Sunt probabil romanele mele poliţiste preferate.

El înalţă o sprânceană.

— Probabil?

---

[13] Băutură alcoolică pe bază de gin, în mod tipic servită cu limonadă.
[14] Tâmpenii, prostii.

— Probabil.

Însă inima îi bubuie cu mândrie, are dinţii încleştaţi; Nicky apără o carte iubită de parcă ar fi puiul ei. O apără chiar şi de autorul ei.

Sebastian se lasă pe spate în fotoliu, zâmbind radios.

— Aşadar, l-am împachetat pe Simon şi i-am pus fundă. L-am legat fedeleş ca pe o gâscă. Am aruncat gâsca aia în congelator. Şi uite care-i chestia… Nu i-am simţit lipsa, mărturiseşte întinzând mâna după pahar.

Nicky şovăie. Merită riscul.

— Când aţi hotărât să renunţaţi la el? A fost chiar după ce… Îşi îndulceşte vocea. A fost după acea noapte?

Sebastian o priveşte cu o expresie neutră. Ea se încordează, îşi ţine răsuflarea.

Ochii lui alunecă într-o parte,

— Socotesc că-i destul pentru acum. Mi se sleiesc repede puterile. O ultimă înghiţitură de bere şi se ridică în picioare, se plesneşte peste coapse, îşi netezeşte mânecile şi anunţă: Trăsura ne aşteaptă.

Rămâne însă pe loc, în vreme ce Nicky îşi recuperează telefonul. Ridicând privirea, îl vede uitându-se în jos.

— Ştii, zice Sebastian, foarte mult timp am fost aproape pe moarte.

E încruntat, are privirea tulburată; ea se întreabă dacă nu cumva s-a surprins singur. Peste o clipă, bărbatul pleacă.

13

Un moment, Nicky rămâne aşezată, mişcându-şi mandibula, cugetând.

Apoi simte că o învăluie o umbră. Ridică privirea.

În sus şi în lateral. Bărbatul e enorm, o eclipsă cu haină şi cravată, cu o cămaşă de in trandafirie strânsă pe burtă, ca pieliţa unui fruct nesănătos. Ochi negri la pândă sub sprâncene în zigzag. Faţă de culoarea cărnii de vită în sânge. Pe cap îi stau agăţate smocuri de puf.

— Lionel Lightfoot, zice, oferindu-i mâna ca un rasol de porc. Da. Ah. Am auzit fără să vreau – grozavă strânsoare a mâinii –, nu m-am putut *împiedica* să vă aud adineauri.

Nicky se îndoieşte. Dar îşi cere scuze, oricum.

— Ah. Nu. Da. Ei bine. Ah. Trebuie să fii persoana care culege poveşti. Ca un Frate *Grimm*!

— Asta-s eu.

El zâmbeşte radios, arătând o grădină de zarzavaturi înflorite printre dinţii tociţi.

— Foarte *deştept*, Sebastian al nostru. Obişnuiam să-i zic răposatei neveste, obişnuiam să-i zic: „Într-o încăpere cu zece bărbaţi, Trapp e mai deştept ca…"

O tuse îi zguduie trupul; individul se cutremură, bolboroseşte.

— Mai deştept decât nouă dintre ei, propune Nicky.

Lionel Lightfoot îşi tamponează buzele cu o batistă.

— Mai deştept decât ceilalţi nouă *la un loc*, îşi termină vorba, împingând spre ea o carte de vizită rigidă. Cunosc *familia* încă din *Jurasic*. Vino să mă vezi în Sea Cliff. *Insist* s-o faci, chiar *pretind* asta.

Ea piteşte în palmă cartea de vizită, adunându-şi geanta şi jacheta.

— Dacă insistaţi şi pretindeţi…

— Ah. Da. Lionel Lightfoot, îi aminteşte el.

— Nicky Hunter.

— Ce minunat. Ah. Da. Ah. Ne vedem atunci.

Se retrage ca un balon de observaţie neancorat.

Dacă n-ar fi spus cine este, nu l-ar fi recunoscut pe Lionel Lightfoot: vlăstar al unei vechi familii din San Francisco, autorul multor romane despre vlăstarele unor vechi familii din San Francisco – şi bărbatul care, la un an după ce soţia şi copilul lui Sebastian au dispărut, a publicat un roman cu cheie în care dispar soţia şi copilul unui autor de cărţi poliţiste.

Poate că n-o să-i spună lui Sebastian că individul a venit s-o salute.

— Lightfoot a venit să te salute? o întreabă Sebastian când Nicky iese din club.

Ea mijeşte ochii în lumina albă a soarelui, îl vede rezemat de zidul de cărămidă.

— Nu-i cu adevărat un nume de om, nu-i aşa? adaugă el, cu pipa bălăbănindu-i-se între buze. Sună mai degrabă a hobbit.

— Pare să provină dintr-o spiţă foarte veche.

— Aşa de veche, că a scăpătat, mormăie Sebastian trăgând din pipă. Stupid ins, Lionel. Stupid loc, Baron. Toată afectarea aia.

— Aiurea-n tramvai, e de acord Nicky.

E una dintre expresiile distinctive ale lui Simon St. John, folosită ori de câte ori un suspect oferă un alibi dubios.

Sebastian se strâmbă.

— Asta-i o expresie pe care îmi pare rău c-am scos-o la lumină. „Aiurea-n tramvai”? Zău aşa.

Din nou simte furnicături. El poate să-şi bată joc de propria operă, dacă vrea, însă ar trebui să ţină cont că râde şi de cititori.

— Îmi pare rău.

S-a apropiat, plasându-se între Nicky şi soarele argintiu, aşa încât umbra lui, cu forma unui trunchi de copac, o acoperă.

— Nu vreau să par nerecunoscător. Faţă de St. John sau faţă de cititori. Cea mai mare bucurie în cariera oricărui scriitor este atenţia publicului său. Iar cititorii de cărţi poliţiste sunt cel mai atent public cu putinţă. Aşa că nu mă băga în seamă când mă plâng, spune răsucindu-se spre

stradă, şi umbra alunecă de pe Nicky. Nu-i decât aiurea-n tramvai.

Jaguarul calcă peste răspunsul ei („N-o să te bag în seamă”).

— Te-a învăţat cineva să conduci? întreabă Sebastian.

Ea clipeşte.

— De fapt, nu. Nu-i nevoie să ştii să conduci în New York.

— Atunci azi e ziua cea mare. Fumul îi ţâşneşte de pe buze când are un acces de tuse. Domnişoara va trece la volan, anunţă el deschizând portiera pasagerului. Nimic nu-i mai uşor decât să conduci. Când erai mică nu te dădeai în maşinuţe?

Doar o dată, îşi aminteşte ea, într-un parc de distracţii, de ziua unui copil care împlinea zece ani; strălucire de neon, muzică pop care-ţi spărgea urechile, maşinuţe ca nişte albine, roind în jurul ei şi înţepând-o până ce i-au clănţănit dinţii. „Fetele nu pot să conducă!”, zbierau băieţii. „Fetele nu pot să conducă!”

— Nu pot să conduc, spune.

Sebastian se aşază comod, rânjeşte.

— Iar eu am băut trei beri şi m-a luat oboseala, şi nu-mi place combinaţia asta. O să te dirijez.

Ea se opreşte lângă portiera şoferului, cu mâinile tremurând; se strânge iute în braţe, apoi intră în maşină. Portiera se închide. Sebastian îşi drege glasul.

— Piciorul pe frână.

Ea se supune.

— Bagă în viteză şi apasă pe acceleraţie. Uşor. Nu da peste Theo.

Nicky se agaţă de schimbătorul de viteze, îl trage mai aproape, simte cum Jaguarul se destinde. Pune piciorul pe pedală.

— Calc-o.

Maşina se smuceşte. Piciorul ei se repede în stânga, zdrobeşte frâna.

— Încearcă iar.

De data asta Jaguarul alunecă înainte. Nicky răsuceşte

volanul cu grijă şi se desprind de bordură. Din nou, frâna.

— Scuze.

— Scuzele nu ne duc acasă, zice el lăsându-se pe spătar.

Nicky dă drumul aerului din piept. Apasă pe acceleraţie.

Înaintează încet; încet – dar un pic mai repede – coteşte pe o stradă laterală; încet – şi totuşi, mai repede – Sebastian o ghidează printr-un caroiaj de străzi.

— Aşadar: cine e Nicky Hunter?

Un semn de stop. Ea se uită într-o parte şi în cealaltă ca un suricat.

— Pardon?

— Nu te mai scuza. Am vorbit de mi-a ieşit falca din ţâţâni. Cum e cu tine? Descrie-te.

— Credeam că aţi aflat totul despre mine. După scrisul de mână.

— În cinci cuvinte.

Încearcă să semnalizeze un viraj, porneşte în schimb ştergătoarele de parbriz.

— La naiba. *Curioasă*.

— O să zicem că e un singur cuvânt. Curioasă. Cum aşa?

Ştergătoarele scârţâie şi se opresc.

— Îmi place să ştiu. Îmi place să înţeleg.

— Ah, îţi place să faci muncă detectivistică. Ce altceva?

— *Sensibilă,* spune pe când trece printr-o intersecţie. Sau empatică, poate. Dacă asta nu sună lipsit de modestie.

— Nu sună. Cum empatizezi?

Ce iscusit a răsturnat el situaţia! Nicky bate în retragere.

— Oh, eu… în feluri stupide. Feluri nefolositoare.

Vine doar tăcere dinspre scaunul pasagerului. Oftează, zăreşte o pancartă DE ÎNCHIRIAT pe o vitrină prăfuită, cu SPĂLĂTORIA LUI AMY pictat pe sticlă.

— Când văd o firmă ca asta, zice ea, mă gândesc: Frate, trebuie să fi fost aşa de *entuziasmant* pentru Amy să-i vadă scriind pe vitrină, să-şi comande cărţi de vizită, inaugurarea măreaţă… Familia ei trebuie să fi fost mândră. Trece de un semafor verde fără a se opri din vorbit: Şi apoi să muncească, probabil din greu, pentru

orice-o fi fost ce-şi dorea, şi să înghită tot ce-o fi trebuit să înghită, doar ca să sfârşească aşa.

Prăvălia fără Amy se îndepărtează.

— Începerea unei afaceri trebuie să fie ca o căsătorie, conchide Nicky. Nimeni nu se apucă de asta presupunând că va eşua. Dar ea a făcut-o. Amy, vreau să zic. Aşa că îmi pare tare rău pentru ea. Pentru că a avut un vis şi visul a murit, şi asta-i trist. Ştiu cum e eşecul; cei mai mulţi oameni ştiu, într-o anumită măsură. E umilitor! Şi nedrept! Şi cred că majoritatea oamenilor – nu toţi, dar majoritatea – cred că merită mai mult.

O tăcere respectuoasă. După un moment, Sebastian deschide ochii şi zice:

— Spălătoria lui Amy era o faţadă pentru droguri.

Nicky se încruntă.

— Poftim?

— Spălare de bani. Crimă organizată în toată regula. În spate era un laborator de metamfetamine, chiar acolo unde Amy şi-ar fi ţinut cutiile cu cărţi de vizită.

— Glumiţi.

— Nu, şi nu glumea nici cel care a executat doi traficanţi de droguri în parcarea din spatele prăvăliei luna trecută, chiar în locul în care familia lui Amy ar fi sărbătorit inaugurarea măreaţă.

Nicky tace o vreme.

— Amy, ticăloaso!

El râde.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta! Nu există capcană mai ucigătoare decât cea pe care ţi-o întinzi singur. De asemenea, şofatul tău se îmbunătăţeşte.

Râde şi ea, nu se poate stăpâni.

— Al treilea cuvânt, te rog. Ia-o la stânga după parc.

— *Iubeşte cititul*. Sunt două cuvinte, observă ea triumfătoare.

— Două cuvinte importante, dar nu pot să îngădui asta. Mulţumeşte-te cu *bibliofilă*. Al patrulea cuvânt?

— Credeam că eu urma să aflu despre dumneavoastră.

El flutură patru degete osoase.

Nicky răsuceşte volanul.

— *Aventuroasă*. Nu la fel de aventuroasă ca *dumneavoastră*, însă aş călători oriunde, aş mânca orice. Împreună cu doi prieteni, m-am apucat să învăţ limba chineză.

— Cum merge?

— Încă nu ştiu cum se spune „foarte prost”. De asemenea, îmi place să boxez…

El o priveşte drept în faţă.

— Chiar? spune admirativ.

— Vreau să zic, cu un sac de box. Nu mă puneţi în ring, vă rog.

— Practicantă a boxului. Ce neaşteptat. Şi ultimul cuvânt?

Se gândeşte la familia ei, la câinele ei, se gândeşte la cursurile de vineri după-amiaza şi la marea din New England vara; se gândeşte la lasagna, la musicaluri, la cufărul ei de vapor.

— *Fericită*.

O maşină semnalizează cu farurile în oglinda retrovizoare. Sebastian apasă pe butonul geamului; aerul îi răvăşeşte părul.

— Îmi dau seama că n-am vorbit prea mult despre Hope şi Cole, zice el, şi Nicky, de surprindere, ia piciorul de pe acceleraţie.

Şoferul din spatele lor trece în goană pe lângă ei, şi strigă.

— Ce a zis? întreabă ea.

— Aş roşi să repet. Două intersecţii, şi suntem acasă.

Merg mai departe.

— Soţia şi copilul, îşi îmboldeşte Nicky pasagerul, însă el se uită pe geam în tăcere.

În cele din urmă încetineşte până la viteza melcului, cu trei case prea devreme („Ăsta nu-i autobuz turistic, Hunter”), şi opreşte în capătul de jos al aleii. Nicky răsuceşte cheia în contact. Jaguarul îşi dă ultima suflare.

— Asta a fost prima ta lecţie de conducere?

— Cam aşa ceva.

— Ai talent.

— Am?

Se simte încântată.

— Nu, nu chiar. Dar am supravieţuit.

O împunsătură de dezamăgire.

— Mulţumesc că m-aţi dus la clubul dumneavoastră.

— Ai fi o psihanalistă grozavă. Sau cel puţin un preot. Emani un iz de confesional. Ochii lui Sebastian sunt îngustaţi, ca şi cum ar încerca să dibuie vorbele potrivite. Omul se pomeneşte spunând ce n-avea de gând să spună, adaugă. Ăsta-i un dar. Şi o armă.

Priveşte în susul aleii. Nicky îi cercetează din spate capul, valurile argintii curgând până la ceafă.

— Eşti cu adevărat fericită? întreabă el.

— Sunt, răspunde ea sincer.

În tăcerea bruscă îl aude respirând, adânc şi egal.

— Mă gândeam pe când stăteam de vorbă – se adresează în continuare casei – că trecutul e un loc ciudat. În orice caz, trecutul meu. Şi al tău?

Tânăra femeie priveşte peste umărul lui la treptele de marmură care alunecă până la uşa casei, la ciocănelul interogativ încolăcit ca un şarpe la soare.

— Poate. Nu aşa e al tuturor?

— După cum ne spune Simon St. John, trecutul e o otravă. Suportabil doar în doze infime.

— Îmi amintesc. Dar trecutul a dispărut.

— O, nu. Acum se răsuceşte spre ea, şi zâmbetul lui e aşa de trist, că lui Nicky îi vine să plângă. Trecutul n-a dispărut. E pur şi simplu în aşteptare.

14

După ce Sebastian se retrage în dormitor, Nicky traversează holul cu laptopul în geantă, lovindu-se de şold, cu telefonul în buzunar plin de vocea lui. Astăzi curtea va fi biroul ei.

În living, trupul unei femei e încovrigat pe canapea.

Cu ochii închişi, cu părul răvăşit pe pernă. Poartă o rochie gri. Tălpile înguste sunt goale. O mână strânge un album de fotografii.

— Oh, face Nicky.

O pleoapă pâlpâie. Diana se uită la musafiră, oftează; apoi ochiul se deschide larg. Albumul se rostogoleşte pe jos când ea se ridică în şezut.

— Nu te-am văzut, zice răguşit. Eu... sigur că nu te-am văzut. Un ceai? Pune două degete pe ceainic. E cald încă. Nu? Atunci doar eu.

Nicky se aşază pe canapeaua de vizavi, în vreme ce Diana toarnă cu o mână şi cu cealaltă îşi netezeşte părul.

— Cum ţi se pare clubul Baron?

— O mulţime de bufniţe, răspunde Nicky. L-am cunoscut pe Lionel Lightfoot.

Diana tace o vreme. Până şi încruntarea ei e drăgălaşă; probabil că e foarte drăguţă când se bosumflă.

— Sebastian ieşise deja, adaugă Nicky.

Diana soarbe, înghite. Ridică pe masă albumul.

— E o saga. Mondenii lui Lionel – mă rog, sunt genul de oameni pe care i-ai descrie ca „mondeni". Voci pline de bani. Romanele lui sunt de fapt melodrame din înalta societate. „Nu aşa de marele Gatsby", zice Sebastian.

Watson a apărut lângă gleznele lui Nicky.

— I-ar plăcea s-o iei în braţe, traduce Diana.

Nicky se conformează.

— După *Simon spune*, Lionel şi soţia lui – Cassandra o chema, groaznică femeie – s-ar putea spune că i-au *iniţiat* pe Sebastian şi Hope. În societatea din San Francisco. Sebastian a devenit membru al clubului Baron. Hope a

intrat în diverse comitete – al bibliotecii, al centrului de reabilitare, muncă *adevărată*, nu doar „salvaţi parcul din cartier”. Iar cei doi Lightfoot au fost naşii lui Cole. Însă când el a plecat…

Plecat. Ca şi cum Cole ar fi plecat de la masă la cină. Nicky mângâie capul ca o bilă de biliard al câinelui, piscurile abrupte ale urechilor şi aşteaptă.

Diana oftează din nou.

— Lionel a scris romanul acela. *A avut o soţie*…

— *…şi n-a putut s-o păstreze*, murmură Nicky.

— Avea nevoie de bani, presupun. Sau de atenţie, spune Diana întinzând mâna spre ceainic. Asta a fost mult înainte de mine, desigur.

Nicky derulează microfişele din cap până ce dă de o fotografie din ziar cu data 2 ianuarie 2000: *Diana Gibson, asistenta femeii dispărute, pleacă de la secţia de poliţie după ce a dat o declaraţie, însoţită de Lionel Lightfoot, prieten de familie.* Gura lui la urechea ei; ochii ei în pământ, o perdea de păr trasă peste un obraz. Arată ca nişte conspiratori neverosimili.

— Dar îl cunoşteai de dinainte pe Lionel, nu-i aşa?

Resturile ceaiului se preling din cioc. Diana pune încet ceainicul la loc pe masă.

— Presupun că da. Vreau să zic… da. Nu mă gândesc prea mult la acea parte din viaţa mea. Oricum, nu până de curând, adaugă arătând spre Nicky.

— Care parte?

— De fapt, una considerabilă, spune privind ţintă ceaşca din mâini. O mare parte din viaţa mea. Şi acum simt că se schimbă din nou. Îşi împleteşte degetele. Dar unde eram? A, Lionel. Vrea să facă pace după toţi aceşti ani. Cartea lui a fost cu adevărat crudă, cu toate că nu-l cred pe *el* crud.

— Ei bine, *a fost*, zice Madeleine.

15

Le asculta deja de vreo două minute, zăbovind în dreptul uşii livingului. Apoi „Lionel vrea să facă pace”, spune Diana, şi lui Madeleine îi vine să chicotească, pentru că Lionel nu-i în stare să facă nici măcar un sendviş – şi de ce trage ea cu urechea în propria-i casă, oricum?

— ...nu-l cred pe *el* crud.

— Ei bine, *a fost*, zice Madeleine ieşind la vedere; desculţă, cu pantofii agăţaţi de două degete, cu jacheta pe braţ.

Mama ei vitregă se răsuceşte pe loc; Nicky se trage pe marginea canapelei, cu buldogul francez revărsându-i-se în poală.

— Bună, spune Diana. Ai cunoscut-o pe Nicky Hunter?

Madeleine zâmbeşte radios.

— Eşti încă aici.

Piticania încuviinţează din cap.

Pe când traversează încăperea, Madeleine simte parfumul Dianei, acel acord minor de flori şi apă; n-a întrebat niciodată cum se numeşte. Se lasă să cadă pe canapea lângă Nicky, ridică un călcâi pe marginea mesei.

— Oh, mădularele mele dureroase.

— Madeleine lucrează la bibliotecă, explică Diana.

— Sunt *voluntară*. La secţia pentru copii. Salariul meu este magia unui zâmbet de copil. Astăzi, Dr. Seuss, precizează scărpinând crupa lui Watson.

— Cum au fost copiii? întreabă mama vitregă.

— Nu mă deranjează într-o încăpere. Nu vreau unul în pântece. Am şters-o în timpul picturii cu degetele.

— Ai *spălat putina*, zice Nicky.

Madeleine se uită lung la ea.

— Scuze, face Nicky.

Diana amestecă în ceai.

— Nicky l-a întâlnit pe Lionel Lightfoot la club azi-dimineaţă.

— Ador faptul că tata duce femei la Baron, zice

Madeleine, al cărei tată n-a dus-o niciodată la club. Data viitoare o să se arate cu o trupă de majorete.

Nicky chicoteşte, un clopoţel dulce, foarte atrăgător; Madeleine alege să-l urască.

— A întrebat despre memoriile tatălui tău...

— Vorba se răspândeşte repede. Nu-l băga în seamă pe Lionel. Tata a fost ofensat de toate alea.

— Probabil singurul mod de a reacţiona, sugerează Nicky.

— Desigur, când *el* a pierdut o nevastă în ceea ce unii – Madeleine ridică o mână – ar putea numi „împrejurări suspecte”, nimeni n-a trântit un roman despre *asta*. L-ai întrebat de *asta?*

— Nu-i tocmai treaba mea, murmură piticania.

— Păi, nimic din toate astea nu-i, şi totuşi iată-ne aici.

— Cassandra a căzut pe scară. În casa lor din Sea Cliff, zice Diana cu aerul grav al unui militar care-i dă ştirea celei mai apropiate rude.

— Atac de cord în capul scării, cadavru la poale. Asta-i povestea oficială. Madeleine aşteaptă ca Nicky să ceară povestea neoficială. Când n-o face, continuă: Sandy era foarte elegantă. Mi-o închipui făcând roata pe trepte ca o gimnastă. În halat alb vaporos, cine ştie de ce. Sunt aşa de melodramatică, mormăie ştergându-şi ochii şi dându-şi capul pe spate. Oricum, Sandy era topită după mama. Toată lumea o plăcea. *Tu* o plăceai.

Diana încuviinţează din cap. Oricum, nu era o întrebare.

— Chiar şi Isaac o plăcea – îţi aminteşti? Şi el ura *lumea*. Era masterand, o informează Madeleine pe Nicky, aşa că e de înţeles.

O tuse huruie în scrumiera care e plămânul ei.

— Isaac îl ajuta pe Sebastian la cărţi în vremea în care eu lucram pentru Hope, zice Diana. Drumuri la bibliotecă. Documentare pe internetul din Epoca de Piatră.

— Isaac Murray, zice tărăgănat Madeleine, şi un pic de roşeaţă îi încălzeşte pielea. Îmi curgeau balele după el. Către Diana: Voi doi nu...

— Nu.

— Greşeala mea. Studia filosofia, îi spune Madeleine lui Nicky. Ceea ce, pentru o studentă în anul doi, îl făcea să fie profund cu P mare. Mai avea şi o barbă perfectă, nerasă de câteva zile. Se uită iar la Diana. N-ai ieşit în oraş cu el…

— De revelion, da. Doar de data aceea. Nu l-am mai văzut niciodată. Cu toate că l-am sunat azi-dimineaţă, am întrebat dacă are un pic de timp să vorbească cu Nicky. La cererea ta, da?

Nicky încuviinţează.

— A zis că scrie memoriile unui tânăr „influencer” care e mai prost decât o cutie plină cu păr – vorbele lui – şi că ar fi binevenită o schimbare de atmosferă.

O tăcere bruscă, de parcă s-ar fi întrerupt curentul electric. Madeleine priveşte ţintă vălul de lumină care alunecă de pe rafturile cu cărţi.

Lângă ea, Nicky se foieşte.

— Îmi închipui că s-au schimbat multe după acea noapte, spune încet.

Doar face conversaţie? Sau tatonează?

— Diverşi m-au întrebat… începe Madeleine. Mă rog, nu m-au întrebat pe *mine*; s-au întrebat între ei *despre* mine – cum pot să trăiesc în aceeaşi casă cu tata. Se uită cu asprime la Nicky, care, la urma urmei, locuieşte în aceeaşi casă. Răspunsul este că oriunde se află el, nu există loc mai sigur.

Diana se răsuceşte spre Madeleine.

— Voiam să întreb dacă ai chef de tenis mâine-dimineaţă. Nicky, eşti binevenită şi tu. Doar consideră-te avertizată că Madeleine a jucat la universitate.

Nicky înalţă sprânceana.

— Ce noroc pe mine că mă văd cu verii tăi la ora zece.

— Vărul, singular, o corectează Madeleine. Şi mersi, dar mâine sunt programată să fiu supraponderală şi ieşită din formă toată ziua, aşa că trebuie să refuz.

Diana dă din cap spre albumul fotografic.

— Tocmai mă pregăteam să-i arăt lui Nicky nişte poze de familie.

Madeleine o priveşte lung.

— Tata ştie?

— Le-a ales el însuşi.

E ca o lovitură în beregată. Un pumnal în spate. Când şi-a auzit tatăl ultima dată pomenindu-le măcar numele? Recunoscând o aniversare, închinând un pahar în amintirea lor? Când s-a uitat ultima dată la portretul care încă veghează în capul scării? Şi totuşi, la numai o zi după ce a sosit străina asta…

— Vrei să ni te alături? întreabă Diana.

Madeleine îşi înăbuşă un urlet. În loc de asta:

— Ştii, chiar trebuie să fumez.

Se ridică greoi, îşi ia jacheta şi pantofii şi iese clocotind de furie, cu Watson mergând legănat după ea.

În hol i se pune un nod în gât. A fost nepoliticoasă.

Se înapoiază în cadrul uşii, cu vederea înceţoşată.

— Ştiu că tata vrea asta, le spune celor două femei pe care nu le vede. Ştiu că de fapt îl ajutaţi.

Pleacă iar, se împiedică de afurisitul de câine. Şi se duce la etaj, spre dormitorul Dianei.

Acolo zăboveşte în faţa uşii. Aşternuturile ca fildeşul, perdelele ca fildeşul; pereţii zugrăviţi liliachiu – liliachiul era culoarea preferată a mamei sale. Asta era camera mamei.

Şi mobila mamei: patul, secreterul gri-sidefiu cu vitrine de sticlă într-un dulap care se înalţă pe perete. În vitrine erau fotografii înrămate şi bucăţi de mărgean şi o colecţie de dopuri de şampanie; acum sunt goale. În afară de flaconul de medicamente chihlimbariu de pe noptieră, nimic nu sugerează că încăperea ar fi locuită.

Madeleine nu se aventurează niciodată înăuntru, deşi aici, pe coridor, îşi poate imagina că mama e doar undeva unde nu se vede. Acum atinge uşa blând, şi restul camerei îi apare în faţa ochilor. Micul scrin care adăpostea cândva o comoară de jocuri de societate vechi. Vaza din sticlă fumurie de pe podea, care de obicei dădea pe dinafară de ramuri de mesteacăn adunate în Dorset. Şifonierul încăpător în care acum douăzeci de ani Hope îşi ţinea bluzele şi pantalonii, rochiile şi capoatele. Madeleine a

vrut să le păstreze acolo când s-a mutat la ei Diana:

— Nu te deranjează, nu? Pur şi simplu nu-i loc altundeva.

Era loc peste tot altundeva, desigur, dar asta trebuia s-o spună mama ei vitregă.

— Nu mă deranjează.

Diana şi-a pus hainele în dulapul mai mic. În cele din urmă, Sebastian i-a poruncit lui Madeleine să golească şifonierul – şi totuşi, după ani întregi, e încă gol, nicio eşarfă atârnată acolo, niciun pantof pe jos.

Altfel, încăperea rămâne neviolată, o etalare de muzeu. De ce o tolerase mama vitregă atâta vreme? Sau poate că era un joc de manipulare? Madeleine se încruntă; şi-o poate imagina pe Diana jucând cărţi sau golf, dar nu şi jocuri de manipulare.

Jos, în apartamentul ei, înapoi la birou, păşeşte în clubul Belona din Soho, unde un cap tăiat a apărut în rezervorul unui WC.

SIMON ST. JOHN

Ei, drăcia dracului, ce-i asta? Ochii – pupilele! Complet dilatate. Nefericita asta şi-a pus în ochi picături de beladonă în ultimele patru ore.

INSPECTORUL TROTT

Destul ca s-o omoare, St. John?

SIMON ST. JOHN

Nu, inspectore. Mă tem că ceea ce a omorât-o a fost decapitarea.

Madeleine se holbează la ecran.

INSPECTORUL TROTT

În carte scena asta era mult mai puţin stupidă.

SIMON ST. JOHN

Asta din pricină că Madeleine Trapp n-ar fi în stare să

scrie nici măcar o listă de cumpărături la băcănie, ce să mai vorbim de un scenariu.

INSPECTORUL TROTT

Ha, ha! Ce tută.

SIMON ST. JOHN

Nu i-ar strica să dea jos şi nişte kile.

MADELEINE

Vă urăsc pe amândoi.

Smulge de pe secreter exemplarul din *Simon spune*, studiază scena scrisă de tatăl său. La el totul pare aşa de uşor!

Madeleine scrâşneşte din dinţi, mârâie şi trânteşte cartea pe birou de atâtea ori, că paginile se desprind de cotor şi se învălmăşesc spre podea ca nişte frunze.

16

— Fotografii adevărate, dacă-ţi vine să crezi, pe hârtie adevărată, spune Diana. Se aşază lângă Nicky şi deschide albumul cu un scârţâit al filelor laminate. Sebastian a organizat o mică expoziţie pentru tine. Sunt aşa de lucioase, nu-i aşa? Se minunează de prima pagină: O mie nouă sute nouăzeci şi cinci.

Data scânteiază într-un colţ al fotografiei.

Însă ochii lui Nicky sunt la băiat.

Stă pe o plajă fără nume, cu nisipul lins la picioare, cu valul târându-se în spatele lui. E firav, cu tricoul care cade pe el ca pe un umeraş, şi cam urâţel: nasul cârn, părul alb, ca şi sprâncenele, ochii de un albastru deloc ieşit din comun. Dinţi rari, cu goluri şi strâmbi.

— Aici avea nouă ani, zice Diana. A venit pe lume în octombrie.

— Ţii minte ziua de naştere a lui Cole.

Diana îşi muşcă buza.

— Se pare că da. Mama lui îl adora, iar eu o adoram pe mama lui. Mami, o striga. Uite, origami-ul lui. Bate cu degetul în ciobul roşu din mâna lui Cole: un fluture de hârtie cu aripile de vreo cinci centimetri, bine definit şi strălucitor ca un zmeu. Putea să facă lebede sau peşti, dacă îi cereai, dar mai ales fluturi. Sebastian era lepidopterolog amator…

Nicky apreciază faptul că Diana nu-i explică termenul.

— …şi băieţii vor să fie ca taţii lor, nu-i aşa?

Nicky studiază fluturele, aripile mărginite de verde, cele două antene mici care încununează capul. Apoi întoarce foaia dând de Mami însăşi, în culori vii, cu umerii laţi, zâmbet larg; lângă ea, Cole zâmbeşte şi el larg, un pic mai mare acum, cu dinţii într-un aparat dentar. Mama şi fiul ţin o coală de hârtie glasată pe care cuvintele CHERCHEZ LA FEMME sunt scrise cu Magic Marker, cu un scris cursiv groaznic.

— E o expresie din romanele poliţiste, cred.

— „Caută femeia”, îi explică Nicky Dianei, profesoară de franceză.

— *Oui*.

— Scuze. În orice roman poliţist clasic o doamnă e cauza întregului haos.

— Se prea poate ca un bărbat să fi scris asta. Cole l-a găsit undeva, cred, poate într-unul dintre romanele lui Sebastian, şi interpretarea lui a fost că, atunci când nu e sigur de ceva, ar trebui să găsească o femeie care să-l ajute. Şi anume, mama sa. Era o mică glumă între ei. *Une petite blague*. Diana zâmbeşte spre fotografie mângâindu-şi absentă pulpa. Lui îi plăcea limba franceză. Sau îi plăcea cum sună. N-am petrecut prea mult timp cu el. Sper că am fost blândă. Watson năpârleşte aşa de tare zilele astea. Îşi plimbă repede mâinile pe coapse şi se ridică spunând: Uită-te cât vrei. Oh!

Până şi pocnitul din degete îi iese perfect.

— Lunea viitoare avem invitaţi la cocktailul din mijlocul verii. În noaptea solstiţiului. Tradiţie anuală. Înălţimii Sale îi place să socializeze o dată pe an. Presupun că nu ţi-ai adus o mască de bal.

Nicky o priveşte cum se încalţă.

— Domnul Trapp…

— Sebastian.

— Mi-a spus să-mi aduc haine de seară. Inclusiv mască.

— Poartă ce vrei. *Comme tu veux*[15].

Diana alunecă afară din cameră.

Nicky îi aude tocurile ţăcănind pe pardoseala holului, ascuţit şi egal, apoi un step rapid.

— Îmi pare tare rău, zice Diana.

— E vina mea.

Freddy.

— Este…

— Este.

Paşii Dianei se pierd pe hol. Ai lui Freddy probabil nu fac zgomot. În afară de cazul în care pândeşte.

Nicky prinde colţul filei următoare, o întoarce încet.

---

[15] Cum vrei (în limba franceză în original).

Sebastian tânăr, încovoiat sub capota căscată a unui Pontiac Firebird, cercetând măţăraia dinăuntru. El şi Hope privindu-se în ochi peste o tablă de scrabble, cu zâmbete trăgându-le colţurile buzelor, ea cu mâna aşezată pe umflătura pântecelui. O femeie în rochie cu bretele, cu spatele şi umerii goi, cu mâinile prinse de cele ale unui băieţaş. O fată blondă durdulie stând lângă şemineu cu un prunc cuibărit în poală. E foarte mic, cutele păturelei albastre se văluresc în jurul lui; are un pumnişor ridicat, ca şi cum ar cere ajutor. Nicky, căreia îi plac bebeluşii, îşi simte inima crescând.

Şi Madeleine, ţinând acea mânuţă într-a ei. Trebuie să aibă cinci sau şase ani, o viaţă întreagă înainte. Nicky aruncă o privire spre uşă, în cazul în care apare din nou, în cazul în care o poate linişti.

Însă Madeleine nu apare, iar Nicky n-o poate linişti.

Timp de o oră explorează trecutul familiei Trapp, zeci de fotografii de-a lungul zecilor de ani, privind cum acneea pătează pielea lui Madeleine, cum Sebastian şi Hope se clatină pe spinarea unor cămile, cum Cole şi Freddy spală un câine cu ochi speriaţi…

Îşi mişcă nervos mandibula.

Sebastian nu vorbeşte despre soţie şi fiu, Madeleine i-a zis asta; *el* i-a zis asta. Şi totuşi, aici, în poală, la iniţiativa lui, Nicky are o galerie de portrete de familie aranjate de el însuşi. *Asta-i o problemă de trei pipe*[16], încuviinţează Sherlock Holmes.

— Ce, adică droguri? întreabă Irwin mai târziu, în timp ce Nicky îşi pune pijamaua. Sherlock le avea cu drogurile, nu?

— Cocaină. Dar nu asta voiam să zic. Albumul: de ce cineva care…

— Şi-a omorât familia şi a ieşit basma curată ar regiza un astfel de album? Habar n-am. Dar stai aşa, să-l întrebăm pe adevăratul criminolog. Hai aici, Cartoafe.

După ce spune noapte bună şi stinge lampa, Nicky

[16] Citat din *Liga roşcaţilor,* cu sensul de problemă dificilă, a cărei dezlegare durează până fumezi trei pipe.

numără şase spiţe de lumină trimise de lună oblic pe ferestre – slabă, mai slabă, cea mai slabă, pe lungimea mansardei –, apoi studiază galaxia desfăşurată pe tavan. COLE.

Privirea îl alunecă pe C, patinează pe marginea găurii negre a lui O, coboară pe piciorul lung al lui L...

Rat-tat. Trapp. Tastele îşi izbesc capul de planşeu. Nicky îşi trece un braţ peste piept, îşi simte inima zburătăcind peste coaste.

A cuprins-o febra.

Simţiţi o fierbinţeală în capul pieptului, domnule? Şi un păcănit supărător în creştetul capului? Eu o numesc febră de detectiv. O să vă apuce. Wilkie Collins, *Piatra Lunii*[17] – arhetipul poveştii poliţiste din casa de la ţară. Spectacolul luminilor îndărătul ochilor ei, contracurentul din vene: febra de detectiv.

Rattarattatrapp-tat-trap.

Poate că ar trebui să dea deoparte păturile, să-şi pună tălpile pe podea, să se ducă la uşă, să coboare două etaje, apoi pe coridor şi în biroul lui. „Tu şi cu mine poate chiar o să dezlegăm unul sau două mistere vechi”, i-ar aminti ea.

Iar el ar zâmbi şi ar zice: „Vino; hai să ne aşezăm lângă foc şi să ne punem pe uneltit.”

---

[17] Traducere de Lidia Grădinaru. Editura Corint, Bucureşti, 2015, p. 338.

VINERI, 19 IUNIE

17

Acum o veşnicie, un terapeut a depistat teama lui Madeleine de a fi părăsită – „Poate din cauza dispariţiei mamei şi fratelui tău”, a sugerat el. Ea i-a mulţumit pentru strălucita perspicacitate. Totuşi, următoarele lui cuvinte au surprins-o: „De aceea, tu eşti cea care părăseşte prima”.

Şi, ce să vezi, a părăsit şi va mai părăsi: facultatea de drept, al doilea roman, diferiţi iubiţi „cărora le e mai bine fără ea”. Însă niciodată nu şi-a abandonat tatăl.

Madeleine se gândeşte la asta în vreme ce îşi pune armura zilei, pantaloni lejeri (poate să ajungă mai uşor la rafturile de jos, fără să se plângă) şi o bluză care o cuprindea mai bine cu doar o lună înainte. Când Sebastian s-a întors din Anglia, ea îl aştepta acasă; peste câţiva ani a renunţat la facultate şi a pus stăpânire pe apartamentul de la parter, pe care şi-l dorise întotdeauna; şi apoi ei doi şi-au făurit o viaţă liniştită, citind şi gătind şi din când în când aventurându-se dincolo de poartă – deşi nici atât de departe, nici atât de mult timp cât crezuse Madeleine c-o să rămână acolo, în sălbăticie. Şi-a dat întâlnire cu câţiva bărbaţi, mai ales ca să le facă pe plac prietenilor de atunci care făceau pe peţitorii; mai mult ca orice, s-a dedicat proiectelor care-i fuseseră dragi mamei sale: un adăpost pentru animale, o clinică în care drogaţii primeau ace sterile, o fermă urbană… şi totuşi le-a părăsit unul după altul, cu excepţia bibliotecii (dar nu era timpul pierdut). Îşi părăsise şi terapeutul.

Niciodată nu şi-a părăsit tatăl. Acum tatăl o părăseşte pe ea.

Se strâmbă în vreme ce-şi încheie nasturii bluzei, îşi spune să se maturizeze. „E *pe moarte”,* şopteşte pentru sine.

…Dar, în cele din urmă, nu-i acelaşi lucru? O să fie lăsată singură. Ce rost *are* ea, de fapt? „Sunt aici ca să am grijă de tine”, îi promisese tatălui când s-a mutat în casă. „O să umplu golul”, n-a adăugat, n-a adăugat niciodată, cu

toate că timp de aproape douăzeci de ani a încercat. Dar, în realitate, Adelina e cea care găteşte şi face curăţenie; Diana e cea care-l însoţeşte la clubul de iahting, la teatru, în Scandinavia şi în savană şi în lumea din afara acestei case. Iar Madeleine? Ea… stă la taclale cu el, sigur, cu uşurinţă şi des; uneori citesc aceeaşi carte sau atacă din flanc un puzzle, privesc ivirea zorilor din punctul lor de observaţie din parcul Lands End – „răsărim soarele” numeşte el asta. Dar nu contribuie prea mult la viaţa lui, în afară de prezenţă, nu-i aşa? Ea e puştiul din echipă care e întotdeauna acolo, priveşte meciul, dar rareori joacă, şi poate la sfârşitul sezonului capătă o diplomă de participare. *Felicitări, Madeleine. Ai fost acolo! Ai fost prezentă trupeşte!*

Ce-o să facă după ce el nu va mai fi?

La uşa bucătăriei se opreşte atât de brusc, încât Watson i se ciocneşte de glezne. Musafira lor e proţăpită pe bancheta de la fereastră, cu jachetă şi blugi şi căşti în urechi, vorbind cu o voce lentă, luminoasă, spre telefonul proptit în poală.

— Fată frumoasă, zice. *Tu!*

Când Watson vine la trap şi se ciuceşte lângă banchetă ca un gargui, Nicky îi aruncă o privire lui Madeleine, flutură mâna şi înclină telefonul spre câine. Madeleine zăreşte un copil mic, negru, cu faţa bandajată.

Nicky râde iar, zice voioasă „Pa”. Îşi scoate căştile din urechi şi desface din ambalaj un baton de granola.

— Salut, zâmbeşte radios, trezindu-i lui Madeleine groaznica suspiciune că are în faţa ochilor o Persoană Matinală.

— Era iubitul tău? întreabă, ca nu cumva Nicky să creadă că se uita pe furiş.

— Era o fetiţă de paisprezece luni din Boston căreia tocmai i-a fost făcută o mică operaţie pentru despicătura palatină. Nicky chicoteşte – femeia e azi o bandă cu râsete înregistrate; Madeleine şi-ar dori ca asta să i se pară mai enervant – şi apoi explică: Fina mea. Sunt un pic… emoţionată. Părinţii ei fuseseră neliniştiţi în privinţa…

Tace un pic ca să-şi dreagă glasul şi… „Oh, Dumnezeule, nu, acum se pune pe bocit?”

— La urma urmei, e faţa copilului lor. Dar a fost o pacientă perfectă.

Dă din cap, cu ochii strălucitori, cu obrajii uscaţi.

— Mă rog. Madeleine se răsuceşte şi toarnă cafea, se reazemă de blat. Tace un pic. Tu ai făcut-o?

— Prost, bănuiesc. Eu nu beau cafea.

— Ai făcut-o pentru toţi ceilalţi? Eşti un om bun sau aşa ceva?

Nicky muşcă din batonul de granola.

— Sau aşa ceva.

— Brrr, chiar că-i proastă.

Nicky mestecă, ridică din umeri.

Madeleine zăreşte cartea din poala ei.

— E una de-a tatei?

— Mmm. *Bărbatul gârbov*. Am citit-o de şase mii de ori.

— Doar de şase mii?

— Ţi-e dedicată ţie.

— Mi-a dedicat patru. Cinci mamei mele, dar ea a trebuit să-l suporte mai mult timp decât mine. În acea vreme.

Piticania încuviinţează din cap.

— Şi fratele?

— Asta-i o chestie privată.

Ochii lui Nicky se lărgesc. La picioarele ei, câinele mormăie ca şi cum ar consola-o.

„Dar cum să fie privată?”, se întreabă Madeleine. Optzeci de milioane de exemplare vândute înseamnă optzeci de milioane de dedicaţii tipărite.

— Trei, cred? spune. Sau poate două. Cu siguranţă una. *Băieţaşul albastru*. Asta-i cartea pe care tata a scris-o după ce s-a născut Cole.

Patru la unu. E surprinsă să descopere că n-a ţinut niciodată scorul.

— Cititorii au fost furioşi din pricina *Bărbatului gârbov*, zice în schimb. Presupuseseră că după un deceniu tata avea să dezvăluie *în sfârşit* identitatea lui Jack. Iar acum… Oftează. Nu vom şti niciodată. Nici măcar eu nu ştiu cine

este, adaugă înainte ca Nicky să deschidă gura. Şi am întrebat. De multe ori.

— Aş fi bănuit-o pe sora lui Simon. Până ce Jack a ucis-o.

— Asta chiar că a exclus-o. Eu pariez pe farmacist. Domnul Myers. Nimeni nu-i aşa perfect.

Madeleine soarbe iar din cafea, înghite cu greu.

— Am citit undeva că tatăl tău întotdeauna hotărăşte dinainte sfârşitul unei poveşti, spune Nicky. Tu…

Uşa bucătăriei se deschide şi Diana intră, purtând un costum de tenis şocant de alb. Pe dată, Madeleine se simte ca Hulk în ţinută de birou lejeră.

— Aceea e cafea?

— Nu-mi dau seama.

Diana face semn cu mâna că nu contează.

— Nu, nu-i timp. Nicky şi cu mine – bună dimineaţa – mergem să-i vedem pe mătuşa şi vărul tău. Se pare că Simone are o grămadă de lucruri de spus despre Sebastian.

— Nu există, literalmente, subiect despre care Simone să n-aibă o grămadă de lucruri de spus.

— Crezusem că trebuie să se întâlnească înainte de cocktail, luni. Nicky participă şi ea.

Sigur că participă.

— Părinţii mei dădeau această petrecere în fiecare an, explică Madeleine în vreme ce Nicky se ridică de pe bancheta de la fereastră. Întotdeauna aveam oroare de ea. Încă am. „Ajunul solstiţiului” – afectat, nu credeţi? Nu-i nevoie să răspundeţi. Dar este.

Nu protestează nimeni.

— După ce tata s-a recăsătorit, a hotărât că e o bună cale de a-i prezenta pe toţi Dianei. Ţie. Numai că a apelat la Simone pentru invitaţii. Iar Simone a zis: „Hei, ştii o bună metodă de a-i prezenta pe oameni unii altora? Pune-i să poarte măşti.” Şi continuă aşa, încheie Madeleine pe un ton grav.

— Şi continuă aşa, încuviinţează Diana.

După plecarea celor două, Madeleine se uită la Watson, care, lângă bancheta de la fereastră, priveşte nefericită

uşa pe care tocmai a ieşit piticania.

— Nu uita că eşti de partea mea, madam, îi aminteşte.

Câinele se preface că nu aude.

18

Ies încet din Pacific Heights în Volvoul masiv al Dianei.

— Am vrut un tanc, explică ea. Încă nu sunt cu totul în largul meu când conduc pe dreapta.

— Eu nu sunt în largul meu când conduc, răspunde Nicky.

— La asta motorul se stinge automat când opresc. Linişte bruscă. Ca apneea. Întotdeauna îmi fac griji că n-o să mai pornească.

Nicky ar vrea s-o întrebe pe Diana despre soţul ei – cum a cerut-o în căsătorie, poveşti din căsnicie, locuri în care au fost –, dar şoferiţa pare mulţumită să cânte împreună cu banda sonoră a dimineţii.

— *„Fete care îşi doresc băieţi cărora le place ca băieţii să fie fete...”*, ciripeşte ea; vocea alto e discordantă şi fermecătoare. Ca şi cum m-aş întoarce în timp la adolescenţă. Scuze, nu mă pricep la cântat.

— Dacă intru într-un bar cu karaoke, ăia cheamă poliţia, zice Nicky. Te întorci des în Anglia?

Şi Hope era englezoaică. Sebastian Trapp preferă un anumit gen.

Diana clatină din cap.

— Sebastian are o casă în Dorset. Odinioară familia îşi petrecea acolo verile, dar eu n-am fost niciodată. *„Hai să ne-ntâlnim în anul 2000...”*

Nicky priveşte prin parbriz şirul de vitrine scunde, întinderea unui parc. Cerul se gândeşte la ploaie, dar o jumătate de duzină de tineri sunt încă tolăniţi pe iarbă, fumând marijuana, cu pancarte de protest rezemate apatic pe umeri: N-AM PUTEA CU TOŢII SĂ FUMĂM UN BONG?

— Nu prea ştiu cât de mult să-l întreb pe Sebastian de soţie şi fiu.

Până şi mijirea ochilor Dianei e drăgălaşă, observă ea – cea mai delicată cută în colţul ochiului.

— Asta a fost ideea lui, spune în cele din urmă. Cartea de amintiri. Aşa că întreabă-l orice vrei să ştii. S-ar putea

să aibă nevoie de un brânci, ar putea să-şi *dorească* un brânci. Dacă tace, stai cuminte şi aşteaptă. Nu se descurcă bine cu tăcerile.

Sunt o mulţime de lucruri pe care Nicky ar vrea să le ştie.

— Aşadar, aceşti Trapp pe care o să-i văd azi…

— Freddy şi mama lui. Pe Dominic l-am întâlnit doar de câteva ori. A deschis un nou restaurant în toamna în care lucram pentru Hope. Şi când m-am întors aici, murise deja, spune Diana virând pe o stradă laterală. De câţiva ani.

— Chiar după ce a apărut *Bărbatul gârbov*.

Diana încuviinţează din cap.

— Maşina i-a rămas în pană pe Pacific Coast Highway. Apoi – accident cu fugă de la locul faptei. Asta e tot ce vom şti vreodată. Cineva a făcut accident, cineva a fugit, cineva a murit. Oftează. Există o idee vagă stupidă că Sebastian şi-a omorât fratele, sau a pus să fie omorât.

O teorie favorită printre Trapper Keepers: de fapt, Dominic a scris romanele cu Simon St. John, însă i-a cedat onoarea fratelui său… până la cruciala apariţie a *Bărbatului gârbov*, când a ameninţat că dă de gol maşinaţia, îmboldindu-l pe Sebastian să-l azvârle în şanţ pe nemulţumitul autor ascuns.

— Simone, soţia – văduva – lui, e o forţă a naturii. Diana îi aruncă o privire lui Nicky. Sunt sigură că o să-ţi placă, adaugă, pe tonul cuiva care nu-i deloc sigur de asta.

Intră pe aleea unei case coloniale spaniole retrase, cu pereţi de stuc şi acoperiş de ţigle rotunjite. Nicky se uită la cer – metal şlefuit, neted şi lucitor – şi îşi ia geanta de pe podea. Coboară amândouă din maşină; merg amândouă spre uşa casei, vopsită în alb.

— Acolo e Baker Beach, explică Diana. Şi vezi copacii ăia? Acolo e Presidio. A fost o bază militară, acum e sălbăticia asta minunată…

Amândouă încremenesc când aud împuşcătura.

Nicky se mişcă prima, dă uşa de perete şi năvăleşte într-un soi de living vopsit în cenuşiu sub două luminatoare.

— Stai… strigă Diana după ea, dar printr-o uşă de pe

peretele opus Nicky zăreşte mişcare în curtea din spate, un grup de siluete, o femeie ţipând…

— Acest patio e *nou-nouţ*, Frederick.

Nicky îşi trânteşte palma pe perete, se opreşte la uşă.

— *Uită-te* numai.

Femeia arată cu un deget de la picior dolofan o dală de piatră pârjolită, o explozie cu raza de vreo douăzeci de centimetri, mânjită cu praf de puşcă negru, şi îşi întoarce brusc capul, de parcă priveliştea ar fi prea mult pentru ea.

— Ţin-te bine! zice Diana.

Nicky o urmează în curtea din spate. Buruienile îşi fac de cap în iarbă, crenguţe răzleţe flutură din gardurile vii, iedera sugrumă un dafin. În cealaltă parte a curţii stă Freddy, muşcându-şi încheietura unui deget, cu umerii săltând în vreme ce chicoteşte. Pe tricoul lui scrie cu aldine: CU SIGURANŢĂ NU TOATĂ LUMEA LUPTĂ ÎN STIL KUNG-FU.

Lângă el, un bărbat mai scund se uită spăsit la urma de arsură.

— Îmi pare rău, îmi pare rău.

Freddy se freacă la ochi cu pumnii.

— Pot s-o spăl?

— *Nu, nu poţi s-o speli, Frederick.*

E o femeie solidă, trecută de şaizeci de ani, cu bluză rubinie, pantaloni galbeni bufanţi şi sandale verzi. Arată, îşi zice Nicky, ca un semafor.

— Oh, face ea răsucindu-se. Vă cer iertare pentru idiotul de fiu-meu şi idiotul de prieten al lui.

— Jonathan nu-i idiot, protestează Freddy. Nu întotdeauna.

Îl înconjoară cu braţul pe idiotul cu program redus, al cărui creştet e la înălţimea umărului lui Freddy şi care şi-a vârât adânc mâinile în buzunarele pantalonilor scurţi. Îşi lasă greutatea pe călcâie şi îşi încruntă sprâncenele zburlite, cu ochii lărgiţi şi vinovaţi şi albaştri. Are nasul îngust la vârf şi turtit la rădăcină. Piele transparentă şi o cunună de păr nisipiu ciufulit. Nicky ar paria oricât că e britanic.

— Însă de cele mai multe ori, mormăie el, şi Nicky câştigă pariul.

Acum Freddy îşi pune mâinile pe umerii mamei.

— Am descoperit în pod o rachetă veche. Jonathan nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Ochii lui Simone se îngustează.

— Jonathan n-a mai văzut niciodată artificii?

— Nu pe *ăsta*.

— Şi care anume era ăsta?

— I se spune „Duşmanul vecinilor”, zice Freddy cu respect.

— E un duşman care se cam pripeşte, adaugă Jonathan.

Toţi cinci stau în cerc în jurul dalei înnegrite, ca şi cum s-ar fi adunat pentru o şedinţă de spiritism. Apoi Simone oftează, se dezgheaţă, bate uşurel cu palma degetele fiului.

— Oricum, ce căutaţi în pod?

Jonathan ridică mâna.

— Asta a fost vina mea. Fred s-a dus acolo după… fotografiile vechi ale unchiului tău, da? Scrisori? Şi m-a invitat şi pe mine să văd nişte recuzită de film.

— Chestii tare drăguţe. Cutia cu tutun de prizat a lui Simon, monoclul, un deget tăiat. Apoi am zărit „Duşmanul vecinilor”. Ne pare rău, Simone.

Ea se întoarce spre Nicky.

— Fiul meu îmi spune pe nume. Şi urăşte vecinii. Nu ştiu unde am greşit.

Diana îşi drege glasul.

— Ea este Nicky Hunter.

Prezentări, cinci braţe în turnir. Freddy ridică la buze mâna Dianei înainte ca Jonathan s-o înhaţe.

— Diana Trapp, îl informează Simone. A doua soţie a lui Sebastian.

— De unde eşti? întreabă el.

— Wiltshire. Iniţial. Apoi Londra.

— Lyme Regis. Însă am trăit o vreme în Shoreditch înainte să mă mut la San Fran.

— Nimeni nu-i spune aşa, zic într-un glas mama şi fiul.

— Nu-i bai, frate, adaugă Freddy. Eşti încă nou în oraş.

Nicky se uită la Jonathan, la trupul lui suplu, la nasul strivit. Îi plac imperfecţiunile, e atrasă de tot ce e defect.

Apoi, preţ de o clipă, el se uită la ea – şi îi face semn cu ochiul, o închidere rapidă a obturatorului ochiului stâng.

Automat, Nicky îi răspunde la fel.

Se încurcă iţele.

— Ce te-a adus la San Francisco? întreabă Diana. Munca?

— Oh, dimpotrivă. Am venit aici ca să fiu cu încântare şomer.

Freddy îşi plesneşte amicul pe spate.

— Jonno s-a alăturat luna trecută asociaţiei mele de fotbal.

— De fapt, m-am alăturat asociaţiei tale de fotbal american.

— Şi dă şuturi în fund[18]. Şi în mingi. Mingi de fotbal. Funduri omeneşti.

— Nu suntem aici ca să vorbim despre Jonathan, le aminteşte Simone. Sau despre fiul meu, dacă-i pe aşa. Diana, am înţeles că tu nu rămâi.

— Am treburi, din păcate. Diana se retrage spre uşa curţii. Jonathan, sper că o să te distrezi cu fotbalul. Fii îngăduitor cu americanii.

— N-am chiar stofă de Cupa Mondială.

— Pe dracu', zice Freddy. Scuze, Simone. Dar pariez că de fapt a fost în Premier League. Poate că e o escrocherie complicată!

— Aş putea fi oricine, încuviinţează Jonathan.

[18] *Kicks ass* – joc de cuvinte intraductibil. În traducere literală „dă şuturi în fund", dar are sensul „e extraordinar/super."

19

De ce i-a făcut semn cu ochiul? Nicky are impresia că a scanat la casă un articol fără să vrea. Sau, oricum, fără intenţie.

Şi de ce Jonathan li s-a alăturat în living? Nu că gazdele ar fi prea politicoase ca să-l dea afară. („Jonathan, dragă, eşti troglodit?”, strigă Simone. „Ia un şerveţel.”) Şi totuşi, iată-l aici, lungit pe un balansoar lângă şemineu, părând că se simte ca acasă. Poate că Freddy vrea un aliat.

Sau poate că e un fan.

— Citeşti cărţile cu St. John? întreabă Nicky când Simone se agită prin bucătărie.

— Mă tem că nu. Citesc mai ales cărţi despre finanţe. Şi despre dezvoltare personală, autoperfecţionare.

— Ai face bine să citeşti mai multe, zice Freddy.

Nicky priveşte din nou încăperea: ponosită în stil boem, tapiţerii roase, covor miţos înceţoşat de pete de vin, cercuri lăsate pe masă de cănile de cafea. Ambele canapele sunt flancate de nişte vaze din care ţâşnesc arteziene de pene de păun. Un morman de pisici se mişcă pe vatra rece, cu cozile înfăşurate în jurul lor ca nişte sfori. Deasupra, între luminatoare, un ventilator bosumflat se roteşte, împingând aerul, dar nu bucuros că o face.

Simte ochii lui Jonathan asupra sa ca nişte greutăţi. Simte cum îmbujorarea îi urcă pe furiş de-a lungul gâtului. Simte telefonul zumzăind în buzunar. Se uită la ecran. O să-l sune pe Irwin mai târziu.

Peretele opus e tapetat cu fotografii alb-negru elegante, sub sticlă lucioasă. Sebastian apare în multe, chiar în cele mai multe, alături de un bărbat care pare ecoul lui îndepărtat. Ţinându-se pe după umeri, cu zâmbete largi, din când în când un cap prins în încleştare. Capul lui Dominic.

— Oh, iată-l pe soţul meu! exclamă Simone, cu carafa cu limonadă în mână. El e cel care o încasează. A fost omorât într-un accident pe autostradă, vinovatul a fugit, după cum

ştii.

Nicky dă din cap consolator.

Simone se uită la fotografie.

— Pe tine nu te-ar obseda? întreabă sumbru. Să iei o viaţă. Să *zbori* pe lângă – ca şi cum el ar fi fost o ridicătură de pe drum. Să nu-ţi descarci niciodată conştiinţa. Cine putea să facă asta?

— *Cui bono*, şopteşte Nicky.

— Nu vorbesc spaniola, dragă.

— E… latină. Îmi pare rău.

Chiar îi pare rău. Femeia îşi jeleşte soţul, şi uite-o pe Nicky dând lecţii. Ar trebui să tacă – dar se uită toţi la ea, şi poftim, vorbeşte iar.

— E un soi de principiu din literatura poliţistă. „Cui îi foloseşte.” Când investighezi o crimă, fii atent la… beneficiari, cum ar veni.

„Ce scuze emoţionante, Nicky!”

— Cicero a spus-o, intervine Jonathan. La facultate am studiat clasicii, adaugă.

Simone îşi toarnă limonadă în pahar, cu pulpa la suprafaţă ca rămăşiţele unei nave scufundate.

— Ce mai educaţie primesc azi. Şi cine a beneficiat de moartea soţului meu?

— Nimeni, o asigură Nicky. Sigur că nu. Sunt aşa de… Mă dădeam mare. Eu…

— Nu fi aşa sensibilă, hei. Freddy se întinde de pe canapea, masează mâna mamei. Nu suntem aici pentru Dominic. E Ziua lui Sebastian. Totuşi, tata a fost un frate bun, o asigură pe Nicky, în vreme ce Simone îi umple la loc paharul. Când Cole şi Hope au dispărut, el a reacţionat primul.

În sfârşit, acele cuvinte în acea ordine: „Când Cole şi Hope au dispărut”. Nicky atinge telefonul, îşi pregăteşte blocnotesul şi, dacă tot jignise deja, îşi dublează eforturile.

— *Ce* aţi simţit atunci? întreabă.

Foarte îndrăzneţ, dar e foarte curioasă.

Freddy ridică din umeri.

— La început am sperat că puştiul a fugit de acasă. Cine

l-ar putea învinui? Însă…

— Ce vrei să zici?

Când Jonathan se încruntă, ochii i se îngustează, sprâncenele i se înclină; arată nedumerit şi îngrijorat în acelaşi timp. E drăguţ, îşi zice Nicky. Distrage atenţia.

— Vreau să zic… lucrez în şcoli deja de treisprezece ani şi încă niciodată… pur şi simplu, *bullyingul*. Freddy îşi trece apăsat o mână prin păr. Nicky aude cum scrâşneşte briantina uscată. Jignirile. Festele – „festele”. Obişnuitele şuturi în fundul lui palid: lovituri, scuipături, puştiul care l-a *muşcat*…

— Uitasem de cel cu muşcătura, şopteşte mama lui. Micul ticălos primitiv.

— Iar Cole nu se putea apăra. Prea blând. Prea mic.

— Ceea ce n-am putut să înţelegem niciodată, zice Simone. Tatăl lui are aproape doi metri. Soţul meu era un pic mai scund. Iar Frederick e un pic mai scund decât tatăl său. Însă Cole ar fi fost *mult* mai scund.

— Poate că este, sugerează Jonathan, în vreme ce o pisică i se caţără pe fluierul piciorului.

Se holbează toţi.

— Vreau să zic – au, ai grijă cu ghearele alea –, ar putea fi pe undeva, nu? Chiar amândoi.

Nicky îşi priveşte gazdele.

— Jonathan, *tu* ar trebui să fii *aici?* întreabă Simone.

— E în ordine, îi spune fiul ei. Îl interesează.

— Păi, nu – vreau să zic, nu sunt interesat de *cărţi*. Dar e o poveste interesantă, asta-i tot. Plec bucuros dacă vreţi. Poate iau cu mine şi pisoiul ăsta.

— E în ordine, frate. Ce spuneam?

— Cole, zice Simone. Că îl tot hărţuiau. Asta o necăjea foarte tare pe Hope. Îi era *foarte* devotată băiatului său. L-a plimbat de la o şcoală la alta, nu-i aşa, Frederick?

— De parcă ar fi fost o piesă de şah. Şcoală privată, şcoală catolică, academia aceea doar de băieţi…

Jonathan se încruntă.

— S-a gândit cineva la o şcoală publică?

— Încercau să-l *ferească* să fie omorât, explică Simone.

— Şi Sebastian?

Ceilalţi trei se răsucesc spre Nicky, ca şi cum ar fi surprinşi că e încă acolo. Ea se apleacă în faţă, cu degetele împletite sub bărbie.

— Nu mi-a spus mare lucru despre Cole, le explică.

Simone se sprijină cu mâna pe capul lui Freddy ca să se ridice şi se duce la uşa bucătăriei.

— Cole îl *nedumerea* pe taică-său, strigă ea. Nu-i plăceau sporturile. Nu-i plăceau jocurile video sau... ce altceva le mai place adolescenţilor?

— În general, jocurile video, spune Jonathan.

— Lui Cole îi plăceau jocurile *reale*. Jocuri de societate. De-a v-aţi ascunselea. Îi plăcea şi să deseneze. Simone se întoarce cu humus şi ţelină. Şi... nu pot niciodată să pronunţ: oregano?

— Origami, zice Freddy.

— Hârtie îndoită chinezească. Însă nu era bun la citit. Dislexie, sau aşa ceva. A coborât vocea, ca şi cum ar discuta un prognostic sumbru. Ceea ce nu-i plăcea lui Sebastian, adaugă.

„Nu prea era vina lui”, se gândeşte Nicky.

— Nu prea era vina lui, murmură Jonathan.

— N-aş spune că *nu-i plăcea* de Cole. Simone se aşază lângă fiul ei. Era mai degrabă... oh, tu cum ai zice, Frederick?

— Aş zice că nu-i plăcea de Cole.

— Nu, nu... Simone flutură o mână. S-a *străduit*. Vă ducea pe voi, băieţii, la meciuri de fotbal în fiecare sâmbătă, îţi aminteşti?

— Cole ura fotbalul.

— Şi cercetaşii! Taţii voştri v-au înscris la cercetaşi. Eraţi bărbaţi robuşti cărora le plăceau activităţile în aer liber!

— În cele mai multe nopţi Cole se trezea cu cineva urinând pe cortul lui. Dar taică-său a refuzat să-l retragă.

— Oricum, aveai tu grijă de el. Ai fost un prieten bun.

Momentul trece lent, ca un nod în gât, până ce o picătură de ploaie loveşte luminatorul. Simone se apleacă

spre masă, aprinde un chibrit lung şi cu el două lumânări ca nişte coloane. Când Freddy vorbeşte, e ca şi cum ar fi adunaţi în jurul unui foc de tabără.

— Ne-am dus odată la o petrecere în care urma să ne jucăm de-a învârte sticla. Eram o ceată de puşti în pivniţă, jucând Mario Karting, dând pe gât coca-cola şi alintând buldogul francez bălos – de aceea a venit şi Cole; unul dintre Watsoni tocmai o mierlise. Ne adunam forţele pentru evenimentul principal. Însă câinele l-a ignorat pe Cole, şi la fel au făcut toţi ceilalţi. Aşa că el s-a instalat provizoriu în baie. Cunoaşteţi jocul. Eşti legat la ochi, sticla se roteşte, „ooh”-uri şi „aah”-uri, apoi sărutarea. Eu îmi doream cu disperare s-o sărut pe Alice Poor.

— Când a crescut a ajuns mare târfă, îşi aminteşte Simone.

— Doi puşti l-au târât înapoi pe Cole, spune Freddy privind în gol, de parcă s-ar găsi iarăşi în pivniţa aceea. Tremura aşa de tare, că sucul i s-a scurs pe cămaşă. L-au legat la ochi, el a răsucit sticla şi… Alice Poor. N-am putut să mă uit. Falca i se încleştează. Când m-am uitat pe furiş, Cole era înclinat în faţă în mijlocul cercului, cu batista peste ochi şi toţi holbându-se. Pentru că… Nările i se umflă când vorbeşte: Alice luase în braţe buldogul, ale cărui labe din spate atârnau, şi îl întindea spre el. Înainte să pot spune ceva, Cole sărutase câinele. Şi s-a lăsat tăcerea.

Ploaia răpăia deasupra capetelor lor.

— Apoi câinele l-a lins, adaugă Freddy.

Flacăra se unduieşte, stingherită. Nicky tresare.

Freddy îşi freacă gâtul.

— Haos. Zbierete, ţipete. Cole îşi scoate legătura de pe ochi, vede buldogul francez căruia îi curg balele în faţa lui.

Nicky apleacă uşor capul, ca şi cum l-ar îndemna să continue.

— Ce-a făcut?

— A zâmbit şi a zis: „Cred că ăsta a fost un sărut franţuzesc”. Nimeni n-a observat. „Poponar de câini, poponar de câini”, scandau ei, pentru că buldogul era băiat, mascul. Iar Cole doar stătea acolo, părând

nedumerit, şi mângâia câinele pe cap. Aşa că l-am tras după mine la parter şi l-am adus acasă. Şi ăla a fost primul sărut al lui Cole.

Tăcere.

— Buldogii francezi mai sunt şi nişte câini tare urâţi, observă Simone.

Freddy o priveşte lung.

— Rasa chiar nu contează.

— Presupun că nu.

— De câte ori Cole dormea la noi, eu luam patul de sus; se temea să nu cadă din pat. Şi în cele mai multe nopţi se silea să citească douăzeci de pagini înainte de stingerea luminii – îşi pusese în minte să treacă prin toate cărţile lui Sebastian Trapp, cu toate că erau grele pentru el.

— Dislexie, le aminteşte Simone. Sau aşa ceva.

— Dar în seara aceea a stins imediat lampa. Şi apoi l-am auzit că începe să plângă. Freddy dă din cap. Timp de o oră doar… a plâns.

Nicky îşi imaginează trupuşorul ghemuit sub pături; şi-l imaginează pe Cole trăgând strâns cearşafurile peste faţă; şi-l imaginează pe Freddy în patul de deasupra, ascultând.

— Pare un băieţel singuratic.

Vocea lui Jonathan e grea.

Simone strânge degetele fiului.

— Dar tu ai *avut* grijă de el.

Luminatoarele se cutremură, acoperite de valuri de apă. În vreme ce Nicky priveşte în sus, Simone adaugă:

— Asta o să se termine în trei până la cinci minute.

— Pare un potop biblic, zice Jonathan cu îndoială în glas.

— Am experienţă de-o viaţă cu vremea din Bay Area, tinere. Trei până la cinci minute.

— Nicky, zice Freddy, cu faţa luminată de un zâmbet sfios. Sunt un măgar.

— Primul pas e să recunoşti, amice.

— Tacă-ţi fleanca, Jonno. Tocmai am petrecut o jumătate de oră vorbind despre Cole, iar Nicky e aici ca să vorbim despre Sebastian.

— N-am nicio grabă, zice ea.

— Oh, Dumnezeule mare. Simone se trudeşte iarăşi să se ridice. Fotografiile! Am făcut o listă… unde era…

Iese, urmărită de o pisică.

— O s-o şterg, anunţă Jonathan ridicându-se. Vă las la treburile voastre.

— Frate.

Freddy arată spre geamul pe care răpăie ploaia, însă Jonathan respinge ideea cu o fluturare a mâinii.

— Zi de plajă pentru mine. Şi apoi, mama ta prezice…

Chiar în acel moment, potopul încetează, ca şi cum ar fi fost închis un robinet. Toţi trei se uită la luminator.

— E vrăjitoare? şopteşte Jonathan.

— Câteodată mă întreb şi eu.

Se îmbrăţişează frăţeşte, fiecare cu un braţ, fiecare bătându-l pe celălalt pe spinare ca şi cum ar încerca să-l facă să scuipe ceva rămas în gât.

— Îmi pare rău că trebuie să fug. Aveam de gând să plec mai devreme… însă totul a fost neaşteptat de interesant, spune Jonathan uitându-se la Nicky.

În vreme ce englezul traversează încăperea spre ea, Nicky se ridică în picioare.

— Pot să-ţi dau numărul meu de telefon? o întreabă. Niciunul din noi nu-i încă integrat în San Francisco. Am putea să ne comparăm observaţiile.

— Sau ai putea prefera pe cineva mai puţin chipeş, zice Freddy, ridicând în braţe o tigrată cu un singur ochi. Vine la pachet cu mâţă.

Nicky se uită la Jonathan, la barba nerasă câteva zile şi la sprâncenele stufoase, şi îl cântăreşte cum ar face-o cu un roman: oare povestea misteriosului expatriat o interesează? Simte o uşoară căldură radiind din pielea lui.

Îi întinde telefonul.

— Sună-mă, zice el tastându-şi numărul. Sau cheamă-mă, dacă vrei.

— Pleacă din casa asta, strigă Freddy.

Ies amândoi. Nicky se duce la galeria de pe peretele îndepărtat: poze cu Dominic şi Sebastian, cu Simone, cu o grămadă cu copiii, toţi la diferite vârste, îmbrăcaţi după

moda diferitelor decenii.

Hope lipseşte. Arta imită viaţa.

Apel Nicky sună

Oftează privind ecranul, zâmbeşte, îşi sună mătuşa.

— Nu pot vorbi acum, mătuşă J…

— E clar că poţi.

— …dar cuvântul zilei de azi este *sangvin*. Ca în „vioi” sau „impulsiv”. Simt vioiciune la gândul misiunii care mă aşteaptă aici. Sper că şi tu simţi.

— Rădăcina lui *sangvin* în latină înseamnă „sânge”. Ţi-o spune o profesoară. Aşa că nu, nu simt pic de vioiciune. Unde eşti?

— Sunt la…

O licărire în sticla ramelor de fotografii: Nicky îl vede pe Freddy în spatele ei, cu mâţa cuibărită în braţe. Se opreşte în cadrul uşii, tăcut şi nemişcat.

— Eşti la…

Nu vrea să-i răspundă mătuşii – pare cumva nepoliticos de faţă cu Freddy.

— Te sun mai târziu.

El se apropie încet. În corespondenţa lor, Sebastian l-a pomenit de câteva ori pe Freddy de-a lungul anilor, nu fără asprime (E un intelect care n-are ca rival decât momeala pentru peşti), dar ei îi place. E caraghios şi se străduieşte mult prea tare să placă – dar şi Nicky poate fi caraghioasă. Şi Nicky s-a străduit mult prea tare să placă.

Vorbeşte nelăsându-i timp să se întoarcă spre el:

— Gândeşti profund?

Vocea e mai aproape decât s-a aşteptat.

Sângele îi este efervescent în vene; în creier îi răsună o mulţime de întrebări. *Simţiţi o fierbinţeală în capul pieptului?* Da. Primul simptom al *acelei maladii irezistibile*: febra de detectiv.

Se răsuceşte spre el.

— Vrei să participi la acţiune? o întreabă mângâind pisica, şi Nicky, care nu rezistă unui animal, mai ales din

cele cu un singur ochi, dezmiardă burtica pufoasă până ce felina începe să se zbată.

— Ai mai făcut asta, observă el făcând-o să râdă.

— Despre Cole şi Hope… spune ea peste câteva clipe.

— Destul despre Cole. Şi Hope. Simone a dat buzna înapoi cu câte un teanc de fotografii în fiecare mână şi un vraf de hârtii la subsuoară. Îi mână spre canapele ţâţâind imperios şi, aşezându-se lângă musafiră, promite, cu o intensitate care ascultătorilor li se pare aproape înspăimântătoare: Am atâtea poveşti de spus… Toate amintirile astea! De unde să încep?

— Ce-ar fi s-o lăsăm pur şi simplu pe ea să arunce o privire, Simone.

Freddy se întinde după limonadă.

— Da, da, răspunde mama lui. Sigur. N-avem secrete în familia asta.

20

Astăzi Madeleine ţine ora poveştilor de la bibliotecă, oferind *Ouă verzi cu şuncă* unui cârd de ţânci, cei mai mulţi liniştiţi şi tăcuţi, câţiva care nu s-ar descurca bine la o audiere pentru custodie. La prânz se pleoşteşte pe pardoseală în secţiunea de botanică, unde n-o să dea nimeni peste ea, probabil ani întregi.

Cu fiecare lingură de iaurt, se gândeşte la străina aia din mansardă, femeia care şi-a făcut o scurtă apariţie nedorită în ultimul act al vieţii tatălui ei.

La începutul după-amiezii pune cărţi pe rafturi, ghemuindu-se şi întinzându-se, mişcări lente de gimnastică aerobică; iar acum, stând pe vine desculţă în raionul cu cărţi ilustrate, îşi aude numele muiat în miere şi lumină.

— Maddy Trapp! Ridică-te… ridică-te şi lasă-mă să te îmbrăţişez!

— Bissie, zâmbeşte radios Madeleine, dorindu-şi ca una din ele să dispară.

Bissie Bentley e închisă etanş în ceea ce oamenii pe care Madeleine îi urăşte numesc *„athleisure”*[19]*.* Un pic rujată – sigur că Bissie se machiază un pic ca să meargă la sală. Madeleine ştie că e nedreaptă; Bissie e bine-intenţionată, întotdeauna a fost bine intenţionată, încă din liceu, când a fost aleasă Most Nice[20] („Cine naiba vă învaţă engleza, copii?”, se întreba Hope). Uneori, într-o adiere poţi detecta cea mai slabă nuanţă de personalitate.

— Uită-te la tine, ştergi praful ca Cenuşăreasa.

Madeleine aruncă o privire spre picioarele sale înroşite.

— Păi, pun cărţi pe rafturi. Muncesc, declară cu un aer demn.

— E aşa de amuzant, zice Bissie, şi Madeleine ştie că, orice o fi, nu-i deloc amuzant. Ben şi cu mine tocmai vorbeam de tine. Şi de petrecere. Şi de tatăl tău. Ce mai face?

---

[19] Modă care combină îmbrăcămintea de sport cu hainele obişnuite.
[20] Cea mai amabilă. Forma corectă este *Nicest.*

— O, n-o mai duce mult.

Bissie clipeşte.

— Ne pare aşa de rău.

— Mă tem că asta nu ajută.

— Ştii, n-am uitat de îmbrăţişare!

Madeleine se ridică în picioare cu o carte în mână (*Toată lumea face caca*, fireşte) şi păşeşte în braţele lui Bissie. Miroase a curcubeie.

— Şi cum e cu francezul ăla al tău? întreabă Bissie. Jean-Luc, aşa-i? O să-l cunoaştem şi noi, în sfârşit?

Jean-Luc e de trei ani iubitul intermitent al lui Madeleine, un parizian pe care l-a cunoscut la un dineu în Marin County. Jean-Luc e arătos. Jean-Luc e arhitect. Jean-Luc e imaginar.

— S-a terminat, zice Madeleine, surprinzându-se singură; n-avea de gând să pună capăt relaţiei azi. Poate niciodată. M-am despărţit de el, adaugă.

„Bună treabă, Madeleine."

— Oh! Ei bine, ştii cine ar trebui să cunoşti?

„Pe cine", o corectează în gând Madeleine. Dar, de asemenea: cine? Se simte sincer curioasă.

Expresia lui Bissie e evazivă, zâmbetul, pe pilot automat, şi Madeleine îşi dă seama că biata femeie a vorbit din reflex, de fapt nu poate propune niciun candidat.

— O să mă gândesc eu la cineva! o asigură Bissie în cele din urmă. Trebuie să fug. Doar l-am înscris pe Benji la ora poveştilor. Face cinci ani în august, dacă poţi să crezi.

Madeleine poate şi chiar crede. Benji este Benjamin Bentley al Treilea, fiul lui Benjamin Bentley al Doilea, fost iubit al lui Madeleine Trapp Întâia. Acum cinci ani s-a întors acasă de la petrecerea pentru bebeluş prin ploaia de vară, cu o prăjiturică bleu care i se topea în mână, întrebându-se dacă ea şi Ben ar fi trebuit să se căsătorească, dacă… în fine. Probabil că nu, pentru că Ben era un mare măgar. Totuşi, prăjiturica era bună.

Madeleine se uită cum Bissie dispare ca prin farmec, simte cum inima îşi încetineşte bătăile.

La trei pontează de plecare, însoţind un domn fără

adăpost afară din clădire – unul dintre vizitatorii regulaţi, un veteran din Vietnam care se instalează de obicei într-un colţ al bibliotecii – şi pe care îl duce cu maşina la adăpostul aflat la patru străzi mai încolo, cu centura de siguranţă apăsând-o pe piept.

E în sufragerie, mestecând un sendviş şi uitându-se la laptop, unde Simon St. John îi explică inspectorului Trott ce e cu o armă a crimei („Nu *lipseşte*, ci s-a *topit*: prietenul nostru albinos a fost înjunghiat cu un *ţurţur!”)* când…

— Am atâtea poveşti de spus!

Madeleine aproape că se îneacă.

Vorbeşte cu vocea lui de vâltoare, acel răget clocotitor care se repede pe după colţuri şi explodează prin ziduri. Ar putea să fie oriunde în casă; când Nicky îi răspunde, se aude de foarte departe.

Acum Madeleine le aude paşii în hol; acum îl vede cum trece pragul, cu Nicky la remorcă. Şi după ea, în trap fără zgomot, Watson, care se opreşte, se uită întrebătoare la stăpâna sa.

Madeleine nu se clinteşte. Câinele trădător merge mai departe.

Pe fereastră, printre frunzele unei sălcii pitice recalcitrante, Madeleine îi vede intrând în labirintul din curte, îşi vede tatăl închizând strâns ochii ca să-şi distreze musafira înainte s-o conducă prin galerii. Pe când curtea era o peluză sălbatică, Madeleine şi fratele său alergau unul spre altul cu ciocanele de crochet ţinute ca nişte lănci. Labirintul le-a plăcut şi mai mult: ea îl lega la ochi pe Cole, sau Cole o lega pe ea la ochi, sau tatăl lor îi lega la ochi pe amândoi, şi îşi petreceau o jumătate de oră mişcându-se greoi printre gardurile vii. Uneori prin garduri.

Sebastian şi Nicky ajung la cadranul solar de pe stâlpul de piatră, cu lama metalică înălţându-se ca aripioara unui rechin. El arată spre măsuţa de fier de alături.

În alt labirint, stâlpul ar ţâşni din centru. Numai că aici nu există centru, ci doar o încâlceală de galerii. De ce a plănuit gardurile vii în acest fel? a întrebat odată

Madeleine. „Lucrul de care ne temem cel mai mult cu toţii este un labirint fără centru”, a răspuns tatăl.

Şi atunci de ce să aşeze între zidurile sale lucrul de care se temea cel mai mult? Să-l ude şi să-l cureţe, să-l îngrijească şi să-l protejeze?

El şi-a coborât privirea spre birou, studiind şirurile de fluturi de sub sticlă. „Cred că e bine să înveţi să trăieşti cu teama”, a zis. „Teama şi eşecul. Şi necunoscutul.”

Asta a fost acum un sfert de veac. Se întreabă de ce se teme el acum, când ce putea fi mai rău s-a întâmplat deja.

Madeleine se ridică în tăcere. În living, se duce la un corp de bibliotecă îngust şi pune degetul pe un cotor. Apoi înclină cartea la patruzeci şi cinci de grade faţă de raft.

Peretele se roteşte fără zgomot spre ea, şi Madeleine intră în încăperea ascunsă din spatele lui.

21

Acum patru ani, la o verificare a rezistenţei la cutremur, în spatele unui perete din living a fost descoperit un alcov nefolosit de doi metri şi jumătate pe patru. Fără ferestre, fără scop aparent; un seif (a sugerat Diana) sau o ascunzătoare pentru preot (a susţinut Simone) sau o temniţă sexuală (ăsta era Freddy).

— Şi curând o să fie atelierul de desen al doamnei Trapp, a anunţat Sebastian, care salutase descoperirea ca un arheolog dând din întâmplare peste un templu ascuns.

— O să fie o cameră de mahmureală, a răspuns doamna Trapp, pentru oricine are nevoie de o dimineaţă liniştită după un chef.

Asta i-a fost destinaţia principală, şi Madeleine, ocupantul principal, deşi Diana a fost cea care a ales cartea cu funcţie de „Sesam, deschide-te!” de pe raft. *Rebecca*.

Două lămpi se îmbujorează cu o lumină slabă când intră Madeleine. Pe pereţi, reproduceri botanice şi hărţi vechi, oraşe ciudate din Europa de Est; şi şase desene în cărbune pe hârtie aspră – schiţele Dianei cu naturi moarte. Cochilia e reuşită, recunoaşte Madeleine. Laleaua e şi mai reuşită. Ce nu poate să facă mama ei vitregă?

Se lasă să cadă pe un şezlong verde-închis, singura piesă de mobilier din cameră. Îşi încrucişează picioarele, se apleacă în faţă, cu catifeaua fâşâind sub ea, cu părul alunecându-i peste umeri.

Încastrat în plinta de lângă picior e un grilaj de ventilaţie vechi, din bronz. Fantele, aşa cum a descoperit Madeleine într-o zi în vreme ce alerga după câine, lasă să treacă nu doar aerul, ci şi sunetul – sunetul din curte.

Acum pătrunde bolboroseala din heleşteu, ca şi vocea lui, îndepărtată, dar limpede:

— Hai să rămânem veseli de data asta, bine?

Madeleine ascultă.

El spune câteva poveşti amuzante, cele mai multe

cunoscute ei, din diferitele lui turnee internaţionale: dimineaţa la grădina zoologică din Sidney, când o mamă cangur bătăioasă i-a dislocat măseaua cu o lovitură de picior violentă; seara în care un barman nonagenar din Rio de Janeiro l-a învăţat secretul unei *caipirinha* perfecte (secret pe care Sebastian refuză să i-l dezvăluie lui Nicky: „Mi-am dat cuvântul omului ăluia”, explică solemn); acea noapte de revelion când ultimul feribot din Tallinn spre Helsinki s-a defectat în Baltica, iar pasagerii – în majoritate finlandezi care importau băuturi alcoolice ieftine – au tras fermoarele sacilor de sport care zăngăneau, au desfăcut rucsacurile care zăngăneau, şi-au golit buzunarele umflate şi au băut în cinstea anului care venea.

— Probabil cel mai neaşteptat revelion din viaţa mea, zice Sebastian.

Şi apoi:

— Mă rog, pe locul doi dintre cele mai neaşteptate.

Madeleine simte cum i se cască ochii. El trece iute la o coridă în Argentina; ea alunecă pe podea, stă lângă grilaj, cu spatele rezemat de perete.

El îşi numeşte hobbyurile: înotul şi navigaţia şi squashul – oricum, înainte de dializă. Descrie specimenele de fluturi şi cum a ajuns fiecare să fie prins pe placa mare din bibliotecă. A colecţionat tot soiul de curiozităţi – multe expuse în mansardă, încă şi mai multe înghesuite în camerele de oaspeţi: chei vechi de secole, portrete-siluetă victoriene, o orchestră de instrumente muzicale neobişnuite („Singura regulă a soţiei mele a fost: fără cimpoaie”).

Mai presus de toate însă, îi place să citească.

— Majoritatea autorilor mei preferaţi sunt morţi. Cunosc prea mulţi care mai sunt în viaţă.

Femeile, adaugă el, scriu romane poliţiste mai bune decât bărbaţii.

— Cred că e din pricină că în fiecare zi trebuie să se lupte cu forţe sinistre.

Nicky răspunde ceva ininteligibil. Sebastian vorbeşte din

nou:

— Bărbaţii.

Se stinge lumina. Madeleine nu tresare. O fluturare a mâinii ar aprinde iar lămpile, dar pe moment rămâne în întuneric – întuneric ca în adâncul mării, cu urechile pline până la refuz de sunetul apei – şi îşi ascultă tatăl vorbind.

A adunat mii şi mii de romane poliţiste, unele cumpărate cu preţ şocant de la vânzătorii de cărţi rare, altele luate pe câţiva bănuţi de la anticariate. În posesia lui se mai află: unele obiecte personale ale scriitorilor – binoclul de operă al lui Ngaio Marsh, butonii lui Georges Simenon; un pahar fără picior din care Anthony Horowitz bea cândva whisky; un stilou furat de la Louise Penny; umbrela lui David Handler. Pe când îşi trece în revistă comorile, vocea îi capătă o însufleţire nouă; Madeleine se gândeşte la ora de „adu un obiect şi povesteşte despre el" de la bibliotecă.

— În copilărie ne doream cu disperare un câine. Plănuiam să-i punem numele Watson – complicele nostru. Din păcate, nu era voie să ţii un câine în baza militară. *Keine Hunde*.

Madeleine ar putea practic să recite monologul care urmează. E o poveste pe care obişnuia s-o spună în interviuri şi la televizor: cum el şi Hope s-au întors din luna de miere petrecută în Mexic într-o seară umedă de primăvară şi şi-au găsit căsuţa „capcană de azbest" din Twin Peaks golită cu totul. După ce Sebastian a sunat la poliţie de la telefonul public din colţ, el şi Hope s-au aşezat greoi pe trotuar, în burniţă, el cu capul lăsat pe umărul ei, ea cu obrazul lipit de părul lui.

Apoi un ciripit firav s-a auzit în apropiere. S-au uitat într-acolo: dincolo de bordură, în stradă, o făptură minusculă – cât un cartof mic, cu pielea tărcată fină şi lucioasă – se împleticea împotrivindu-se unui şuvoi de apă de ploaie care o împingea spre gura de canal. Avea faţa boţită, trupul îi tremura. O ureche era sumeţită, cealaltă pleoştită; un ochi larg deschis, celălalt doar o orbită pungită.

N-au aflat niciodată cum şi-a pierdut un ochi, nici cine a

abandonat-o. Dar înainte să ajungă poliţiştii o botezaseră Watson.

Poveştile lui izbucnesc în salve, ca focurile de artificii; pocnesc şi provoacă uluire. În vreme ce el face turul trecutului, reînviind morţii, Madeleine dă din cap; apoi zâmbeşte larg; la un moment dat, râde aşa de tare, cu ochii strâns închişi şi umerii zguduindu-se, că lămpile se aprind din nou. Iar acum, pentru prima dată, înţelege de ce tatăl său a recrutat pe cineva să-i scrie biografia: îşi doreşte un nou public. De cititori, da, însă şi de spectatori. Pentru Sebastian Trapp, bucuria stă în povestire.

Primul Jaguar pe care l-a reparat. Cea mai ciudată scrisoare de la un fan. A doua lună de miere. Crima.

Madeleine îşi îndreaptă spatele.

— Oamenii cred că am ucis şi am ieşit basma curată, zice el cu un ton lejer.

Ea îşi apasă palmele pe podea, îşi lipeşte urechea de grilaj.

— Cine-i poate învinovăţi? Presupun că eu...

Pe faţă îi suflă un aer rece.

— Uneori mă gândesc dacă Diana se întreabă vreodată...

Vocea lui se fărâmiţează.

Madeleine îşi ţine răsuflarea.

Apa heleşteului.

N-ar trebui să vorbească despre asta, o să-l întristeze. Se ridică brusc, îşi împinge părul pe spate; se duce la peretele cu hărţi şi apasă o pârghie aflată chiar sub planul oraşului San Francisco din 1906. Uşa se deschide, păşeşte în living.

— Am o surpriză pentru tine, zice Freddy.

Madeleine aproape că ţipă.

— Fir-ar să fie, Fred. Dădeai *târcoale* pe aici?

Uşa se închide în spatele ei.

— Mă duceam afară...

Îşi smuceşte capul spre uşile de sticlă larg deschise. Madeleine aruncă o privire în curte, spre spatele tatălui său, cu părul argintiu atingându-i gulerul; în faţa lui stă Nicky, cu ochii strălucitori, ascultând.

— Metode de ucidere! bubuie vocea lui Sebastian. Iată câteva pe care Simon nu le-a văzut niciodată…

— Livrare specială.

Iarăşi Freddy.

— Am găsit-o la uşa din faţă.

Ţine o cutie: un cub mic împachetat în hârtie roz cu fundă bleu. Madeleine o ia în mână; nu cântăreşte aproape nimic. Nicio notă, nicio ştampilă poştală. Într-un colţ, cu scris frumos, literele S.T.

Se încruntă. Fanii obişnuiau să lipească scrisori pe cutia poştală de la poalele aleii, sau să lase pachete pe trepte – manuscrisele lor adesea, dar şi… oh, o zgardă pentru un Watson sau altul, sau o sticluţă veche pentru otravă (fără otravă). Iar mai târziu, desigur, cetăţeni îngrijoraţi au umplut trotuarul cu ameninţări cu moartea şi exemplare vandalizate din romanele cu Simon St. John şi, o dată, o pungă de plastic cu fecale, cu toate că până la urmă li s-a epuizat furia, şi poate şi fecalele.

— Madeleine?

— I-o dau eu, spune strângând cutia la piept. Ai văzut-o pe Adelina?

Un zdrăngănit de vase din bucătărie ca la un semnal, şi o înjurătură în italiană.

Freddy o iubeşte pe menajera lor, pe care Simone a angajat-o acum un deceniu şi mai bine, împingând-o pe Madeleine mult mai aproape de inutilitate. Nu că ar fi gătit deosebit de bine pentru tatăl său – mai adesea el ţinea să gătească pentru ea, poate că preventiv – şi nici că ar fi dereticat cu prea mare sârguinţă, aşa că oricum nu-i fusese de mare folos lui Sebastian. Adelina pare un pic speriată de el, dar se topeşte de dragul lui Freddy, care cântă în vreme ce pleacă zorit. „O să fac rost (*sì!*) de nişte *arancini*[21] (*tutto bene*[22]*!*)…”

Madeleine se răsuceşte spre curte. Buzele lui Nicky sunt închise. Atâţia oameni ascultă cu buzele întredeschise,

---

[21] Bulete de orez cu umplutură date prin pesmet şi prăjite (în limba italiană în original).

[22] Totul e în ordine (în limba italiană în original).

nerăbdători să prindă ocazia să vorbească. Femeia asta pare mulţumită să aştepte. E o calitate atrăgătoare, recunoaşte Madeleine, care ar putea să tacă mai des.

— Acum, zice tatăl ei, încărcătura unui ţipar electric nu-i suficientă ca să omoare un om. Însă doare ca dracu', după cum am aflat în Trinidad…

În bucătărie, Adelina înjură iar, cu năduf, în vreme ce nişte apă plescăie pe podea. Madeleine iese din living, zgândărind cu degetele panglica albastră a cutiei.

22

— Crezi că el i-a omorât?

Madeleine o priveşte pe Nicky peste masă, unde înmuguresc pâlcuri de lumânări şi platourile scot aburi. Adelina a pregătit un festin sicilian în cinstea musafirei lor: *pasta 'ncasciata*[23], cannoli cu lapte de oaie – *„Bellissima!”,* a gângurit tatăl ei – şi Sebastian tocmai a propus o rundă de *bocce*[24] pe tăblia mesei („Hai să ne jucăm cu mâncarea”), când Madeleine simte cum vorbele i se formează pe buze.

Însă nu le dă viaţă. Nu aici.

— Spune-ne despre tine, zice Sebastian, rostogolind pe masă o buletă de orez. Părinţii tăi au murit, da? Eşti orfană?

— E prea mare ca să fie orfană, tată, oftează Madeleine.

— Mă gândeam că poţi să fii orfan la orice vârstă, intervine Diana, ea însăşi fără părinţi, după cum îşi aminteşte Madeleine.

Se poate spune că şi ea e orfană.

— Mă *simt* prea bătrână ca să fiu orfană.

Nicky catapultează un *arancino* spre Sebastian; buleta alunecă de pe masă, şi Watson se repede s-o înhaţe.

Diana pune vin în paharul lui Nicky.

— Ai fraţi şi surori?

— Copil unic. Dar am o mătuşă şi veri…

„Şi eu”, se gândeşte Madeleine.

— …şi o fină şi pe studenţii mei şi mai mulţi prieteni decât merit, zău.

„Oh, taci odată”, îşi zice Madeleine, îmblânzindu-se totuşi un pic când Nicky pomeneşte de un câine.

Golesc o sticlă de vermentino, apoi încă una. Pe Sebastian pare să-l fi obosit călătoria în timp; conversaţia rămâne fixată la prezent. (Nu se aduce vorba despre

---

[23] Macaroane la cuptor cu sos de carne şi roşii, vinete şi caşcaval (în limba italiană în original).

[24] Joc cu bile.

viitor.) Din când în când, ca un spectator obişnuit al concertelor care cere o piesă anume, propune subiecte noi: a dormit Nicky în multe mansarde? („Doar în aceasta.”) De care Watson îi este cel mai tare dor lui Madeleine? („Watson al Cincilea era un psihopat, dar i-am iubit pe toţi ceilalţi.”) Şi, apropo, ce crede Diana despre noul tovarăş de joacă al lui Freddy? Englezul despre care i-a povestit Nicky în această după-amiază? („E din Dorset” – ştire pe care Sebastian o primeşte cu un oarecare interes.)

Nicky chicoteşte – acelaşi chicotit dulce – şi propune un toast:

— În cinstea voastră, pentru că mă faceţi să mă simt chiar ca acasă.

Madeleine îi zâmbeşte, ridică paharul. „Dar crezi că el i-a omorât?”

Pe la ora nouă flăcările tremură, de pe ţurţurii de ceară se scurg picături pe faţa de masă şi de sub scaunul lui Sebastian se aude sforăit.

— Watson are o idee bună, zice el. Se apleacă anevoie, cu un geamăt – „Vino-ncoace, dragule” –, şi se reclădeşte până ce ajunge în picioare, cu buldogul în braţe. Mulţumesc pentru o seară încântătoare. Se înclină spre Nicky: Să fii îndurătoare când scrii. Poţi să minţi, dacă şi când e nevoie.

Nicky se înclină la rândul său.

— „O femeie care nu minte este o femeie fără imaginaţie şi fără compasiune.”

Astea trebuie să fie vorbele altcuiva. „Fir-ar dracu’ al dracului”, îşi zice Madeleine. „Ne-am pricopsit cu încă una.”

După ce platourile şi tacâmurile au fost încărcate în maşina de spălat vase, şerveţelele au fost puse la locul lor, iar sticlele clincănesc în coşul de gunoi, Nicky şi Diana se fac nevăzute. Madeleine se întoarce la masă şi suflă pe rând în lumânări. Încăperea se întunecă tot mai mult cu fiecare suflare, până ce se pomeneşte singură în întuneric.

Îndată ce ajunge în apartamentul său, ia de pe birou cutia roz şi albastră. O duce la ureche, ca şi cum ar fi o

bombă care ticăie.

Nimic. (Sigur că nimic.)

La etaj, uşa lui e întredeschisă. Madeleine păşeşte peste coloana de lumină răsturnată pe podeaua coridorului, se opreşte în prag.

De aici vede patul uriaş cu patru stâlpi şi baldachin de catifea de un roşu trandafiriu. (Tatăl său e spectaculos chiar şi când doarme.) Vede şi măsuţa de toaletă, şi crăpătura dintr-o parte în alta a oglinzii – „E spartă”, a observat odată Diana; „E perfectă”, a răspuns Sebastian – şi „sofaua pentru leşinat” eduardiană galbenă ca gălbenuşul, cu perne cu ciucuri şi braţe arcuite graţios (Madeleine n-a întâlnit vreodată un bărbat mai puţin înclinat să leşine). Vede fotoliul de lângă pat pe care se aşază uneori Diana, politicos, în timpul tratamentului lui Sebastian.

În cealaltă parte a încăperii faţă de patul în care visează singur, privind în oglinda care odinioară a reflectat imaginea primei soţii, tatăl ei îşi dezbracă haina.

Madeleine bântuie în uşă ca o stafie.

Sebastian o priveşte oglindită, în timp ce degetele lui atacă nasturii vestei.

— Salut, odraslă a mea. Îi face cu ochiul, apoi privirea i se duce spre cutia din mâinile ei. Degetele se opresc. Nu trebuia să-mi faci un dar, zău.

— Nu ţi-am făcut, răspunde apropiindu-se. Asta era la uşa casei.

El ia cutia, aplecându-şi capul într-o parte.

— *Chiar* îmi plac surprizele, zice, poznaş, ca un copil pe cale să înceapă un joc nou.

Zâmbetul lui Madeleine e stingherit.

Funda se dezintegrează când el trage de panglică. Desface ambalajul, ridică încet capacul şi se uită în cutie.

Înţepeneşte.

Ea se apropie.

Înăuntru, culcat pe spate, e un fluture de hârtie stacojie.

Creţuri şi îndoituri, planuri şi muchii, linii curate, mici înflorituri: toracele striat, lujerul care se răsuceşte la baza

fiecărei aripi, ţepuşele gemene care încununează capul.

În cerneală neagră pe aripa stângă, cu un scris ciudat de copilăresc:

CHERCHEZ

Iar pe aripa dreaptă:

LA FEMME

Madeleine ridică privirea, nedumerită. Tatăl se încruntă, fruntea i s-a încreţit, buzele îi sunt desfăcute. Vâră degetele în cutie şi scoate fluturele cu grijă, cum ar face cu o vietate.

E frumos şi periculos, ascuţit ca o stea ninja. Sebastian ridică şi coboară mâna, ca un custode care cântăreşte un specimen. Îl răstoarnă în cealaltă palmă, cercetează spatele. Îl răstoarnă iar. Apoi se uită la inscripţia de pe cutie. S.T.

— Chiar îmi plac surprizele, murmură.

Madeleine simte o nevoie tăcută să atingă hârtia, cum ar face-o cu o bijuterie. Dar Sebastian desprinde aripa stângă, apoi pe cea dreaptă şi le lasă să cadă în cutie. Trupul încreţit îl strânge între palme; Madeleine aude cum hârtia scrâşneşte, ca o vietate strivită în încleştarea tatălui. Când el îşi desface mâinile, trupul fluturelui e un rest de hârtie roşie. Îl răstoarnă peste aripile rupte.

— Nu înţeleg, zice ea.

— Ei bine, nici eu. Boţeşte hârtia de ambalaj şi panglica, aruncă ghemotocul în cutie şi închide capacul. O mică farsă ciudată. Vreun troglodit de la Baron, sunt sigur. Doar o glumă, adaugă punând cutia în mâinile lui Madeleine.

— Una proastă.

— Cu siguranţă. Aşa că n-are rost s-o deranjăm pe Diana. Se apleacă s-o sărute pe cap. Şi acum, fiică a mea, e vremea de culcare, spune retrăgându-se spre birou.

Madeleine se gândeşte la patul ei de la parter, mai mare decât dublu, cu cearşafurile aspre din pricina părului de

câine. Mult prea mare.

Se răsuceşte pe călcâie, merge spre uşă. Când se uită înapoi, îl vede stând din nou în faţa oglinzii, umblând la nasturii cămăşii până ce se desface ca o cortină, cu pielea palidă dedesubt, cu cicatricea de la apendicectomie abia vizibilă la lumina veiozei.

Madeleine iese din încăpere. Cutia – doar un cub de carton subţire cu câteva fâşii de hârtie care foşnesc înăuntru – pare grea în mâinile sale.

23

În mansardă, Nicky se aşază la birou şi deschide laptopul. Pe ecran apar transcrierile de ieri. În seara asta o să înceapă să scrie, redactând şi comprimând, împletind vorbele lui cu ale sale – abordarea asupra căreia au căzut de acord după-amiază.

— Nu-i nevoie să-mi păstrezi fiecare silabă, jună Hunter, dar aminteşte-ţi că eu sunt autoritatea în privinţa vieţii mele. Şi iartă-mă, dar nimeni n-o să ia cartea în mână gândind: „Nu contează cum era omul cu adevărat – trebuie să ştiu cum l-a înfăţişat *autorul!”*

— Cine o să *ia* cartea în mână, dacă tot veni vorba? Doar familia?

— Ştii, azi, mai devreme, pe când născoceam căi de evadare de la petrecerea noastră de săptămâna viitoare, mi-a dat prin cap că poate o să-ţi pun mâzgălelile într-o circulaţie ceva mai largă. Mă rog, nu *eu* o s-o fac. *Eu* mă voi fi alăturat marii majorităţi.

Pune pe telefon o compilaţie de muzică de pian clasică. Vinul din sânge îi dă o fierbinţeală dulce. Degetele i se încordează, pisici care-şi dezmorţesc trupul înaintea vânătorii de noapte.

Scrie bine după ce a băut ceva, şi în seara asta se simte mai sigură de sine, de misiunea ei. Tipul pare s-o placă. Ea, Nicky! Să fie pe placul lui Sebastian Trapp! Şi familia – a citit despre aceşti oameni, desigur, dar nu se aşteptase să-i trezească o asemenea… minunare, da. Şi afecţiune.

În pauza dintre melodii îşi aminteşte de acea umbră din ochii lui. A văzut-o în biblioteca lui, a văzut-o la clubul Baron; a văzut-o azi, în curte. „Oamenii cred că am ucis şi am ieşit basma curată”, a spus el pe un ton lejer. „Cine-i poate învinovăţi? Presupun că ar trebui s-o iau ca pe un compliment. Uneori mă gândesc dacă Diana se întreabă vreodată…” Apoi umbra a trecut. „Oh, să nu ne gândim prea mult la asta. Hai să vorbim despre *metode* de ucidere! *Iată* câteva pe care Simon nu le-a văzut

niciodată…”

Nicky a oftat.

Acum, trecând în revistă transcrierea, alege rândul de început: „Viaţa e grea. La urma urmei, te omoară.”

La lumina veiozei, în faţa ochilor de sticlă cu care o privesc şase câini morţi, se apucă de scris.

Cu două etaje mai jos, în living, pe canapea, cu buldogul mormăind la picioare, Madeleine stă tăcută – o umbră printre umbre, cu un pahar de vin cuibărit în mână, cu albumul fotografic deschis în poală. În întuneric, feţele sunt vagi ca ale unor duhuri: Sebastian, cu o ţigară vârâtă între dinţi; Hope şi Cole, depănuşând porumb şi scoţând limba; Madeleine însăşi, cu capul aplecat peste un puzzle.

Rat-a-tat-ting. Grindină pe acoperiş – la etajul de deasupra, tatăl izbeşte de zor în Remington. Madeleine închide ochii, ascultă cum sunetul tastelor cade peste ea. Oare ce scrie? A trecut mai mult de o săptămână de când au început aceste furtuni – sunetul tastelor prăvălindu-se zi şi noapte, căzând pe podeaua holului, inundând dormitorul ei, bucătăria, oriunde se…

Pe măsuţa de cafea, telefonul se cutremură.

Oftează, se apleacă în faţă. Întoarce aparatul.

I se taie respiraţia.

Bună, Magdala.

Tresare ca un cablu fără izolaţie.

E cu neputinţă.

Trei puncte pulsează.

Sunt eu. Magdala.

SÂMBĂTĂ, 20 IUNIE

24

În dreptul sufrageriei, cu geanta pe umăr, Nicky se uită la ceas: e zece. În dimineaţa asta a liniştit-o deja pe Julia, a tăifăsuit cu Cartoful, a privit-o pe fină deschizând cadourile de ziua ei şi a sfătuit cu blândeţe un student de la cursurile de vară să-şi revizuiască romanul cu vârcolaci. Acum o priveşte pe Diana, care stă la masă şi ia cu furculiţa bucăţele de pepene galben.

Nicky zăboveşte. E o persoană răbdătoare – dar aşa e şi Diana: răbdătoare cu fiica vitregă, răbdătoare cu cumnata. Şi cei cincisprezece ani dintre dispariţia lui Hope şi înlocuirea ei de către Diana ca doamna Sebastian Trapp: a fost nevoie de răbdare şi pentru ei?

Stăpâna casei ridică privirea de pe laptop.

— Vino şi tu. E destul cât să hrăneşti o naţiune insulară, spune arătând cu capul spre masă: omlete împăturite frumos, ca nişte şervete, fâşii şerpuitoare de şuncă, un coş cu fructe. El e sus, în camera lui. Zi de tratament.

Nicky se aşază. E îmbrăcată cu o fustă, s-a şi machiat un pic; şi totuşi, pe lângă Diana, cu bluza ei fără mâneci, cu umerii ăia perfecţi, se simte inferioară.

— Te întrerup?

— Oh… Diana închide laptopul, ca şi cum ar fi un sertar cu lenjerie intimă pe care l-a lăsat deschis. Doar… îi scriam unei prietene din Anglia.

Nicky îşi pune în farfurie carne şi ouă. Nu şi-o prea poate imagina pe Diana având prieteni.

— Are o fiică pe care o cheamă Pandora. I se zice Panda. Observând strâmbătura lui Nicky, Diana întăreşte: Păi, chiar aşa! Azi îl vezi pe Isaac Murray, mi se pare?

— E ceva ce ar trebui sau n-ar trebui să spun?

Un zâmbet înfloreşte încet pe buzele Dianei.

— M-a sărutat o dată, zice cu sfială. La o petrecere într-un depozit, nici mai mult, nici mai puţin. Îmi amintesc ochelarii ăia din 2000. Ştii tu, primele două zerouri încercuind fiecare ochi. Obrajii i se îmbujorează. Bubuia

din difuzoare „Hungry Like the Wolf”[25], şi Isaac cânta: *„I’m on the hunt, I’m hunting you”[26].* Un gentleman desăvârşit, totuşi.

Nicky zâmbeşte în timp ce taie omleta.

— Era de revelion?

Culoarea se scurge din obrajii Dianei.

— Da.

— Care revelion?

Nicky se răsuceşte şi îl vede pe Freddy în uşă. Omul ştie să pozeze, recunoaşte ea, cu pieptul încordat sub braţele încrucişate, bicepşii umflaţi în mâneci.

— Sebastian e sus, îi spune Diana.

— Grozav. Freddy întinde două degete spre Nicky, ca un pistolar. Oho… ce mănânci?

— Micul-dejun, zice ea cu gura plină.

— Al cui? Sunt, cum ar veni, cinci mic-dejunuri pe farfuria ta.

— Nu trebuie să te simţi ameninţat doar pentru că micul meu dejun e mai mare ca al tău.

— Mă bucur să văd că toată lumea se înţelege bine, zice Diana.

Freddy zâmbeşte radios.

— Te prind peste o jumate de oră, Nicky.

Ea clipeşte.

— Trebuie să fiu prinsă?

— M-am gândit că Fred ar putea să te ducă cu maşina la Isaac, explică Diana. Te deranjează?

— Abia aştept.

— Grozav. Mad e aici?

— Sâmbătă dimineaţa e la bibliotecă.

— Maşina e afară. Pot să iau un măr?

Nicky îi aruncă un Granny Smith. Freddy îl prinde cu o mână, muşcă, iese.

Când Nicky îşi întoarce privirea, Diana are ochii aţintiţi în ceaşca de ceai.

— Zilele de dializă sunt grele, oftează ea. Îl simt cum se

---

[25] Flămând ca un lup.

[26] *Am ieşit la vânătoare, te urmăresc.*

topeşte. Ca un bec care se arde. Încetul cu încetul, e tot mai întunecat.

— Pare mai bine decât o moarte subită, zice Nicky.

Diana ridică ochii spre ea.

— Nu ştiu dacă-i aşa.

Şi îi spune povestea ei.

A venit la San Francisco de dragul unui băiat. S-au despărţit aproape a doua zi, însă Diana iubea deja California, aşa că a pregătit o vreme studenţi, până ce Hope Trapp, conaţională şi apărătoare a celor oropsiţi, a salvat-o de la deportare. Diana i-a fost asistentă şase luni; apoi, la puţin timp după ce Hope şi Cole au dispărut, s-a întors în Anglia, şi-a găsit un serviciu potrivit la Londra: zece ani de predare la clasa a şasea, pregătind pentru examenele de franceză şi latină băieţi care asudă şi fete neliniştite, feţe pline de acnee şi o rafală de propuneri (*Voulez-vous coucher avec moi ce soir, Mademoiselle Gibson?*[27]*)*. În cele din urmă, de ziua ei, când împlinea treizeci şi patru de ani – la un deceniu după San Francisco, un deceniu de întâlniri sporadice şi singurătate tot mai mare –, la o nuntă l-a cunoscut pe Ewart.

Numele lui n-a deranjat-o. („Mă deranjează pe *mine*”, se plângea el.) Nici apartamentul lui din Bermondsey, cu frigiderul gol şi scrumierele şi hârtiile rătăcite pe podea. Ewart era grafician, o slujbă pe care o iubea, deşi într-o lună a ajuns s-o iubească pe Diana mai mult.

După trei ani şi trei avorturi spontane, era gravidă. Ea, nu cuplul lor – „Eu sunt cea care vomită în zori”, îi amintea după ce el informa voios un prieten: „Avem un prunc în pântec!” Însă îi strângea părul la spate când ea se încovoia peste WC, o mângâia pe umeri, promitea să-l plesnească pe răzgâiat la poponeţ la momentul cuvenit.

Nu voiau să ştie sexul copilului. În orice caz, Diana nu voia; suspansul îl distrugea pe Ewart.

— Roagă-l pe doctor să ţi-l şoptească la ureche, a propus

[27] Vreţi să vă culcaţi cu mine în seara asta, domnişoară Gibson? (în limba franceză în original).

ea, dar soţul ei a refuzat.

— Tu poţi să ţii un secret, a rânjit el. Eu nu pot.

Au zugrăvit împreună cu dungi roz şi albastre pereţii camerei copilului. Pântecul ei s-a umflat. Lui îi plăcea să bată uşurel în el cu două degete, explicându-i: „E Morse”.

Şi apoi, într-o dimineaţă cu burniţă de la începutul celui de-al treilea trimestru al ei (nu al lor), pe când plecau de la petrecerea pentru bebeluş sub un cer ca lâna udă, cu SUV-ul încărcat cu botoşei de bumbac şi cuverturi matlasate cusute de mână şi o salopetă pe care scria UITE CĂ VINE BUCLUCUL!, un camion s-a năpustit pe roşu, s-a înfipt perpendicular în maşina lor şi l-a omorât pe loc pe Ewart.

Până să ajungă paramedicii, Diana intrase în travaliu. Pe când o urcau în ambulanţă, l-a zărit pe Ewart, încă prins în centura de siguranţă, cu airbagul din dreptul pasagerului fleşcăit pe piept. Uşile ambulanţei s-au închis. Scenele îi treceau stroboscopic prin ochi: un scaun rulant. O sală de operaţie. O epidurală. O împingere. Un plâns.

Pruncul era fetiţă. Fetiţa era moartă. Plânsul era al său.

Au trecut doi ani până ce Diana i-a scris lui Sebastian; o văduvă care încă jelea. Era ciudat să scrie acea adresă pe un plic. Şi mai ciudat să i se destăinuie cuiva pe care-l cunoscuse acum mult timp, chiar dacă el şi numai el ar fi putut să înţeleagă. Cum supravieţuise pierderii soţiei şi copilului? îl întreba. Cum putea ea să se vindece?

„Vino în California”, i-a răspuns el.

N-avea niciun loc în care trebuia să fie – nu la şcoală, unde fiecare fată îi amintea de propria-i fiică; nu acasă, în apartamentul sumbru, cu un dormitor în care dormea singură în fiecare noapte, în nopţile în care dormea; nu cu părinţii săi, care muriseră de câţiva ani, nici cu prietenii, pe care nu i-a mai văzut niciodată.

Aşa că Diana a venit în California. În prima dimineaţă în oraş, Sebastian a invitat-o să facă turul casei din care plecase acum cincisprezece ani. „Am dublat biblioteca”, s-a fălit el. „Am făcut un heleşteu cu peşti koi. Peştii sunt cât de dolofani pot să fie. Într-o zi, o să-i înhaţ ca un urs şi o să-i înfulec cu oase cu tot.”

În săptămâna aceea s-au întâlnit de două ori; în a doua săptămână au avut parte de două cine şi de o plimbare cu maşina. Diana s-a pomenit că-şi tot amână întoarcerea: două săptămâni, apoi o lună, apoi trei luni. Îi plăcea San Francisco, îi plăceau numeroasele lui personalităţi. Îi plăcea apartamentul închiriat pe Russian Hill. Şi îi plăcea compania lui Sebastian, după toţi aceşti ani. După toţi aceşti mulţi, mulţi ani: acum Diana se îndrepta în vârful picioarelor spre a patruzecea aniversare. Vârsta medie.

— Nu eşti de vârstă medie, ţâncule, a beştelit-o el. Tocmai pornim la drum, amândoi.

Era seara în care el împlinea şaizeci şi cinci de ani.

I-a arătat scrisori îngălbenite de la autorii lui preferaţi, le-a răsfirat în evantai pe podeaua bibliotecii, le-a analizat scrisul, semnăturile, chiar şi timbrele de pe plicuri. „Uită-te la buclele alea!”, exclama el, criticând „L”-urile unei comori naţionale britanice. „A fost mare arzoaică.”

Ea i-a arătat fotografii ale lui Ewart, cu un nod în gât. I-a arătat certificatul de naştere al fetiţei, cu ochii uzi. I-a arătat cele câteva scrisori de condoleanţe pe care le păstra; i-a arătat jurnalul în care de atunci încoace îşi consemnase disperarea nesfârşită şi speranţele îmbobocite.

S-au căsătorit la primărie, cu Madeleine şi Freddy ca martori (Simone s-a retras cu o oră înainte de cununie, plângându-se de alergii). Diana, într-o rochie gri discretă, a stat faţă în faţă cu Sebastian, în costum antracit – „Arătăm ca o pereche de umbre”, a zis el – şi s-au rostit jurăminte, şi patru mâini au aplaudat, şi la sfârşit şi-au dat cel mai superficial dintre săruturi. S-au întors acasă, unde Sebastian şi-a purtat în braţe mireasa pe scara măreaţă şi a invitat-o să-i supravegheze regatul.

(A dus-o în braţe şi la etajul următor, după care a anunţat că nu se mai poate însura vreodată, pentru că nu-l mai ţine spatele.)

Şi aşa, Diana stătea la masa la care stătuse cândva Hope, mergea pe aceleaşi coridoare, dormea în patul făcut de Hope. O viaţă nouă, sau poate că o viaţă de căpătat, la

mii de kilometri de naufragiul trecutului ei.

— A fost o căsnicie fericită? întreabă Nicky.

O înclinare a capului.

— Altfel decât cea cu Ewart. Altfel şi decât cea cu Hope, sunt sigură. Dar fericită. Am umblat prin lume, am…

Diana nu-şi sfârşeşte vorba, se uită la fereastră.

Nicky aşteaptă.

— Te întrebi dacă l-am bănuit vreodată pe el.

Nicky se întreabă exact asta.

— Nu l-am bănuit. Sincer. Clătinând încet din cap, adaugă: Nu mi-l pot imagina purtându-se violent cu o persoană. Ca să nu mai vorbim de două. N-am vorbit niciodată de asta, dar… nu, niciodată.

Buzele lui Nicky s-au desfăcut de surprindere.

— Şi ştiu că e neobişnuit, continuă Diana. Dar în orice căsnicie – nu eşti măritată? Mă gândeam eu că nu – în orice căsnicie sunt locuri în care nu te duci. Ca nişte parcele de pământ caustic.

„Parcela asta se întâmplă să fie adâncă de doi metri şi lată de două cadavre”, îşi zice Nicky.

— Viaţa e pierdere, spune Diana foarte încet.

După o clipă, Nicky ridică din umeri.

— Viaţa e schimbare. Şi… descoperire.

— Dar eu am avut parte de destulă schimbare. Am descoperit deja prea mult.

— Ce vrei să zici?

— Oh, nu contează. Eşti aici pentru Sebastian, nu pentru mine. Sebastian, pe care l-ai readus la viaţă cu o *zgâlţâire*.

Nicky zâmbeşte.

— Pe bune! Şterge praful de pe materialele lui vechi, organizează fotografii, îşi vizitează clubul. Omul e *entuziasmat!*

— Dar de ce?

Diana îşi mijeşte privirea spre fereastră.

— M-am întrebat. Sebastian adoră să înveţe. Poate că învaţă de la tine.

— Mă îndoiesc că am ceva ce aş putea să-l învăţ.

Pauză.

— Arăţi ca şi cum eşti pe cale să spui ceva, observă Diana.

Nicky se foieşte, căutându-şi cuvintele.

— Am… El a cam alunecat pe lângă Hope şi Cole fără să spună prea multe. Nu ştiu cum să descriu… cum erau ei. Cum *erau* ei?

Tăcere. Nicky îşi ţine răsuflarea.

Apoi Diana îşi trage scaunul în spate, se ridică şi spune:

— O să-ţi arăt.

25

— Asta-i o fosilă, declară Diana, făcând să alunece videocasetofonul sub televizor. Jurasic.

Strecoară o mână de cabluri ca lianele din junglă în spatele aparatului; maşinăria prinde viaţă mormăind, enervată că a fost trezită, şi ecranul sfârâie de paraziţi.

Nicky se uită în dulapul consolei: un videorecorder masiv şi o duzină de casete, fiecare cu fâşii de bandă adezivă pe care scrie frumos de mână: *Mad prima dată la schi 1987, Ziua Recun./Crăciun 1987, Bibliotecă 91 (4 minute)*.

— Ia să vedem…

Diana scoate *Fotbal + Spectacol de dans toamnă ’95.*

— Cole trebuie să fi avut aici zece ani. Sau aproape zece. Începem?

Împinge caseta în gura VCR-ului, cu blândeţe, dar ferm, cum ai hrăni cu lingura un copil încăpăţânat. În cele din urmă aparatul se înduplecă, înghite banda – şi dintr-odată ecranul se aprinde într-un verde ca iarba, nuanţele se topesc.

— Camerele astea noi sunt aşa de grele, râde cea care filmează.

Vocea îi este ca pământul, profundă şi caldă.

Lângă Nicky, Diana n-are stare.

— E ciudat s-o aud, şopteşte.

Soarele dimineţii, teren de fotbal. Copii în uniformă – roşu şi albastru (uniformele; toţi copiii sunt clar albi). Cozi de cal flutură pe capetele fetelor. Băieţii şi-au lipit etichete pe ghetele cu crampoane. Obiectivul lui Hope îl cercetează pe portar.

— Ce-i pe toate ghetele alea? întreabă ea.

— Ţestoasele Ninja.

Sec, distant. Madeleine.

— Unde-s ale lui Cole? se întreabă Hope. Unde sunt ţestoasele lui ninja?

Aparatul se răsuceşte spre Madeleine, voinică şi

bosumflată, cu acneea umbrindu-i un obraz. Îşi roade o buclă de păr, privind în jos, în vreme ce obiectivul lui Hope coboară pe trupul ei, dincolo de cartea din mână, şi se opreşte pe tenişi.

— Unde-s ţestoasele tale?

Madeleine iese din imagine târşâindu-şi picioarele. Aparatul rătăceşte peste teren.

— Şi unde-i fratele tău?

— Chiar aşa, unde-i?

Intră în imagine Sebastian, cu pahare de carton în mâini, şi lui Nicky i se pare că arată cam ca acum, înalt şi colţuros, cu părul pieptănat pe spate într-un val aspru. Ochii lui se îngustează.

— Ce *face* Cole?

Hope îl găseşte într-un ungher îndepărtat, cu părul blond arzând în soare, mic în uniforma roşie, cu membrele ciocnindu-i-se precum clopoţeii de vânt în vreme ce băiatul se legănă. Hope pune transfocatorul pe încălţămintea lui lipsită de reptile, apoi îl ridică spre faţă. Buzele puştiului se mişcă încet.

— Se uită la *umbra* lui? se arată dezamăgit Sebastian.

Cole chiar se uită la umbra sa, lungă în lumina dimineţii, întinzându-se de la ghete ca şi cum ar fi încercat să se desprindă. Îşi trage braţele în tricou, lăsând mânecile goale.

Urlete.

Aparatul se suceşte spre teren, surprins.

— Cealaltă echipă tocmai a marcat, mârâie Sebastian. Poţi… Atrage-i atenţia, te rog.

— Serios, mamă.

— Terminaţi. Amândoi.

Hope panoramează înapoi la Cole, ale cărui membre au crescut la loc, mâinile sunt ocupate cu o bucată de hârtie bleu.

Nicky priveşte cu interes. E prima dată când îl vede pe Cole în mişcare.

Acum el îngenunchează, îndoind hârtia, răsturnând-o, îndoind-o iar.

— Se distrează, zice Hope.

— *Meciul* e distracţia! Sebastian intră în imagine, îşi face mâna pâlnie. Cole! apoi mai tare: *Cole*!

Hope („Termină!”) şi Madeleine („La naiba, tată!”) obiectează, dar Sebastian strigă la ele.

— Au marcat! O *fată* a marcat!

— Ce departe am ajuns, zice Hope.

— În vreme ce el se joacă cu *păpuşi*.

Hope măreşte imaginea lui Cole.

— E un fluture.

— Nu pot să mă uit la aşa ceva, oftează Sebastian, plecând cu paşi mari. Salutările mele lui Pelé.

— Gaylé, mormăie Madeleine.

— Ai grijă.

Vocea lui Hope e ca gheaţa uscată.

— E jenant. Adică, trebuie să faci ceva cu el. Ştii ce-a zis Misty?

— „De ce naiba m-au botezat ai mei Misty”, presupun.

Un zâmbet face să zvâcnească buzele lui Nicky. Cole ciupeşte vârfurile aripilor de hârtie.

— Sora ei, Aspen, i-a spus că toţi de la şcoală îi zic lui Cole Minunea fără Sculă. Şi profesorii nu-l lasă să citească cu voce tare pentru că e analfabet. Aspen chiar a format o Patrulă Cole, şi în fiecare zi… Ei, ce faci?

Hope s-a răsucit spre fiica sa, a cărei faţă umple ecranul, plină de pudră de la machiajul cu care-şi ascunde acneea. Poartă un hanorac şi e încruntată.

Şi Diana se încruntă.

— Poate că ar trebui să alegem altă casetă, murmură.

— Spune-mi de această Patrulă Cole, zice Hope. Pur şi simplu trebuie să ştiu. Ce se întâmplă în fiecare zi?

Madeleine şovăie. Apoi, cu o privire duşmănoasă.

— În fiecare zi îl îndeamnă să se omoare. Scriu bilete de sinucigaş pe care să le semneze el şi i le lipesc pe dulap. El chiuleşte de la ore ca să şadă într-o cabină la toaletă.

Aparatul s-a înclinat cu câteva grade.

— Cole şi Aspen au fost parteneri la un proiect ştiinţific cu cerneală invizibilă, şi după ce şi-au scris numele

profesorul a luminat hârtia şi a reieşit că Aspen scrisese *Sunt poponar,* iar Cole a scris doar *Cole,* ca şi cum ar fi semnat.

Aparatul se înclină şi mai mult. Nicky şi Diana văd acum braţele lui Madeleine, încrucişate pe piept. O mână e încleştată pe carte; de pe coperta din spate, Sebastian Trapp priveşte sever.

— Prietena ei a candidat la funcţia de preşedintă a clasei şi în campanie a promis că-i cumpără lui Cole tampoane. Şi că dacă îl prind făcând un origami, îl silesc să-l mănânce.

Ţipete în depărtare. Aparatul trece repede peste trupul lui Madeleine, se uită dincolo de ea la fratele ei, care a făcut alt fluture, l-a pus pe genunchi lângă primul. Îşi ridică braţele şi le agită deasupra capului.

— Şi tu cum ai reacţionat, spune Hope acum încet, în vreme ce Cole formulează urale doar cu buzele, când… Misty o cheamă? Când Misty ţi-a povestit chestia asta?

Dintr-odată, lui Madeleine pământul îi pare foarte interesant.

— Am zis doar că e un mototol şi să nu-l bage în seamă.

— Înţeleg, înţeleg. Fii bună, transmite-le ceva din partea mea prietenei tale şi surorii ei. Tonul lui Hope e calm, dar periculos; Nicky îşi imaginează un crocodil care înoată spre mal. Spune-le că Misty e numele pe care şi-l ia o stripteuză, iar Aspen e numele pe care şi-l ia o stripteuză când crede că are prea multă clasă ca să fie o Misty.

Cole îşi aplaudă coechipierii. Hope continuă:

— Iar dacă juna Aspen se mai *gândeşte* vreodată să se *gândească* la fratele tău, o să mă duc la Leys Academy şi o s-o târăsc de sutienul de antrenament afară din cantină, iar la absolvire târfuliţa aia neevoluată o să fie aleasă „Fata cu cele mai mari şanse să capete un spaţiu de parcare pentru handicapaţi”.

Lui Madeleine îi cade falca.

— *Şi* dacă mai auzi *vreodată* pe cineva zicând că altcineva ar trebui să se sinucidă, aminteşte-ţi de tatăl tatălui tău…

Brusc, trei fete în costume mulate turcoaz apar pe

ecran, zbuciumându-se în luminile rampei pe o mică scenă. Dansatoarele de pe laturi zâmbesc radios publicului; între ele, aproape cu un cap mai înaltă, Madeleine se încruntă de concentrare, cu paşii la o jumătate de bătaie de tropotul percuţiei. Lui Nicky îi trebuie un moment ca să recunoască muzica: George Michael, „I Want Your Sex”.

— Spectacolul de dans, presupun, zice Diana. Probabil că Madeleine n-ar vrea să vedem asta.

Privesc câteva minute înainte ca Diana să închidă televizorul.

— Ăsta n-a fost filmul de familie călduros la care mă aşteptam, spune ea răsucindu-şi verigheta. Nu cred că l-a pomenit vreodată pe tatăl lui în public. Probabil că a fost prima dată când Madeleine a auzit de asta. Se încruntă. De fapt, oare el ţi-a…?

— Mi-a spus.

Îl vede: sorbind dintr-o bere, cu vocea destinsă, cu un picior bâţâindu-se în mocasin.

Diana dă din cap, îşi drege glasul.

— Ca profesoară, am văzut elevi hărţuiţi. Uneori agresiunea era fizică, dar de mult mai multe ori era psihologică sau socială, şi atât de perfidă, încât nici măcar eu nu-i puteam desluşi forma exactă. Cu toate că modelează comportamentul victimei.

Nicky încuviinţează pe tăcute.

— Nu cred că-i adevărat că întotdeauna hărţuitorii se urăsc, sau că îi rănesc pe alţii pentru că sunt nesiguri de ei înşişi. Unii de genul Aspen au convingerea că sunt speciali, că sunt superiori. Brute şi laşi, asta sunt rahaţii ăia.

E plăcut s-o audă pe Diana vorbind urât. Nicky priveşte oglindirea lor în ecranul televizorului, duhuri cenuşii care bântuie dreptunghiul lucios. Şi se aude spunând:

— L-ai văzut ultima dată pe Cole…

— În noaptea în care… de revelion. I-am dus pe băieţi acasă la Freddy după petrecea de ziua lui Hope.

— Vorbeşti de lup…

Cele două se răsucesc şi dau iarăşi cu ochii de Freddy în uşă. „Oare omul ăsta nu intră niciodată într-o încăpere?”,

se întreabă Nicky. E ca o maşină dintr-un film de groază, ţâşneşte în cadru pentru o sperietură de doi bani.

— Gata de drum?

Se desprinde din rama uşii şi zâmbeşte larg, iar Nicky îi zâmbeşte şi ea, fără să vrea.

— Avem o misiune în Mission, anunţă el.

Tinerei femei îi vine să-i tragă un şut.

Îşi saltă geanta pe umăr, îl urmează afară din încăpere. Când se răsuceşte, peste o clipă, o vede pe stăpâna casei privind fix televizorul, fantoma prinsă în el. A ridicat o mână în semn de salut.

Tresare când Nicky îi rosteşte numele.

— Mulţumesc că mi-ai spus povestea ta, zice Nicky, şi o spune din suflet.

26

Madeleine n-a dormit, n-a încercat. E o corabie în furtună, înclinându-se înainte şi înapoi, cu trecutul măturându-i punţile ca apa mării.

Cine ştia?

Noaptea trecută, pentru o vreme – poate câteva minute, poate o oră – s-a holbat la mesaj în întunericul din living; când ecranul a adormit, a bătut cu degetul în el ca să-l trezească. Vinul alb se încălzise în paharul din mână. Watson sforăia pe covor la picioare. Madeleine nu observa nimic.

„Cine ştie?”

O droaie de site-uri care promit identificarea apelanţilor i-au cerut să plătească patruzeci de dolari ca să depisteze sursa. Primul n-a descoperit decât că numărul era înregistrat la o aplicaţie preplătită. Al doilea şi al treilea – în alte împrejurări, whothefuckiscallingme.com[28] ar fi amuzat-o pe Madeleine – n-au raportat nimic mai mult.

„Cine ar fi putut să ştie de Magdala?”

A căutat pe internet orice menţionare a numelui în legătură cu familia sa. Internetul i-a amintit că în *Trandafirii sunt roşii*, al nouălea roman poliţist din seria St. John, care l-a pus pe Simon St. John să se confrunte cu un parlamentar carismatic ale cărui neveste tindeau să dispară, ucigaşul s-a dovedit a fi o sufragetă lesbiană pe nume Magda Smack. N-a fost unul dintre cele mai strălucite eforturi ale lui Sebastian Trapp. Şi astfel Madeleine s-a prăvălit dintr-un site ciudat în altul, căutând-o pe Magdala.

…Cole i-o fi pomenit despre asta lui Freddy. Poate că Freddy i-a spus cuiva? Sau mătuşa ei? Posibil, Simone şi-ar dezvălui şi codurile bancare dacă ai privi-o drept în ochi, dar asta însemna să presupună că cei doi erau la curent. Era un nume folosit doar în momentele de taină, suflat în urechea ei când lui Cole îi era frică, pronunţat cu emoţie

[28] (aprox.) Cine mama dracului mă sună.

când se jucau de-a spionii la Fort Point. Era un nume imposibil de descoperit.

Şi totuşi se părea că nu.

Madeleine şi-a scos hainele, a intrat goală în pat. Cearşafurile erau un pic desfăcute, ca şi cum ar fi fost pe cale să şoptească; într-o parte, înaintând prin ceaţă, câinele a apărut ca un monstru din adâncul mării în lumina submarinului, apoi s-a trântit tragic lângă umărul ei.

Bună, Magdala.

Sunt eu. Magdala.

Toată noaptea s-a adăpostit într-o sală de interogatoriu din adâncul creierului, luând la întrebări o distribuţie uriaşă de suspecţi: prieteni, cunoştinţe, un fost iubit, un coleg de clasă… Le-a ascultat alibiurile: *Magda-cum?* şi *De unde să am numărul tău?* şi *Adu-mi aminte, cine eşti?* La un moment dat, şi-a auzit tatăl cerându-i Dianei un mic-dejun pentru trei persoane („Trei *tăietori de lemne”)* şi apoi strigând-o („Maddy, te simţi ca un tăietor de lemne în dimineaţa asta?”). Mai târziu, Freddy i-a bătut la uşă, întrebând ce are de gând să facă. Când el şi Nicky au ieşit din casă, Madeleine a dus-o rapid pe Watson afară, a adus-o rapid înăuntru, a lăsat-o s-o ia la trap spre bucătărie. Le prindea bine amândurora un pic de spaţiu.

Iar acum e ora 10.53 şi oboseala o face să se simtă uşoară ca oasele păsărilor. Stomacul îi clocoteşte de mânie. La fel şi ea. Aprinde telefonul, se uită iar la mesaj.

Cine ar *putea* să ştie de Magdala?

Degetele ei dansează pe ecran. Dovedeşte-o, scrie, şi apoi apasă pe „Trimite”.

27

— Sebastian e drogat.

Falca lui Freddy lucrează la un boţ de gumă de mestecat în vreme ce Nissanul merge spre sud, pe lângă blocuri de locuinţe joase şi copaci cu crengile aruncate spre cerul albastru, ca şi cum s-ar veseli.

— Aici e Japantown, dacă-ţi place să mănânci sushi, îi spune lui Nicky. Sau şi dacă nu.

— E drogat?

— Îi strecor ceva de ronţăit înainte să-l conectez la aparat. Ursuleţ gumat cu cireşe. Specialitatea bucătarului. O să fie în al nouălea cer.

Nicky nu şi-l poate imagina pe Sebastian în al nouălea cer.

— Te superi dacă fac pe DJ-ul?

Freddy îi oferă telefonul.

— Surprinde-mă.

— Dumnezeule, Freddy, se strâmbă ea în timp ce pe ecran se perindă coperţile unor albume de la sfârşitul mileniului trecut, eşti întruchiparea bărbatului alb între treizeci şi cinci şi patruzeci şi patru de ani!

— Nu-ţi place muzica mea? rânjeşte el.

— Uită-te la tatuajele de pe tipul ăsta. Sunt ca o hartă a drumurilor din Regatul Fraierilor. Tu te-ai tatua?

— Ai cunoscut-o pe mama. M-ar arde de viu.

Nicky tace o vreme. Nici măcar n-avusese de gând să-i întindă o cursă, dar el *are* un tatuaj. L-a văzut în prima seară: text scris cu negru lângă cot. De ce să nege?

— Deci, ce-o să fie? întreabă el.

Nicky bate în ecran şi Freddy se răsuceşte spre ea, mânjit cu albastru sub ochi, cu buzele palide şi crăpate şi zâmbind.

— Ei, pe *asta* o recunosc doar pasionaţii. *„I get knocked down…”*[29]

---

[29] Sunt doborât…

— *„But I get up again…”*[30], răcneşte ea.

Sunt doborâţi şi se ridică iar de câteva ori până ca Freddy să observe că Nicky nu-i în stare să cânte.

— Să-mi fie cu iertare, Pavarotti, răspunde ea.

— Deci, îţi place oraşul? Ţi-e dor de prieteni?

— Păi, n-au trecut decât patru zile. Rezist. Îşi netezeşte fusta, se uită la el. Te-ai gândit vreodată să pleci?

— Fir-ar să fie, e *aşa* de rău?

— Nu, zice ea râzând, numai că…

— Nu, am o condamnare pe viaţă. Trebuie să fiu alături de ce-a mai rămas din familie.

Şi în următorul sfert de oră, cu maşina strecurându-se spasmodic prin circulaţia dimineţii, cu muzica de la sfârşitul anilor ’90 pregătită, Nicky ascultă, cu zâmbetul tot mai şters, în vreme ce Freddy îşi povesteşte viaţa, prezentul şi trecutul: munca de antrenor, iubitele, migraţia inexorabilă a prietenilor săi spre altare şi suburbii…

— Nu te plictisesc?

— Nu mă plictiseşti.

Lui Nicky îi plac oamenii, îi place să le audă poveştile. Îi place şi de Freddy, în ciuda fanfaronadei lui – îi place şi mai mult acum, când descrie ceea ce ei îi pare (cu toate că el n-o spune, cu toate că s-ar putea să n-o gândească) erodarea constantă a ocaziilor şi a speranţei. La fel ca Madeleine. Oare îi priveşte cu condescendenţă? Speră că nu.

Şi faţa obosită, vocea obosită: o noapte grea, poate, însă e ca şi cum ceva l-ar fi *marcat*. Înainte de noaptea trecută. Mult înainte, poate. Chiar şi gusturile lui muzicale şi-au oprit dezvoltarea la mijlocul primului deceniu al secolului. Şi acela n-a fost un moment bun ca să se oprească.

Dintr-odată, are o certitudine: Freddy îi ascunde ceva.

Simţiţi un păcănit supărător în creştetul capului? O să vă apuce. Febra de detectiv îi izbucneşte în creier.

În acel moment, Freddy îşi întoarce privirea spre ea.

— Am un secret pentru tine.

---

[30] Dar mă ridic iar… Versuri din piesa „Tubthumping” (1997) a formaţiei Chumbawamba.

Nicky se apleacă spre el.
— Ce e?
El trage la bordură, se apropie de ea şi şopteşte:
— Am ajuns.

28

Au ajuns la o casă victoriană cu etaj, de un albastru caraibian, între două case de un roşu ars de soare. Pe Isaac Murray l-a pocnit o răceală de vară. Halatul de baie înflorat jerpelit pe care-l poartă nu-l avantajează prea mult; „Nimic altceva nu-i igienic”, cârâie el poftind-o înăuntru pe Nicky.

Fruntea lui şi linia părului negociază o capitulare; barba e presărată cu prea multă sare, şi pielea îi este acoperită de o uşoară transpiraţie. Şi totuşi, cum stă la masa din bucătărie, scăldat în lumina unui bovindou, Nicky înţelege acel „îmi curgeau balele după el” al lui Madeleine, chiar şi după douăzeci de ani. Datorită ochilor de poet, hotărăşte ea, negri şi adânci, privind expresiv prin ochelarii cu ramă de baga.

— Misiunea e într-un microclimat, zice el acum, storcându-şi lămâie în ceai, aşa că întotdeauna mă aleg cu răceala de vară înainte de restul oraşului. Miere făcută în casă, apropo. Avem stupina în spate. Bate cu degetul într-un borcan de dulceaţă. Vrei un pic?

Nicky încuviinţează din cap.

El îi pune în ceai o lingură de miere şi se aşază pe perna de vizavi.

— Am uitat cu totul de tine. Antihistaminicele astea, spune fornăind. Îmi pare tare rău de Sebastian. Sunt şi surprins. O clipă m-am întrebat de ce nu mi-a cerut mie să-l ajut. La scris, vreau să zic. Scriu amintiri în locul unor celebrităţi.

Fără să se plângă.

— Eşti supracalificat. Eu nu fac decât să culeg nişte poveşti. Pentru familie.

— Nu vreau să sune cinic – mai trebuie nişte lămâie –, dar e un fel iscusit de a-şi îndulci imaginea. „Conform unui volum privat publicat pentru cei dragi” etc. Nu poţi folosi genul ăsta de material ca pe un cal troian într-un comunicat de presă. E prea uman.

Nicky cugetă la asta în timp ce privirea îi rătăceşte prin bucătărie, la dulapurile strălucitoare şi podeaua zgâriată. „Poate o să-ţi pun mâzgălelile într-o circulaţie ceva mai largă”, zisese Sebastian – însă dacă n-a încercat să-şi remodeleze imaginea publică înainte, când ar fi putut să tragă foloase, de ce acum?

— Hope şi Cole o să ocupe un spaţiu considerabil. În ferpare şi mult timp după aceea. La fel ca în cazul lui William Burroughs. Pariez că majoritatea articolelor care trec de o frază lasă să se strecoare ideea că şi-a împuşcat în cap nevasta.

— Accidental.

— N-a fost nicio diferenţă pentru nevastă. Chestia e că, dacă eşti scriitor – mai ales scriitor de romane poliţiste – cu sânge pe mâini…

— Nimeni nu ştie dacă este sânge pe mâinile lui Sebastian.

— Probabil nu este. Isaac culege unul, două, trei şerveţele dintr-o cutie, îşi suflă nasul cu forţa unui uragan. Cred că tocmai am pierdut din greutate. Cum ziceam: Sebastian putea să fie o pacoste teribilă – poate nu mă citezi cu asta – şi el şi Hope se încăierau ca nişte războinici – nu cita nici asta –, dar pot să mi-l imaginez *descotorosindu-se* de soţie şi fiu aşa cum ticăloşii *se descotorosesc* de victime în cărţile lui? Acum nu mai contează, oricum, încheie cu o strâmbătură.

Nicky atinge ecranul telefonului.

— Ai fost – înregistrez, dacă eşti de acord –, ai fost asistentul lui de cercetare la cartea care nu era de ficţiune.

— *Cutezanţa şi cunoaşterea*, spune Isaac. În care noi făceam observaţia că ficţiunea poliţistă este o formă de educaţie morală, iar detectivul… Ai citit-o?

— Detectivul restabileşte ordinea şi menţine dreptatea.

— Este etic în mod ireductibil. Chiar aristotelic. Lui Sebastian îi plăcea experienţa mea de cercetare, însă, asta fiind filosofie populară, voia mai cu seamă un sceptic. Cineva pe care să-l câştige de partea sa. Se opreşte să-şi şteargă fruntea cu mâneca, apoi reia: Şi mie îmi plăcea el,

îmi plăcea familia. Am trecut la următorul lui roman când a venit noul mileniu.

Nicky încuviinţează din cap.

— Hei, umple-mi cana, spune Isaac. Mă duc să iau recuzita.

Asta înseamnă şase sau şapte obiecte care apar în şase sau şapte anecdote despre Sebastian: o amendă pentru depăşirea vitezei, un dop de şampanie, o batistă pentru buzunarul de la piept („M-a învăţat s-o împăturesc în cinci feluri”). Isaac ştie cum să spună o poveste şi cum să-şi flateze subiectul, şi, în vreme ce soarele de la amiază se furişează pe tăblia mesei, borcanul cu miere străluceşte ca un felinar.

În cele din urmă se lasă pe spetează. Nicky mâzgăleşte ceva în blocnotes, ridică privirea.

— Mai e ceva ce-ar trebui să te întreb?

Isaac tace o vreme, amestecând în ceai.

— Filosofia, rosteşte el rar, te învaţă să evidenţiezi părţile bune ale unei idei, în vreme ce le ascunzi la spate pe cele rele. Scriitorii creativi – tu; eu, în felul meu – procedează aşa tot timpul când făuresc o poveste. Şi asta… Se uită la telefonul ei, la suvenirurile lui. Povara pare ciudată, spune începând să-şi şteargă ochelarii cu un şerveţel. Ştii ce vreau să zic?

Nicky clatină uşor din cap.

— Hope şi Cole, spune el cu un licăr în ochi. Cel mai mare mister din viaţa lui Sebastian, nu-i aşa? De ce nu face un apel public în ultimele sale zile? Încercând să scoată la lumină adevărul? Trebuie să fie un motiv.

— Vrei să zici că ştie deja?

— E o posibilitate.

— Dar mi-ai spus că nu ţi-l poţi imagina…

— Am spus că nu cred că pot.

— Dacă ştie, de ce nu spune?

O ridicare din umeri.

— E ca atunci când un magician flutură mâna dreaptă ca să nu observi ce face stânga. Îşi pune ochelarii la loc. A vorbit mult despre ei? Nu-i treaba mea, ştiu. Dar om sunt

şi eu.

— Despre Hope da. Despre Cole nu prea.

— Nu prea, repetă Issac oftând. Cole nu era… ei bine, hai să-i zicem aşa: nu era Sebastian Trapp. N-avea să fie niciodată.

— N-a avut niciodată vreo şansă.

— Corect. Cu toate astea, îl irita pe Sebastian. Mai ales din cauză că nepotul lui era aşa un vlăjgan. L-ai cunoscut pe Freddy?

Ea încuviinţează din cap.

— I-am cumpărat bere când avea cincisprezece ani. Puştiul îmi datorează douăzeci de dolari. Apoi, îndreptându-şi ochii spre telefon: Opreşte înregistrarea, te rog.

Nicky bate în ecran. Peste o clipă, Isaac îşi drege glasul şi continuă:

— La vreo două luni după ce am început să lucrez pentru tatăl lui, Cole s-a rănit. Dinadins, adaugă el cu ochii lărgiţi. Am intrat pe uşa casei când mama lui fugea afară, cu Cole în braţe învelit într-un cearşaf de baie. „Spune-i lui Sebastian că fiul lui tocmai şi-a tăiat venele”, a zis, apoi a vârât puştiul în maşină şi a călcat acceleraţia. Asta-i tot ce ştiu. N-am aflat niciodată de ce. Se răsuceşte spre fereastră, tresare. I-am văzut o clipă faţa peste umărul ei, murmură. Arăta…

Nicky aşteaptă.

— Înfrânt, hotărăşte Isaac. Complet înfrânt.

Oftează iar.

— După aceea i-am văzut de câteva ori braţul dezgolit. Dacă mă uitam de aproape, puteam să văd cicatricile, alcătuiau o scăriţă.

Ea nu spune nimic, doar priveşte borcanul cu miere. „Cât de trist”, îşi zice. „Cât de trist să te simţi aşa de neajutorat.”

Amândoi tresar când uşa de la intrare scârţâie, se trânteşte.

— Dau o spargere, strigă o femeie. Mai trăieşti? Pentru că, dacă nu, îţi iau portofelul…

Intră în bucătărie, înaltă şi suplă, cu blugi şi jachetă, cu ochi pătrunzători sub o cască de păr albastru strălucitor.

— Ţi-l prezint cel mai bun copoi dintre toţi, îi spune Isaac lui Nicky. Soţia mea, detectivul B.B. Springer.

29

— Îmi pare rău… Nu, stai… În timpul acesta, Nicky se ridică, luptându-se cu masa. Scuze că vă întrerup! Doar verificam pacientul. Am adus nişte pâine cu maia.

B.B. Springer lasă să cadă pe masă o pungă de hârtie, cu un capăt rotunjit de pâine ieşind dinăuntru.

— N-o să te sărut, dar ştiu că mi-ar plăcea s-o fac. Unde-i Tequila Sunrise?

— La secţie. Noul meu partener e un tip blond cu nume hispanic, îi explică B.B. lui Nicky, ducându-se la frigider. Zis şi Antonio Blonderas. Scoate o pungă cu morcovi culeşi înainte de maturitate. Ai ajuns la partea unde m-ai cunoscut?

— B.B. a fost printre detectivii care anchetau cazul Trapp, explică Isaac. Prima dată când am dat ochii cu ea, eram într-o cameră de interogatoriu.

— Şi după vreo douăsprezece luni el sună şi întreabă: „Mai prezint interes pentru poliţie?” şi eu zic „Nu”, şi el zice…

— Aş putea să prezint? rostesc ei tărăgănat într-un glas.

— Eram beat, adaugă Isaac.

— Cel puţin a ieşit ceva bun din afacerea aia.

Zâmbetul lui B.B. se stinge; muşcă dintr-un morcov.

Nicky se uită la telefon.

— Ar trebui să plec. Mulţumesc pentru timpul acordat.

— Te rog să-i transmiţi complimentele mele Dianei, zice Isaac.

Soţia lui rânjeşte.

— Da, lui Isaac îi *plăcea* de Prinţesa Diana.

— Îmi place să cred că simpatia era reciprocă.

— Şi totuşi, după douăzeci de ani e măritată cu Sebastian Trapp.

— Numai din cauză că m-am însurat eu primul cu tine.

— Aş fi bănuit-o pe cumnată. Pe post de a doua nevastă.

B.B. îi vine de hac celui de-al doilea morcov, se uită la Nicky.

Isaac bâjbâie prin cutia cu şerveţele goală.

— Mă întorc imediat, zice, ieşind grăbit din cameră.

Femeile se uită una la alta în tăcere, B.B. mestecând, Nicky foindu-se – faţă în faţă cu un detectiv în carne şi oase, se simte ca un specimen ţintuit pe masa de disecţie.

Dintr-odată, B.B. traversează bucătăria şi se lasă pe vine. Se apleacă spre ea, îşi împinge după ureche o şuviţă de păr albastru.

— Ştii, dacă vrei oricând să vorbim despre Sebastian Trapp…

— Nicky nu-i un informator, iubito.

Isaac, în uşă, îşi suflă nasul ca o trompetă într-un şerveţel.

B.B. se ridică în picioare, cu mâinile desfăcute în semn că se predă.

— Niciun caz nu-i vreodată prea rece ca să-l atingi. Se duce la soţul său, îl sărută pe frunte. Arăţi mai bine ca mine în halatul ăsta. Nicky, ai grijă, strigă ieşind cu spatele din cameră.

Isaac scoate dintr-un dulap un borcan cu miere.

— Vrei, te rog, să i-l dai lui Sebastian? Întotdeauna m-am simţit prost că n-am apucat să-mi iau rămas-bun. Sau, de altfel, să-i spun că-mi pare rău. I-am scris câteva scrisori. Continuă în timp ce o conduce în hol: N-am mai vorbit nici cu Diana. După noaptea aceea. Nu până a sunat ea, zilele trecute. Ultima dată când am văzut-o era la secţia de poliţie, dădea o declaraţie. E bine?

Nicky zâmbeşte.

— Cred că e.

Ies din casă în soare.

— Îl cunoşti? zice Isaac încruntându-se la Nissanul parcat în faţă.

— E Freddy Trapp. E şoferul meu.

— Şoferul tău tocmai te-a fotografiat. Ne-a fotografiat. Mijindu-şi ochii, adaugă: Sau poate că tocmai scria un mesaj cu telefonul îndreptat spre noi. Nu mă băga în seamă. Traiul cu un poliţist te face paranoic.

Îi face semn să nu dea mâna cu el – „Încă sunt

contagios” – şi apoi, spre surprinderea ei, se trage mai aproape, ca şi cum s-ar teme că ar putea să-i audă Freddy.

— Soţia mea a crezut întotdeauna că cineva din familie ştie mai mult decât a spus.

— Cine?

— Nu e sigură. Doar o impresie. Dar fii cu băgare de seamă în casa aia, spune el cu voce scăzută. Prea multe încăperi, prea multe scări. B.B. zice că e genul de loc în care în orice clipă cineva foarte periculos ar putea să stea chiar în spatele tău.

Nicky aşteaptă.

— Şedere plăcută la San Francisco, adaugă Isaac şi se retrage în casă.

După un moment, ea coboară treptele abrupte până pe trotuar. Ajunsă lângă maşină, se uită la mâinile lui Freddy, care tastează de zor cu degetele mari. El n-o observă. Nicky înclină capul într-o parte, încercând să citească pe ecran.

— Ţi-am adus cafea, zice el fără să ridice privirea, şi ea se trage înapoi atât de surprinsă, că aproape scapă din mâini mierea.

30

— Cred că-i datorez tipului ăluia douăzeci de dolari, zice Freddy demarând în forţă, în vreme ce din difuzoare bubuie „Here's your Americano”.

Pe pahar scrie FĂCUTĂ LA BETTY'S. Nicky alege să nu-i spună că nu bea cafea, doar se preface că soarbe în vreme ce-şi priveşte discret şoferul. „Nepotul lui era aşa un vlăjgan.”

Vlăjganul loveşte cu putere semnalizatorul.

— Suntem doborâţi şi ne ridicăm iar, zice Nicky. Iar.

— Ah, scuze.

— Nu era o plângere.

— Lui Cole îi plăcea cântarea asta, ţin minte. Ceea ce mă face să mă gândesc. Îşi drege glasul înainte de a continua: Ieri am pomenit de petrecerea aia.

— Cu răsucirea sticlei.

— Şi că mai târziu l-am auzit acolo, jos. Pe patul de jos.

Nicky aşteaptă.

— Ştii care a fost *singura* dată când a dormit sus? În noaptea în care a dispărut.

Ea simte cum încep să i se zbârlească firişoarele de pe ceafă.

Când Freddy îşi întoarce faţa spre ea, ochii îi strălucesc înlăcrimaţi.

— Niciodată… nu mi-a mai dat asta prin cap. Presupun că n-a întrebat nimeni. În plus, n-au mai fost nopţi în care să doarmă la noi.

Ajuns în faţa unui stop, tace, de parcă indicatorul i-ar fi dat ordinul. O clipă închide ochii strâns.

— În noaptea aceea a vrut patul de sus.

— De ce?

— „De ce” e corect. A zis… sunt *ani* de când… Degetele i se încordează pe volan. Nicky ascultă. Spera c-o să fie un an mai bun, continuă Freddy. Presupun că n-a ieşit aşa. Freddy se strâmbă la ea pe când motorul merge la ralanti. De ce să fi vrut patul ăla?

În spatele lor se aude un claxon. El nu-i dă atenţie.

— Şi cum am putut să dorm mai departe, orice s-o fi întâmplat?

De dimineaţă încoace Freddy pare că e mai lent, mai întunecat. Nicky clatină din cap.

Vocea lui e sugrumată.

— Simone a zis că eram prietenul lui. Însă eu... Îşi trânteşte palma pe frunte, se strâmbă şi, dintr-odată, cedează; lacrimile i se rostogolesc pe obraji. N-am fost întotdeauna.

Alt claxon. Freddy ridică degetul mijlociu, continuă să vorbească.

— Câinele ăla pe care l-a sărutat? Aia...

Se îneacă. Nicky aşteaptă.

— ...aia a fost ideea mea. Doar o glumă, însă am sperat că aş putea, cum ar veni, să mă *descurc* cu vinovăţia schimbând puţin povestea. Îmi băteam joc de el uneori. Oh, la naiba.

Suspinele sunt seismice.

Centura ei de siguranţă se retrage cu o şuierătură. Îl ia în braţe, înfundându-şi bărbia în umărul lat şi apăsându-şi părul pe obrazul aspru. După o vreme, el se relaxează, se potoleşte.

În cele din urmă, îşi trece o mână peste faţă.

— Ar fi trebuit să mă lupt cu toţi cei care-l băteau. Mai ales cu tatăl lui, adaugă îngustându-şi ochii.

— Încă ai degetul ridicat, îi spune ea după o vreme.

— Oh, face dând drumul aerului din piept. Nu-mi da atenţie. În ultima vreme sunt varză.

— Nu vrei să vorbim despre asta?

— Nu, zice el râzând. Rahaturi personale. N-ar trebui să-ţi spun toate chestiile astea.

Ea îşi ciuguleşte unghia de la degetul mare.

— De ce îmi *spui* toate chestiile astea?

Freddy se uită în oglinda retrovizoare, îşi bate uşurel obrajii („Fir-ar să fie, uită-te la mine”), apoi îşi mijeşte ochii spre ea.

— De ce? Presupun că e uşor de vorbit cu tine.

Un zâmbet confuz, şi maşina porneşte iar.

Încheieturile degetelor lui sunt albite pe schimbător.

— Deci, care-i teoria ta? o întreabă. Hope. Cole. A fost odată ca niciodată.

Nicky se uită la stâlpii de telefon care se perindă.

— Păi, ştiu povestea, dar sunt aici ca să scriu despre unchiul tău. Despre cărţile lui.

În cea mai mare parte adevărat.

— Scenariul numărul unu, zice Freddy, ca şi cum n-ar fi ascultat-o. Au fugit. În care caz cineva i-ar fi zărit mai devreme sau mai târziu. În răstimp de douăzeci de ani, oricum.

Nicky îi continuă ideea.

— Agatha Christie a dispărut o dată. Pur şi simplu, fără vreo răpire sau aşa ceva. Dată în urmărire pe plan naţional, circ în presă, tot tacâmul.

— Cât a trecut până au găsit-o?

— Unsprezece zile. A recunoscut-o un cântăreţ la banjo la hotelul în care se adăpostise.

— Unde-i un cântăreţ la banjo când avem nevoie de el? Scenariul numărul doi: răpire. Numai că… fără un anunţ? Fără o răscumpărare? Fără nimic? A, nu. Fluturând trei degete, trece mai departe. Scenariul numărul *tres*[31]: un OZN. Crezi sau nu, unii oameni sunt convinşi de asta.

— Cred.

— Există spaţii virtuale de conversaţie şi forumuri în care oamenii fac schimb de teorii conspiraţioniste. Îşi zic Trapper Keepers. Nici n-ai idee.

Nicky are o idee foarte clară.

Pe când străbat Hayes Valley, telefonul lui Freddy behăie.

— Oh, Simone, mormăie el, şi sunatul se opreşte.

Nicky îşi aminteşte cuvintele lui B.B.: „Aş fi bănuit-o pe cumnată. Pe post de a doua nevastă.”

Bate cu degetele pe capacul borcanului cu miere dintre coapse.

— Mama şi mătuşa ta erau apropiate?

---

[31] Trei (în limba spaniolă în original).

— Nu cine ştie cât.

Frânează. Nicky se răsuceşte spre geam; cum de o casă atât de mare a ajuns lângă ea pe furiş?

— Mulţumesc pentru drum, zice, coborând din maşină.

— Mulţumesc pentru îmbrăţişare.

— O să-ţi trimit factura prin poştă.

— Ai uitat ceva.

Nicky se uită la scaunul pasagerului, se bate peste buzunare.

— Scenariul *numero cuatro*[32]. Şi, dacă mă întrebi pe mine, povestea adevărată, spune el fluturând patru degete. Au murit.

Chiar şi în lumina soarelui de la începutul după-amiezii, Nicky se înfioară.

— Cum?

— Ăsta e misterul, zice Freddy ridicând din umeri.

---

[32] Numărul patru (în limba spaniolă în original).

31

Este el.

Pe parcursul lungilor ore ale zilei, intermitent, dar inevitabil, el a argumentat mesaj cu mesaj, cu Madeleine ghemuită pe canapeaua ei în întuneric.

Două duzini de poveşti – aventuri din vacanţe, jocuri din copilărie, diverşi Watsoni. Decorarea unei pancarte pentru primul dulap al lui Madeleine din gimnaziu, cu numele ei scris greşit, aproape indescifrabil; felul în care sorbeau ceai rusesc din căni după ore, în vreme ce la televizor erau reluate episoade din *Remington Steele*; orele în care el stătea în dormitorul ei, răbdător şi liniştit, în timp ce ea îi punea machiaj din belşug pe faţă.

Un dosar cu secrete de familie, inclusiv bătălia părinţilor lor în privinţa hormonilor de creştere, pe care Hope i-a interzis, susţinând că băiatul trebuie să „se maturizeze în mod firesc”. Planul parterului casei lor din Anglia; sinuciderea bunicului lor.

Prietena ta Patti i-a dat lui Watson III ciocolată albă ca să vadă dacă asta o să-l otrăvească. După ce el a vomitat în solariu, le-ai spus mamei şi tatei că eu i-am dat. Patti ar şti şi ea asta, desigur, dar face patru ani de închisoare pentru mită.

Ai crezut că eşti gravidă la revelionul din 1996. Ultimul an de liceu, Cameron Dunlop, salteaua cu apă a fratelui lui, şi peste două săptămâni ea l-a dus cu maşina pe Cole la farmacie şi l-a rugat să cumpere un test de sarcină. („Fură unul dacă trebuie.”) El a stat înăuntru un veac. „Am vrut să-l aleg pe cel mai bun”, i-a explicat, urcând înapoi în maşină cu o cutie roz şi o pungă de M&M’s. „Bomboanele sunt pentru cazul în care eşti necăjită că nu-i niciun bebeluş.” Înapoi acasă, după un NU scurt materializat pe bagheta de testare, Madeleine a împărţit cu el M&M’s-urile.

O dată ne-am dus cu bicicletele la Fort Point şi ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea în catacombe şi n-ai putut să

mă găseşti timp de o oră. Când m-am arătat, m-ai plesnit şi m-ai luat în braţe. Lui îi plăcea să meargă cu bicicleta, mai ales la Fort Point: o citadelă de cărămidă de lângă golf, din epoca goanei după aur (nelocuită), peste care se înălţa un far (dezafectat), oferind o vedere minunată spre Alcatraz (gol), aşezat pe veci sub Golden Gate Bridge. Pe la vreo doisprezece ani, el a început să se ducă acolo singur, la cinci kilometri de Pacific Heights, cu un sendviş şi un caiet de desen în rucsac.

Mi-e dor să mă joc de-a v-aţi ascunselea cu tine, a adăugat el.

Fraţii aveau un limbaj. Persoana din celălalt capăt e vorbitor nativ. Persoana din celălalt capăt e Cole.

Mâinile îi tremură. Întotdeauna a sperat că el e în viaţă, desigur. Ba chiar a crezut. Dar e pur şi simplu copleşitor.

O dor ochii. Aprinde veioza de pe birou („Nu vrei un bec mai slab?”, întrebase tatăl ei. „Cu chestia aia l-ai putea convoca pe Batman”) şi pluteşte spre canapea, formându-i cu buzele numele, modelându-şi buzele palide în jurul lui. „Linişteşte-te”, îşi spune. „Veseleşte-te!”, adaugă, dintr-odată bisericoasă. Să se veselească pentru Cole, pentru carnea şi sângele ei din nou calde. Să se veselească pentru acest copil pierdut, vedeta unei celebre dispariţii, care acum ar putea să explice atât de multe mistere. Să se veselească pentru…

…cât de *multe* mistere, mai exact? Ce poate să-i spună el? Ce-i cu abordarea asta în stilul omului invizibil?

De ce acum? A trecut mult timp.

Magdala, am nevoie de ajutorul tău.

Au trecut nouăzeci de minute de la ultimul mesaj. Ea împunge ecranul.

Orice.

Unde eşti? Pot să te văd?

Îşi ţine răsuflarea.

Punctele se înşiră în bula lui de răspuns ca în Morse. Apoi bula se sparge, cu puncte cu tot.

Degetele lui Madeleine tremură pe sticlă.

Sunt copleşită de bucurie să primesc veşti de la tine
Te rog, ne putem întâlni, ca să-mi povesteşti titul
Tonul
Rahar
Rahat

Cum scriu aşa, fără greşeală, oamenii din filme, chiar şi când salvează lumea? Îi tremură şi lui Cole degetele?

E vorba de tata.

Ştiu că e pe moarte. Am nevoie de ajutorul tău înainte să moară.

Nu „să se stingă”, ci „să moară”. Madeleine se strâmbă.

Nu vrei să ştii ce s-a întâmplat cu mama?

Ea clipeşte.

Tu ştii?

Poate că da. Însă am nevoie de ajutorul tău.

Vrea să-l întrebe ce ştie, desigur, aşa cum prinţesa aia ciolănoasă din filmul Disney voia să atingă fusul: o să doară, dar dacă el are dreptate?

(Dar dacă el greşeşte?)

Cum pot să te ajut?

Spune-i că vrei să ştii ce s-a întâmplat cu ea.

El poate să-ţi spună.

Mi-aş dori să ştiu ce s-a întâmplat cu TINE, şi tu poţi să-mi spui.
Tata ştie de tine?

Nicio idee. Ai grijă.

Tatăl lor n-are nicio idee că el e în viaţă? Sau Cole n-are nicio idee dacă tatăl lor ştie? Şi ce anume crede Cole că ştie Sebastian? Şi…

Oh, ce încâlceală! Madeleine îşi freacă fruntea, ca pentru a o netezi, dar întrebarea tot îi iese la suprafaţă în minte ca un cadavru care nu vrea să rămână scufundat, deşi i-au fost legate greutăţi: e ceva ce i-a ascuns tatăl său?

N-o să-l întrebe. Nu vrea să ştie.

Telefonul se cutremură din nou.

Ne vedem curând.

Se cutremură şi ea. N-aude cum uşa se deschide scârţâind.

32

— Madeleine?

Telefonul zdrăngăneşte pe birou. Ea zice ceva ce nu poate fi tipărit.

— Îmi pare rău că te deranjez, spune Diana păşind înăuntru. Watson era trântită în faţa uşii. Mârâia.

— Ah. Madeleine îşi drege glasul, îşi trage părul de pe obraji. Scuze.

— Sunt sigură că nu-i supărată.

Madeleine nu-i cere scuze câinelui, care acum intră greoi în cameră cu aerul cuiva teribil de supărat. Ochii ei tulburi o privesc pe mama sa vitregă, îmbrăcată cu bluză neagră fără mâneci şi pantaloni crem, licărind ca un miraj.

— E tare întuneric aici, remarcă Diana.

Madeleine aruncă o privire prin încăpere, observă atmosfera teatrală – pereţi şi rafturi întunecate, învăluite în perdele de umbre, şi ferestre învăluite în perdele adevărate; oglinda din colţ e o sticlă neagră. Ea stă în lumina veiozei de pe birou. Diana stă în spatele acesteia.

— Eşti bine?

— Totul e grozav, răspunde Madeleine. E aşa de grozav.

— Tocmai îl deconectam de la aparat pe tatăl tău. Freddy nu s-a întors.

Madeleine se strâmbă. Nefrologul i-a instruit pe fiecare dintre ei – capace, cleme, tuburi, supape; nu e deosebit de complicat, a zis el, dar Madeleine nu-i în stare s-o facă, nu suportă.

— Ce o să faci după ce el n-o să mai fie? se aude întrebând.

Diana înclină capul într-o parte.

— Vrei să zici cum o să fac faţă? Sau unde o să mă duc?

Spre ruşinea ei, Madeleine nu s-a gândit cu adevărat cum o să facă faţă Diana.

— Amândouă.

Diana păşeşte în lumină, se reazemă de braţul rotunjit al canapelei. Vor juca o scenă intimă.

— Ei bine, asta nu-i prima mea pierdere, ştii.

În seara de dinainte s-o ceară de soţie pe Diana, când Madeleine l-a întrebat de ce dorea să se recăsătorească, el i-a spus povestea: tânărul soţ, accidentul, pruncul născut mort, viaţa care s-a dezintegrat în jurul tinerei femei ca o casă în flăcări. „Ştie ce e pierderea la fel de bine ca noi”, i-a explicat. „Cred că ne putem ajuta unul pe altul.”

Madeleine înclină uşor de tot capul. Ele două n-au vorbit niciodată despre asta.

— Însă pierderea a fost diferită, continuă Diana. Tatăl tău a trăit. A trăit o viaţă întreagă! Şi când o să moară – *folosesc* cuvântul ăsta, pentru că asta *este* ceea ce o să se întâmple… Pleoapele i se lasă în jos şi-şi încrucişează mâinile pe piept. O să-mi fie *dor* de el. Oh, o să-mi fie cumplit de dor de el. Dar – se uită din nou la Madeleine – şi eu am o viaţă întreagă de trăit. Nu ştiu cum va fi, dar *ştiu* că o să i-o datorez tatălui tău. O mare parte din mine a dispărut. Lipsesc o mulţime de bucăţi. O vreme am aşteptat, gândindu-mă că-mi vor fi înapoiate cu timpul, dar nu. Au dispărut. Ca piesele de puzzle pe care le-ai pierdut. Încă ai marginile, ştii, muchiile clare, însă imaginea nu-i completă. Şi nu va fi niciodată.

Madeleine n-a mai auzit-o niciodată vorbind aşa. N-a mai auzit-o niciodată vorbind aşa de *mult* ca acum. Asta face parte din motivul pentru care n-a cochetat niciodată cu ideea – populară pe anumite forumuri – că Diana şi tatăl ei s-au cuplat înainte de dispariţia mamei sale. Pe atunci Diana vorbea şi mai puţin, iar Sebastian n-ar fi fost interesat câtuşi de puţin de o femeie tăcută. Chiar dacă el şi Hope duceau un război rece, încă *vorbeau*, încă le plăcea să se lupte. Mult mai târziu, desigur, după acei ani devastatori, o persoană tăcută avea să i se pară compania ideală: cineva care să asculte în vreme ce el îşi recăpăta vocea. Intră în scenă Diana. Sau reintră în scenă Diana.

Ai cărei ochi sunt strălucitori. Fiinţa aceea pur şi simplu emană lumină.

— Însă a mai rămas destul din mine. Şi… oh, am ideea vagă că s-ar putea să mă mut în Provence. Zâmbeşte. Să-

mi scutur de praf franceza. Sau poate Orientul Mijlociu – ar fi o aventură, nu-i aşa? Am impresia că moartea tot trage cu săgeţi spre mine, lovindu-i pe cei pe care-i iubesc. Poate că-o să mă ajungă din urmă în străinătate. O întâlnire în Samarra[33]. Zâmbetul i se stinge. Însă ceea ce n-o să fac este să rămân în San Francisco.

Madeleine simte cu oroare cum coastele îi strâng plămânii. O să fie singură. N-a presupus că Diana o să stea – de fapt, n-o voise niciodată –, dar acum neliniştea o umple de electricitate.

— N-am văzut testamentul, zice Diana. În cazul în care te-ai întrebat. Dar nu doresc casa. Niciuna dintre case.

Inima lui Madeleine îşi înteţeşte bătăile.

— Nu vreau nimic. Tatăl tău este foarte conştient de asta. Oh, Watson, exclamă când patrupedul vine spre ea fornăind. O să-mi fie cumplit de dor şi de tine!

Watson oftează.

— Madeleine.

În acel moment, Madeleine îşi dă seama cât de rar îi rosteşte Diana numele; sună un pic exotic, învăluit în acea voce joasă, plăcută.

— Eşti ultima care a rămas, şi asta-i casa ta. N-am de gând să stau foarte mult…

Din nou acea ţâşnire de panică.

— …însă, dacă vrei să evadezi o vreme, eşti binevenită să mă însoţeşti.

Amândouă ştiu că n-o s-o facă, sau, cel puţin, Madeleine ştie, însă acum se aude uşa casei închizându-se.

— Musafira noastră, zice Madeleine. În privinţa ei… Încetează! ţipă la câine, care morfoleşte un pachet de ţigări. De ce nu eu? Din glas îi răzbate mânia; brusc, i se înceţoşează vederea. De ce nu mi-a cerut mie?

Diana, ajunsă la uşă, se întoarce.

— Nu-s o scriitoare destul de bună?

— Oh, sigur că nu-i asta. Să nu… Diana tace un pic, apoi

---

[33] Sensul este acela de întâlnire cu moartea. *Întâlnire în Samarra* este un roman de John O'Hara apărut în 1934, ce evocă legenda mesopotamiană repovestită de Somerset Maugham în 1933.

reia: Cred că n-a vrut să te preocupe moartea lui. Poate n-a vrut să retrăieşti ceea ce ai trăit deja.

— A spus el asta?

— O spun eu. Pentru că o cred.

După ce pleacă Diana, Madeleine trage în lături perdelele; lumina ostenită a după-amiezii se târăşte înăuntru, se dă bătută şi moare lângă canapea. Ea se întoarce la birou, se uită la telefon dacă au apărut intruşi.

Aşadar, o să fie părăsită. Aşadar, o să trăiască singură în casa asta. În afară de Freddy, presupune, şi în afară de Simone. În afară de Simon St. John, dacă poate să-l scoată din trecut şi să-l proiecteze pe ecran.

Şi în afară de – posibil – fratele său, cu douăzeci de ani mai bătrân, echipat cu un număr anonim şi ceea ce pare să fie un plan.

33

Cineva o priveşte.

Nicky nu observă asta toată după-amiaza – nici când tastează la birou, transcriind poveştile lui Sebastian; nici când scrie pe podea, într-o pată de soare, modelându-le şi şlefuindu-le; nici când stă culcată pe pat, revizuind gramatica. Nici când stăpâna casei îi bate la uşă aducând pagini scoase la imprimantă şi *sashimi* comandate la restaurant.

(„Isaac are albine?”, întreabă Diana, privind borcanul cu miere. „Ce neaşteptat.”)

După aceea – după ce a aşteptat pe coridor, adunându-şi curajul să audă răpăitul tastelor maşinii de scris – Nicky strecoară filele pe sub uşa bibliotecii. Nouă mii de cuvinte, vocea lui în duet cu a ei. E surprinsă cât de mult speră să-i placă lui Sebastian.

Totuşi, acum, în lumina slabă a lunii, apăsarea unei priviri e ca o bătaie pe umăr. Se răsuceşte spre plutonul de buldogi împăiaţi, aflaţi în modul de funcţionare „camuflaj nocturn”, însă ei se uită dincolo de ea cu concentrare militară.

Nu: ochii care o scrutează pe Nicky se află pe faţa unui copil de sex nelămurit, pictat delicat şi pus în ramă aurită, rezemat pe fundul lăsat al unui balansoar. Portretul are cel puţin un secol. Copilul este neobişnuit de urât.

Nicky se îndreaptă încet spre androginul pictat în ulei. Nu l-a observat până acum. Pe placa din partea de jos a ramei scrie, nefolositor, *Un copil*.

Se opreşte, apoi se leagănă spre spate. Scândura de sub călcâi se lasă un pic.

Face un pas într-o parte. *Un copil* o urmăreşte cu privirea.

Îngenunchează şi apasă scândura în spaţiul de sub podea, iscând o explozie de praf.

Îşi ţine răsuflarea, se uită în întuneric, desluşeşte un…

…fluture roşu.

Clipeşte.

Apoi vâră mâna în deschizătură. Fluturele e neted, întunericul din jurul lui e moale ca blana unui animal. Nicky tresare, apasă cu vârful degetelor blana, trasează muchia lungă a…

O ridică din bârlog.

O carte, scurtă şi groasă şi plină de praf, cu fluturele lipit pe coperta vineţie.

Nicky o deschide.

Pe prima pagină e scris cu Magic Marker, în culori tropicale, cu litere mari îngrijite:

JURNALUL LUI COLE TRAPP

Dedesubt, cu litere mici:

Copyright MCMXCVII

Jurnalul lui Cole Trapp, acoperit de douăzeci de ani de praf. Ei poftim.

Întoarce pagina.

31 decembrie 1997. Te rog să nu-mi citeşti jurnalul!
Mulţumesc şi An Nou fericit!

Scriitură stângace, cerneală întinsă.

Nicky îl surprinde pe *Un copil* privind peste umărul ei şi se retrage în pat. Unde, la lumina veiozei, începe să citească.

„Dislexie, sau aşa ceva”, oftase Simone, şi, ce-i drept, Cole avea probleme cu ortografia, dar era conştiincios, pe fiecare pagină erau câteva cuvinte tăiate şi corectate. Şi totuşi, a ales să scrie. „Bravo lui”, se gândeşte Nicky.

E limpede că jurnalul lui, ca al multor tineri, era ţinut pentru un public imaginar, cel puţin la început: descrieri superficiale ale felurilor de mâncare sau ale testelor la matematică, aventurile la grădina zoologică. Transcrie o

glumă extrem de vulgară auzită când mergea cu maşina cu alţi copii (*Nu m-am prins!*). Îşi urmăreşte înălţimea şi greutatea timp de o jumătate de an, niciuna neschimbându-se prea mult. O dată la două luni, el şi mama sa fac o mică excursie în weekend: zdrobirea strugurilor cu picioarele în Napa, observarea balenelor în Puget Sound, Disneyland. Ghirlande de flori desenate prost pe margini, albine şi fluturi plutesc printre rânduri.

Dar spre sfârşitul clasei a opta însemnările devin mai grave, mai profunde; până şi cerneala de pe pagini pare mai neagră. *E la mine ceva ce la ceilalţi nu place*, trage concluzia Cole în ultima zi de şcoală, vorbind de o buză însângerată (*Teddy m-a încuiat în dulapul meu, ca în setpembrie un elev să-l deschidă şi să vadă un momnar de oase*) şi de colegii care l-au împroşcat cu insulte în timpul adunării de dimineaţă.

Nicky citeşte pe sărite despre acea vară: după-amiezi în care a îngrijit pui de ţestoasă şi păsări rănite; vizite regulate la piscina naşilor săi. Hope apare des, desigur, şi Madeleine, în lunile de dinaintea anului doi la Berkeley – pe o pagină Cole a lipit o ilustrată pe care a trimis-o ea din Belize; pe alta, ea îl ia peste picior pentru că a fugit de la *Saving Private Ryan* („*Se presupunea că mă duce la* Mulan”). Freddy, la Berlin pentru două luni într-un program de studiu în străinătate, a scris o scrisoare, sub care Cole a tradus în engleză mesajul: *Tata zice că asta înseamnă SUNT O GAURĂ FĂRĂ FUND PENTRU BERE ŞI ÎMI PLACE SĂ-MI VÂR LIBMA ÎN FAŢA MULTOR FEMEI GERMANE.*

Somnul o trage de pleoape. Totuşi, citeşte mai departe.

Sebastian şi-a petrecut începutul anului 1998 într-o călătorie – în februarie, Cole consemnează cadoul trimis din Perth, un bumerang, însoţit de un bilet în care scrie: *Dă-il surorii tale dacă nu-l vrei* – dar, când se întoarce, suflă prin jurnal ca un vânt de primăvară, aşa de iute şi muşcător, că aproape răvăşeşte paginile. Martie: *Tata i-a spus lui mami că e jnant că fiul unui scriitor nu poate să scrie corect*. Aprilie: *Tata întreabă de ce nu pot să semăn*

mai mult cu Freddy. De Ziua Mamei: *Tata zice că-mi petrec prea mult timp cu mami*. De Ziua Tatălui: *Tata a zis mulţumesc pentru desneul meu, dar Maddy mi-a spus că l-a aruncat*. Pe 4 iulie: *Seară cu artificii. Tata zice să nu-mi astup urechile, zice că nici măcar pe Watson nu-l supără zgomotul, şi el are urechile mai mari.*

Şi apoi, la o lună după ce a început şcoala, la a paisprezecea sa aniversare, aceleaşi cuvinte: *E la mine ceva ce la ceilalţi nu place*.

Lui Nicky i se face frig.

Toată dimineaţa elevii au venit în cârduri la el cu mâinile ridicate – *Au zis „La mulţi ani!"* – şi Cole şi-a plesnit cu entuziasm palma de ale lor. (*Misty şi-a bătut de două ori palma de a mea*.) Abia la prânz a aflat, de la Freddy, că cineva îi lipise pe spate o hârtie: BATEŢI PALMA CU POPONARUL DE ZIUA LUI.

Am venit pe jos acasă tata era aici. S-a înfuriat şi a zis să fiu mai puternic. Isac m-a dus cu maşina înapoi la şcoală. A zis că maşina noastră e foarte burzeghă şi că hărţuitorilor nu le place de ei înşişi. Îmi pare rău că nu le place de ei înşişi, penrtu că mie nu-mi place de mine şi e groznic.

Brusc, Nicky simte nevoia să-şi întoarcă privirea de la Cole. Îşi coboară tălpile pe podea şi piteşte jurnalul sub portret, se gândeşte la ilustratele din geantă, la scrisul lui stângaci. *Un copil* o priveşte cu ochi conspirativi.

DUMINICĂ, 21 IUNIE

34

După ce a dus barca închiriată în larg, Jonathan o invită pe Nicky să piloteze. Sunt ani de când n-a mai condus o barcă, şi cu siguranţă n-a stat niciodată la cârma uneia de paisprezece metri.

Bavaria navighează pe o mare un pic agitată. Nicky se uită la valurile care cutreieră golful; insule la nord, est şi vest; mai departe spre sud, arcuirea falezei şi oraşul stivuit în spatele ei pe pante cu rafturi abrupte; în depărtare, Bay Bridge înşurubat între San Francisco şi Oakland. Toate astea – toată apa mării şi zgârie-norii şi chiar piatra bolnăvicioasă a Alcatrazului –, totul în Tehnicolor strălucitor sub soarele alb al amiezii.

— Mii de tunete şi fulgere, mormăie ea.

Când Nicky cârmeşte pe lângă închisoare, cu pânzele umflate de vânt, Jonathan citeşte cu glas tare din broşura portului de agrement.

— „Angel Island State Park” – desenează cu degetul un cerc în aer până ce dă de o ridicătură neregulată de verdeaţă – este cea mai mare insulă naturală din San Francisco Bay. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, prizonierii de război germani şi japonezi au fost deţinuţi pe Angel Island înainte să fie trimişi în penitenciare de pe uscat.

— Încântător.

— Iar asta trebuie să fie Treasure Island, spune arătând spre un oraş plutitor chiar în faţă. Construită pentru Golden Gate International Exposition în o mie nouă sute treizeci şi nouă. Nişte sacrificii umane şi în anii ’50.

Când s-a trezit în această dimineaţă, Nicky a găsit sub uşă un plic, ca într-o poveste de spionaj. Sebastian spera că ea îi va ierta absenţa – azi trebuia să-şi viziteze şarlatanii de doctori –, însă Nicky ar trebui să facă o escapadă. Mâine avea s-o ducă într-un loc care o să te uimească. Şi sub iniţialele lui scrise cu cerneală albastră:

Dacă îmi găseşti cadavrul în dreptul uşii, urcuşul mi-a venit de hac.

A zâmbit. A cercetat palierul, pentru orice eventualitate. Şi peste niciun minut, ca şi cum ar fi mirosit o ocazie, a sunat-o Jonathan s-o invite la o plimbare cu barca.

De la întâlnirea la debarcader au pălăvrăgit cu uşurinţă: anii lui în domeniul financiar la Londra, anii ei de predare la New York; studiile lui clasice, masteratul ei în scriere creativă; prietenii lui de acasă, prietenii ei de acasă.

— În ultima vreme am citit cărţi clasice traduse în latină. Greaca mea veche s-a dus, dar mi-ar plăcea să rămân la zi cu latina.

— La zi cu limba ta moartă, zâmbeşte Nicky.

— Uite ce-i, dacă cei de la ABBA pot să revină, orice poate s-o facă.

Abia după ce trec de umbra Bay Bridge şi pânzele se umplu iar, brusc, de lumină, îl întreabă de ce a venit la San Francisco. El stă în picioare pe cabină, cu vela mare radiind într-o parte şi cerul de un albastru pur de cealaltă parte, aşa că nu-i vede bine faţa.

— Am petrecut ceva timp aici acum o veşnicie, zice el. Nu-mi amintesc să fi iubit cu adevărat locul, însă… O ridicare din umeri. Iată-mă aici. De două luni deja.

Nu prea e un răspuns. Nicky răsuceşte uşor timona, ca umbrele să alunece de pe chipul lui. El se apleacă să dezlege vela mare.

— E un oraş ciudat. Găseşti hipioţi îmbătrâniţi, aristocraţie locală, computerişti care păşesc pe trotuar peste oamenii fără adăpost – oh, frate, unii dintre tipii cu start-upuri din echipa mea de fotbal american…

Nicky stabilizează timona, îşi pune ochelarii de soare.

— Un tip, Chad îl cheamă…

— Sigur că aşa-l cheamă.

— …Chad a creat o aplicaţie care găseşte potrivirea între tipi şi angajatorii lor, spune Jonathan rezemându-se de catarg. Poţi căuta companii după cât de atrăgătoare sunt angajatele, sau după frecvenţa petrecerilor la birou,

sau orice. Şi apoi cauţi în reţea alţi utilizatori – *brofessionals*[34] era termenul – şi îţi găseşti o slujbă.

— Ce-ar putea să meargă prost?

— Ce-a mers prost este că Chad şi ceilalţi *brogramatori* au numit aplicaţia fără să se gândească bine.

— Cum i-au zis?

— BroJobs[35].

Taie golful, ricoşând între insule, făcând cu schimbul la timonă în vreme ce valurile se rostogolesc şi pânzele zbârnâie. Nicky se simte ameţită de oxigen. Dă drumul timonei, se cuprinde cu braţele.

În clipa în care taie siajul unei bărci cu motor, Jonathan iese din cabină cu două pahare cu merlot; paharele îi sar din mâini şi se sparg pe punte, însângerând fibra de sticlă. El priveşte deznădăjduit masacrul.

— Arată ca scena unei crime, se plânge.

Aşa că sorb vin din sticlă, Nicky şezând turceşte, Jonathan ţinând timona cu o mână lenevoasă. Ea îi priveşte muşchii gâtului care se mişcă în timp ce bea şi înghite.

— Cât o să stai pe aici? îl întreabă.

— Nu se ştie. Îmi place o vară răcoroasă. La Londra s-a ajuns la temperaturi cu trei cifre anul trecut în iulie. Vorbesc de Fahrenheit, îi explică zâmbind larg.

— Şi după vara rece şi mohorâtă unde te duci? Unde-s ceilalţi… care ţi-e numele de familie?

— Grant.

— Unde-ţi sunt ceilalţi Grant? Grant-ii tăi?

Jonathan îşi răsuceşte capul spre ea, cu lentilele ochelarilor ca nişte fascicule puternice de lumină în soare. Mişcarea e atât de bruscă, încât Nicky se trage înapoi, făcând să i se îndoaie sub omoplaţi balustrada din cabluri.

— Pe ici, pe colo, răspunde el şi învârte timona, aducând barca mai aproape de direcţia vântului. S-o luăm spre sud?

Îşi înfăşoară o parâmă în jurul încheieturilor degetelor, trage de vela mare. Când Nicky se duce la prova să elibereze trinca de pe tachet, vasul prinde viteză, cu

---

[34] Joc de cuvinte, de la *bro* (argou) – „frate”, „amic”, „tovarăş.”

[35] Pronunţia e asemănătoare cu *blowjob* – „felaţie”.

pânzele netede şi încordate ca pielea, în afară de margini, care tremură ca nervii. Alunecă pe punte, amortizează căderea cu palmele.

— Aşteaptă, îi strigă, însă el virează deja în vânt, şi o plesnitură biciuieşte aerul, ca un pocnet de puşcă, iar vela mare se năpusteşte spre ea ca un val uriaş.

Se apleacă pe sub ghiul, care se leagănă peste barcă, târând după el umbra velei, aşa că atunci când se ridică în picioare, lumina soarelui o orbeşte. Îşi îngustează ochii şi se repede la tachetul trincii.

— Scuze, răcneşte Jonathan peste vacarm.

Nicky, cu răsuflarea tăiată, se duce repede la tachetul opus, leagă trinca şi se retrage la timonă.

— Mă tem că-s cam beat, zice el.

— Cârmesc eu, îi spune ea.

Mai târziu, pe când merg cu viteză spre Golden Gate, Jonathan stă în uşa cabinei, strângându-şi la piept fluierele picioarelor; arată aproape ca un adolescent, îşi zice Nicky, cu membrele îndoite ca un cort demontat.

— Aşadar, unchiul lui Fred trebuie să fie un specimen interesant.

— Ai zis că nu i-ai citit cărţile? întreabă Nicky.

El cercetează o crustă de pe un genunchi fără păr.

— Aşa cum i-am spus lui Fred, nu ne prea plac autorii americani care se joacă deghizaţi prin trecutul nostru.

— Aici pare să fie foarte popular.

Jonathan ridică din umeri.

— Cu o biografie bună faci orice. Înclină capul într-o parte, în vreme ce şi barca se înclină. La asta lucrezi, nu?

Nicky îşi încordează picioarele, derulează cu câţiva centimetri parâma velei mari, ca să se scurgă din vânt, şi barca se echilibrează.

— Doar culeg nişte amintiri. Apoi le aştern pe hârtie.

— Nu poate să le aştearnă pe hârtie celebrul scriitor?

— Presupun că are lucruri mai bune de făcut.

Se gândeşte la acel ţăcănit al tastelor în întuneric, dimineaţa, la orice oră. *Rat-a-trat-trapp*.

Jonathan se ridică în picioare, se uită dincolo de pod la

orizontul albastru.

— Închipuie-ţi că stai pe genunchii mamei în vreme ce ea suflă în lumânări de ziua ei, şi apoi, doar după câteva ore... Se răsuceşte spre Nicky. E corect? O petrecere de aniversare?

— O cină de aniversare, devreme, şi apoi o petrecere de revelion. Probabil era cam mare ca să şadă în poala ei.

Jonathan dă din umeri.

— Presupun că au murit. Cumva. Şi n-au fost găsiţi niciodată. Sau poate că nu vor să fie găsiţi, adaugă oftând.

Nicky priveşte dincolo de el la Golden Gate, strălucitor în lumina după-amiezii. În seara asta ceaţa o să curgă peste golf, peste pod, doar vârfurile turnurilor şi arcul vertiginos al cablurilor înălţându-se deasupra vaporilor; pe moment, sub un soare care se rostogoleşte încet pe cer, totul e limpede şi luminos şi cu muchii de diamant. Ar putea să meargă până la capăt, să alunece în ocean, să nu mai fie găsiţi niciodată. E aşa de uşor să dispară.

35

E aşa de uşor să dispară, îşi zice Madeleine, învelită strâns în cearşafuri ca în folie alimentară. Ar putea pur şi simplu să zăbovească aici, în pat, ferită vederii, izolată de lume şi de misterele ei şi de miile de şocuri naturale care par s-o lovească necontenit. „Nu locuia aici cineva?”, se vor întreba peste ani, dar ea va rămâne ghemuită acolo unde zace nu cineva, nici măcar un trup, ci doar o amintire îndepărtată dintr-un trecut îndepărtat.

Asemenea lui Cole.

În dimineaţa asta, tatăl ei şi Diana s-au dus la nefrolog. Le aude pe Adelina şi pe cele două nepoate ale sale dereticând pentru *la fête*[36] de mâine, cum îi zice Sebastian, mai mult ca s-o irite pe Madeleine. Îi place să le audă vorbind în italiana lor muzicală. Ca trilurile de păsări; o limbă pe care n-o vorbeşte, dar îi place s-o asculte.

Când vocile lor dispar, deschide uşa dormitorului şi o vede pe Watson în cealaltă parte a holului, în camera cu puzzle-urile, moţăind sub o masă.

— Mad!

Stomacul i se prăbuşeşte.

E o voce de femeie.

E vocea mamei sale.

Inima în stă în loc. Rămâne în prag, clătinându-se.

— Mad! Vino aici!

Întâi fratele. Acum mama. Nu poate să respire.

Watson se trezeşte, o ia greoi spre living. Madeleine se simte mergând după ea ca o somnambulă.

— *Madel*… bine. Număr până la cinci. Patru.

Nişte voci foşnesc ca nişte frunze. Tălpile lui Madeleine plesnesc marmura, mişcându-se mai repede.

— Trei. Doi.

Urmează câinele prin uşă.

— Iat-o, zice mama.

Madeleine o găseşte în living – în televizor, mai exact,

---

[36] Sărbătoare (în limba franceză în original).

ghemuită lângă Cole, care stă în capul mesei din sufragerie. Din tortul din faţa lui răsar lumânări. Madeleine tresare: nu l-a mai văzut pe Cole în mişcare din… 1999? Trebuie să fi fost 1999.

Se vede năvălind pe ecran, aşezându-se lângă tatăl său, vizavi de Freddy şi Dominic. Dom e mai chipeş decât îşi amintea, un Sebastian mai blând, cu părul negru înspicat cu alb la tâmple. Pare fericit, destins, pălăvrăgind cu fiul lui, până ce persoana care filmează le spune tuturor să tacă şi să cânte înainte să se topească lumânările.

— Mulţumesc, Simone, zice Hope, şi lui Madeleine i se taie răsuflarea: ce tânără e mama!

Ce sănătoasă, cu bluza polo cu gulerul descheiat şi ochelarii cu ramă de baga! Madeleine se uită cu ochii mijiţi la Cole, la tort, încearcă să-şi amintească data evenimentului – dar fratele ei era aşa de mic, şi a fost aşa atât de mult timp, încât putea să fie când a împlinit nouă ani, putea să fie când a împlinit paisprezece.

Percepe cu colţul ochiului o pată luminoasă. Diana, în costum de tenis, stă pe canapea cu telecomanda în mână. Ca o vrăjitoare din basme: ţinuta albă, bagheta care invocă trecutul.

„Ce faci şi de ce?”

Madeleine nu întreabă. În loc de asta, se retrage în spaţiul dintre uşă şi peretele de care se izbeşte uşa când e deschisă cu putere. În copilărie obişnuia să se îndese aici, jucându-se de-a v-aţi ascunselea; acum încape mai greu, mai ales cu Watson care se aşază la picioarele ei goale, privind-o în căutare de răspunsuri. Dar ea vede încă ecranul, aude încă familia masacrând „Mulţi ani trăiască”.

Douăsprezece lumânări. O mie nouă sute nouăzeci şi şapte. Cole suflă în ele până ce Simone îl recrutează pe Freddy.

— N-ar trebui să fie nevoie de o echipă, zice Sebastian.

Freddy râde. Cole râde şi el.

Madeleine se întinde ca să se uite pe lângă muchia peretelui; vede mâinile Dianei în poală, cu degetele împletite, dar faţa ei frumoasă rămâne nevăzută. A pus

telecomanda lângă ea. S-a aşezat comod pentru o vizionare ca la carte.

Aparatul de filmat se apropie de Sebastian, privindu-l cum îşi priveşte fiul. Costum albastru, cravată roşie legată cu o umflătură pe beregată; pare stânjenit.

— Zâmbeşte, sărbătoritule! strigă Simone pe un ton obişnuit la cei care iau ostatici.

Sărbătoritul se supune, se încordează ca să fie vesel, în vreme ce, alături de mama lui, împlântă un cuţit în tort.

Şi apoi aparatul pluteşte înapoi la Sebastian, care destupă o sticlă de şampanie. Simone îi cere să toasteze pentru fiul lui.

— În cinstea lui Cole, anunţă el. O pauză. Apoi: Devii un tânăr minunat, şi într-o bună zi familia o să fie mândră de tine.

Madeleine scormoneşte prin podul din creierul său în căutarea acestui moment. Jos, Watson îi zgreapţănă glezna.

Tăcere în sufragerie. Şi stinghereală; o simte radiind prin ecran. Aparatul de filmat îi aruncă o privire lui Cole, care are lipit pe faţă un zâmbet nesigur.

— La naiba, murmură Sebastian. Ar fi trebuit să turnăm mai întâi în pahare.

Hope împunge cu furculiţa o bucată de tort.

— Dragă Cole, deja suntem mândri de tine, spune cu voce răsunătoare. Eşti bun şi generos şi sensibil. Ai tăria să fii tu însuţi.

Cole îi zâmbeşte radios; după decenii, Madeleine îşi dă seama că aproape îi zâmbeşte radios şi ea.

— Şi acum ai căpătat bicicleta nouă-nouţă! zice Hope, arătând în afara ecranului. Cine ştie unde o să te poarte? Te aşteaptă aventuri măreţe, dragule, şi eu, noi – toţi cei de aici – suntem aşa de norocoşi că îţi suntem rude. Îşi aţinteşte privirea spre soţ, care încuviinţează din cap. Hai să mâncăm în cinstea lui Cole! exclamă ea, şi cinci voci o îngână, în vreme ce cinci furculiţe duc tort spre cinci guri (felia lui Cole a căzut pe jos).

Aparatul îl urmăreşte pe Sebastian spre bufet.

Iar în living, uşa de lângă Madeleine îi împinge brusc umărul.

36

— La ce te uiţi?

Vocea a luat-o prin surprindere din cealaltă parte a uşii. Se trage iute înapoi în colţ, lovindu-se de pereţi. Câinele fornăie.

— M-ai speriat, zice Diana.

Uşa o apasă din nou pe Madeleine. Freddy se reazemă acum de ea, cum îi este obiceiul. Omul ăsta nu intră niciodată într-o încăpere? Şi s-a înconjurat de un nor din acel spray care-i place – Arctic Douche sau aşa ceva.

Acum intră fudul, astupându-i vederea; un nimb de lumină digitală îi mărgineşte capul şi umerii. Omul e o eclipsă.

— Ce faci aici? întreabă Diana.

— Credeam că ajut. Însă Adelina a zis că unchiul a plecat de câteva ore.

— A plecat. Am plecat împreună. El e încă în oraş. Mâna Dianei apucă telecomanda. Îmi pare rău. Am uitat să-ţi spun.

Madeleine trage aer în piept. Ultima şansă să se arate – „Am auzit televizorul, n-am vrut să te deranjez, oh, bună, Freddy!”

— Hei! face el ducându-se spre televizor. Ia uite-l pe tânărul Freddy Trapp înainte să devină faimos! Ce-i în cutia aia pe care o ţin în mână?

— Se pare că ai un cadou pentru vărul tău de ziua lui.

— *Aşa* pare, încuviinţează Freddy minunându-se. Nu, nu opri, nu opri! Ce-i în cutie?

Ecranul încremeneşte. Diana intră în câmpul de vedere al lui Madeleine.

— Am o partidă de tenis, spune întinzându-i telecomanda lui Freddy. Poţi să…

El icneşte; chiar atunci, deasupra lui se sparge un bec.

— Hei, ce era în *cealaltă* cutie? Nu aia, zice împungând cu telecomanda spre televizor. Cea de la uşa casei. Cutia *misterioasă*.

— Cutia misterioasă? repetă Diana încrucişându-şi braţele.

— I-am dat-o lui Mad. Livrare specială. Cutie roz, panglică albastră. Sau cutie albastră, panglică roz. Cu iniţialele S.T. pe ea. Aşa că poate e pentru mama, chicoteşte el, dar… puţin probabil. Nu ţi-a spus nimeni?

— Eşti bine, Freddy? Pari un pic prea entuziasmat.

— Mă simt grozav. Se răsuceşte înapoi spre televizor. Cine filmează asta?

— Mama ta, cred.

Câinele mârâie. Madeleine priveşte în jos, zice: „Şşt” doar cu buzele.

Acum Freddy se trage mai aproape de Diana. Între ei stă Sebastian cu mâinile pline de pahare.

— Parcă ar fi *The Sebastian Show*. Îi cam place de el?

— Sigur că nu.

— Poate nu în ziua de azi, dar pe atunci?

— Freddy, nu te poţi aştepta ca eu să…

— E firesc. Însă tonul lui nu este; pare catifelat, flămând când adaugă: Femeile tânjesc. Nu-i aşa?

Ce baliverne de menestrel sunt astea? Watson mârâie iar. Madeleine îi zâmbeşte alintător, şopteşte: „Taci dracului”.

— Trebuie să plec, Freddy.

Când Diana trece pe lângă el, o prinde de umăr; ea îşi coboară privirea spre mâna lui.

Freddy îşi retrage mâna, dar se apleacă spre ea.

— Îl dorea pe atunci, zice, chiar dacă amândoi erau căsătoriţi, şi probabil îl doreşte şi acum.

— Vorbeşti despre mama ta.

— De parcă n-aş şti. Nevasta dispare – şi puştiul – şi apoi Dominic, într-o noapte neagră…

— Sugerezi că *mama* ta…

El face un pas înainte, are vocea mai scăzută.

— Şi apoi ai apărut *tu*.

— De ce spui asta? întreabă ea cu ochii îngustaţi.

— Doar… fii cu băgare de seamă. Pricepi? Fii cu băgare de seamă. E ultima şansă pentru Simone. Cum spuneam,

toată lumea tânjeşte.

Şi o sărută.

Rapid – atât de rapid, că Madeleine abia are timp să-şi regăsească răsuflarea –, dar intens. Şi, cu toate că Diana îl împinge în piept cu palmele, şovăie o clipă înainte să facă gestul. Sau aşa i se pare lui Madeleine.

Freddy se lasă pe călcâie; ea se îndepărtează.

— Doream de-o veşnicie să fac asta, zice el, dintr-odată sfios.

— Te rog să pleci.

El clipeşte, apoi cedează.

— Scuze. Scuze.

— Pleacă şi gata.

Calm, însă Madeleine vede cum Dianei îi tremură mâinile.

Un moment Freddy îşi mişcă falca, probând gustul replicilor; în cele din urmă se răsuceşte, pune politicos telecomanda pe braţul canapelei şi o ia spre uşă. O explozie de Tropical Assault sau ce-o fi, şi Freddy iese din scenă.

Madeleine spumegă – pentru Diana, poate, dar, cu totul neaşteptat, pentru Simone. E cu neputinţă să-şi fi omorât soţul. Sau cumnata, dacă-i pe-aşa. Cine şi-ar putea închipui asta? În afară de Freddy, se pare.

Diana stă în lumina ecranului. Madeleine o priveşte, cu mintea plină de întrebări.

Apoi se apleacă, ia o rachetă de tenis de lângă canapea – Madeleine n-o observase, şi nici Freddy, ar putea să parieze, altfel poate că s-ar fi purtat cum se cuvine –, apoi dă drumul aerului din piept, îşi tamponează ochii şi iese prin uşile din partea opusă.

Madeleine numără până la şaizeci înainte să iasă din ungher. (Când te gândeşti că mama ei a ademenit-o aici!) În cealaltă parte a încăperii, Sebastian umple ecranul televizorului, cu faţa spre ea, martor al sărutului.

Iar acum, în vreme ce Watson iese cu mers legănat din prizonierat, îl zăreşte pe Cole la masă, zâmbindu-i radios tatălui său. Se apropie de televizor ca să-l vadă mai bine:

mica provă a nasului, părul blond atingându-i sprâncenele. Aşa de tânăr, o lucrare în curs – n-aveai de unde să ştii cum i-ar fi sculptat faţa timpul, sau cât de joasă avea să-i fie vocea, sau dacă avea să fie înalt, ca părinţii săi. Ca Madeleine.

N-aveai de unde să ştii cine ar fi devenit.

Ar putea să fie oricine.

37

Nicky îşi dă cu balsam pe buze şi îşi trece mâinile prin păr (uscat ca paiele; tot aerul ăla de mare). E plăcut să se dichisească pentru cineva. N-a mai făcut-o de o vreme.

Cu gura lucioasă, cu părul legănându-se, iese din toaletă. Jonathan locuieşte într-o biserică transformată de lângă Dolores Park; apartamentul lui are pardoseală de ciment şi o bucătărie plină de oţel, însă arhitectul a păstrat elemente din viaţa trecută: ziduri de cărămidă şi vitralii, ferestre arcuite înalte cât două etaje, chiar şi două strane lângă uşa casei. „Unde dorm musafirii”, a explicat Jonathan când au intrat.

Acum el stă la măsuţa pentru cafea, cu două căni în faţă. Mobilierul, puţin şi modern, îi aparţine proprietarului; obiectele personale ale lui Jonathan, i-a spus lui Nicky, se reduc la haine, periuţa de dinţi şi două duzini de cutii nedesfăcute. („Juriul încă n-a dat verdictul despre San Francisco.”)

O invită pe canapea.

— Mă gândeam că am putea să ne uităm la un film. Dacă ai chef.

— Sigur.

Nicky ridică la buze o cană.

— Ca să fie clar, asta era distracţia mea deja stabilită pentru seara asta. De aceea îl aveam pe creier pe şeful tău. Lui Freddy chiar îi place să vorbească despre Unchiul Sebastian.

Pe ecran apar imagini: o Londră de demult ca într-o pictură, un bărbat cu pardesiu lung şi joben aruncând o umbră lungă pe o stradă cu piatră cubică. Negru profund şi verde de jad şi scris auriu: SIMON SPUNE.

— Bănuiesc că l-ai văzut, zice Jonathan.

— Doar o dată. Cartea e mai bună.

— Cărţile sunt de obicei – la naiba. Din greşeală, i-a doborât de pe canapea geanta. Se varsă pe podea ca o

piñata[37]*.* La naiba. Scuze.

Mâini se agită pe ciment, adunând pixuri şi flacoane de dezinfectant pentru mâini şi un tub subţire de spray cu piper, pe care Jonathan i-l înmânează, fără comentarii şi fără roşeaţă.

După ce îşi pune lucrurile la loc, ea se aşază cu picioarele încrucişate în poziţia lotus – „Gata?”, întreabă el – şi filmul începe.

A doua vizionare n-o delectează pe Nicky, însă Jonathan e încântat, uneori trage brusc aer în piept şi râde. Sfioasă, ea priveşte cu atenţie umbra şi lumina jucând repede şi încet pe faţa lui, nasul care poate că a fost spart, ochii deschişi la culoare. Îi place acest bărbat, îl găseşte aproape gravitaţional de atrăgător.

Din când în când observă cum mâna lui stângă atinge neatent un nasture al cămăşii, îşi potriveşte discret şliţul, înaintează câţiva centimetri pe canapea şi apoi se retrage în siguranţă în poala lui.

— *Ohoo!* strigă el când Jack-săltăreţul ţâşneşte de pe o alee. *Ohoo!* face, plesnindu-se peste coapse de încântare.

Nicky aproape că nu poate să se uite la Jack. E îngrozitor cu mulajul acela cărnos, cu ochii mici şi negri. Zâmbeşte, se cutremură.

Imediat după ce St. John descoperă al doilea cadavru – al unui negustor de peşte înghesuit într-o cabină telefonică –, tunetul despică cerul afară, destul de tare ca Nicky şi Jonathan să sară de pe loc. Dincolo de fereastră, dincolo de Dolores Park, se vede tivul în zigzag al unui fulger.

Pe când Nicky se uită la aplicaţia meteo, Jonathan se răsuceşte spre ea.

— Voiam să te întreb mai devreme. Îmi îngădui să te sărut?

Ea ridică ochii, surprinsă.

— Asta-i… asta-i foarte atrăgător.

— Faptul că întreb dacă-mi îngădui să te sărut?

— Faptul că foloseşti verbul corect.

---

[37] Din tradiţia mexicană la sărbători, recipient umplut cu bunătăţi, atârnat şi lovit cu beţe până se sparge (în limba spaniolă în original).

Jonathan zâmbeşte larg, ciufulindu-şi buclele.

— N-aş vrea să te fac să te simţi stingherită. Bărbat ciudat. Biserică scoasă din uz.

Pe ecran, viorile scot sunete stridente în vreme ce Simon descifrează un rebus tatuat pe umărul victimei…

Nicky îi zâmbeşte la rândul ei, înclină capul într-o parte şi se surprinde singură.

— Nu. Când el începe să se scuze, îl întrerupe: Numai din cauză că trebuie să plec. Vine o furtună.

Bate în ecranul străbătut de ploaie digitală.

— Aşa-i. Jonathan se ridică. Să-ţi chem o maşină?

— Mă ocup eu, mulţumesc. Ar trebui să termini filmul.

— Ştii ceva, cred că asta o să fac. Sunt curios cine-i ticălosul.

Nicky nu-l previne că la această vizionare Jack rămâne neidentificat. Se ridică, îşi pune geanta pe umăr.

— Vreo bănuială?

— Oh, nu-s bun la ghicit. Dar ştiu că niciodată nu e cine crezi.

Nicky iese din biserică într-un început de seară udă. Până ce Uberul traversează un şuvoi ca s-o lase la poalele aleii familiei Trapp, cortine de apă se umflă peste oraş şi străzile spumegă. Urcă pe jos până la casă, la uşă se lasă pe vine şi scotoceşte prin geantă la lumina telefonului.

Trebuie să fie pe podeaua lui Jonathan.

— Mi-am pierdut cheia, explică atunci când Madeleine răspunde la sonerie, cu Watson dansând o gigă la picioarele ei. Îmi pare tare rău.

Madeleine se trage deoparte.

În bazinul întunecat al holului, pe fiecare perete străluceşte câte o aplică. Şuierul ploii se stinge când uşa se închide în spatele lui Nicky, dar încă îl aude afară, şoptind.

Madeleine e golită de culoare: pielea albă ca pardoseala de marmură, părul cu nuanţe cenuşii, orbitele întunecate ca vânătăile. Până şi cămaşa ei de noapte – cine şi-ar fi imaginat-o pe Madeleine în cămaşă de noapte? – nu-i decât o umbră drapată pe umeri.

— Arăt ca dracu', da, mârâie ea.

Din adâncul holului se apropie o stafie. Diana, în costumul ei alb de tenis, le priveşte cu ochi tulburi; apoi, fulgerul livid arde dincolo de ferestrele gemene din capul scării şi luminează ca un bliţ pereţii, podeaua, scara, toate dispărând în alb pentru o clipă şi încă una.

„Oh, termină", îşi zice Nicky. Ăsta-i un vechi film de groază de la Hammer Film Productions, sau casa de pe Soldier Island devenită capcană mortală, în *Şi din zece n-a mai rămas niciunul*, ghemuindu-se împreună cu cei zece oaspeţi ai ei sub furtună. A doua soţie, fiica fată bătrână, străina – şi răzmeriţa din nori, ploaia în geamuri. Ochii îi alunecă în sus pe scară, până la portret. Care pâlpâie în lumina fulgerului ca un bec care dă să se stingă, cu cele patru feţe spectrale ca nişte cranii.

Era o noapte neagră şi furtunoasă.

Acum mârâie tunetul. Cele trei femei privesc spre tavan, ca şi cum un prădător ar trece pe deasupra. Nicky îşi ţine răsuflarea. Nimeni nu se mişcă.

Apoi zgomotul pleacă pe furiş, şi în liniştea lăsată Watson strănută, şi vraja e ruptă.

— Nicky şi-a pierdut cheia, zice Madeleine.

— Ştiu unde este, spune Nicky tropăind cu tenişii plini de apă.

— Ceea ce nu-i de niciun folos în clipa asta.

Diana clipeşte.

— Am aţipit... în faţa televizorului, spune arătând spre living. Filme vechi.

Un zâmbet vag.

— Hai, Watson, o cheamă Madeleine, retrăgându-se spre uşa ei.

Pe când merge spre scară, Nicky aude o rafală de mici clicuri în spate: câinele se ţine după ea peste pardoseala de marmură.

— Ai greşit drumul, puiule, zice, arătând spre Madeleine.

Watson îi aruncă o privire stăpânei, apoi îşi trânteşte fundul pe jos, cu ochii lichizi bulbucaţi.

Nicky se uită la Madeleine. În adâncitura uşii, umerii ei sunt pleoştiţi, braţele îi atârnă până la coapse. Asta-i o femeie care are nevoie de un câine.

Nicky se apleacă s-o ia în braţe pe Watson – „Înapoi în pat cu tine” –, însă când se ridică descoperă că uşa lui Madeleine s-a închis, iar Diana a dispărut. Un moment aşteaptă acolo, gândindu-se cu tristeţe la gazda ei, întrebându-se dacă ar trebui să-i ofere ceai sau pâine prăjită; în loc de asta, începe drumeţia spre mansardă, unde o să-i confirme mătuşii Julia că se numără printre cei vii.

38

De ce a renunţat la Watson? Şi încă în noaptea asta, dintre toate?

— Mă simt singură, zice Madeleine cu gâtul strâns.

Faptul că şi-o spune ei pare cumva mult mai trist decât dacă i-ar spune-o altcuiva.

— Nu vreau să fiu singură, adaugă.

Apoi stinge veioza de pe noptieră, în vreme ce furtuna dă foc pereţilor.

În astfel de nopţi, Cole obişnuia să se furişeze în camera ei, şi ea punea în scenă o mică dramă – bodogănea şi mormăia: „Ei, haide, zău aşa” – până să tragă deoparte păturile. După aceea, dimineaţa, se plângea la micul-dejun şi jura să-şi încuie veşnic uşa.

Sebastian:

— Să nu mai ieşi din camera ta, Cole.

Hope:

— Nu fi afurisită, Mad.

— Îmi doresc să fi fost mai bună cu tine, murmură Madeleine, aşa de încet, că pare mai degrabă un gând.

Îşi doreşte ca Watson să fie ghemuită sub cearşafurile ei, nu sus, cu…

…l'usurpatrice[38]*.* Nu i-a spus lui Cole de Nicky, nu-i aşa? Fata pe care tatăl lor… ei bine, o foloseşte, nu? O manipulează? Ca *să-i modeleze amintirile* sau aşa ceva?

În întuneric, Madeleine se încruntă. Nu ştiuse că asta gândeşte. Şi totuşi, e adevărat. În parte, cel puţin. De ce altceva i-ar permite el cuiva să-i trieze trecutul?

Cole ar trebui să ştie de asta.

Atinge ecranul ca să-l trezească. Atacă tastele cu degetele mari în vreme ce baloane pline cu text plutesc în sus pe ecran. Îi spune de musafira lor, de însărcinarea ei, că Sebastian a instalat-o în mansardă – mansarda lui Cole – ca la pensiune. Că răscoleşte trecutul fără măcar să aibă intenţia asta.

---

[38] Uzurpatoarea (în limba franceză în original).

Şi el a INVITAT-O aici
Cred că ar trebui să plece

După un minut, Madeleine se uită la telefon. Gravă şi visătoare. Priveşte prin întuneric la ilustraţia înrămată de deasupra comodei, o carte poştală nemţească mărită: o femeie tânără în sepia, văzută din spate, cu o bentiţă subţire în jurul gâtului şi părul căzându-i în valuri şi o bonetă albă. O VEZI PE SOŢIA MEA... DAR UNDE MI-E SOACRA? Dacă îţi reglezi privirea, Madeleine ştie, poţi s-o găseşti pe respectabila doamnă fugară în aceeaşi imagine, în acelaşi trup, obrazul fragil al tinerei este acum nasul cărnos al mamei, bentiţa aceea de la gât e brusc rânjetul unei băbătii, un zâmbet ca o despicătură.

Ambele femei poartă aceeaşi pălărie. Lui Madeleine i-a plăcut întotdeauna asta. Ea şi mama ei n-au putut niciodată să poarte aceleaşi haine: măsuri diferite, stiluri diferite.

Când lumina îi colorează pleoapele, se uită spre fereastră – însă e telefonul care luminează.

Numele?

Nicky Hunter

Următorul lui mesaj este fotografia lui Nicky ca membră a corpului didactic. Arată luminoasă şi studioasă şi deloc ca şi cum ar fi pe cale să-i facă viaţa foarte neplăcută lui Madeleine.

Zâmbeşte mult şi în carne şi oase

Cum e ea? Ce-i spune el?

Cele mai mari succese ale lui, din cât îmi dau seama

O pauză.

Atunci las-o să stea
Ţine-ţi duşmanii aproape etc.

Ea e duşman?

Depinde

Cine ar invita un duşman să locuiască aici?

Tatei îi plac jocurile, aminteşte-ţi
Poate că toate astea sunt un joc pentru el

LUNI, 22 IUNIE

39

Nicky aruncă jurnalul sub cearşafuri, se uită spre *Un copil*.

— Intră.

Un copil priveşte nerăbdător.

Uşa se deschide şi Sebastian umple intrarea. Pentru prima dată de la venirea ei, nu poartă costum; azi are un pulover de mohair liliachiu pal, cu guler gri şi manşete gri suflecate până la cot. Pantaloni de flanel alb şi ghete de piele solidă. Lipsit de ceasul de buzunar şi cravată, cu liniile şi unghiurile şlefuite şi îndulcite, arată aproape muritor, cumva din carne şi oase.

— Îmi îngădui să intru? zice el intrând. Văd că nu-ţi încui uşa.

— Ar trebui?

El ridică din umeri, înaintând încet prin lumina oblică a lucarnelor, cântărind din priviri exponatele de muzeu. Nicky îi priveşte faţa ca un montaj fotografic – zâmbetele, mijirea ochilor, din când în când o privire absentă. Când ajunge la predecesorii lui Watson, râde încântat.

— De fiecare dată când vizitam o nouă ţară, zice, eram sigur că n-o să am norocul să mă mai întorc acolo. Aşa că trimiteam acasă suveniruri. Caracatiţa aia a fost o sarcină grea. Unul dintre voi tocmai a mârâit?

Nicky arată cu degetul spre Watson de acum, aşezată la picioarele patului.

Sebastian se duce la câine, îi prinde în mâini labele când se ridică să-l întâmpine; încep să danseze un vals greoi.

— Azi te duc într-un loc uluitor, îi spune lui Nicky. Aşa cum am promis.

E ciudat să se afle singură cu el într-un dormitor – nici mai mult, nici mai puţin decât dormitorul lui Cole Trapp. Ca şi cum ar fi un părinte care-şi trezeşte copilul ca să meargă la şcoală. Dar acum îi revin în minte cuvintele pe care tocmai le-a citit, scrise în acelaşi stil dezlânat, chiar dacă băiatul nu mai pune steluţe pe „i”-uri: *Mă simt ca şi*

cum aş fi pedepsit. Vreau să mă ascund.

Cole e ascuns acum, închis şi îngropat sub un nămete de cearşafuri albe. Ea o să-l ţină la adăpost.

— Eu, zice Sebastian încercând să încline câinele, am venit aici ca să *cherchez la femme*.

O ia în braţe pe Watson de pe pat, merge cu paşi mari spre uşă, cu vocea fluturând în urmă ca un stindard.

— Ridicăm pânzele la zece. Îmbracă-te gros. Şi apoi, în cadrul uşii, se răsuceşte să adauge: Sper că te simţi ca acasă la noi.

— Promit să nu stau mai mult decât sunt binevenită.

Sebastian se topeşte în umbra scării.

— Stai cât pofteşti, strigă el. Mori aici.

40

Îi oferă lui Nicky „traseul pitoresc”, arcuind Jaguarul prin sălbăticia din Presidio, pe sub pinii din Monterey care îi zidesc din amândouă părţile; înaintează şerpuit pe lângă cazărmi pustii şi un cimitir şi ceea ce a fost cândva un aerodrom abandonat, care a fost reabilitat în anii ’90 ca parc întins.

— Hope a fost în comitet, adaugă el. O adevărată binefăcătoare, nevastă-mea.

În sus, pe un deal încununat cu un palat al artelor plastice – Legion of Honour, îi spune el, un muzeu de artă –, şi apoi iar în jos, alt tunel de copaci, drumul în faţa lor curat ca o pistă de popice.

— Doar tu şi cu mine, zice el în vreme ce coboară geamul, aici, în cel mai nord-vestic capăt al pământului. Fără frământări…

Vântul îi biciuieşte părul.

— Fără martori, completează Nicky.

Sebastian tace, apoi râde. Intră într-o parcare părăsită, pe lângă un indicator de lemn ros de vreme: CAPĂTUL PĂMÂNTULUI.

— Când îmi aduceam aici copiii, lăsam maşina într-un ascunziş de lângă Legion. Dar azi am chef de o mică plimbare pe plajă. Stinge motorul, rostogoleşte o piersică în mâna lui Nicky: Micul-dejun e servit.

Când coboară din maşină, Nicky aude huruitul unui tunet îndepărtat: marea, imediat dincolo de un gard înalt de pini de la marginea asfaltului.

— Ascultă pleoscăitul ăla, oftează Sebastian. Trânteşte portiera şi îşi întinde braţele deasupra capului. Oh, să fii un triton în ziua de azi!

O ia spre capătul îndepărtat al parcării, urmat de Nicky cu pas repejor. O cărare de pământ alb îi duce printre copaci, unde hârşâitul mării e şi mai puternic, până când, în cele din urmă, Sebastian ajunge la un loc din care se poate admira priveliştea. Se opreşte să-şi odihnească

mâinile pe zidul scund.

Nicky vine şi ea – şi scena explodează în faţa ei, brusc şi imens, înghesuindu-se s-o întâmpine. E un moment derulat cu încetinitorul, i se pare: valurile oceanului, cu creasta crăpată de lumină, curate ca fundalul verde de la filmări; norii zdrenţuiţi plutind deasupra lor, destul de dolofani ca să-ţi vină să-i ciupeşti; şi dedesubt, chiar la marginea zidului, o cascadă abruptă de pietre care se prăbuşeşte în resacul clocotitor. Totul clar, bine definit, ca şi cum ar fi gravat.

Cei doi stau acolo în tăcere. Sebastian ar putea foarte bine să leviteze, Nicky n-are de unde şti.

Peste câteva clipe, când coboară pe pământ, se întreabă la ce se gândeşte bărbatul acela, care şi-a îngustat ochii ca să se apere de soare şi de ocean. Poate să audă valurile peste sâsâitul nisipului care se scurge prin clepsidră? Se uită la cerul infinit şi îşi imaginează că sufletul i se înalţă în el? Nicky nu-i credincioasă, însă momentul pare aproape sacru.

Brusc, el se răsuceşte spre dreapta, şi ea îl urmează pe un drum îngust cu indicatorul CĂRAREA DE COASTĂ. Poate că ar trebui să se zorească, să meargă alături de el, dar Sebastian înaintează cu paşi mari pe mijlocul potecii, cu puţin loc la dreapta sau la stânga, şi preferă să nu tropăie pe lângă el ca un terier. Mai bine să tropăie după el, se convinge pe sine. Tot ca un terier.

Paşii bărbatului sunt imenşi.

Briza împinge valurile într-o margine a plajei pline de bolovani. Dincolo de apă, aceleaşi promontorii care au defilat pe lângă barcă ieri şi, mai departe spre est, Golden Gate, întins de la o coastă la cealaltă. Din când în când trec pe lângă un chiparos care se leagănă pe faleză, cu ramurile întinse ca şi cum ar căuta cu disperare salvarea.

Poteca intră într-un crâng de pini şi eucalipţi. Aerul se răceşte, lumina scade. Nicky tremură în pulover. Simte că evadează din prezent, se retrag în timp – ani, decenii, mai mult.

Peste câteva clipe, Sebastian coteşte la stânga, unde

câteva trepte se preling pe faleză în jos. Ies în lumina soarelui, cu plaja la picioare, presărată cu alge. Dincolo de resac, arcuiţi împotriva mareei, sclipesc bolovani.

Apa se rostogoleşte în sus pe nisipul de bronz ca un covor derulat. Sebastian îşi scoate încălţările şi le atârnă pe două degete – „O să-mi suflec pantalonii”, declară, mergând spre nord. După douăzeci de minute de tăcere, vorbele sună ca o limbă nouă.

Nicky se aşază între el şi mare.

— Ştii să înoţi? o întreabă.

De ce-l interesează? aruncă o privire peste umăr.

— Sigur că ştiu.

— Ei bine, să sperăm că nu se ajunge la asta. Telefonul tău nu funcţionează aici, adaugă atunci când ea bate în ecran.

— Doar verificam cât de rece e apa.

Verifica dacă are semnal.

— Nu-i niciodată mai rece ca în iunie.

Nicky lasă telefonul să-i alunece înapoi în buzunar. De ce a adus-o aici?

Îşi continuă drumul. Sebastian merge încrezător în faţă, tălpile tenişilor lui Nicky alunecă pe pietre.

— Cutezi să mănânci o piersică? o întreabă, muşcând din a lui; când ea cutează, el începe iar să vorbească, amintindu-şi că în interviurile de demult afirma că romanele sale sunt inspirate din dragostea din copilărie pentru istoria militară.

— Adevărul e un pic mai personal. Aşa cum este adesea adevărul. Soţia mea m-a făcut să fiu interesat de Anglia postbelică. Bunicul ei a supravieţuit bătăliei de pe Somme, chiar dacă nu şi piciorul lui. Şi totuşi, a venit acasă voios şi destins, împăcat cu ce rămăsese din lume şi din el. Fără ţiuit în urechi, fără trauma bombardamentelor, fără coşmaruri. Când Hope mi-a povestit despre el, m-am gândit la romanele poliţiste pe care le iubeam: veteranii din ele păreau întotdeauna aşa de bine adaptaţi, aşa de sănătoşi la cap, ca şi cum războiul n-ar fi făcut altceva decât să le oţelească şi mai mult caracterul. Uneori Poirot

sau Alan Grant sau care o fi fost îl demasca pe unul dintre aceşti tipi ca ucigaş – destul de des, de fapt –, dar chiar şi atunci mobilul era profitul. Omorurile erau raţionale, vreau să zic. Dacă omorul e vreodată raţional.

Devenit scriitor, continuă el, am hotărât să plasez *Simon spune* la începutul anilor ’20, când lumea – sau acea lume, oricum, lumea englezească – se trudea să-şi ascundă rănile. Şi am ales un erou care seamănă mult cu bunicul lui Hope: un tip plăcut, vorbăreţ; mai elegant decât Bunicul Percy, dar tot popular, un om care, deşi a săpat tranşee şi s-a rănit în sârmă ghimpată şi şi-a văzut prieteni explodând, s-a întors acasă întreg la minte şi în cea mai mare parte întreg la trup.

Îşi ciupeşte lobul urechii stângi în vreme ce Nicky şi-l ciupeşte pe al ei. Simon St. John a fost atins de un glonţ inamic.

— Totuşi, nu putea să fie. *Compos mentis*. Nu pe deplin, nu după lucrurile la care fusese martor. De aici stările lui de spirit oscilante, voioşia dezlănţuită, deprimarea copleşitoare. De aici discuţiile cu duhul prietenului său.

Dintr-odată, braţul lui se face morişcă, o dată, de două ori, şi o clipă Nicky ştie că o s-o lovească; apoi Sebastian dă drumul sâmburelui de piersică deasupra capului ei, spre cer. Ea îl urmăreşte plutind deasupra apei. Nu-l vede să ajungă pe suprafaţă.

— M-am gândit – şi cred că m-am gândit corect – că cititorii care caută relaxare prin lectură ar putea să respingă un mister psihologic. Prea sumbru. Aşa că am scos în evidenţă unghiul istoric şi am adus psihologia pe furiş, sub acoperire, spune el în timp ce-şi plimbă călcâiul peste nisipul neted, făcând un şanţ. Zicem: „Ea e inimoasă” sau „El are vână”, dar adevărul este că majoritatea oamenilor sunt făcuţi din nu puţine cicatrici. Sunt interesat de rănile pe care cineva le ţine ascunse. Chiar şi nebunia. De ce le ascundem?

— De ce să le arătăm?

Sebastian se uită în jos la ea, dar fără ochelarii de soare Nicky trebuie să-şi mijească ochii.

— Ce taine ai putea să ascunzi tu, jună Hunter?

Vocea lui invită.

Ea râde.

— Dansez singură în dormitor tot timpul. Am ascuns în apartament un porumbel rănit timp de trei săptămâni, până s-a vindecat, împotriva regulamentului clădirii. Nu sunt destul de interesantă ca să am secrete adevărate.

Pe când el o conduce în sus pe o coastă cu arbuşti, cu umbra scurgându-i-se din călcâie, simte că l-a dezamăgit. În vârful potecii revin la cărarea de pe faleză şi stau alături.

— Nu pot avea copii.

S-a surprins pe ea însăşi; e mai mult decât avea de gând să spună. Dar vrea ca el să ştie. Sau, cel puţin, n-o deranjează ca el să ştie.

— Şi asta e un pic trist pentru mine, pentru că eu… pentru că sunt destule lucruri care îmi plac la mine şi aş vrea să i le dau altei persoane. Una dintre prietenele mele e în aceeaşi situaţie, aşa că ea şi soţul ei adoptă. Mi-ar plăcea să întâlnesc pe cineva mai întâi, dar nu-i nevoie de asta. Îmi place viaţa mea. Uneori simt că ar trebui să păstrez *acest* secret: îmi place viaţa mea, am puţine nemulţumiri.

Dintr-odată, Nicky simte sfială. Dar atunci Sebastian dă din cap, îi zâmbeşte blând.

— Dacă naşterea unui copil e tot ce-ţi lipseşte în viaţă, atunci poţi să mori fericită.

Briza îi suflă părul peste faţă. Se uită la mare, la panta care plonjează în spatele ei. O alunecare ar putea frânge gâtul cuiva.

Un brânci ar putea frânge gâtul cuiva.

Se răsuceşte înapoi spre Sebastian, care încă mai are pe faţă o urmă de zâmbet.

— Secretul tău e în siguranţă cu mine, zice el şi se întoarce cu spatele.

Ea dă drumul aerului din piept, îl urmează pe o pantă spre o faleză lată, plată, care se umflă din senin, un prag cu prundiş şi pietre răsfirate. Dincolo de ea şi dedesubt

bubuie marea întunecată.

Până ce, brusc, nu se mai aude. Vântul îşi ţine răsuflarea. Norii gonesc peste soare. În faţa lor apare un labirint.

Şapte cercuri concentrice radiază pe pământ, fiecare e o buclă de pietre, cea de la margine ajungând chiar la buza falezei; între cercuri, cărări şi fundături se învârtejesc în jurul unui centru gol. Cu diametrul de cincisprezece metri, cu potecile late cât să poţi pune piciorul. Pietrele se înalţă doar cu câţiva centimetri, dar lui Nicky îi par aproape ameninţătoare.

— N-am spus că locul ăsta o să te uluiască[39]? strigă el când oceanul îşi regăseşte vocea.

Nicky se strâmbă (glumele răsuflate sună prost în gura lui Sebastian Trapp), se opreşte la primul cerc.

— Madeleine şi cu mine veneam aici să privim răsăritul soarelui. Micul nostru ritual fiică–tătic. Ajungeam înainte de ivirea zorilor, cu gogoşi şi cafea.

— De ce aici?

— Ce loc poate să fie mai interesant decât un labirint? spune el împungând cu degetul drept înainte. Am cerut-o în căsătorie pe Hope chiar acolo, în centru. Într-o seară din iarna lui şaptezeci şi şase. Peste câteva ore, nişte puşti de liceu beţi au aruncat toate pietrele în mare. Ridică piciorul, gata să păşească în labirint; apoi îl pune la loc şi continuă: A fost refăcut iar şi iar de atunci. De fiecare dată, o hartă diferită, un număr diferit de cercuri. La câţiva ani după aceea, soţia mea şi cu mine ne-am întors. Şi acolo… l-am făcut pe Cole, zice, arătând spre centrul labirintului.

Nicky clipeşte.

— L-aţi făcut…

— Aprilie optzeci şi cinci. Un sfat, jună Hunter. Nu veni aici goală în aprilie. Din niciun an.

Ea păşeşte peste pietre în al şaptelea cerc. Se uită într-o parte şi în cealaltă. Merge încet în sensul acelor de ceasornic, cu faţa întoarsă spre mare. Pe margine,

---

[39] *A-maze* – joc de cuvinte intraductibil: *to amaze* – „a ului”; *maze* – „labirint.”

Sebastian merge odată cu ea.

— Făcut într-un labirint, zice el din spate. A fost Cole. Cu toate că niciodată nu i-a plăcut prea mult aici. Prea mult spectacol, prea multe… elemente, presupun. Îi plăcea casa. Îi plăcea jocul de-a v-aţi ascunselea. *Adora* Fort Point. Pe acolo, adaugă el arătând spre nord-est, spre Golden Gate. Chiar sub pod, în partea de sud. Un avanpost vechi, niciodată folosit. Atunci sau acum. Un loc bun în care să dai peste un cadavru, am zis întotdeauna.

Nicky nimereşte într-o fundătură de pietre, se răsuceşte pe sfert în următorul cerc, o ia în direcţia opusă. Sebastian ţine pasul cu ea în afara cercului, ca un animal care nu vrea să treacă o linie de foc. De aceea sunt ei aici, în punctul de origine? Aici se simte el cel mai aproape de soţia şi copilul pe care i-a pierdut? Rămâne nemişcată, se încruntă la un far pătrăţos care iese din valuri.

— Ce-i mai plăcea lui Cole? întreabă.

În spate, Sebastian oftează.

— Oh, weekenduri lungi de călătorie cu mama lui, îmi amintesc. La câteva luni se duceau cu maşina la Disneyland, sau Yellowstone, sau luau trenul încotro pofteau. Nici unuia nu-i plăceau avioanele.

Nicky citise despre aceste excursii în ilustratele de la Cole.

— Nu pot să zbor fără sedative, zice ea.

— Păi, îţi mulţumesc că ai îndurat zborul până în California. Aşadar, ce crezi că li s-a întâmplat fiului meu şi mamei sale?

E ca şi cum l-ar fi auzit ridicând piedica unui pistol. Încearcă să se gândească.

— Dumneavoastră… ştiţi? răspunde, vorbind spre apă.

— Dacă aş şti, aş mai întreba?

— Dacă aţi şti, aţi spune?

— Depinde de ce anume aş şti.

— Vorbim în cercuri.

— *Stai* în cercuri.

Nicky răsuflă adânc, se uită la buza falezei, prăbuşirea în mare.

Şi apoi îşi aminteşte cuvintele lui Isaac: „Cineva foarte periculos ar putea să stea chiar în spatele tău”.

Se răsuceşte brusc. Ochii lui Sebastian sunt închişi, capul e înclinat pe spate, vântul îi răvăşeşte părul; zâmbeşte spre cer, cu mâinile vârâte în buzunare.

— Ţi-am spus că aproape am murit, îţi aminteşti. Mai mult decât o dată. Mai mult decât de două ori.

Nicky dă drumul aerului din piept. El a pus deoparte jocul, pe moment.

Sebastian începe să meargă, fără să vadă, dar călcând sigur, pe marginea labirintului.

— Înainte de moartea mamei n-am fost niciodată nefericit – nu *cu adevărat* nefericit. Până şi visele îmi erau plăcute. Şi mult timp după aceea. Apoi, într-o noapte, după câţiva ani... Aşteaptă să se retragă valurile înainte să vorbească mai departe: M-am aşezat în pat şi m-am pomenit într-un luminiş. Nu fusesem niciodată acolo, în vis sau în realitate: mesteceni albi golaşi, pe jos un covor de frunze cafenii. În colţul ochiului a fulgerat ceva. Se opreşte. Ochii i se mişcă repede sub pleoape. M-am răsucit – se răsuceşte –, dar dispăruse.

Ghetele îi rămân pe loc, în vreme ce el merge orbeşte în trecut.

— Dar peste câteva clipe l-am văzut din nou, doar coada stufoasă. Şi apoi am auzit clănţănitul în spate. M-am rotit şi m-am rotit: între copaci am zărit ochi aurii – şase, o duzină, douăzeci, apoi mai mulţi – şi picioare hăituitoare, un vârtej de fum întunecat, lucios, care încercuia luminişul. Şi în tot acest timp frunzele muşcau, muşcau sub tălpi. Ca şi cum pădurea scrâşnea din dinţi. Fumul s-a destrămat. Lupii ieşeau din pădure cu ochi scânteietori, cu blană neagră. Mă înconjuraseră şi acum micşorau încet cercul, ca un nod care se strânge. Răsuflarea mi se poticnea în gât. M-am tras înapoi, m-am împiedicat. Pe când mă chinuiam să mă ridic în picioare, un cor de mârâieli slabe a răsunat în luminiş. Însă acum am simţit că lupii se uită nu la mine, ci dincolo de mine, şi când m-am răsucit, m-am împiedicat iar... de data asta de un cadavru

care zăcea în pădure.

Sebastian tace o vreme. Ochii îi rămân închişi.

— Pielea era palidă, uniforma era murdară şi gaura din ceafă era neaşteptată, însă l-am recunoscut. Sigur că l-am recunoscut: era tata.

Ochii lui Nicky sunt larg deschişi.

— Înainte să pot vedea dacă mai suflă, înainte să-l pot zgâlţâi ca să se trezească, lupii s-au repezit pe lângă mine într-un iureş de blană şi colţi şi s-au bulucit pe el.

În cele din urmă, Sebastian se uită la ea cu tristeţe.

— Apoi m-am trezit. Zăceam acolo, cu inima tunând în piept. Am cules păr de lup de pe cearşafuri. Şi mai târziu, când am stat în picioare sub duş încercând să curăţ de pe mine noaptea, încercând să mă înveselesc cu un cântec, Sergentul a înghiţit un glonţ în loc de micul-dejun.

Înclină capul, uşor, pe când revine pe urmele paşilor săi. Nicky merge alături de el.

— Aţi visat moartea tatălui înainte să se întâmple?

O ridicare din umeri.

— Nu le am eu cu astea, dar… aşa se pare. Şi apoi, în fiecare noapte, am visat lupi. I-am privit cum curăţă până la os cadavrul de pe jos. De fiecare dată m-am trezit într-o stare de spirit şi mai întunecată. La exact un an după ce Sergentul s-a şters din scripte, singur în micul meu apartament din Tenderloin, mi-am tras peste cap un sac de gunoi. Pe când aerul se rărea, mi-am amintit o poveste pe care o auzisem despre un bărbat pe care l-au găsit spânzurat în pivniţă, cu o grămadă de zgârieturi pe gât. Mi-am croit cu ghearele drum spre aer după patruzeci de secunde, presupun. Am jurat să nu mai încerc vreodată. Am încercat din nou peste patru luni: alt sac, apoi pilule şi whisky, apoi… Oftează. După ce am cunoscut-o pe soţia mea, o vreme n-am mai visat. În noaptea celei de-a doua aniversări a lui Maddy, soţia m-a găsit în garajul nostru cu un furtun vârât în ţeava de eşapament.

Priveşte cu ochii mijiţi dincolo de ea. Nicky se răsuceşte şi vede în depărtare un iaht care se luptă cu valurile.

— Ea mă văzuse deprimat. Mă văzuse şi în dispoziţie

excelentă. Mă văzuse vorbind fără noimă, râzând şi minţind şi vorbind urât. Uluind şi plictisind, fermecând şi iritând. Cu capul plin de spumă ca berea. Confruntându-mă cu mahmureala, dimineaţa. Însă după garaj m-a dus cu de-a sila la un psihiatru, care mi-a prescris litiu. Şi i-am jurat ei că, de dragul fiicei noastre, nu mă voi sinucide. M-a silit să jur ameninţându-mă cu cuţitul, ceea ce a transmis un mesaj confuz.

Nicky e din nou faţă în faţă cu el.

— Şi, dacă a fost o viaţă formidabilă, zice el, cel puţin nu voi sfârşi ca acel cadavru zăcând în pădure. Cu o gaură în ţeastă şi copilul meu alături.

Îşi leagănă piciorul deasupra unei pietre, ca şi cum intrarea ar fi încă interzisă.

— Şi totuşi, aproape în fiecare zi aud lupii. În orele în care nu dorm, vreau să zic. O mormăială pe coridor, sau gheare zgâriind scările. Poate o limbă roşie, uscată, lipăind în heleşteu. În unele dimineţi jur că mă trezesc cu urme de dinţi pe beregată. E un şef al haitei, o brută masivă, încolăcit în faţa şemineului din capul meu. Capul meu seamănă cu biblioteca mea, explică el, plin de culori vii şi umbre adânci. Şi arme. Şi acel foc arzând veşnic în vatră. Acolo stă regele-lup, aşteptând, spune cu ochii la mare. Aşteptând şi sperând. „Întreaga înţelepciune omenească va sta în aceste două cuvinte: aşteaptă şi speră.”[40] *Monte-Cristo*. Una dintre preferatele mele. Thrillerul psihologic arhetipal, aş zice. Ce strategie! „Fă tot ce poţi mai rău, că eu asta am să fac”– închipuie-ţi că-i spui asta cuiva!

— Închipuie-ţi că auzi asta, ripostează Nicky.

El îi oferă un zâmbet, cu un ochi încreţit spre nori. Ea îl priveşte peste trei minuscule lanţuri muntoase. În spatele ei, valurile bumbăcesc faleza; în spatele lui, vântul greblează praful pe pământ; şi totuşi, aerul dintre Nicky şi bărbatul care e pe moarte pare ciudat de neclintit.

— Soţia şi fiul dumneavoastră, spune ea cu grijă. Aţi zis… la sfârşitul primei noastre discuţii, aţi zis că poate

[40] Alexandre Dumas, *Contele de Monte-Cristo,* traducere de Cristina Jinga, Editura Leda, Bucureşti, 2005, vol. 2, p. 731.

vom dezlega un mister împreună.

— Am zis că *am putea*, şi am zis un mister *sau două*. Nu-mi uit niciodată dialogurile.

— Vreo teorie?

Din nou, el priveşte dunga orizontului.

— Nu-mi uşurezi deloc situaţia, aşa-i, domnişoară Hunter?

Brusc, Nicky se întreabă dacă el se va mai întoarce vreodată la Lands End – dacă nu cumva în clipa asta Sebastian Trapp îşi ia rămas-bun de la mare şi de la chiparoşi şi de la labirintul cel născut iar (şi iar şi iar) pe buza unei faleze, unde îşi au începutul atât căsătoria, cât şi fiul său. Poate că de aceea a adus-o aici astăzi: să fie martoră la despărţire. Pe neaşteptate, se aude zicând:

— Credeţi că sunt încă în viaţă?

Poate că vântul care se înteţea a suflat cuvintele peste faleză şi spre ocean, unde într-o zi ar putea să plutească în urechea unui marinar care trece pe-acolo; sau poate că Sebastian e desculţ pe plajă acum un sfert de veac, sau şerpuieşte prin labirint în 1976; sau poate că se întreabă dacă să urineze sau nu înainte să se întoarcă în Pacific Heights. Oricare ar fi motivul, tot ce face e să privească dincolo de ea.

În cele din urmă, ea se întoarce cu spatele ca să se uite la valurile care spumegă şi se reped înainte ca nişte cai.

— Aştept şi sper, zice Sebastian.

41

Toată dimineaţa Madeleine îşi monitorizează telefonul ca pe un puls. Patru ore la bibliotecă: niciun semn de la Cole. Acasă la ora prânzului: niciun semn de la Cole. Îşi desface ştreangul de mărgele, schimbă rochia informă cu un capot inform, examinează ţinuta pentru petrecerea din seara asta, o rochie petrecută de culoarea vinului roşu (pentru cazul în care varsă pe ea vin roşu). Răsuceşte robinetul căzii. Apa se repede pe ţeavă.

Apoi răsuceşte robinetul în partea cealaltă.

În hol, cei de la catering montează baruri pentru cocktailuri şi un loc pentru fondue şi, lângă scară, o piramidă de pahare de şampanie. Madeleine nu-i bagă în seamă; nici ei n-o bagă în seamă.

Intră în salon. Se apropie temătoare de videorecorder, ca şi cum ar fi o fiară înlănţuită. Aşteaptă să se elibereze de cabluri, să ragă la ea prin fantă.

Fiara pare să fie adormită. Deschide sertarul de dedesubt.

Madeleine n-a mai văzut aceste benzi de… niciodată, probabil; părinţii ei n-aveau instinct de documentarişti. Trece cu privirea peste etichetele de pe casetele aşezate într-o parte a sertarului. *Cole la zoo*. *Mad tenis 96 & GĂTIND*. Zile de naştere şi alte aniversări la date aşezate la întâmplare.

Nu şi data pe care o caută.

Ultima zi din decembrie 1999.

Oare au filmat-o?

Bal 97. Surpriză HT 43 1994. Nu, nu-i nimic altceva de văzut aici, în afară de camera video însăşi, de mărimea unei rulote. Butonul roşu de ejectare a casetei iese în evidenţă pe capac…

Madeleine înghite în sec.

Apasă butonul. Capacul se deschide.

Înăuntru e o casetă. Fără etichetă.

Însă bănuieşte ce e pe ea, imprimat pe bandă, răsucit pe

bobine, uitat de mult. Scoate caseta şi o pune în VCR. Maşinăria îşi drege glasul. Madeleine se trage înapoi din faţa televizorului.

Din nou familia e adunată în sufragerie, lumânările au în vârf flăcări drepte, vocile masacrează „Mulţi ani trăiască” – dar în această scenă ferestrele sunt zugrăvite în culoarea nopţii şi locurile sunt schimbate: Freddy e între părinţii lui, amândoi puşi la patru ace, cu Sebastian în faţa lor, în costum şi ghete. În capul mesei stă Hope într-o salopetă de culoarea sângerie a unui miez de grepfrut, cu Cole – încă mic, însă blond – rezemat de braţul scaunului ei ca o slujnicuţă.

După ce cântecul se stinge, după ce Hope suflă o pădure de lumânări de pe tort, aparatul îl găseşte pe Isaac la bufet, turnând Krug într-un şir de pahare de şampanie.

— Înfige o lingură în sticlă, Isaac, strigă Simone. Ţine şampania rece.

— Nu cred că e adevărat, Simone, replică Isaac amabil.

Poartă blugi şi jachetă de blugi şi îi stă bine aşa.

Când aparatul trece de o oglindă, Madeleine o zăreşte pe Diana în costum de gimnastică mulat, acvamarin, şi jambiere magenta. Imposibil, îi vin bine.

Revelionul lui 1999: noaptea petrecerii din depozit cu tema anilor ’80. Noaptea în care soţii Trapp au găzduit ultima lor petrecere senzaţională pentru trecerea dintre ani. Noaptea în care au dispărut doi oameni.

— M-am întors.

Madeleine se răsuceşte. Tatăl ei stă în uşă, cu părul răvăşit, cu pielea rozalie.

— Ce-i asta? întreabă el.

În vreme ce ea se zgâieşte, din difuzoare se aude vocea fratelui.

— Poate să capete şi Watson o felie de tort?

Tot de sopranǎ, la paisprezece ani.

— Eu tocmai…

Madeleine lasă propoziţia să se scufunde. Să se apropie de tine Sebastian Trapp – toţi cei o sută nouăzeci şi opt de centimetri ai lui – e ca şi cum ai privi înaintarea unui talaz.

— Să mănânce tort Watson! Să mâncăm *toţi* tort! strigă el cu douăzeci de ani înainte, în vreme ce Cole se repede la perete şi apasă comutatorul, în vreme ce Hope taie prăjitura şi Isaac serveşte şampania şi Freddy îşi goleşte paharul înainte ca mama sa să se poată împotrivi. Diana, strigă Sebastian spre aparat, dă-i camera lui Isaac. Mănâncă *tu* tort.

Acum doar se înalţă deasupra lui Madeleine, privind ecranul.

— Faceţi loc pentru regizor, zice Isaac.

Apoi obiectivul se clatină şi Diana intră în cadru scoţând din buzunarul de la spate un pachet subţire şi se lasă pe vine lângă Hope, care despachetează o ploscă de purtat pe coapsă, învelită în piele roşie. Râde în hohote, deşurubează capacul, scutură plosca deasupra gurii căscate. Cuprinde în palmă ceafa Dianei când se îmbrăţişează.

Sebastian din acest secol iese din salon. Madeleine priveşte mai departe.

Tocmai când Simone anunţă că musafirii lor vor ajunge peste „treizeci şi nouă de minute, doamnelor şi domnilor”, aude din nou paşi în spate, dinspre cealaltă intrare; Diana de data asta, cu cearcăne sub ochi. Pare epuizată; oare şi-a îmbrăcat bluza pe dos?

Diana îşi trage sufletul.

— Asta a fost noaptea...

Vocea îi rătăceşte departe. Madeleine nu se duce s-o caute.

În loc de asta, se uită cum Cole aranjează cadouri în faţa mamei sale ca pe nişte tacâmuri de argint. De la Isaac, un exemplar din Kant; de la cumnaţi, un şal diafan („Eşti prea palidă pentru negru, explică Simone, dar n-au avut decât asta”); de la Cole, un „La mulţi ani!” şoptit şi un lănţişor delicat de argint, cu un mic medalion („Gravat!”, se minunează Hope); de la Freddy, o sticluţă de Diavolo by Antonio Banderas. „Asta-i pentru bărbaţi”, observă tatăl lui, la care Freddy se împotriveşte, susţinând că bărbaţii nu se dau cu parfum. „Diavolo e un dans senzual într-un ritm dezlănţuit şi nebunesc”, argumentează el, citind de pe

cutie.

Hope îşi dă cu apă de colonie pe gât, îi zâmbeşte radios nepotului. Îşi pune şalul pe umeri, îşi prinde la gât lănţişorul, vâră plosca în decolteu şi se preface că citeşte *Critica raţiunii pure* („Epistemologie pe veci, pui de lele!”, ţipă Isaac), în timp ce familia aplaudă.

— Le-a purtat la petrecere, îmi amintesc, îi spune Diana lui Madeleine. Pe toate. Şalul, lănţişorul. Apa de colonie.

Hope se întoarce spre Cole, îl stropeşte cu esenţa senzuală a lui Antonio Banderas. El strănută. Îi oferă ei un fluture de hârtie roşu.

Acum lui Madeleine i se taie răsuflarea.

Hope face: „Ooh” şi Isaac: „Aah”, iar Sebastian bodogăneşte: „Ei, drăcia dracului”, ciupindu-şi rădăcina nasului. Nimeni nu observă, sau cel puţin se prefac că nu, în vreme ce Hope fâlfâie aripile cu muchii fine.

— Ei, drăcia *dracului*.

Pălăvrăgeala încetează ca şi cum ar fi fost scoasă din priză.

— Propoziţia aia se continuă cumva, Basher[41]? întreabă Hope, punând fluturele să sărute nasul lui Cole.

— De fapt, da. Completă, sună aşa: „Ei, drăcia dracului, băieţii de paisprezece ani nu fac origami”.

Cole zice încet:

— În Japonia fac.

— Opreşte aia, Isaac, se stropşeşte Sebastian, uitându-se urât la obiectiv.

Aparatul coboară până pe masă şi se rostogoleşte pe o parte, aşa încât familia este răsucită cu nouăzeci de grade, ca pasagerii pe un vas răsturnat: Dominic, Simone, Freddy şi Diana în partea de jos a cadrului, Hope şi Cole suspendaţi în aer şi Sebastian scuipând din tavan.

— Ştii de ce nu te place lumea, băiete? Pentru că eşti neputincios.

Hope îndrumă fluturele spre palma lui Cole. Rămâne acolo, tremurând.

---

[41] „Bash” este un nume de alint pentru Sebastian. *Basher* înseamnă critic violent, bătăuş.

— Nu eşti în stare să rezişti o noapte în natură, în cort, zice tatăl. Halloween te sperie. Tunetul te *îngrozeşte*. Nu poţi să arunci o greutate, nu poţi să înoţi – nu eşti bun nici măcar la lupta cu degetele mari[42].

Dominic, calm:

— Bash, hai să…

— Băiatul tău nu se joacă cu hârtii colorate, replică Sebastian, şi mai calm. Dacă i-ai trimite băiatului tău un bumerang, el ar găsi un câmp şi dă-i bătaie, aşa-i, Fred? Nu l-ai picta cu oja surorii tale, presupun…

Camera înclinată pare să se întunece. Flăcările lumânărilor zgârie aerul ca nişte gheare.

— Pot să navighez, murmură Cole.

— Oh, da, şi cum ţi-au zis în ziua aceea în golf? întreabă Sebastian, aplecându-se în faţă. Colegii tăi de clasă, în acea excursie – ce nume ţi-au dat când ai luat cârma?

Cole priveşte fix fluturele din mână.

— Regina Piraţilor.

Sebastian oftează.

— Am grijă de o duzină de puşti pe propriul meu afurisit de iaht, şi ei îi zic fiului meu…

Isaac, Diana, verii – toţi sunt îngroziţi. Doar Hope îl priveşte pe Sebastian cu un aer neutru, rece şi albă ca marmura.

O lacrimă cade de pe bărbia lui Cole pe fluture, lovind o aripă.

— N-o să răzbeşti prin viaţă în felul ăsta, Cole.

Pumnii pe masă, degetele strâns împletite, o muchie de încheieturi ascuţite încordate spre fiu.

— Aşa că gata cu artizanatul pentru copiliţe. Gata cu agăţatul de fustele mămicii. Nu poţi să te ţii veşnic de coada ei. Gata cu baia cu spumă, gata cu lumina noaptea, gata cu bocitul.

Cole sughiţă.

— Ce tocmai am…? Gata cu *bocitul!*

Se lasă pe spătar, luând paharul cu şampanie.

---

[42] Joc în doi în care fiecare încearcă să imobilizeze degetul mare al adversarului.

Madeleine se răsuceşte. Dinţii perfecţi ai Dianei trag de unghia degetului mare.

După un moment, Simone se ridică şi bate cu lingura în paharul de şampanie atât de tare, încât cristalul se sparge. Cei de la masă tresar ca electrocutaţi, până şi fluturele lui Cole plonjează pe podea. Totuşi, Hope şi Sebastian ridică paharele şi beau, îndelung şi încet, uitându-se unul la altul peste buza paharului.

Simone îşi şterge rochia, în vreme ce Freddy o informează că „ai forţa lui Hulk”.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, Frederick. Doar voiam să anunţ – să nu te tai, Isaac – că musafirii vor sosi peste o jumătate de oră.

Sebastian se ridică în picioare, netezindu-şi piepţii cămăşii.

— O jumătate de oră! strigă, ieşind cu paşi mari din cadru. Spectacolul începe la H minus treizeci de minute!

Madeleine vrea să vadă cum îşi revin cei din încăpere, dar tocmai când Diana se apleacă să-i spună ceva lui Cole, tocmai când Hope începe să-şi răsucească absentă pe deget lănţişorul, Isaac zăreşte aparatul de filmat şi iese repede din cadru. Degetele răpăie pe carcasă până ce imaginea se întunecă. O întunecare de douăzeci de ani.

Madeleine închide ochii, îşi apasă palmele pe pleoape, cu ochii strânşi; vrea să ţintească vorbe spre tatăl său – al lor –, să sloboadă o grindină de săgeţi spre el. Sfântul Sebastian.

Auzise de o scenă; Simone o pomenise o dată, poate şi Freddy – „Tatăl tău s-a luat tare de Cole în noaptea aia” – însă tatăl ei se luase tare de Cole de multe ori, aşa că Madeleine n-a dat atenţie. Acum îşi trece o mână peste obraz. Îşi înghite mânia. Se întreabă cât de bine îşi aminteşte Cole momentul.

— Am uitat de asta. Vocea Dianei e joasă. M-am uitat la câteva casete ieri, însă asta… a fost foarte tulburător.

— De ce te-ai uitat la ele?

Diana clatină încet din cap.

— La început, doar ca să-i revăd. Pe mama ta. Pe fratele

tău. Nu mă gândisem cu adevărat că o să-l văd pe tatăl tău. Nu *aşa*. Nu mi-l amintesc aşa. Chiar dacă am fost… am fost *acolo*. Arată spre televizor. Poate că a fost îngropat sub… toţi acei ani care au trecut. Dar cine…

Madeleine aşteaptă. „Dar cine vorbeşte aşa cu copilul său, poate? Dar cine este tatăl tău, în realitate?”

Înapoi la unghia degetului mare.

— Niciodată nu descoperi totul despre altcineva, nu-i aşa? zice Diana rar, pe gânduri. O persoană te mai poate surprinde. O persoană poate să rămână o enigmă. Apoi se răsuceşte spre Madeleine şi privirea i se ascute, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit ceva. Ce era în cutia misterioasă?

— Ce cutie misterioasă?

— Cea pe care Freddy a găsit-o afară. Ce era în ea?

Sărutul alungase asta din capul lui Madeleine.

— Un fluture roşu, zice ea încrucişându-şi braţele pe piept. Origami. Cu un text pe aripi. *Cherchez la femme*.

Diana tace.

— Tata zice că nu-i decât o farsă.

— Asta zice? răspunde Diana, şi e ceva neobişnuit în tonul ei.

Madeleine îşi freacă palmele ca şi cum ar încerca să aprindă un foc.

— Începe la şase şi jumătate, cred. Mă duc să trag un pui de somn şi să fac o baie şi să iau un Xanax. Înainte să înceapă spectacolul.

Diana pleacă fără să scoată niciun sunet. Madeleine se uită la ecranul gol; apoi derulează pe repede înainte până ce caseta scârţâie şi scoate un clic. Minut după minut de întuneric, un cer fără stele, mama şi fratele pe nicăieri, pierduţi în spaţiu.

După baie, înainte de Xanax, îşi usucă părul cu föhnul. Îşi cercetează falca moale, umerii pleoştiţi („Clădită ca un fundaş”, a chicotit cineva odată). În oglindă ochii dau de iluzia din cartea poştală, babornița care rânjeşte. Un moment se uită fix. Însă femeia refuză să se transforme.

Telefonul tremură pe chiuvetă. Madeleine coboară ochii. Scapă din mână föhnul.

Uscătorul se zvârcoleşte pe podea ca un şarpe, făcând cercuri la picioarele ei, pe când ea se holbează la ecran.

Ne vedem în seara asta.

42

— Un bal mascat, eh? zice Irwin. Arată-mi hardul.

— Vrei să zici masca, da?

— Nu-mi pasă cu adevărat de rochie. În afară de cazul în care vrei să-mi pese. Şi atunci îmi pasă grozav.

— Ştii că nici mie nu-mi pasă, zice Nicky – cu toate că îi pasă mai mult decât se aştepta.

Astăzi Sebastian a văzut-o bătută de vânt şi arsă de soare; în seara asta vrea să impresioneze.

Masca este un simplu Lone Ranger din catifea violet, cu panglică, cu ochii mari ca ai lui Nicky.

— Exact ce-aş fi ales pentru mine, zice Irwin. Oh – nimeni n-a mai primit veşti de la tine de zile întregi. Le-am spus că mă cauţi doar pentru câine.

Nicky se strâmbă.

— Îmi pare rău, te rog să le spui că-mi pare rău. O să le spun şi eu. E un pic… e copleşitor aici.

— Eşti în siguranţă?

Brusc, e foarte serios.

— Cred că da, îi spune ea.

— Nu-i de ajuns.

— Hai să vorbim mâine. Trebuie să mă întorc la lucru. Am de pus o mască.

După ce închid, se întoarce la jurnal.

O mie nouă sute nouăzeci şi nouă. Nicky trece repede peste Valentine’s Day (*Cineva mi-a pus în dulap o felicitare şi înăuntru era imigeana unui mops, un mops nu-i un buldog francez, proştilor!*) şi peste o excursie la schi în martie (*Tata mi-a spus să încerc o psită pentru avansaţi, am căzut şi mi-am înţepenit degetul mare*) înainte să intre la duş. De-a lungul lunii aprilie se usucă cu föhnul, în vreme ce Cole se luptă cu un roman recomandat de tatăl său, şi în ultima zi a clasei a opta Nicky se opreşte ca să-şi încheie fermoarul rochiei.

În mai:

Azi tata m-a încşăfat. Mi-a dislocat acidental umărul aşa că m-a dus la spital pentru că mama era la Berkeley. Nu mi-a spus ce să zic, aşa că atunci când asistenta a întrebat am zis că am căzut jucând fotbal, am crezt că tatii o să-i placă asta dar a părut trist şi a zis mi pare rău şi am zis şi eu mi pare rău deş nu ştiu de ce mi părea rău.

Citează din cartea pe care tatăl i-a dat sarcina s-o citească:

„Judecă Tu dacă am suferit îndejuns şi dacă poţi face petru mine mai mult decât mai pot face eu însumi”.[43]

…şi apoi, cu litere mici dedesubt:

Contele de Monte-Cristo
(O s-o termin)

Cu gândul în altă parte, Nicky vâră piciorul într-un pantof nou. La următoarea însemnare, Cole şi-a revenit.

Se întâplă ceva entuziamant!!

Când aude ciocănitul – apoi „Eşti îmbrăcată decent?” – închide iute jurnalul, îl vâră sub pernă. Poate că Madeleine nu l-ar recunoaşte, poate da.

Madeleine intră, cu rochia roşie strânsă pe trup, cu o mască subţire ca un opt argintiu pe faţă. Are braţele încolăcite pe după talie într-o poziţie pe care Nicky o recunoaşte din acea vreme de acum cinci ani când ea însăşi cântărea prea mult, chiar după moartea tatălui, chiar la timp pentru sezonul nunţilor. Strânsoarea rochiei, înroşirea pielii… Nu-i plăcea să se simtă aşa, nu-i plăcea că îi pasă.

— Măi, măi, zice.

Madeleine face un pas în spate, în defensivă.

— Care-i problema?

[43] Alexandre Dumas, *op. cit.,* vol. 1, p. 255.

— Niciuna. Arăţi minunat.

Când Madeleine răspunde, are vocea firavă.

— Te rog să nu râzi de mine.

Pare că s-a surprins singură. Lui Nicky îi vine s-o îmbrăţişeze.

— Vorbeam serios, zice, ridicându-se în şezut. Rochia, părul – roşu şi auriu. Clasic. Arăţi clasic.

Madeleine urăşte această petrecere, o spusese, şi nimeni n-ar trebui să se simtă prost pentru cum arată.

Madeleine netezeşte materialul pe şolduri.

— Mulţumesc.

Nicky zâmbeşte.

— Voiam… începe Madeleine; apoi îşi împinge masca pe frunte.

Se uită prin încăpere: oglinda până în podea crăpată, snopii de suliţe zuluse, falşii arbuşti ornamentali într-o cadă de aramă. Se opreşte la şirul de Watsoni împăiaţi.

— Nici măcar nu-mi mai amintesc de când n-am mai călcat pe aici, spune măturând cu privirea patul, biroul, cărţile broşate înşirate pe jos. Mă temeam că o să pară ca un… un mormânt, bănuiesc.

Nicky aşteaptă politicos.

— Îmi amintesc asta, continuă Madeleine arătând încruntată spre un cărucior victorian din satin negru unsuros, cu acoperişul lăsat. Când fratele meu era mic îl plimbam prin casă. Şi, într-o zi, când îl căram în sus din bucătărie pe scările din spate, m-am împiedicat şi pruncul a luat-o în jos. Cu cărucior cu tot. Nu s-a răsturnat. Doar a ricoşat de pe o treaptă pe alta. Aşa că m-am luat după el până la poalele scării, întrebându-mă unde aş putea să ascund cadavrul, şi când am aruncat o privire înăuntru…

Tace un pic; Madeleine are flerul pentru dramă al tatălui ei, îşi zice Nicky.

— El era bine. Nici măcar lacrimi, ţipete. Este mai puternic decât credeam.

— Este?

— Era. Madeleine tuşeşte. Tata mi-a cerut să te chem. S-ar putea să fie cald cu mâneci lungi.

— Prognoza zicea răcoare şi ceaţă.

— Ai mască?

Nicky o ridică de pe pernă, vâră piciorul gol în pantof, o urmează pe Madeleine spre uşă.

Ies din mansardă, coboară pe treptele cufundate în beznă. Scara duce în zigzag pe un etaj, apoi pe altul, în vreme ce sub ele zgomotul se înalţă ca mareea, până când ajung în capul scării impunătoare, unde muzica de coarde sare în sus să le întâmpine ca un câine nerăbdător.

Holul pâlpâie în alb şi auriu, pardoseala de marmură e luminoasă ca oglinda. Pe o masă de lângă scară se înalţă o piramidă de pahare de şampanie – cinci etaje pătrate îngustându-se până la un singur pahar care îşi adună forţele pentru turnat, dar acum e plin doar cu lumina trandafirie a serii. Deja oaspeţii se scurg înăuntru, femei purtând culori de grădină de vară, violet şi galben şi, pe o doamnă, un verde-cameleon spectaculos de urât; bărbaţi în costume de in albe şi gri-deschis şi, la un domn, un verde-cameleon spectaculos de urât. Şi *măştile!* Faţa unei femei e un stol de turturele; un bărbat poartă ciocul unui medic din vremea ciumei, cu ochi rotunzi ca ochelarii. O făptură scheletică în albastru-închis, cu o semilună albă mărginindu-i obrazul; un specimen vârstnic care flutură prin faţa ochilor o fâşie de dantelă; un tip cu o mască de cauciuc a lui Reagan.

Cei de la catering umblă cu platouri cu aperitive. Nicky, care n-a prea mâncat astăzi, observă cu uşurare că elita din San Francisco pare amatoare de rulouri cu ou.

— Pe vremea mamei era un cocktail, zice Madeleine. Acum e *Cu ochii larg închişi*. Mersi frumos, Simone. Îşi pune masca la loc şi proclamă: Să-i dăm drumul!

Nicky îşi ridică masca pe faţă şi leagă funda la ceafă – dar aşteaptă înainte s-o urmeze pe Madeleine în jos pe scară. Are respiraţia rapidă; se simte ca şi cum sângele i-ar circula invers. *„Se întâplă ceva entuziamant!!”,* îşi zice în timp ce zăboveşte un pic, trage aer în piept, face un pas.

43

— Aproape că nu-i o mască, bombăne tatăl ei când Madeleine îl găseşte în mijlocul holului.

A lui e de mătase azurie, ocolind rădăcina nasului, cu spiţe aurii erupând din marginea de sus. Coroana unui zeu al soarelui.

— Masca mea n-are nimic de dovedit, răspunde ea. E încrezătoare în trupul său şi joacă după propriile reguli. La fel ca a ei, adaugă arătând spre Nicky, care li s-a alăturat.

— Ei bine, bun-venit la *fête*. Aia e din garderoba lui Maddy? întreabă el uitându-se la rochia lui Nicky.

Madeleine oftează.

— Da, tată. De când aveam cu patruzeci de kile mai puţin şi eram cu un cap mai scundă. Înhaţă două pahare cu şampanie de la un ospătar care trece, îi dă unul lui Nicky. Unde-i gazda noastră? Şi unde-i Freddy?

Nu trebuie să uite de Freddy, cel care brutalizează soţiile.

Tatăl scoate ceasul de buzunar din vestă în vreme ce o ospătăriţă oferă antreuri.

— Nu l-am văzut pe Fred. Poate – vai, mulţumesc –, poate că o s-o caut pe Diana peste o clipă. Costumul ăsta-i mai strâmt ca o capcană chinezească pentru deget.

A spus asta vârând un deget pe sub guler.

Pare sănătos, hotărăşte Madeleine în timp ce el mestecă o curmală învelită în şuncă; pielea are o nuanţă trandafirie şi părul i se ridică de pe frunte într-un val bogat. (Va avea nevoie să se tundă înainte de sfârşit?) Costumul e de in, de un gri dulce. Poartă şosete, dar nu şi pantofi.

— N-am putut să-mi găsesc butonii ăia blestemaţi. Literalmente însângeraţi. Sunt ca două picături de sânge. I-ai văzut pe undeva?

— Nu, răspunde conştiincios Nicky.

Madeleine se uită prin încăpere.

— E cineva interesant pe-aici?

Deja nouăzeci de musafiri, mai sunt aşteptaţi alţi două

sute.

Şi unul foarte neaşteptat.

Sebastian înclină capul într-o parte.

— În ce fel interesant?

— Cum ar fi... cineva nou.

El mestecă.

— Domnişoara Hunter e nouă. Domnişoara Hunter e interesantă.

Madeleine îi aruncă o privire domnişoarei Hunter, care pare că nu ştie cum să arate interesantă pe la jumătatea unui mini-cheeseburger.

— Aştepţi pe cineva, fiică a mea?

Însă brusc ceasul de buzunar i se rostogoleşte dintre degete, smucindu-se şi răsucindu-se mai jos de şold, ca un om lăsat să cadă prin trapa spânzurătorii. Sebastian se holbează. Madeleine şi Nicky se întorc deodată.

Dincolo de lacul de marmură, în vârful scării, sub portretul de familie, stă o femeie într-un roşu de asfinţit – aşa de vibrant, că întunecă lumina din spatele ei, eclipsează tabloul dintre ei. Femeia îşi apasă mâinile pe şolduri, apoi – cu grijă, ca şi cum n-ar fi obişnuită să se mişte aşa – coboară scara, cu tivul rochiei fluturând, cu părul lăsat liber pe umeri.

Trupuri plutesc prin câmpul vizual al lui Madeleine ca nişte peşti tropicali; prin siaj o urmăreşte pe Diana în jos pe trepte. Şi când pune în sfârşit piciorul pe pardoseală, peste încăpere se lasă tăcerea.

Mama ei vitregă e o femeie foarte frumoasă. O femeie foarte frumoasă care mai e şi îmbrăcată în roşu. Madeleine se întreabă dacă ar trebui să-şi schimbe rochia sau doar să se ascundă.

Acum Diana se apropie, pâlpâind cu faţa neacoperită printre oaspeţi până ce ajunge, în cele din urmă. Pare năucită.

— Eşti un spectacol mirific, dragă soţie, zice Sebastian. Fără pereche. Fără mască.

Diana îşi pipăie obrajii cu amândouă mâinile.

— Am uitat-o sus, se agită.

— De ce să acoperi faţa asta? întreabă soţul ei.

Madeleine se răsuceşte. Cine va vizita casa în seara aceasta, cine va trece pe lângă uşa dormitorului ei? Părinţii foştilor iubiţi? („Biata Madeleine, nu i-a mers prea bine, presupun.”) Iubiţii înşişi? („Spune-i că arată grozav. *Ştiu*, dar spune-i.”) Străini? („Oh, iată fiica. Locuieşte acasă. Posibil lesbiană.”) Vor spune cam aceleaşi lucruri, probabil, peste câteva luni, la înmormântare.

Ne vedem în seara asta. Ea o să-l recunoască? O să-l recunoască cineva? Ce vrea el? Şi – aici Madeleine se opreşte, cu ochii lărgiţi – ce va face *tatăl* ei dacă apare Cole?

— Eşti bine? întreabă Nicky.

Madeleine se simte recunoscătoare, apoi Madeleine se simte furioasă. Şi acum îşi vede mătuşa năpustindu-se spre ele, cu rochie neagră şi bijuterii de argint.

Madeleine ia o înghiţitură mare de şampanie, se şterge la gură cu mâna.

— Mă întreb dacă servesc bere, spune către nimeni anume şi plonjează în mulţime înainte ca mătuşa să poată ajunge la ele.

44

Nicky o vede pe Madeleine evadând.

— Ei, unde a şters-o fata aia? strigă Simone. Oh, şi Nicky e încă aici, adaugă, de parcă Nicky ar fi o pată greu de şters.

— Casa e mai interesantă cu ea înăuntru, mi se pare. Sebastian se întoarce spre soţia lui. Nu ţi se pare şi ţie, mireasa mea?

Diana încuviinţează din cap vag, împingându-şi părul din ochi.

— Mi-au trimis masca greşită, se plânge Simone. Am comandat o *Thalia* – muza comediei, ştiţi voi, masca râzătoare – foarte viu colorată, ca să se potrivească la o rochie neagră. Mă urmăriţi? N-am vrut ca *trupul* să eclipseze *faţa*. Însă mi-au trimis o *Meduza* de alabastru. Femeia aia albă hidoasă care *urlă*, cu o orgie de şerpi zvârcolindu-se pe cap. Dacă o port, par nebună, dar fără ea, doar în negru simplu, arăt ca o văduvă. Una *nevoiaşă*. Pricepeţi?

— Eu pricep, o asigură Nicky, pentru că nimeni altcineva n-o face.

— Am furat câteva *relicve* strălucitoare din una dintre camerele de rezervă. Îşi flutură degetele, cu mâinile zăbovind peste piept, peste urechi. Şi din a lui Madeleine, continuă. Ca un hoţ care se caţără pe burlane. De aceea e furioasă? Şi parfum. Ceva numit French Lover[44]. Ceea ce îmi aminteşte: ce s-o fi întâmplat cu Jean-Luc?

„Cine?”, se întreabă Nicky.

— Cine? întreabă Sebastian.

— Jean-Luc. Arhitectul.

— Ştii tu, din Franţa.

Freddy s-a materializat în spatele mamei ca un călător în timp de ultimă oră: are ochii sticloşi, cu hamace negre agăţate sub ei. O zi lungă, presupune Nicky. Chiar un weekend lung.

---

[44] Iubitul francez.

— Cântă la chitară într-o trupă. Face surf agăţat de un zmeu. Aşa-i, Simone?

— E vegetarian… nu contează. Ce-a păţit Madeleine în seara asta? De ce plângea?

„Plângea?”, se întreabă Nicky.

— Plângea? întreabă Sebastian.

— Am zărit-o pe fereastra băii ei acum nicio jumătate de oră. Rătăcea prin labirintul ăla inutil, bând şi fumând şi smârcâindu-se. Sper că asta nu-i o seară de luni tipică pentru tine, Frederick.

— Nu, labirintul din curtea mea din spate e reproiectat în acest moment.

Ochii lui Sebastian cutreieră încăperea.

— Lăsaţi-o pe Madeleine în seama mea. Se întoarce spre soţie: Iar tu… tu eşti de-a dreptul strălucitoare, draga mea.

Diana priveşte peste hol la orologiul care se înalţă deasupra cvartetului de coarde ca un dirijor sever.

— Oh, bine, răspunde ea scurt când Freddy o întreabă dacă e totul în ordine – dar apoi, înclinându-şi spre spate gâtul frumos, şopteşte la urechea soţului: Sebastian…

Numele lui răsună în spatele lui Nicky, apoi într-o parte, apoi în cealaltă: străini se revarsă pe uşa din faţă ca un potop, curgând spre gazda lor.

Simone îi informează grăbită:

— Soţul ei a fost strivit de un automat dintr-un bordel în Ajunul Crăciunului, aşa că orice aţi face, nu pomeniţi Crăciunul sau automatele, sau bordelurile – mă rog, aş zice că sunt o mulţime de alte lucruri despre care poţi discuta, Frederick –, iar aceea e Pam Dolara; toată lumea o place, ceea ce pare suspect…

Diana pipăie disperată umărul soţului.

— Sebastian…

— Draga mea, nu vrei s-o însoţeşti pe Nicky? Ar putea fi nişte subiecte bune în grămada asta. Uită-te numai la ei! Nebunia mulţimilor.

Şi în vreme ce nou-veniţii se bulucesc în jurul lui Sebastian, lipindu-se de el până ce devine un magnet pufos cu pilitură de fier, el surprinde privirea lui Nicky şi îi face

cu ochiul.

Ea simte că se ridică o cortină. Doamnelor şi domnilor, vă rog să vă aşezaţi pe locurile dumneavoastră. Actul 2 e pe cale să înceapă.

45

Madeleine s-a aşezat lângă cvartetul de coarde, sugrumând în fiecare mână o sticlă de Hoegaarden; gălăgia de aici ar trebui să-i descurajeze pe binevoitori. Din spatele măştii se uită urât la oaspeţii care se scurg în picături pe uşa de intrare aflată departe, se uită urât la ospătarii care se apropie de ea cu aperitive, se uită urât la mama vitregă care poate să oprească timpul doar scurgându-se în jos pe nişte trepte.

Spre Madeleine înaintează în mocasini cu ciucuri un bărbat ca un golden retriever, blond şi lăţos şi evident dornic să placă; acum mulţi ani, de câte ori se culca cu el, trebuia să-şi înfrângă imboldul imperios de a-i spune că e un căţel cuminte.

— E deja ora de bere? întreabă Benjamin Bentley al Doilea. Când ea îi întinde obrazul, mai ales ca să-i ţină gura ocupată, adaugă: Ce mai face babacu'?

— Oh, îl ştii pe babacu' – dificil.

— E genetic, chicoteşte el. Întotdeauna îi spun lui Biss, Maddy Trapp ar trebui să fie livrată cu manual de întrebuinţare.

— De parcă tu l-ai putea citi dacă n-are poze, replică ea.

El chicoteşte iar.

În timp ce Ben o aduce la zi cu viaţa de bărbat însurat, Madeleine îşi reia supravegherea, iscodind prin mulţimea efervescentă ca un marinar pe punte în căutare de balene. Poate că fratele ei nu mai e blond. Poate că s-a împlinit, s-a înălţat; chiar a luat hormonii ăia de creştere. Îşi muşcă buza.

Ben scoate din încleştarea mâinii ei o sticlă şi bea, punându-i pe umăr o mână frăţească.

— Mad, ai nevoie de un bărbat.

— E o primă dată pentru ori…

Apoi vede venind spre ea exact asta: un bărbat – colţuros, palid, nu prea înalt, cu masca lui Zorro, părul ciufulit.

Păr blond ars de soare, ciufulit. Cu Watson cuibărită în braţe.

Madeleine păşeşte în faţă.

Dintr-odată, Freddy, hărţuitorul de mame vitrege, ţâşneşte din grămadă.

— Amicul ăsta al meu a salvat-o pe Watson de la pieire sigură! chelălăie, cu ochii căscaţi.

Străinul zâmbeşte.

— Am zărit-o alergând după o chiftea pe sub picioarele oamenilor, spune cu un accent englezesc rece. Am cules eu şi lucruri mai rele pe la petreceri.

Freddy face prezentările, în vreme ce Madeleine îl studiază pe Jonathan Grant – faleza abruptă a frunţii, arcuirea buzelor. Ochii de un albastru pal.

— Eşti britanic? îl întreabă.

— E blestemul meu, răspunde el sorbind din şampanie.

— Ce te aduce – oh, poţi s-o pui pe podea.

— Zău? Pare primejdios pe aici.

— Atunci o să moară făcând ceea ce-i place. Ce te aduce la San Francisco?

Freddy răspunde în locul lui:

— A venit acum vreo două luni ca să se găsească pe sine.

— Să mănânc, să mă rog, să iubesc, încuviinţează Jonathan.

— Un pic cam tânăr pentru criza de la mijlocul vieţii. Madeleine îi zâmbeşte crispat. Ai măcar treizeci şi cinci de ani?

— Deci, unde-i Nicky? întreabă Freddy bătând din palme. Iubita lui Jonathan, ştii.

— Nici vorbă de asta, mormăie englezul.

— Ai dus-o cu *barca*…

Madeleine se încruntă. Ca s-o duci pe Nicky cu barca ar trebui mai întâi s-o observi.

— …aşa că n-o să te deranjeze să stai la taclale cu atrăgătoarea mea verişoară de aici, în vreme ce eu îi arăt non-iubitei tale ce pierde?

Rânjeşte, Jonathan se îmbujorează, Ben bea cu lăcomie bere şi Madeleine îşi zice că accentul ar putea să fie un

detaliu îndrăzneţ, într-adevăr.

În vreme ce Diana o conduce prin hol, Nicky aude cuvinte şuierând prin aer ca săgeţile, le simte vibrând înfipte în spinarea sa:

Străină.

Poveşti.

Pe moarte.

— Ai văzut pe aici fluturi?

Diana s-a răsucit spre ea, cu pielea de sub acei ochi frumoşi un pic întunecată.

— Păi, mai mulţi, zice Nicky. În biroul lui Sebastian, pe tapetul din…

— Fluturi în cutii. Freddy a găsit o cutie la uşa casei, şi înăuntru era unul roşu…

Nicky vede cum fraza pluteşte departe. Diana nu-i în apele ei.

— Un fluture?

— Cu *Cherchez la femme* scris pe aripi.

Un fior se târăşte în sus pe şira spinării lui Nicky, îi pune mâinile pe umeri.

Diana îşi muşcă buza.

— Sebastian zice că-i o farsă.

Scriitor.

Mansardă.

Dispărut.

Un pahar de şampanie apare în mâna Dianei.

— Afli o mulţime de lucruri despre Sebastian Trapp? întreabă.

— Sigur. E un tip extraordinar.

Diana încuviinţează din cap, ca şi cum Nicky încă n-ar fi oferit răspunsul corect.

— Iar poveştile lui sunt chiar… ei bine, chiar ca romanele lui. Foarte interesante. Pline de surprize.

— El însuşi continuă să surprindă.

Mulţimea se vălureşte, cele două femei odată cu ea, aşa că, brusc, gura Dianei e la urechea lui Nicky.

— Ţi-am spus că nu mi-l pot imagina făcând rău cuiva. Îţi aminteşti? Am spus asta chiar înainte să ne uităm la meciul

ăla de fotbal. Ei bine, m-am uitat şi la multe alte înregistrări, şi era violent. Nu vânătăi şi sânge, dar tot brutal.

Apoi se trage înapoi – a spus prea mult, vede Nicky.

— Hai să găsim pe cineva cu care să vorbeşti, zice Diana, alunecând printr-o despicătură din mulţime.

Văduvă.

Soţie.

Crimă.

Chip de păpuşă!

Asta e de la un bărbat cu o mască kabuki încruntată, care şi-a încleştat mâna pe umărul lui Nicky.

— Te-am văzut la Baron săptămâna trecută, nu-i aşa? Eşti micuţa doamnă care scrie…

— Da.

Ea se uită prin mulţime, prinde o sclipire roşie ca de giuvaier.

— Periculoasă misiune! Acuma, am nişte *informaţii…*

O tavă cu pahare se striveşte de podea; un val de oaspeţi năvăleşte pe uşă. Când Nicky priveşte înapoi, Diana a fost dusă de val.

Madeleine îl interoghează degajat pe Jonathan Grant.

Reşedinţa precedentă?

— Londra.

Reşedinţa actuală?

— Dolores Park.

Profesia?

— Niciuna în prezent.

Profesia precedentă?

— Finanţe.

Relaţii în San Francisco?

— Niciuna.

(„Au! Mă ai pe *mine*, amice”, zice Freddy, care după aceea pleacă.)

Viaţa de familie?

— Copil unic.

Oare se foieşte stingher?

Filmul preferat?

— *Femeia dispărută*.

Zâmbeşte blând.

— Şi de unde o ştii pe Nicky?

— Ne-am *cunoscut*. Acasă la Freddy. Am mers cu barca în weekend. Tu navighezi?

— Obişnuiam. Unde-i casa ta?

— Lyme Regis. Pe coasta Dorsetului. Dar m-am descotorosit de accentul din Ţinutul de Vest.

— Mama era din Dorset, zice Madeleine.

— *Ooh, mii de tunete şi fulgere!*

Jonathan zâmbeşte larg.

— Voi doi începeţi să vă cunoaşteţi?

Ben, un pic obscen.

— Păi, Madeleine începe să mă cunoască pe *mine*, spune Jonathan potrivindu-şi masca.

— Dă-mi numărul tău, trânteşte ea.

— Ia-o mai încet, fată, o îndeamnă Ben.

— Nu, am vrut să zic…

„Aş vrea să aflu mai multe."

— Dau o petrecere pentru Fred luna viitoare.

E ultimul lucru pe care l-ar face ea în acest moment.

— Ce? E născut în mai, la fel ca mine.

— Ţine-ţi gura, Ben. Nu-i o aniver… Îi invit pe prietenii lui. Tu nu eşti invitat.

— Dacă-i inviţi pe prietenii lui Fred… spune Jonathan, tastându-şi numărul.

O nimfă pluteşte în cercul lor, cu pielea auriu-trandafirie într-o rochie verde. Madeleine se simte enormă ca dracu'.

— De două ori într-o săptămână! zice Bissie, oferindu-i lui Jonathan o fluturare a mâinii în sens de „ce plăcut să nu te cunosc", în vreme ce el pleacă. Madeleine, eşti o gazdă splendidă, o asigură ridicând paharul.

Telefonul lui Madeleine se cutremură.

— În cinstea lui Madeleine, zice Bissie.

— În cinstea lui Madeleine, zice Ben.

Madeleine zâmbeşte vag, soarbe din Hoegaarden. Aruncă o privire spre telefon.

Nu arăta aşa de agitată.

Şi nu te uita după mine.

Când sticla se sparge pe podea, muzica amuţeşte, şi o clipă Madeleine nu aude decât spuma fâsâind şi pocnind printre cioburi.

Toată lumea crede că el i-a omorât.

În stupul furios al holului, printre fluturii împrăştiaţi pe pereţii livingului, lângă labirintul cu garduri vii de afară – oriunde pluteşte Nicky, adunând poveşti –, oaspeţii lui Sebastian Trapp pronunţă acelaşi verdict.

Trei domni apretaţi îşi amintesc păţaniile lui la cabana din pădure a clubului Baron – seara în care un fost senator i-a trimis o săgeată în umăr; weekendul în care a îngrijit un pui de căprioară bolnav, cu toate că „cei mai mulţi dintre noi voiam să-l mâncăm” – înainte să adauge: „Sigur, Basher e iute la mânie, aşa cum ştim”.

(Ce vor să spună? „A, absolut nimic.”)

O bibliotecară nonagenară, chelind ca o păpădie: „Chiar dacă s-a descotorosit de băgăreaţa aia de nevastă-sa”, îi spune lui Nicky, „sunt sigură că a avut motivele lui. Nu, nu ştiu care *au fost* motivele, doar sunt sigură că le-a avut.”

Un compozitor de muzică clasică: „Ce mă deranjează la Trapp, întrebi?” Nicky nu întrebase. „Nu sunt omorurile pe care le-a săvârşit. Sunt afurisitele lui de citate! Oh, îşi citează sursele. Dar nu vreau să ştiu ce-a gândit Sherlock Holmes! Vreau să ştiu ce gândeşte Sebastian Trapp!”

— „Un citat pentru orice economiseşte gândirea originală”, observă Nicky.

— Minunat spus!

— Dorothy Sayers a spus-o. Ce ziceaţi despre omoruri?

O psiholoagă pentru animale de companie îşi aminteşte că la petrecerea de revelion din 1999 Sebastian părea cu gândul în altă parte.

— Făcea planuri pentru mai târziu, poate, cugetă ea. Ţi-a spus ceva? Că a omorât pe cineva? Dacă o face, neapărat

să-mi dai de ştire.

Un arhitect portughez zeflemiseşte.

— Bârfe peste tot. Este o vorbă: indignarea morală e invidie cu aureolă. Soarbe şampanie înainte să adauge: Şi starea lui nu-i prea bună, din câte am înţeles.

Nicky se răsuceşte şi îl vede pe Sebastian, regele-soare, heliocentric, cu un univers de linge-blide învârtejindu-se în jurul lui.

— Nu este, răspunde. Cum aţi spus? Indignarea morală…

— …invidie cu aureolă, da. Cu toate că, evident, i-a omorât.

Bucătăria: farfuriile se ciocnesc, robinetele şiroiesc, Madeleine aruncă cioburi de sticlă în coşul de gunoi. Cei de la catering o ignoră.

Se prăbuşeşte pe bancheta de la fereastră. Se uită prin plasa pentru insecte la labirintul luminat de lună, la frunzele argintii, la cadranul solar fără soare.

Acum, că el e aici, sub acest acoperiş, între aceşti pereţi, Madeleine se teme dintr-odată de Cole, ca şi cum ar fi înviat un duh întunecat cu puteri neştiute. Această fantomă a unei fantome ar putea să fie oriunde. Ar putea să fie oricine.

Rosteşte numele lui Jonathan, îl gustă, îl plimbă prin gură ca pe un vin. Cine ştie cum s-a transformat poate Cole? Ultima dată când l-a văzut, pubertatea încă nu-i împestriţase faţa cu coşuri, nu-i pusese puf pe bărbie sau pe picioare. Şi apoi, de ce ar trebui să se bazeze doar pe trecerea timpului pentru camuflaj? Ar putea să-şi vopsească părul, să-şi lase barbă.

— …doamna de colo vorbeşte singură.

Unul dintre ospătari e amuzat. Madeleine mai puţin: acum e o femeie la fereastră, rostind întrebări neauzite, o doamnă de colo care vorbeşte singură.

Seara se roteşte ca o ruletă, cu Nicky căzând într-o conversaţie după alta cu diferite grade de noroc. La un

moment dat, vede că Madeleine a dispărut de la postul ei de lângă cvartet; din când în când, Diana şerpuieşte prin hol, se răcoreşte la bar. Şi în mijlocul încăperii Sebastian e o sticlă de şampanie destupată, efervescentă şi scânteietoare.

Tocmai când ceasul bate ora zece, două degete bat step pe umărul lui Nicky. Se răsuceşte şi dă de Lionel Lightfoot, cu spinarea atât de proeminentă în mulţime, încât alţi musafiri trebuie să-şi arcuiască traseul în jurul lui.

— Bună sea… – da, salutare ţie –, bună seara, domnişoară Hunter. Acum… Lionel îşi răsuceşte trupul masiv într-o parte. Aş vrea să-ţi *prezint* pe cineva. Un tip cu adevărat *interesant*. Un *coleg*, într-un fel. Unde s-a…

— Domnule Lightfoot! Un tânăr, blond şi slab ca o scândură, se apropie cu un braţ ridicat, degetele ţinând în echilibru un pahar cu martini. Domnule Lightfoot!

Când Simone dă buzna pe lângă el, paharul i se varsă pe cap, o micuţă cascadă, măslina de pe scobitoare e aruncată peste buza paharului ca o plută sortită pieirii. Lionel întinde mâna cărnoasă ca s-o salute, însă ea i-o plesneşte, dând-o deoparte.

— *Dragă* Simone, zice Lionel, musafirii tăi nu-s *flori*. Nu-i nevoie să-i *uzi*.

— *Cum îndrăzneşti*…

— *Diana* m-a invitat – pe mine şi *prietenul* meu de aici, care îşi stoarce acum ginul din păr. Un tip cu adevărat *interesant*…

Se ciondănesc în italice, în vreme ce Nicky se scuză, îi zâmbeşte compătimitor tipului cu adevărat interesant – nas ascuţit, ochi pătrunzători – şi îşi croieşte drum mai departe, pe lângă Sebastian („El mi-a spus: «Numeşte un loc, şi o să fac acolo cadrul unei scene de amor senzuale – temniţă, abator, oriunde», aşa că am răspuns: «Hamac de sfoară.»”) şi peste Watson, până ce, în cele din urmă, iese din grămadă, se lipeşte de latura scării şi răsuflă.

— Domnişoara Trapp?

Un tânăr în costum elegant păşeşte drept în faţa lui

Madeleine pe când ea se apropie de bar.

— Timbo Martinez. Voiam să vă mulţumesc că m-aţi inclus în seara asta.

Acest Martinez e palid ca fantoma Casper şi blond ca lumina soarelui, cu faţa doar unghiuri, un obraz un pic ciupit de urme de acnee. Ochi serioşi. Cine ştie de ce, părul şi gulerul îi sunt ude.

— O căutaţi pe mătuşa mea, îi spune. Doamna Trapp. Sau poate pe mama mea vitregă. Tot doamna Trapp.

— Oh, i-am mulţumit mamei dumneavoastră vitrege. Iar mătuşa dumneavoastră a vărsat pe mine un pahar cu băutură. Dar este şi casa dumneavoastră, nu?

Ochii aceia serioşi se mişcă dintr-o parte în alta în vreme ce vorbeşte. Madeleine are impresia că e supravegheată.

Apoi el se uită dincolo de ea. Madeleine se răsuceşte. Şi iat-o, tot-doamna-Trapp, arzând cu flacără vie în mijlocul camerei, ascultând politicoasă bolboroselile mulţimii de vechi prieteni – ai lui Sebastian şi ai lui Hope, nu ai săi – şi nou-veniţi aleşi pe sprânceană de Simone. Şi Madeleine îşi dă seama, cu o tresărire de milă, că Diana este încă o străină aici: o copie care intră în propria-i petrecere sub privirea originalului, o vizitatoare care se ascunde în propria-i casă. Nu-i de mirare că are de gând să plece de acolo.

— Am citit toate cărţile tatălui dumneavoastră. Timbo Martinez o spune fără căldură, doar împărtăşeşte o informaţie. De fapt, îl ajut pe domnul Lightfoot la noua *sa* carte.

— Lionel scrie o nouă carte?

— E un mister.

— De ce e un mister? Vocea lui Madeleine pare arsă de ger. Scrie, sau nu?

— E un *roman poliţist*, zice Timbo Martinez. Nu ştiaţi?

— Şi mama mea vitregă l-a invitat?

Dintr-odată, Watson ţâşneşte de sub bar, jucând hochei cu un cub de gheaţă. Madeleine se întinde pe lângă oaspete, prinde de gât o sticlă de bere şi intră cu paşi mari în îmbulzeală.

Nicky nu-i beată, dar nu-i nici trează. Culori se rotesc pe alături, albastru ca apa şi verde ca absintul, strigăte şi răgete pocnesc ca baloanele la bâlci; de pe arcuşurile orchestrei picură sudoare, cu siguranţă, şi luminile ard extravagant sus, deasupra capetelor, şi în centrul spectacolului o vede pe Diana pâlpâind luminoasă şi unduitoare ca o flacără.

Ridică paharul la buze, când o mână se încleştează peste a sa, încheieturile degetelor o dor un pic în strânsoare. Nicky coboară privirea spre zece degete înnodate.

— Cine-i următorul care moare? bubuie o voce, şi ea ridică ochii ca să vadă cine o ţine de mână, cu dinţii dezgoliţi în râs.

Podeaua se înclină sub ea.

— Asta e ceea ce *trage* cititorul înainte. Asta e ceea ce *îl captivează*. Oh, vrea să ştie cine e criminalul, sigur; aşteaptă cu nerăbdare rezolvarea. Şi, dacă cititorul nostru e din soiul lipsit de imaginaţie, poate reduce cartea la… cum îi zice? Hârtie de turnesol. Regulile gladiatorilor: degetele mari în sus, degetele mari în jos. „Sfârşitul mă surprinde? Dacă da, atunci declar cele câteva sute de pagini de dinainte un succes. Dacă nu, am irosit timp şi bani."

Când strânge mâna lui Nicky, verigheta i se freacă de degetele ei.

— Dar e un roman, nu un drăcuşor care sare din cutie! Oare oamenii ăştia se împerechează doar pentru orgasm?

Acum muzica trece în altă cheie…

…şi acum podeaua se înclină din nou…

…şi acum gloata alunecă prin încăpere.

Trupuri se înghesuie aproape, carne şi ţesături, zdroncănind mădularele lui Nicky. Încearcă să-şi descâlcească degetele din degetele lui, dar apoi…

— Cine-i următorul care moare? bubuie Sebastian. Aşa cum moartea urmăreşte pe furiş distribuţia – ne urmăreşte şi pe noi, chiar şi când suntem culcaţi în pat, în pijama, citind! Acoperişul poate să se prăbuşească. Monoxidul de

carbon poate să se instaleze ca la el acasă la etaj. Nu ştii niciodată când inima o să te lase baltă. Sau poate că duşmanul tău o să lovească în noaptea asta, o să-ţi vâre un glonţ în tâmplă, un tăiş în piept!

Nicky încearcă să rămână calmă, ridică paharul cu şampanie – însă gloata se buluceşte, o împinge în el, vocea lui îi răsună în ureche. Printr-o despicătură în mulţime, îl zăreşte pe Jonathan lângă scară.

— Cine-i următorul care moare? *Oricine*. Ar putea să fie *oricine*. Şi totuşi, dacă întorci acea ultimă pagină, jocul nu mai este în desfăşurare; s-a terminat. Pentru *ei* – nu pentru tine. Tu nu mai împărtăşeşti o dilemă, nu te mai temi de un duşman comun. Misterul *tău* rămâne. Moartea *ta* aşteaptă.

Transpiraţia i se prelinge sub rochie ca râurile de sub pământ. Din nou îl zăreşte pe Jonathan; el mimează aplauze.

— Şi aşa, după ce afli *cine e criminalul*, eşti deja din nou singur. Nu-i nimeni care să înfrunte moartea împreună cu tine, sau s-o păcălească. Ţi-ai luat rămas-bun.

Nicky ridică privirea spre el, luminile sunt ca stelele în ochii ei. Îi închide strâns.

— Pentru că, aşa cum ne aminteşte Chandler: „Orice rămas-bun înseamnă să mori puţin”[45].

— În cinstea lui să mori puţin! strigă cineva, şi când Nicky cutează să se uite, vede o haită de spectatori cu paharele ridicate, uitându-se febril la gazda lor.

Repetă toastul ca un cor care n-a exersat destul, cu tempouri diferite, înainte să încerce iar, cuvintele răsucindu-se într-o buclă în jurul lui Nicky, un spaţiu în care nu există păreri contrare:

În cinstea lui să mori puţin!

În cinstea lui să mori puţin!

În cinstea lui să mori…!

…să mori puţin!

Să mori!

[45] Raymond Chandler, *Rămas bun pentru vecie,* traducere de Anda Teodorescu, Editura Z, Bucureşti, 1993, p. 365.

Madeleine vâsleşte afară din hol, călăreşte creasta valului de petrecăreţi prin living şi e aruncată la mal în curte. Diana stă lângă labirintul din garduri vii, cu un pahar de şampanie legănându-i-se în mână. Ceaţa serii îi îndulceşte muchiile.

— Lionel Lightfoot e aici, anunţă Madeleine către spatele gol al mamei vitrege.

— L-am invitat. Ce-a fost a fost şi aşa mai departe. Însoţitorul lui pare plăcut. Te simţi în siguranţă, Madeleine? În casa asta?

Diana se întoarce. Nu sună ca ea însăşi, sună înceată, prudentă. Nici nu arată ca ea însăşi – sunt veşmintele, desigur, dar mai sunt şi întunericul din ochii ei, cuta dintre sprâncene. Nici măcar nu *miroase* ca ea însăşi – nicio adiere din acel parfum fără nume.

— Fireşte că mă simt în siguranţă. N-ar trebui?

Diana îşi plimbă vârful unui deget pe buza paharului.

— Voi două! Vocea lui Simone se ciocneşte de spatele lui Madeleine. Piramidă de şampanie!

Diana dă din cap, zâmbeşte, se opreşte lângă umărul lui Madeleine.

— Cândva, mai încolo, vreau să vorbim despre tatăl tău.

Se îndepărtează plutind. Când Madeleine se răsuceşte spre uşile de sticlă, mătuşa a plecat şi Diana a plecat şi oaspeţii au plecat, şi n-a mai rămas decât ceaţa care se târăşte pe dalele de piatră.

★

În sfârşit, Nicky se eliberează de Sebastian şi trece greoi prin mulţime până ce Jonathan o interceptează lângă scară, fluturându-şi degetele ca un magician.

— *Abraca*rahat, zice în vreme ce o aşchie argintie cade pe podea. Se apleacă, se ridică, cu cheia pe palmă. Ta-daa! exclamă vârându-i-o în mână. Aproape că m-am temut că ajung aici în seara asta şi te găsesc prăbuşită în faţa uşii, încuiată afară şi pe jumătate moartă de foame.

— Mulţumesc, răspunde ea. O duc sus înainte s-o pierd iar.

După cinci-şase trepte, se răsuceşte şi îl vede la doi paşi

în urma ei.

— Te superi dacă vin şi eu? Nu se uită nimeni, adaugă şi se bate uşurel peste cap. Am ochi la ceafă.

— Pare grav. Ar trebui să mergi la un specialist.

— O să-ţi dovedesc. Închizând strâns pleoapele, murmură: Văd… oameni albi.

— Remarcabil.

El mai urcă o treaptă, şi Nicky porneşte mai departe. Se întreabă dacă mâna lui pluteşte deasupra şalelor ei.

Pe palier aerul e mai răcoros, culorile, mai dulci. Patru feţe înrămate privesc îngrămădeala, un mănunchi de persoane care stau pe margine la propriul lor bal. Nicky întoarce capul, îl vede pe Jonathan uitându-se dincolo de ea, frecându-şi falca. Arată ca un turist într-o galerie de artă, cercetând un tablou celebru pe care nu l-a văzut decât pe o pagină.

— Deci, îi avem pe şeful tău şi… cum o chema, Madeleine?

— O chema. O cheamă.

— Şi e mama, soţia.

Nicky nu spune nimic; palierul e tot mai tăcut cu fiecare membru al familiei Trapp pe care îl numeşte Jonathan, şi petrecerea e mai estompată.

— Iar ăsta… Degetele cad de pe bărbie, se reaşază în forma unui pistol cu ţeava aţintită spre Cole. Ăsta e băiatul care a dispărut.

Ea încuviinţează din cap.

Jonathan îşi înalţă sprâncenele şi zâmbeşte.

— Drăguţ puşti, zice.

46

— Aş fi ucis pentru un astfel de dormitor când eram mic.

Lui Jonathan i se scurg ochii de la lucarne la tavan, prin micul muzeu, în timp ce Nicky pune cheia pe birou.

— Erai mare fan al taxidermiei, da?

El îşi dă jos masca, îşi saltă pantalonii, se lasă pe vine în faţa şirului de buldogi împăiaţi.

— Nu te deranjează să dormi cu trupa asta?

— Nu muşcă.

— Presupun că nu. Watson al Patrulea, zice, pipăind delicat cu degetul mare zgarda unui cadavru dolofan negru ca smoala. Din o mie nouă sute nouăzeci şi trei până în două mii doi.

Nicky se apropie, zăboveşte acolo. Când el nu se ridică, ea trage de rochie şi se aşază cu grijă pe podea.

— Ar fi ultimul câine al familiei întregi, nu? întreabă Jonathan. Mă întreb ce a înţeles el. Ba chiar la ce *a fost martor*. Mângâie ţeasta bulbucată, mormăie: Mă întreb dacă *Simone* i-a venit de hac.

— Ce vrei să zici?

Se întoarce spre ea încet, cu pantofii scrâşnind pe scândurile podelei; apoi faţa i se destinde şi zâmbeşte larg.

— Doar glumesc, spune săltând uşor pe vârfuri. Watson – cea din prezent, Watson care e la putere – a făcut să cadă o ospătăriţă la parter urmărind un ou umplut. Cât ai clipi din ochi, Simone e la faţa locului. „O să ucid animalul ăla”, zice, scoţând foc pe nări. „O să-l omor zâmbind.”

Redă cuvintele lui Simone cu o voce uimitor de asemănătoare, alunecând într-un registru acut fără efort, cu vocalele rostogolindu-i-se viguros de pe limbă.

— Şi-l întreb pe Fred dacă mama lui ar putea cu adevărat să fie în stare de omucidere. Şi el răspunde: „Omule, mama mea e în stare de genocid”.

Acum, vorbirea din California, lentă şi lejeră şi aşa de asemănătoare cu a prietenului lui, că Nicky aproape se întreabă dacă nu cumva Freddy a rostit ca un ventriloc

vorbele, ascuns într-un ungher din mansardă.

Jonathan rânjeşte.

— Am talent la imitarea vocilor. Mi-a fost de mare folos în piesele din şcoală.

Se trage mai aproape.

Sângele îşi iuţeşte curgerea în dantelăria venelor ei. *Se întâplă ceva entuziamant!!*

— Poţi să intri în pielea mea? îl întreabă.

Buzele li se întâlnesc. Sărutul lui e deplin, dar blând.

— Pot să intru în pielea oricui, şopteşte el şi o sărută din nou.

Lui Nicky îi place că face asta. El îi cuprinde umărul în căuşul palmei. Ea îi apasă mâna pe piept, îi găseşte bătaia inimii.

Stau acolo, în genunchi, în tăcere, în faţa rămăşiţelor duse de valuri din câteva secole şi nenumărate călătorii.

Feţele li se despart, dar zăbovesc apropiate, ca într-un câmp magnetic.

— Ar trebui să mergem la parter, murmură ea cu ochii închişi, cu buzele atingându-le pe ale lui.

Apoi îl simte zâmbind. El se ridică, o trage după el.

— Uită-te la noi, scandalizăm toţi câinii ăştia şi un copil foarte urât.

— E colegul meu de cameră, te rog!

Nicky se simte ciudat de protectoare faţă de *Un copil*.

— Mă întreb dacă ne-au simţit lipsa, zice Jonathan, îndreptându-şi nodul cravatei. Mă tem că cineva o să observe cum m-ai sedus.

— Ar trebui să fii tare norocos.

El zâmbeşte din nou şi o urmează spre uşă.

47

— Bărbaţii trebuie să coboare treptele în faţa femeilor, ştii, zice Jonathan în bezna de pe scară. Pentru că, dacă o femeie se împiedică pe trepte, o să se ciocnească de un tip solid, însă dacă *el* cade peste *ea*, ea o să piară cu siguranţă.

— Eşti pe cale să cazi peste mine?

— Vreau să zic: nu *dinadins*.

Aproape de palier se vede puţină lumină. Când ies la etajul întâi, el pocneşte din degete.

— Mi-ai spus de o bibliotecă. Pe apă, îţi aminteşti?

— Mmm, răspunde ea, neamintindu-şi.

— Pot s-o văd?

Zgomotul urcă pe scară bălăbănindu-se, se împleticeşte spre ei: râsete, ţipete, strune care se avântă.

— În afară de cazul în care eşti nerăbdătoare să te alături petrecerii, adaugă Jonathan.

Nicky îi prinde mâna, i-o strânge şi se strecoară pe coridorul din spate, alunecând pe lângă ferestrele înalte („Acela e un *heleşteu?”,* întreabă el.”Acela e un *labirint?”)* până ce, la uşa bibliotecii, se uită în spate şi o deschide uşurel.

Lumina lunii, ca un voal, cade leşinată pe fereastră; în seara asta, podul e îmbrăcat în ceaţă. În şemineu, limbi lungi ling gâtul hornului, poleind biroul şi maşina de scris şi persoana de pe scaun.

Nicky se opreşte.

— Cine naiba-i ăla? şopteşte Jonathan.

Oricine o fi, e încovoiat peste sugativă, cu mâinile făcând ceva sub tăblia biroului.

Se apropie neobservaţi, ţinându-se aproape de rafturi. Vârfurile degetelor lui Nicky trec de pe un cotor pe altul. Literele aurite pâlpâie în întuneric.

Persoana ridică la ochi un obiect; un cub de sticlă, o cutiuţă ca o flacără în lumina focului.

Nicky înaintează.

Persoana priveşte fix cubul.

Nicky se trage mai aproape.

Persoana înalţă capul.

Nicky icneşte:

— Dumnezeule mare!

Piele lividă, nas bulbucat şi falcă bulbucată, orbitele înfundate adânc în carne, două coarne ca nişte cârlige arcuindu-se de pe frunte. Dar cel mai înfiorător e rânjetul macabru, cu buzele groase şi roşii. „Un zâmbet care te mănâncă de viu”, s-a cutremurat odată Simon St. John. „Aş da oricât să aflu cine e îndărătul lui.”

E Jack-săltăreţul, duşmanul de moarte al lui St. John. E ultima imagine pe care a văzut-o Laureline St. John; e faţa care rânjeşte la Nicky în coşmaruri, şi acum se uită drept la ea.

Ar da oricât să afle cine e dedesubt.

— Stai, şuieră Jonathan.

Dar ea înaintează, încet, cu călcâiele înfundându-se în covor, cu gura uscată, cu ochii la Jack. Lumina focului se vălureşte pe tăblia de sticlă a biroului. Tastele Remingtonului strălucesc ca bănuţii. Capul lui Jack se răsuceşte urmărind-o, degetele frământă cubul de sticlă.

Abia acum observă Nicky Webley-ul din cealaltă mână a lui, aţintit spre ea.

Încremeneşte.

Jack se uită la ea fără să clipească, cu ochii lichizi îngropaţi adânc în cauciuc.

Simte furnicături pe piele sub mâneci.

— N-o să funcţioneze, îi spune.

El ridică piedica pistolului.

Jonathan păşeşte în faţă.

— Haide, frate, n-o să meargă…

Brusc – brutal –, Jack ţâşneşte de pe scaun, împingându-l cu umărul pe Jonathan, împiedicându-se de covor. Jonathan se loveşte de rafturi, însă Nicky întinde o mână, greblează cu degetele braţul lui Jack, în vreme ce se prăvălesc împreună pe podea. O pocnitură ca un foc de artificii a cusăturii la umăr, şi mâneca se desprinde

împreună cu pistolul.

Jack aterizează pe o parte, geme când Nicky se prăbuşeşte peste el. Îl prinde de încheieturile mâinilor şi-l rostogoleşte pe spate, călare pe abdomenul lui. Umbra ei se varsă peste trupul şi faţa pocitaniei, însă braţul stâng gol, îndoit peste cap, e alb în lumina focului, şi literele mici de deasupra cotului sunt clare ca un text scris la maşină. AR FI TREBUIT S-O ÎMPACHETEZ ŞI S-O LEG CU FUNDĂ ACUM MULTĂ VREME. Ea îi apasă braţul cu genunchiul şi prinde masca lipicioasă, o smuceşte.

Umbre adunate pe obraji, închegate în barba nerasă de câteva zile – faţa aproape că nu e a lui. Nicky aruncă peste umăr o privire spre Jonathan.

Când se întoarce spre Freddy, el o pocneşte.

Sau, mai degrabă, o plesneşte pe un obraz cu o mână, şi ea aude cubul de sticlă din palma lui izbindu-se de pomete. Îl şi simte. Braţul lui se zvârcoleşte ca un şarpe; probabil n-avea de gând s-o lovească, se convinge pe sine Nicky în vreme ce-l izbeşte cu pumnul stâng în ochi. Cu degetul mare ridicat, încheietura rigidă, aşa cum a fost învăţată. Scrâşnetul e aşa de puternic, că aproape îşi cere scuze.

Cubul se rostogoleşte pe covor – şi apoi două mâini o prind de sub braţe şi o ridică de acolo. Mâinile lui Jonathan, şi vintrele lui Jonathan le buşeşte ea când îşi smuceşte capul pe spate, protestând. Masca ei zboară cât colo.

Freddy s-a ridicat rapid în picioare. O clipă se uită drept în ochii lui Nicky; în lumina focului, despuiat de o mânecă, cu gulerul stropit de sânge, pare pe jumătate mort. Şi apoi, cu ochii holbaţi, se răsuceşte şi fuge, cu umărul gol ricoşând din al lui Madeleine în uşă.

Nicky se repede pe coridor, însă el a dispărut. Goneşte pe palier, azvârlindu-şi un pantof, apoi pe celălalt, cu pălăvrăgeala şi zăngăneala tot mai tari în urechi, până ce, tocmai când ajunge în vârful scării, aude viorile făcând o înfloritură, ca şi cum i-ar fi anunţat apariţia.

Acolo, la poalele scării, Freddy derapează şi face un salt lateral şi – „Oh”, face Nicky şocată – se ciocneşte de

piramida de şampanie.

Explodează ca un baraj.

Strunele ţipă. Un cor de icnete din mulţime, acum încremenită ca o friză, apoi tăcere ca pe stadion. În afară de pantofii lui Freddy, care râcâie marmura în drum spre bucătărie.

Dispare. Un idiot aplaudă. Alţi câţiva i se alătură, şi pălăvrăgeala freamătă înainte să dea în clocot. Ce-a fost asta? *Cine* a fost ăsta?

În vreme ce personalul de la catering mână petrecerea departe de dărâmătură, Nicky simte pe ea o privire ca un reflector. Ochii ei cutreieră holul. Scena de dedesubt se întunecă brusc.

În afară de punctul în care, în mijlocul încăperii, Sebastian Trapp stă drept ca un far, privind-o.

48

Când Nicky şi Madeleine se întorc, Jonathan e încovoiat lângă birou, cu mâinile proptite pe genunchi.

— Ştii că m-ai pocnit cu capul în ouţe? icneşte el.

— M-ai prins pe la spate. Şi n-aveam nevoie să fiu salvată.

— Îl salvam pe *Freddy*. I-ai ars una drept în afurisita de mutră.

— Asta e *arma* aceea?

Madeleine prinde Webley-ul de ţeava subţire.

— L-am găsit pe Freddy acolo, zice Jonathan. Umblând la lucrurile tatălui tău.

Madeleine se duce la birou, pune pistolul pe un colţ. Nicky adună cubul de sticlă, mâneca ruptă şi – cu un mic fior – masca de cauciuc a lui Jack.

— Oare ce caut? întreabă Madeleine. Şi vezi că sângerezi.

Nicky îşi atinge obrazul; vârfurile degetelor sunt umede.

Jonathan flutură o batistă.

— Ia asta. Fir-ar să fie, boaşele mele!

Diana ajunge la uşă ca o vâlvătaie şi se duce iute spre Madeleine.

— A fost Freddy…

Se încruntă la sertarul deschis.

Acum Simone se repede înăuntru, cârâind, în vreme ce Sebastian o depăşeşte cu paşi aşa de lungi şi repezi, că Nicky aproape simte cum suflă aer în foc, stăpânul s-a întors, flăcările saltă nerăbdătoare ca nişte câini.

— Freddy era instalat aici, domnule.

Jonathan nu explică în ce fel au descoperit ei asta.

— Şi când tânăra doamnă l-a placat, el a pocnit-o cu drăcia aia.

Nicky îşi stăpâneşte imboldul puternic de a-i arăta lui Sebastian rana; în schimb, pune cubul de sticlă pe sugativă.

— Aşa că ea i-a stâlcit mutra.

Probabil că e lumina focului, dar când Sebastian se întoarce spre ea, desluşeşte umbra unui zâmbet pe buzele lui.

— Face box. E a lui Freddy, presupun, adaugă, dând din cap spre mâneca din mâna ei. Şi e haina lui pe spătarul scaunului. A lăsat un costum întreg aici, zăpăcitul. Şi…

Vorba i se pierde. Nicky i-a arătat masca de Jack, cu buzele crude rânjind batjocoritor spre el, cu orbitele goale.

Simone chiţăie. Sebastian mârâie.

Cei cinci se împrăştie ca un stol de păsări când stăpânul casei se duce în spatele biroului; se regrupează în jurul lui, cu căldura în spate, în vreme ce el se uită la căptuşeala neagră a sertarului gol.

— A luat tot, suspină Simone.

Sebastian oftează.

— Nu era nimic de luat. În afară de cubul acela. Faceţi loc să mă mişc, vă rog. Începe să deschidă sertare: plicuri, hârtii albe… Cele mai multe sunt descuiate, aşa că fie junele Frederick nu s-a ostenit, fie n-a putut să găsească nimic foarte interesant. Uite, panglică pentru maşina de scris. Nu-i face trebuinţă panglica pentru maşina de scris?

Acum Sebastian se întinde peste birou, îşi plimbă mâna peste obiectele aducătoare de moarte: sticluţă de otravă, sfeşnic… pumnal.

— Ţin un sertar închis, adaugă el, strecurând vârful tăişului în sertarul cel mai de jos. Încuietorile sunt făcute special să se potrivească cu acest pumnal – iată. Bine! Neatins. Documentele pentru sfârşitul vieţii. Le face semn cu ochiul soţiei şi fiicei. Va trebui pur şi simplu să aveţi răbdare.

Nicky se trage un pic mai aproape, zăreşte un bloc de hârtie pentru maşina de scris. Observă cele două cuvinte dactilografiate cu negru pe prima pagină.

Sebastian închide sertarul, împunge încuietoarea, o răsuceşte.

— Ce căuta junele Fred?

Lasă jos pumnalul şi ia în mână cubul de sticlă, îl frământă în vreme ce-şi plimbă privirea peste tăblia

biroului.

— Lipseşte ceva? întreabă Jonathan.

Sebastian clipeşte.

— Cine mama naibii eşti tu?

— Sunt un prieten de-al lui Fred.

— Nu m-aş lăuda cu asta. Dar da, totul e în ordine. Bucata asta de sticlă e o moştenire, explică el. I-a aparţinut tatălui meu. N-are decât valoare sentimentală. Un citat din Tacit gravat aici, după cum vedeţi. N-am ştiut niciodată cum a ajuns la un militar care nu părea să vorbească prea multă engleză, ce să mai vorbim de latină, dar mi-a plăcut cum arată, mi-a plăcut greutatea lui. Domnişoara Hunter ştie acum totul despre greutatea lui, desigur.

Obrazul lui Nicky zvâcneşte.

Umbre fâlfâie peste faţa lui Sebastian în timp ce cântăreşte cubul în mână.

— *Proprium humani ingenii est odisse quem laeseris*. Către Jonathan: De vreme ce întrebi, străinule în casa mea, cel mai scump lucru de aici este maşina de scris, pe care nu poţi s-o scoţi pe furiş ascunsă în…

Trupul îi înţepeneşte.

Nicky îşi îngustează ochii. Cu spatele la foc, faţa lui nu-i decât o mască întunecată.

— Ce-i? întreabă Simone.

— O, nu.

Madeleine.

— O, nu.

Nicky se încruntă, cu nervii pârâind, îi aruncă o privire lui Jonathan. El se uită fix la maşina de scris.

Cuibărit în căuşul argintiu al braţelor cu litere ale Remingtonului este un obiect cu margini clare, îndrăzneţ, stacojiu…

— Un fluture de hârtie? întreabă Jonathan. Cumva sinistru, nu?

Nicky mijeşte ochii.

— Scrie ceva pe aripi.

Când Sebastian se uită la ea, lumina focului scoate la

iveală un ochi lărgit şi colţul strâns al buzelor lui.

El ridică fluturele şi se întoarce spre şemineu; hârtia se înroşeşte şi mai tare.

„E ca şi cum ai privi o clădire prăbuşindu-se”, îşi zice Nicky în timp ce Sebastian se cutremură din jos în sus: întâi se îndoaie genunchii, apoi şoldurile cedează şi umerii se pleoştesc şi, în cele de urmă, el se prăbuşeşte pe scaun, cu capul aplecat, cu fluturele într-o mână şi cubul de sticlă în cealaltă.

Diana îngenunchează lângă el. Cu grijă, ca şi cum ar extrage un glonţ, scoate insecta din încleştarea lui şi se îndreaptă de spate ca să dea citire cuvintelor pe care Nicky le vede dactilografiate, negre şi clare, pe aripile de hârtie:

SPUNE-LE CE I-AI FĂCUT EI

— Presupun că asta chiar sună sinistru, mormăie Jonathan.

Nimeni altcineva nu vorbeşte.

Brusc, Madeleine îşi trage tatăl în picioare.

— Îl duc la culcare, anunţă ea pe un ton care preîntâmpină orice obiecţie, şi începe să-l conducă pe Sebastian prin biblioteca întunecată.

— Simone. Vocea Dianei este aspră. Vrei, te rog, să mă ajuţi să dau pe toată lumea afară din casă?

— Sigur. Dar nu înţeleg… Fără Sebastian de faţă, pare să nu ştie cui ar trebui să i se adreseze. Nu înţeleg de ce ar face Frederick o… farsă aşa de ciudată? Oregano, şi „Spune-le ce ai făcut?”

Ia haina, mâneca şi – cu o strâmbătură – masca, apoi dispare mormăind la fel ca focul din şemineu.

Diana se uită lung la fluturele din mâna ei. Într-un târziu, Jonathan îşi drege glasul.

— Putem face ceva?

Ea îi aruncă o privire năucă. Îşi lasă privirea să plutească spre Nicky. Propteşte origami-ul pe tastele Remingtonului – cu grijă, să nu le deranjeze –, închide

sertarul gol şi pleacă.

Însă din celălalt capăt al încăperii strigă, întunecată printre umbre, cu culoarea scursă din veşminte:

— Era acolo fluturele când l-aţi găsit pe Freddy?

— Sigur că da, răspunde Jonathan.

Diana rămâne în loc. Apoi, preţ o clipă, fulgeră ca un răsărit de soare pe când păşeşte în lumina de pe coridor.

— Sigur că era aici, aşa-i? Jonathan întinde mâna spre insectă, ciupeşte o aripă de hârtie. Adică Fred l-a *făcut*, nu? Doar dacă nu l-a pus brusc cineva pe foarte valoroasa maşină de scris când eram buluciţi toţi în jur.

Mintea lui Nicky lucrează.

— Pistolul acela e funcţional? E prea vechi, aşa-i? Prea neîncărcat? Jonathan face semn cu capul spre Webley. Asta-i America. Probabil o armă gata de tragere în fiecare încăpere. Dă ocol biroului; mâna îi pluteşte peste pistol. Cine-i dramaturgul ăla rus? Avea o teorie despre arme?

— Cehov. Dacă arăţi un pistol în actul întâi, trebuie să tragi cu el până la final.

— Aşa-i. Jonathan lasă Webley-ul. Ce gândeşti că *făcea* Fred aici?

Nicky nu poate începe să gândească. Scutură din cap.

— Ei bine, ultima strigare la parter, spune englezul. Ţi-ar prinde bine o băutură?

Nicky îl prinde de mână.

Traversează covorul, ies din încăpere, merg pe coridor şi de pe palier se uită cum invitaţii se scurg ca printr-o pâlnie din hol, cu dărâmăturile piramidei de şampanie încă scânteind dedesubt.

În tot acest timp, Nicky se gândeşte la cuvintele dactilografiate pe hârtia din sertarul lui Sebastian.

Pentru Cole

49

În liniştea din bucătărie, doamna Trapp cea vârstnică îşi anunţă obosită intenţia de a petrece noaptea acolo, „în cazul în care Sebastian are nevoie de ceva” – aici Nicky îi aruncă o privire doamnei Trapp mai tinere, lăsată într-o rână pe bancheta de la fereastră –, şi iese.

Mai e o jumătate de oră până la miezul nopţii, îi spune lui Nicky telefonul.

— Să mătur din nou holul? întreabă ea. Nu vreau ca Watson să şchiopăteze.

Ochii gazdei sale sunt închişi.

Se deschid când Simone dă buzna înapoi.

— Madeleine nu răspunde, le informează oftând, cu mâinile în şolduri, ca şi cum ar fi pe cale să întrebe: „Ce naiba o să facem cu fata aia?” Oh, e înăuntru, nici vorbă. Dar când bat la uşă, ai zice că nu-i nimeni acasă. Ce *o să* facem cu ea?

Nicky, umplând ceainicul, priveşte pe fereastra dinspre curte, o vede pe Simone în geam desfăcându-şi colierul, o vede scoţându-şi din urechi cerceii cu şurub.

— Vrei să-i înapoiezi astea Tinerei Domnişoare când iese? Războiul a durat destul seara asta. Mulţumesc. Simone pune metalul în palma Dianei. O să fiu la etaj. În camera cu toate măştile alea ale morţii, presupun. Se întoarce din uşă: Când se trezeşte Sebastian, te rog să-mi dai de ştire.

Ceainicul cântă. Nicky pune în apă un plic cu ceai şi aşază ceaşca pe podea lângă Diana, care a adormit; apoi saltă pe blat şi, legănându-şi picioarele, ia câteva înghiţituri de lapte. Zăreşte o mică ruptură a mânecii, la cot. Petrecerea asta a fost un sport de contact.

— *Proprium humani ingenii est odisse quem laeseris*.

Nicky înghite, tuşeşte.

Lăsată pe spate la fereastră, cu ochii obloniţi şi părul lăsat liber în timp ce vorbeşte o limbă moartă, Diana pare aproape un oracol. Cuvintele îi sunt alunecoase de la

băutură.

— N-am mai văzut niciodată blocul ăla de sticlă în biroul lui Sebastian. Dar pot să traduc. „E în firea omului să-l urască pe cel căruia i-a făcut rău.” Deschide iar ochii, găseşte cana cu ceai. Îi urâm pe cei pe care-i rănim.

— Un pic cam sumbru, zice Nicky.

— Un pic. Doar lapte pentru tine? Presupun că nu există un roman despre lapte…

Mandibula lui Nicky se mişcă în stânga şi-n dreapta.

— Oh, *Premeditare*[46]. Hitchcock l-a adaptat cu titlul *Suspiciune*. E acolo o scenă celebră în care Cary Grant urcă pe scară la soţia sa cu un pahar cu lapte otrăvit. Au pus în pahar un bec aprins, pentru efect.

— Deci, el încearcă… să-i facă de petrecanie? Soţiei sale?

— Studioul nu-l voia pe Cary Grant în rolul unui ucigaş. În film totul e doar o neînţelegere. Dar în carte el o omoară. Mă rog, tehnic vorbind, ea se sinucide – îl lasă s-o otrăvească.

— Ai încerca vreodată să te sinucizi?

Întrebarea se clatină peste insula din bucătărie ca o bulă diformă, stângace, însă limpede. Nicky reflectează, îşi netezeşte mânecile.

— Nu cred că-mi pot imagina să vreau să mor, spune rar. Dar îmi pot imagina să nu vreau să trăiesc.

Timpul a încetinit, aproape s-a oprit. Nicky se simte… nu chiar tulburată, dar în alertă. Se întreabă dacă ar trebui să se aşeze lângă gazda sa, se întreabă…

— După ce mi-am pierdut soţul şi fiica, m-am luptat. Diana îşi drege glasul înainte să continue: A fost de nedescris. Iar Sebastian s-a luptat şi el aşa. Mi-a spus odată că… e dureros să trăieşti.

Pe Nicky o doare inima.

— Fluturele acela, zice Diana peste câteva clipe. Eşti sigură că era acolo când ai ajuns?

— Nu, răspunde Nicky după o pauză. Pare probabil, dar

[46] *Before the Fact,* roman poliţist publicat în 1932 de Francis Iles, pseudonimul lui Anthony Berkeley.

nu, nu sunt sigură. De ce?

— Pentru că oricine ar fi putut… Mulţi dintre oaspeţii noştri ştiau de origami. Şi Freddy, desigur. Însă…

Dianei i se împleticeşte limba în gură într-un mod foarte drăgălaş. Nicky o îmboldeşte.

— Însă fluturele de la uşă?

Diana pune jos ceaşca şi îşi mută încet picioarele pe podea.

— Iarăşi Freddy. Îşi acoperă faţa cu mâinile. El l-a adus înăuntru.

Nicky se apleacă spre ea.

— Ce ştii despre dispariţie?

Diana lasă mâinile să-i cadă, are ochii uzi.

— Ce ştii despre dispariţie? repetă Nicky.

— Ştiu că n-ar fi trebuit să-ţi cerem să scrii această poveste, murmură Diana apăsându-şi palmele uscate pe nasul umed. Nu-i vina ta. Sebastian a vrut-o. Dar acum e prea… poate că întotdeauna a fost prea… ciudat.

Ar trebui să se ofere să plece? se întreabă Nicky. Nu: febra de detectiv arde.

— Du-te la culcare, îi spune Diana. O să-mi termin ceaiul. Şi apoi am de gând să mă sedez până săptămâna viitoare.

Nicky coboară fără tragere de inimă de pe insulă.

Cineva – Simone, probabil – a stins luminile din hol; acesta se întinde în faţa ei monocrom, pustiu şi vast, cu umbre tupilate prin unghere. Aproape aude ecourile ţipetelor şi urletelor, ciocnirea paharelor…

…vocea lui Sebastian răsunând peste hărmălaie…

O dungă aurie sub uşa lui Madeleine. Nicky începe să urce treptele.

Pe palier, în faţa familiei Trapp imortalizate în ulei, se opreşte. Au ochii aţintiţi asupra ei, şi ea le întoarce privirea: costumul lui Sebastian, rochia lui Madeleine, plutind ca nişte stafii. Hope e invizibilă. Din Cole, doar un ciuf de păr blond-argintiu – şi în mâinile lui nevăzute, un fluture alb.

Pentru Cole.

Nicky îşi imaginează literele sărind să împungă hârtia, fiecare lucind de tuş, în timp ce Sebastian apasă pe acele patru taste: Co…

Simte mişcare jos, se răsuceşte. Întunericul n-a învins rochia Dianei; Nicky o vede traversând podeaua, cu pantofii cu toc înalt legănându-se într-o mână.

Când orologiul începe să anunţe miezul nopţii, Nicky tresare, însă Diana doar se opreşte, îşi coboară ochii spre degete. Pare să le studieze.

După a şasea bătaie Nicky porneşte mai departe. Până să se întoarcă în mansardă, o nouă zi s-a născut în întuneric.

Şi pentru prima dată de când a ajuns la San Francisco, îşi încuie uşa.

50

Freddy, tu eşti?

Madeleine e cocoţată pe marginea patului său, goală. Patru ore în acea rochie, şi nu vrea să se mai îmbrace vreodată.

Aşteaptă ca Magdala să răspundă.

Când el n-o face:

Freddy?

Freddy era la maşina de scris. Fluturele era *pe* maşina de scris. Freddy îl cunoştea pe Cole – poate chiar mai bine decât credea Madeleine.

Dar nimic din toate astea nu miroase nici măcar vag a spray pentru corp: nu cascadoriile de la uşă şi din bibliotecă, nu acel origami sinistru... nici, dacă-i pe aşa, mesajele-ghicitoare.

...Şi totuşi el a scotocit prin birou. S-a încăierat cu Nicky (şi a mai şi luat-o pe coajă, ceea ce nu-i displace lui Madeleine). A distrus trei sute de pahare de şampanie şi a fugit.

Găseşte numărul vărului în telefon.

Îmi trimiţi mesaje de pe alt număr?
Tu faci fluturii ăia?
Freddy?

Ecranul se înceţoşează în timp ce aşteaptă. După un moment, aude orologiul din hol cum bâlbâie lent miezul nopţii.

Priveşte şi aşteaptă.

MARŢI, 23 IUNIE

Într-o clipă au s-o găsească.

Au s-o găsească acolo unde pluteşte, cu degetele răşchirate în apa marmorată, cu părul răsfirat ca un evantai japonez. Pe sub el alunecă peşti, trec prin el; patinează pe lângă linia trupului ei.

Filtrul zumzăie. Heleşteul freamătă, licăreşte. Ea tremură la suprafaţă.

La începutul dimineţii, ceaţa a dat târcoale – un rotocol tipic pentru San Francisco, gros ca o catifea şi rece –, dar acum ultimele resturi se evaporă şi curtea se scaldă în lumină: pietrele de pavaj, cadranul solar, un şir ordonat de narcise. Şi heleşteul, acel cerc perfect adâncit lângă zidul casei, cu peştii lui strălucitori, cu frunzele lui de nufăr ca nişte stele.

Într-o clipă, un ţipăt o să spintece aerul.

Până atunci, totul e tăcut şi totul e neclintit, în afară de tremurul apei şi de mişcarea înceată a peştilor koi şi de unduirea trupului ei.

În cealaltă parte a curţii se deschid uşile de sticlă, cu soarele alunecând pe geam. O respiraţie. Apoi acel ţipăt.

Au găsit-o.

51

Ţipătul o smulge pe Nicky din pat.

Zboară la uşă, în jos pe două etaje în zigzag, luând strâns colţurile, cu treptele materializându-se sub tălpi…

…În capul scării impunătoare se opreşte, întrebându-se dacă a auzit totuşi ceva.

Se duce la bucătărie, care e liniştită ca o ceaşcă de cafea în lumina dimineţii.

Al doilea ţipăt ar putea sparge un geam gros. Nicky sare în salon, unde uşile de sticlă se cască spre curte.

Lespezile sunt reci sub tălpile ei goale. Straturile de flori. Arbuştii ornamentali. Cadranul solar. O stafie.

Nicky clipeşte.

Stafia stă la marginea heleşteului cu koi, într-un halat cu glugă de un alb pur care o acoperă din creştet până-n tălpi. Braţul drept, drapat în mânecă până dincolo de vârful degetelor, arată spre apă. Nicky se duce repede la heleşteu, şi stafia se răsuceşte spre ea.

— Ce facem? întreabă Simone.

În apă pluteşte o femeie, cu faţa în jos, cu părul răsfirat împrejurul capului, cu spatele şi braţele goale.

Nicky se repede în heleşteu şi cade iute un metru printre peştii portocalii care se învârt ca nişte scântei în jurul ei. Frigul îi încleştează picioarele, mijlocul; împinge cu mâinile în amândouă părţile frunze de nufăr, în vreme ce trupul se leagănă, agaţă cu mâinile un umăr dezgolit şi răsuceşte femeia pe spate.

Ochii cenuşii sunt fără viaţă, buzele, albăstrii; tăietura de pe tâmplă e adâncă. Dar rămâne cea mai frumoasă femeie pe care Nicky a văzut-o vreodată.

— Ce *facem?*

Nicky stă nemişcată, cu o mână pe ceafa Dianei. Peştii se îndepărtează, iar unduirea apei se potoleşte. Ar trebui să închidă acei ochi? Să ridice breteaua subţire a rochiei?

Când heleşteul erupe, azvârlind-o în spate, se împiedică de zidul scufundat şi se trezeşte în apă până la umeri.

Mârâie, îşi şterge ochii. Sebastian se cabrează ca un animal marin, cu soţia ridicată în braţe. Rochia ei e întunecată. Labele picioarelor, încrucişate pudic la glezne, sunt palide.

El se holbează cu ochi rătăciţi la Diana, la capul ei cuibărit în scobitura unui cot. Pipăie rana cu un deget. Tresare.

Nicky îl priveşte în timp ce apa se leagănă în jur. El îşi înalţă capul şi se uită la ea cu atâta tristeţe, încât aproape că nu poate să-i susţină privirea. Apoi, lent, se înclină spre acea frunte limpede şi îşi sărută soţia pe sprâncene.

Nişte gheruţe zgreapţănă creştetul lui Nicky înainte ca Watson să se rostogolească în heleşteu şi să se ducă imediat la fund. Nicky o ridică la suprafaţă, o ţine la piept. Câinele începe să urle – nu lătrături ascuţite de şoc sau spaimă, ci urletul gros, lung, de jale al unui lup.

— E Watson acolo, afară?

Nicky se răsuceşte şi o vede pe Madeleine la uşa de sticlă, în bluzon şi pantaloni scurţi de gimnastică, cu telefonul încleştat în mână.

Se încruntă.

— De ce naiba toată lumea înoată?

52

— Zău că ar trebui să încetăm să ne întâlnim aşa!

Doamna detectiv B.B. Springer, strălucitoare într-un blazer din piele de şarpe, se uită din uşă la cei din casă adunaţi acolo.

— O mulţime de feţe cunoscute aici. Inclusiv a ta, spune zâmbindu-i radios lui Nicky. Îţi aminteşti de mine? Casca mea era albastră data trecută.

Bate cu palma în calota lucioasă de păr roz ca guma de mestecat.

Nicky îşi aminteşte.

Feţele cunoscute înconjoară masa din sufragerie, Sebastian în pijamaua udă leoarcă, având un prosop peste umeri şi un pahar cu un deget de coniac la îndemână. Din celălalt capăt, Nicky se uită la el; omul arată ca o sperietoare de ciori prăbuşită, cocoşată peste genunchi, cu membrele dezarticulate. În ora scursă de când Nicky a sunat la ambulanţă, Simone a trecut de cinci ori prin cele cinci etape ale jelirii, Madeleine a fumat şase ţigări, iar Nicky, după ce a tras un plâns zdravăn în baia din mansardă şi s-a schimbat la iuţeală în haine uscate, a coborât din nou să se uite cum paramedicii dau târcoale cadavrului.

Până ce a dat buzna B.B. Springer.

— Îl aşteptăm pe partenerul meu, explică ea voioasă.

Madeleine îşi vâră între dinţi altă ţigară, o aprinde. Suflă fumul departe de câinele grămădit în poala ei, lucios de la apa heleşteului.

— Aş vrea şi eu una, te rog, zice Simone.

Madeleine şovăie înainte să împingă pachetul şi bricheta peste masă. O priveşte cu interes pe mătuşă cum pufăie, aşa cum un om de ştiinţă ar putea să observe un comportament inexplicabil al unui animal deja studiat.

Simone dă afară fumul din piept.

— Verde ca limeta.

B.B. Springer clipeşte.

— Poftim?

— Părul tău. Acum douăzeci de ani. Verde ca limeta.

— Oh, m-am limetit de o duzină de ori de atunci. Şefii îmi trec asta cu vederea pentru că sunt aşa de grozav de impor… *hola, amigo*.

Asta spre tânărul palid în costum la modă şi cravată sugrumătoare, care intră în tăcere în sufragerie. Are părul atât de blond, încât dacă ar fi să rătăcească în lumina soarelui, ar putea să ia foc, îşi zice Nicky, iar costumul şi favoriţii arată îngrijit. Acesta este un Detectiv Serios.

— Partenerul meu, Timbo Martinez, anunţă B.B. Springer. Băiatul-minune de la noi. Mai deştept ca mine şi câinele laolaltă, aşa că fiţi sinceri. Sau, dacă nu, fiţi cu băgare de seamă. Corect, Tim?

Îi zâmbeşte larg băiatului-minune care stă lângă intrare ca un uşier, cântărind din priviri încăperea. Îl scrutează un moment pe Sebastian.

— Îmi petrec jumătate din timp încercând să-l fac să zâmbească, spune B.B. Visez la ziua aceea.

— Nu arăţi a hispanic, observă Simone.

— Am fost adoptat, zice Timbo Martinez politicos.

Are vocea plată şi neutră, aproape ca a unui robot.

— Părul meu, copilăria lui: am ajuns cu toţii la zi. B.B. Se îndeasă în pervazul adânc din spatele lui Madeleine. Oameni buni, nu-mi place soiul ăsta de revedere, spune, cu solzii scânteind. Casa voastră are o istorie. *Noi* avem o istorie. Dar hai să nu confundăm prezentul cu trecutul. În afară de cazul în care ar trebui să devină necesar.

Sebastian, atârnând în afara scaunului, îşi acoperă faţa cu o mână.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, adaugă B.B. La ce oră s-a dus la culcare aseară doamna Trapp?

— Întrebări *acum*? Simone aproape că se bâlbâie. Când suntem în *şoc*?

— Liniştiţi-vă, doamnă Trapp, n-o să simţiţi nimic. La ce oră…

— La miezul nopţii.

Toţi ochii spre Nicky. Dintr-odată, se simte vulnerabilă.

— Ceasul bătea de ora douăsprezece când ea a plecat din bucătărie, spune, cu vocea încă răguşită. Eu urcam scara.

B.B. răpăie cu degetele în geamurile romboidale din spate.

— Amica mea de acolo…

Nicky se ridică; lângă heleşteu stă pe vine o femeie cu coafură rasta a cărei jachetă anunţă că este MEDIC LEGIST.

— …zice că momentul morţii a fost cam acum nouă ore. Tot miezul nopţii.

Nicky se aşază.

— Am citit o mulţime de cărţi poliţiste, şi cele mai multe spun că e greu de stabilit exact momentul morţii.

— În zilele noastre îl putem stabili cu o marjă de patruzeci şi cinci de minute. Fără investigaţie medico-legală.

— Totuşi, cadavrul în apă, mormăie Timbo.

— A fost… *sinucidere?*

Simone abia poate să îngaime cuvântul.

B.B. îşi trosneşte încheietura unui deget.

— Vreun motiv pentru care să fi fost?

— Fereastra dormitorului ei e deschisă. Am observat asta din curte înainte s-o fi văzut.

B.B. oftează, sare de pe pervaz.

— Două probleme aici. Mai întâi, o cădere de la etajul doi nu e cu siguranţă fatală. Doar dacă – problema numărul doi – doamna a plonjat cu capul înainte. În care caz, fie ar fi căzut pe burtă în apă – poate şi-ar fi rupt gâtul, poate s-ar fi târât afară de acolo, mai udă, dar mai înţeleaptă –, fie s-ar fi lovit de pietre şi – nu vreau să ofensez pe nimeni – capul i-ar fi explodat ca un grepfrut. Câte şanse sunt să fi atins doar marginea heleşteului şi să fi alunecat lin în apă?

Simone trage din ţigară.

— Dar e posibil?

— Poate că cineva vrea să credem asta.

Timbo aproape că ridică mâna ca la şcoală.

— În ultima vreme doamna Trapp a fost deprimată din vreun motiv?

— Sunt pe moarte. Vocea lui Sebastian iese printre degete ca vântul printr-o uşă. Amândoi suntem deprimaţi din această cauză.

— Şi aseară, anume? Ai observat ceva?

După un moment, Nicky îşi dă seama că i se adresează ei.

— Părea un pic încordată.

Agatha Christie n-o pregătise pentru asta: să răspundă la întrebări reale puse de un reprezentant real al legii. Voia să vorbească despre…

Brusc, Nicky îl recunoaşte pe Timbo Martinez: îl însoţise pe Lionel Lightfoot aseară, suferise pagube lichide în timpul serviciului. Un tip *cu adevărat interesant*. *Un fel* de coleg.

— Domnişoară Hunter?

Vocea lui B.B. o scutură de umeri.

— Da.

— Doamna Trapp voia să vorbească despre ce?

Nicky se uită la Sebastian.

— Te întreb pe dumneata, domnişoară Hunter, nu pe domnul Trapp.

— Despre trecut, răspunde Nicky.

B.B. se răsuceşte spre partenerul său, vorbeşte încet. El ascultă, încuviinţează din cap.

— Sigur că n-a fost sinucidere, zice Madeleine batjocoritor.

— De ce?

B.B. a traversat încăperea spre Sebastian, zăboveşte în spatele lui.

— Pentru că e în mod clar un accident. O plimbare noaptea târziu, cherchelită. A alunecat printre peşti.

— Obişnuia doamna Trapp să facă plimbări noaptea târziu? întreabă Timbo.

Madeleine trage din ţigară, pufăie.

— Nu obişnuiesc să fiu interogată de poliţie acasă la mine, dar se întâmplă azi, nu-i aşa?

— Nu pentru prima oară. B.B. zâmbeşte radios. Timbo al nostru a avut un loc în rândul întâi la spectacolul de aseară. Sună ca o adevărată… cum i-ar zice ai tăi, Tim?

— Fiesta, îi răspunde el sec.

— *Sì*. Însă casa a fost evacuată…

— Doar… o neînţelegere. Scrumul cade din ţigara lui Simone. Fiul meu. *Tărăboiul*…

Nicky închide ochii. Toţi aceşti ani de citit poveşti despre moarte, şi totuşi n-a văzut niciodată – şi cu siguranţă n-a atins – un cadavru. Toate acele nopţi în care se profila ameninţător ca un înger întunecat peste pagini, spionând autopsii şi verificând pulsuri în fundături, închizând pleoapele vopsite ale unor dansatoare sugrumate… Moartea era intrigă. Moartea era o provocare. Moartea părea exaltare.

Însă acum a văzut moartea, a ţinut-o în braţe, şi i s-a părut doar ciudată şi tristă.

— …peste aripi, zice Simone. Dactilografiat. Îndrăzneţ, nu glumă.

— Cole Trapp făcea fluturi origami, îşi informează B.B. partenerul.

El se încruntă.

— „Spune-le ce i-ai făcut ei” – referindu-se la doamna Trapp? Prima doamnă Trapp?

Madeleine şterge ochii lui Watson.

— Va trebui să-l întrebaţi pe Freddy.

— Adică Freddy a scris asta? exclamă B.B.

— Sigur că da, zice Madeleine.

— Sigur că nu, zice Simone.

B.B. înclină capul într-o parte.

— A păstrat cineva fluturele?

Madeleine oftează.

— Presupun că e încă sus, în bibliotecă. Pot să merg…

— Nu încă. Nu tu. Cine a stat pe-aici aseară?

Femeile se uită una la alta.

— Noi, cele de faţă, răspunde Nicky.

— Şi Diana.

Pietrişul încă scrâşneşte în vocea lui Sebastian. Mâna îi

cade de pe faţă: încet, spinarea i se îndreaptă. Pentru prima dată de când li s-a alăturat B.B., se uită drept la ea.

— Bună ziua, domnule, zice ea cu blândeţe.

Aşa cum ai întâmpina un bebeluş care se trezeşte din somn, se gândeşte Nicky. Sau un animal periculos de dincolo de gratii.

Sebastian şi detectiva se uită unul la altul. *Zău că ar trebui să încetăm să ne întâlnim aşa.*

— Vreo problemă în căsnicie, domnule Trapp? întreabă B.B. Această căsnicie mai recentă, vreau să zic?

El termină băutura dintr-o înghiţitură.

— Credeţi că e o crimă.

Cuvintele atârnă în aer ca fumul. Nicky nu respiră.

— Nu credeţi că a sărit? zice Simone.

— Nu credeţi că a alunecat? zice Madeleine.

— Credeţi că e crimă, repetă Sebastian.

B.B. ridică din umeri.

— Cred că sunteţi un tip cu care-i greu să rămâi măritată, cu siguranţă.

— Deci, mă bănuiţi pe mine.

— Îi bănuiesc pe toţi cei de aici.

Nicky se priveşte din afară, un personaj într-un film. „Sunt suspectă într-o poate-crimă.”

— Dacă e crimă, adaugă B.B.

Timbo:

— Mai avea cineva cheia casei?

Simone:

— Adelina. Menajera. Ea…

— Freddy.

Coniacul a uns vocea lui Sebastian.

— Iarăşi Freddy! cântă B.B. Subiectul bârfelor. Vreau să stau de vorbă cu Freddy. Şi vreau să văd faimoasa insectă de hârtie. Timbo, vrei să-ţi scoţi plasa de fluturi? Domnişoară Hunter, te rog să ne conduci…

Nicky se ridică în picioare, iar Madeleine şi Simone se uită la ea ca nişte deţinuţi care îşi văd tovarăşul eliberat condiţionat.

— Watson! strigă Madeleine.

Nicky se răsuceşte şi vede câinele care a sărit din poala stăpânei şi o urmează spre uşă, clătinându-se ca un balon cu apă. Sebastian priveşte, cu văgăuni în jurul ochilor când îi întâlnesc pe ai ei – şi apoi Nicky iese din cameră. Timbo, politicos, o lasă pe Watson să treacă înainte.

— Oh! strigă Simone când ei ies în hol. Jonathan – prietenul fiului meu – i-a dat aseară lui Nicky o cheie. *Arăta* ca o cheie. Întrebaţi…

Vocea ei se pierde dincolo de arcuirea scării.

Nicky aşteaptă ca Timbo să întrebe. Însă el urcă doar treptele în urma ei, fredonând în barbă.

53

Câinele se dă bătut pe palier, se lasă pe podea. Timbo nu mai fredonează. Se uită la portret.

— Ha, mârâie el.

Razele soarelui de un alb fantomatic cad oblic pe mochetă, încălzind picioarele goale ale lui Nicky când trece prin ele. Acum şase zile a călcat pe acelaşi coridor, şi Diana era în faţă, cu şoldurile legănându-i-se cuminţi în rochia ei albastru-deschis; acum şase zile s-a uitat pe aceleaşi ferestre, la aceeaşi curte. Iar acum…

— Chiar crezi că e crimă?

Un cuvânt străin pe limbă, ca unul pe care l-a citit, dar nu l-a pronunţat niciodată.

— Ar trebui să te întreb de cheie, zice Timbo, aproape scuzându-se.

Şi totuşi, acum privirea ei e aţintită la scena de dedesubt, unde medicul legist e îngenuncheat lângă cadavrul întins pe lespezile curţii. Pielea Dianei este palidă, hainele îi sunt ca un sânge negru.

Nicky merge spre uşa bibliotecii, spre ciocănelul în formă de craniu care ronţăie veriga grea de fier. Întorcându-se, îl vede pe detectiv la o distanţă respectuoasă, cu mâinile încrucişate pe curea.

— Jonathan Grant, zice ea. Îl cunosc foarte puţin.

— Ţi se întâmplă des ca un tip pe care-l cunoşti foarte puţin să-ţi dea cheia lui?

— Era cheia mea.

Împinge uşa, intră. Golful e strălucitor astăzi, valurile sunt mici, cu creste albe ca şpanurile, podul se repede în promontoriile de dincolo; şi totuşi, încăperea – cavernoasă, rapace – prinde lumina în dinţi şi o înfulecă.

— Ei, drăcie, face Timbo, zgâindu-se la ferestre.

„Ei, drăcie”, repetă, răsucind-se spre straturile de rafturi întunecate ca să se uite la balustradă şi scară, la cărţile ce scânteiază cu picăţele de aur. Când se apleacă să examineze un Edmund Crispin, cu trupul în acel costum

perfect îndoit într-un S ascuţit, lumina îi cade pe faţă, şi Nicky vede o presărare abia vizibilă de cicatrici. Îşi imaginează un tânăr detectiv Martinez privindu-şi pielea în oglindă, disperat sau nefericit sau cel puţin un pic trist, şi se întreabă dacă alţii au fost buni cu el. Şi, cu toate că el e detectiv şi ea, suspectă (ce-o să *spună* mătuşa Julia?), simte o undă de simpatie.

Poliţistul îşi îndreaptă spatele. Ochii, observă Nicky, tind să fulgere la stânga şi la dreapta când o priveşte, ca o minge de tenis jucată. Ca şi cum ar vrea să absoarbă cât mai multe informaţii posibil.

— Cum se face că-l cunoşti pe Lionel Lightfoot? îl întreabă.

— I-a cerut comisarului ajutor la noul lui roman. Comisarul m-a propus pe mine. E o poveste poliţistă.

Degetele lui Timbo escaladează cotorul striat al unei cărţi legate în piele: Israel Zangwill, *Misterul de la Big Bow*[47].

— Maşina de scris de acolo? Da, îl sfătuiesc pe domnul Lightfoot în privinţa procedurilor curente, doar atât. Tactici de interogare. Arme.

În spatele biroului cască şemineul, cu gura plină de flăcări.

— Cine a făcut focul?

— E pe gaz. Arde tot timpul. Ca torţa olimpică.

— Oricum, domnul Lightfoot m-a invitat şi pe mine aseară. Am vrut să-l cunosc pe domnul Trapp. Îmi plac cărţile lui.

— L-ai cunoscut?

— Nu până azi-dimineaţă.

Detectivul dă ocol biroului, cu ochii rătăcind pe sugativă şi exponatele ei – pumnalul, laţul, sticluţa de otravă. Pistolul.

Şi Nicky e martora lucrului la care B.B. Springer doar a visat: un zâmbet, mic, dar sincer.

Dispare când o priveşte.

— Ăsta-i revolverul lui Simon St. John, spune el.

---

[47] *The Big Bow Mystery,* roman publicat în 1892.

— Da. Crezi că e vorba de o crimă?

Timbo se apleacă peste maşina de scris, cu mâna stângă răsucindu-se ca să intre într-o mănuşă de latex doar un pic mai albă decât pielea lui. Fluturele a alunecat în jos pe terasele tastaturii. Îl prinde de-o aripă şi-l ridică până în dreptul ochilor. Nicky se întreabă dacă e miop.

— N-am ajuns aici decât acum şase luni, îi spune el scoţând o pungă pentru probe şi punând cu grijă în ea fluturele, iar B.B. era în poliţie doar de doi ani când a vizitat această casă. Pentru prima dată, vreau să zic. Când îşi scoate mănuşa, punga cade pe podea. Se ghemuieşte ca s-o ridice murmurând: Cam trist ritual de...

Vâră mâna după colţul biroului. Nicky vede cum îi înţepeneşte spinarea, se întreabă aiurea dacă nu cumva acolo e alt fluture.

Timbo se ridică în picioare. O mână ţine punga de probe, cealaltă ţine o...

— Mască, zice el inutil.

Lone Ranger de catifea. Nicky încuviinţează din cap.

— E a mea. Am pierdut-o în... încăierare.

Ochii lui se plimbă dintr-o parte în alta.

— Sună a luptă de gladiatori.

— Ar trebui să-l vezi pe adversar.

— Sper s-o fac. Doamne, ăsta-i *acel* Webley! Nu-mi plac cele mai multe dintre armele de foc, mărturiseşte clătinând din cap.

— Eşti poliţist.

— Nu pentru că mi-ar plăcea armele.

Îşi potriveşte gulerul, larg în jurul gâtului său slab, şi merge cu paşi mari spre uşă, cu fluturele plutind în punga pentru probe.

Nicky se cuprinde strâns cu braţele. „Ei cred cu adevărat că Diana a fost omorâtă.”

Şi în această casă e o singură persoană cu un istoric de neveste fără noroc.

54

— De pictura murală nu-mi amintesc, se minunează B.B. învârtindu-se încet printre mesele cu puzzle-uri. Zăboveşte lângă puzzle-ul înşelător, pisica şi canarul, apoi se lasă să cadă pe un scaun. Ciudate lucruri, încăperile. Îţi spun foarte multe despre oamenii care trăiesc în ele. Hei, prostituata aia arată ca dumneata!

Madeleine stă lângă *Madame X*. Îşi doreşte ca buldogul să tândălească la picioarele ei.

— Am întâlnit-o pe mama dumitale vitregă doar o dată, într-o sală de interogatoriu. Din soiul taciturn. Mi-a plăcut de ea.

— Şi mie mi-a plăcut de ea.

Ciudat, să se refere la Diana la trecut.

— Cuiva nu i-a plăcut. B.B. răscoleşte cu vârful degetului piesele de puzzle. Partenerului meu îi plăcea Diana – ca suspectă în cazul Trapp. Credea că Hope şi Cole au murit, credea că a fost mâna ei şi a tatălui dumitale. Aruncându-i o privire lui Madeleine, adaugă: Chiar au ajuns să fie împreună.

— După cincisprezece ani.

— Eu am pariat pe Isaac. Ţi-l aminteşti pe soţul meu?

— Vag.

— De aceea l-am observat. Asta şi barba. B.B. o surprinde pe Madeleine roşind, rânjeşte. Ei bine, n-am rezolvat asta atunci, n-o s-o rezolvăm azi.

Pune iute un jet de mustăţi pe obrazul pisicii.

Dar asta e exact ceea ce speră să facă, îşi dă seama Madeleine. Speră foarte mult s-o rezolve.

— Şi apoi – acum ne-am pricopsit cu un *nou* mister! O *seria a doua*, chiar. Cum a *ajuns* mama dumitale vitregă în heleşteul ăla cu peşti aurii?

— Koi, zice Madeleine automat. De ce mă întrebaţi pe mine?

— Poate că ştii ceva ce eu nu ştiu?

— Ştiu mai puţin decât v-aţi putea închipui.

B.B. se lasă pe spătar.

— Întâmplări ciudate în Turnul Trapp, nu? Ceva în apă[48], s-ar putea spune. Mama dumitale vitregă era „încordată" aseară, după spusele domnişoarei Hunter. Ai vreo idee de ce?

— Mă aştept ca găzduirea unei petreceri pentru trei sute de străini să te facă să fii încordat. Mai ales dacă este ultima a soţului tău. Încercaţi, şi daţi-mi de ştire.

— Şi vărul dumitale. Fiu bun. Băiat bun. Şi totuşi, aseară s-a apucat să scotocească prin bibliotecă cu o mască sinistră – nu ştim de ce – şi apoi, zbang: *fight club*.

— Sună corect.

— Şi fluturele origami? „Spune-le ce ai făcut", asta era?

— „Ce i-ai făcut ei."

— *Ei*. Crezi că domnul Trapp ştie ce i s-a întâmplat mamei dumitale?

— Nu. *Dumneavoastră* credeţi că tata ştie ce i s-a întâmplat mamei?

B.B. ridică mâinile.

— Doar zic: dacă cineva îl ameninţă pe domnul Trapp în felul ăsta, pare că ştie *ceva*. Freddy, presupui?

— Freddy abia dacă ştie ce zi a săptămânii este.

E gheaţă în vocea lui Madeleine, e transpiraţie în şanţurile din palme. O fi sărutat-o el pe moartă, o fi pus el capăt petrecerii – însă Freddy nu-i un *ucigaş*.

— Deci, acum sunt nedumerită. Detectiva se încruntă la pisică, pune la loc o gheară. În sufragerie ai zis da, el a scris acele bilete. Acum zici că nu, el e prea – scuză-mi cuvântul – prost.

Madeleine o priveşte fix. N-o să-şi implice vărul. Dar e foarte sigură că moartea Dianei n-a fost un accident. Şi totuşi, nu putea să fie sinucidere. Ceea ce înseamnă…

— Cine a scris acel bilet, domnişoară Trapp?

— Nu ştiu.

Numai că ştie, nu-i aşa?

O roşcată în uniformă intră cu o folie protectoare de

---

[48] *Something in the water* – aluzie la un cântec din 2014 şi un thriller din 2019 care au acelaşi titlu.

plastic în mână.

— Am găsit-o pe podeaua dormitorului, lângă birou.

— Dă-mi-o, dă-mi-o, gângureşte B.B., mijindu-şi ochii spre hârtia dinăuntru.

Zâmbetul i se desprinde ca o mustaţă falsă.

E un clişeu groaznic, dar nu mai pot continua.

Vinovăţia o să mă târască în jos şi o să mă înece.

— Este acesta scrisul ei?

Scrisul e delicat şi sfios.

— Domnişoară Trapp, este acesta…

— Da.

I se umflă gâtul. Diana a scris asta. Şi apoi Diana a murit.

…Diana, care îi spusese în curte: „Cândva, mai încolo, vreau să vorbim despre tatăl tău”.

B.B. îşi îngustează ochii ca şi cum ar încerca să dezlege o enigmă.

— Ce anume anchetaţi, doamnă detectiv? întreabă Madeleine.

— O crimă, zice B.B., cu biletul de sinucigaş în mână.

55

Poliţistul cel palid – Madeleine i-a uitat numele – intră repezit şi blond, cu Nicky urmându-l la distanţă. Dă din cap spre Madeleine (ea se aşteaptă să-i zică „doamnă”), flutură o punguţă prin faţa partenerei sale. Prins înăuntru e fluturele roşu.

B.B. rosteşte doar cu buzele cuvintele de pe aripi.

— Cine a atins asta?

Madeleine:

— Tatăl meu. Şi Diana.

Nicky:

— Trebuie s-o fi făcut şi eu. Jonathan. Freddy, probabil.

Timbo:

— Chiar l-ai văzut pe Freddy umblând cu el?

O pauză.

— Nu.

— Voi, doamnelor, aţi avut veşti de la Cole Trapp în ultima vreme? întreabă B.B.

Nicky arată ca şi cum nu s-ar fi prins de glumă.

— Nu, zice ea greoi.

— Nu. Madeleine clatină din cap. Nu de douăzeci de ani.

„Nu da impresia că eşti disperată.”

— Ce ar putea să aibă de-a face fratele meu cu Diana?

E mai bine.

Însă gândul tândăleşte în ungherul minţii, ca un străin a cărui privire nu vrei s-o prinzi. Oare Cole a avut un motiv…

— A mai fost un fluture, zice Nicky neîntrebată, şi lui Madeleine îi vine s-o descăpăţâneze.

B.B. se încruntă.

— Alt fluture?

— Într-o cutie lăsată pe treptele de la intrare. Diana mi-a spus. Un fluture roşu, cu cuvinte pe aripi. *Cherchez la femme*.

— Cher a zis ce?

În cel mult trei fraze, B.B. are să urmărească acea cutie până la Madeleine.

— Înseamnă „Căutaţi femeia”, zice ea. Lui Cole îi plăcea cum sună. Asta a fost vineri. Freddy a găsit cutia, mi-a dat-o mie, eu i-am dat-o tatei.

— Şi el i-a spus doamnei Trapp, care i-a spus oaspetelui vostru de aici?

— E o familie foarte vorbăreaţă.

Nu chiar aşa de vorbăreaţă, totuşi: Freddy, nu Sebastian, i-a spus Dianei chiar înainte – chiar înainte *s-o sărute*, măgarul; alt secret care trebuie păstrat.

— Dar oricine ar fi putut să lase acea cutie la uşă. Şi oricine ar fi putut să lase *acel* fluture pe maşina de scris. Aseară au fost sute de oameni aici.

Dacă detectivii vor să se joace de-a Cluedo, Madeleine n-o să le înlesnească munca.

— Şi apoi, adaugă ea, Diana v-a dat mură-n gură în scris.

Vocea îi sună crispată. „Nu pot să continui.”

O vede pe Nicky că se încruntă la hârtia din mâna lui B.B. Nările detectivei zvâcnesc, e ca un cal la potou.

— Careva dintre voi a întâlnit vreun bărbat în jur de treizeci şi cinci de ani, cu ochi albaştri, posibil, dar nu neapărat blond, care părea neobişnuit de interesat de familia Trapp?

„Ţin-te bine!”

— Mi-aş recunoaşte fratele, minte Madeleine.

— Mătuşa dumneavoastră a pomenit un anume Jonathan? Timbo îşi drege glasul înainte să explice: Avea o cheie.

— El n-ar avea *nevoie* de o cheie, oftează Madeleine. Sute de oameni au fost în casă aseară. Oricare dintre ei ar fi putut să rămână pe aici, să-şi omoare timpul într-un dormitor nefolosit înainte s-o omoare…

„Alege-ţi mai atent cuvintele, Madeleine.”

— Uite ce-i, nimeni n-a fost omorât. Aveţi o *scrisoare*…

— Câţi ani are prietenul nostru Jonathan? întreabă B.B.

Nicky ridică din umeri.

— Spre patruzeci, presupun.

Madeleine îşi aminteşte ce uşor a intrat el în vorbă aseară, umerii laţi, accentul. Cu siguranţă nu, conchide.

Apoi îşi aminteşte mesajele care i-au zguduit telefonul în momentul în care el a plecat.

Nu arăta aşa de agitată.
Şi nu te uita după mine.

— Spre patruzeci, presupui, zice B.B. Vreun interes faţă de Sebastian Trapp?

Nicky îşi mişcă mandibula.

— A pus întrebări. Dar mai mult ca să fie politicos, cred. Însă ne-am uitat la un film cu Simon St. John.

— Ideea lui?

Altă ridicare din umeri.

— Da.

— O să avem nevoie de informaţii despre el.

Transpiraţia freamătă pe fruntea lui Madeleine. Cole reapare în lumea celor vii, Diana dispare din ea – ce şanse sunt?

Poate că şarada a mers prea departe. Poate că nu-i prea târziu. Gustă cuvintele: „Fratele meu mi-a trimis mesaje”.

…Dar nu vrea să ştie ce ştie el despre mama lor?

Nu: mesajele, origami şi acum un cadavru. Trage semnalul de alarmă. „Fratele meu mi-a trimis mesaje. I-am răspuns.”

— Când nu v-aţi mai pus întrebări? Despre Isaac.

Vocea aceea răguşită şi hodorogită îi aparţine.

B.B. înclină capul într-o parte, cu o umbră de zâmbet pe buze.

— Cine spune că am încetat vreodată?

„El mi-a trimis mesaje.”

— El mi-a tri…

Dar din nou poliţista roşcată intră în încăpere, calcă pe vorbele ei.

— Aţi putea interveni, vă rog? Avem o problemă.

56

Nicky se holbează din uşă. Sebastian loveşte candelabrul cu o sticlă de şampanie, lovituri violente care îi sparg becurile şi-i ştirbesc braţele. Plouă cu mici diamante pe măsuţa de cafea; părul lui e înstelat de cioburi. Fluturii de pe tapet şi-au desfăcut aripile, gata să se împrăştie, iar Simone îl trage zadarnic de halat.

Madeleine şi B.B. înaintează repede, în vreme ce Nicky rămâne lângă Timbo. În clipa în care fiica îi atinge braţul, Sebastian se potoleşte; lasă sticla să cadă pe covor şi, cu Madeleine şi Simone încleştate de câte o mână, coboară pe canapea, cu spatele la uşile vitrate.

Nicky se uită la el, în halat, la Madeleine în bluzon şi pantaloni de sport, la B.B. în pielea de şarpe. Îl simte pe Timbo alături, îi aruncă o privire lui Simone, care se duce repede în bucătărie. Joacă într-o piesă de teatru proastă, costumele sunt la nimereală, decorul răvăşit: şase personaje în căutarea unui răspuns.

Sebastian oftează.

— Am vrut să distrug ceva.

— Ei bine, zice B.B. voioasă, e lucrarea unei zile rodnice. Nu vreau să fiu nesimţitoare, domnule Trapp…

— Atunci nu fiţi, strigă Simone.

— …Dar recunoaşteţi asta? întreabă dând ocol măsuţei de cafea.

Sebastian cercetează biletul, folia de plastic îi tremură în mână. Faţa pare să-i îmbătrânească.

B.B. se uită la el cum te uiţi la un careu de cuvinte încrucişate pe care, oricât te-ai strădui, nu-l poţi dezlega. În toată viaţa ei, îşi spune Nicky, probabil că doamna detectiv n-a stat aşa de mult fără să vorbească.

Ia înapoi cu blândeţe biletul, i-l dă lui Timbo. El îşi drege glasul.

— „E un clişeu groaznic, dar nu mai pot continua.”

Nicky aude un icnet, îşi dă seama că e al său. Aude un ţipăt, îşi dă seama că e Simone, care s-a întors cu un pahar

cu apă şi un petic de hârtie.

— „Vinovăţia o să mă târască în jos şi o să mă înece”, termină de citit Timbo cu vocea lui monotonă.

— E scrisul ei.

B.B. pare tristă. Sebastian şi Madeleine încuviinţează din cap absenţi.

Timbo se încruntă.

— De ce vinovăţie?

— Am ştiut. Îmi pare rău că am ştiut, dar am ştiut. Simone împinge peticul de hârtie spre B.B. Numărul lui Frederick. Dar nu răspunde. Şi el *întotdeauna* îmi răspunde. Am pus ceainicul…

— Trebuie să mă duc sus. Dacă mi-e îngăduit.

Sebastian tremură în timp ce se ridică, observă Nicky, o maşinărie pe cale să se strice. Ar trebui oare ca ea să…

— Te duc eu, zice Madeleine, încolăcindu-l cu un braţ pe după mijloc, în vreme ce el îi pune o mână pe umăr.

Când el priveşte înapoi spre Nicky, ameninţător, ei îi vine dintr-odată să plângă.

B.B. face un pas în spate ca să le facă loc, şi Madeleine se opreşte să scuture cristalele de pe tălpile încălţărilor.

— Timbo, vrei să…?

El încuviinţează din cap, se oferă să-i însoţească pe cei doi la etaj.

Madeleine începe să protesteze, renunţă.

Nicky se lipeşte de orologiul fără viaţă, ca să-i lase să treacă, iar trupa celor trei se îndepărtează dezordonat prin hol. În bucătărie, ceainicul începe să ţiuie.

57

Cu scârţâieli şi hurducături, ascensorul urcă prin beznă.

În copilărie, Madeleine şi-a petrecut ore în şir în cabină, urcând şi coborând şi urcând iar, într-o dezorientare fericită, fără să vadă nimic şi auzind doar clănţănitul mecanismului şi sâsâitul cablurilor şi vaietul metalului. Cole i se alătura din când în când, dar insista să deschidă uşa pe coridoare, astfel încât lumina să se reverse pe ei ca o cascadă şi să alunge întunericul.

— Întuneric, observă Timbo, foindu-se lângă ea.

Clănţănit. Sâsâit. Vaiet.

La etajul doi, Otisul se zguduie şi frânează. Madeleine şi tatăl ei ies greoi pe coridor, cu Timbo aţinându-se în cealaltă parte a scriitorului.

A doua uşă la stânga e dormitorul Dianei. Madeleine, înfiptă sub braţul lui Sebastian, aruncă priviri repezi spre poliţiştii de acolo, spre fereastra ridicată. Tatăl încetineşte, zgâindu-se; ea merge mai departe cu îndârjire.

Când îl lasă în jos spre patul cu patru stâlpi, din gura lui iese un hohot, apoi altul – plânsete ascuţite care dau ocol încăperii şi se îngrămădesc în ungherele tavanului. Madeleine îşi doreşte cu disperare să fugă de acolo; în loc de asta, îl toarnă între cearşafuri. Timbo se apleacă, grijuliu, şi prinde gleznele noduroase. Un călcâi gol îl pocneşte în umăr; cu un geamăt, prinde bine în palmă cealaltă labă a piciorului şi o răsuceşte destul de hotărât ca Sebastian să se rostogolească pe o parte, moment în care aerul iese din el şuierând ca dintr-un balon.

Madeleine ar vrea să ştie cum a izbutit asta Timbo, cel doar piele şi oase. Cântăreşte costumul ajustat, ochii albaştri reci. Poate că l-a subestimat.

Deocamdată însă, trage păturile peste pieptul tatălui. Vocea lui gâlgâie slab în gât; fruntea îi este udă.

În comodă găseşte un tub de Valium şi o cutie cu jeleuri.

— Înghite-le pe amândouă, îi porunceşte tatălui. Deschide gura mare.

El deschide gura mare, le înghite pe amândouă.

Lângă ea, nasul lui Timbo tresare ca al unui iepure.

— Aia-i marijuana?

— Tata se poartă ciudat după tratament de când a venit Freddy. Mi-am închipuit că are aici o rezervă.

Pleoapele lui Sebastian se lasă în jos şi se închid.

— Domnule Trapp, zice Timbo încet, şi acea voce anonimă sună aproape omeneşte. Scuze că… spuneaţi ceva, domnule? Chiar acum, când v-aţi aşezat în pat?

Cu o abia vizibilă ridicare şi coborâre a pieptului, pacientul oftează:

— Nu din nou.

Madeleine se opreşte la picioarele saltelei.

— Am zis: „Nu din nou”.

Sebastian închide strâns pleoapele.

Timbo se apleacă spre el:

— L-aţi recunoaşte pe fiul dumneavoastră dacă s-ar întoarce?

Ochii lui Sebastian se deschid atât de repede, încât Madeleine se trage înapoi. Tatăl ei se uită direct la detectiv. Când vorbeşte, glasul îi este scăzut, dar limpede.

— L-aş recunoaşte oriunde, spune.

58

Ceaiul i s-a răcit în timpul urcuşului până în mansardă. Nicky păşeşte peste rochia de ieri. Când se întinde în pat, mâna îi trece peste jurnalul lui Cole, uitat între cearşafuri. Se hotărăşte să mai uite o vreme de el.

Mai întâi şocul ţipătului, apoi şocul cadavrului, apoi şocul poliţiei – şi apoi şocul biletului.

E un clişeu groaznic, dar nu mai pot continua. Vinovăţia o să mă târască în jos şi o să mă înece.

N-a auzit nimic noaptea trecută. Ce-i drept, n-avea cum: n-avea cum s-o audă pe Diana urcând pe scară în rochia ei roşie, o torţă în întuneric; n-avea cum s-o audă deschizând fereastra; n-avea cum să audă…

S-a cocoţat pe pervaz? se întreabă Nicky. S-a uitat la cer? A stat acolo o vreme şi şi-a amintit de soţ, de copil? Şi-a amintit de Hope şi Cole?

Spre surprinderea ei, se simte trădată. Acum nici măcar o săptămână Diana a primit-o în casă, a îndopat-o cu ceai şi fursecuri, a condus-o în mansarda pe care ea însăşi i-o pregătise. I-a pus coloana sonoră a tinereţii sale. I-a povestit cele mai grele momente, cei mai grei ani. Când a început să urzească scenariul renunţării?

„Termină cu asta. Termină. Să mori aşa nu-i un *scenariu*. Chiar şi Sebastian Trapp ar fi de acord.”

Şi totuşi, după douăzeci de ani e măritată cu Sebastian Trapp, i-a amintit B.B. Springer soţului său. Avusese Nicky dreptate să-şi pună întrebări despre Diana şi Sebastian? Oare trecutul – într-o oarecare formă, cu o oarecare aparenţă – o prinsese din urmă?

„Dar cum rămâne cu biletul?”

Nicky se ridică în capul oaselor. Brusc, tânjeşte să evadeze – nu din această casă, nu din mansardă, ci din situaţia de faţă. Vrea transportare: în altă dimensiune, unde moartea nu este tragedie, ci un puzzle; unde vieţile pot fi aruncate după folosire precum careul de cuvinte încrucişate de ieri; unde oamenii mor pentru bani sau

poftă trupească sau răzbunare, niciodată din motive necunoscute.

Sare din pat şi se duce repede la raftul cu romane broşate de pe peretele de lângă biroul lui Cole. Degetele gonesc peste cărţile Agathei Christie, fiecare atingere eliberând o amintire, ca şi cum şi-ar plimba mâna peste clape de pian: o croazieră pe Nil; un compartiment de tren aglomerat în crucea nopţii; o mână care lipeşte cu atenţie fâşii de text pe un bilet scris cu peniţă otrăvită; şapte comeseni la restaurant.

Ediţia americană are titlul *Aminteşte-ţi de moarte*. Uitase asta. *Cianura scânteietoare* îi place mai mult.

Înapoi în pat, se cuibăreşte pe perne şi deschide cartea. *Era deprimată, dărâmată... Asta justifica, nu-i aşa, sinuciderea lui Rosemary?*[49] *Cât de puţine poţi să ştii despre o persoană cu care ai trăit în aceeaşi casă!*[50]

Nicky nu-şi mai aminteşte cum se desfăşoară povestea. Întoarce foaia.

Londra anilor ’40, debutantă în pericol, soră otrăvită. *Podul casei din Elvaston Square era folosit ca loc de depozitare a mărunţişurilor şi a pieselor de mobilier desperecheate, şi a unui număr de cufere şi geamantane*[51]. Nicky aproape zâmbeşte.

După câteva paragrafe îşi pune cartea deschisă pe piept. Pur şi simplu nu şi-o poate imagina pe Diana plonjând de la fereastra dormitorului. *Era deprimată, dărâmată* – poate; însă o femeie care intră în încăperi cu atâta stăpânire de sine n-ar ieşi dintr-una atât de necugetat, nu-i aşa? O cădere pare foarte... atipică.

Nicky nu crede, nu pe deplin. Nici B.B. Springer; încă vânează umbra lui Cole.

Dar *cum rămâne* cu biletul?

E un nod.

---

[49] Agatha Christie, *Cianura scânteietoare,* traducere de Lidia Grădinaru şi Simina Sprinţeroiu, Editura Excelsior – Multi Press, Bucureşti, 1999, p. 6.

[50] Idem, p. 10.

[51] Idem, p. 14.

Iar funda de pe el, un indiciu cunoscut doar de Nicky: Pentru Cole. Acea foaie de hârtie din sertarul biroului lui Sebastian, cu binecuvântarea ei misterioasă. Ce era pentru Cole? Aproape că s-ar putea presupune că ei… comunicau.

Aşadar, evadează din nou în 1945. Se uită în cufărul femeii moarte.

În vreme ce sora îndurerată din Elveston Square despachetează o rochie prăfuită şi pătată de mătase, Nicky desface cusăturile ideii lui B.B. Springer: cineva ar putea să fie un ucigaş fără să fie Cole, la urma urmei. Poate că Jonathan n-a făcut un duplicat al cheii. Freddy are una, cu siguranţă.

Desigur, n-ai nevoie de cheie dacă eşti deja înăuntru. *Prea multe încăperi, prea multe scări. Genul de loc în care în orice clipă cineva foarte periculos ar putea să stea chiar în spatele tău.*

Nicky se întoarce în Elvaston Square, unde eroina a descoperit o scrisoare surprinzătoare. *Ar putea fi important, într-o zi, să arate de ce îşi luase Rosemary viaţa,* hotărăşte ea*. O netezi, o luă jos cu ea şi o încuie în caseta ei cu bijuterii.*

Capitolul se încheie cu un bilet anonim: *Crezi că soţia ta s-a sinucis. Nu a făcut-o. A fost ucisă.*

Nicky închide cartea cu un pocnet. Trage aer în piept.

Nu a făcut-o.

A fost ucisă.

Hope şi Cole, cu două decenii înainte; Diana, aseară. Şi în ambele şiruri de evenimente: Sebastian, Madeleine, Freddy, Simone.

Dacă vrea să descopere ce i s-a întâmplat Dianei – şi vrea; febra de detectiv a cuprins-o iar –, trebuie să afle ce s-a întâmplat acum douăzeci de ani.

Telefonul se zvârcoleşte între cearşafuri. Dă, Doamne, să fie Julia; sau fina ei, care se mândreşte cu un dinţişor căzut, sau Irwin şi Cartoful zâmbind larg; dă, Doamne, să fie un coleg sau proprietarul apartamentului sau un prieten uitat – orice locuitor al vieţii ei adevărate. Destul cu misterul ăsta în care s-a strecurat.

— Da?

Vocea îi e ca un croncănit.

— Da şi ţie, zice Jonathan. Cum se simte toată lumea în dimineaţa asta?

59

Diana a murit noaptea trecută.
Îmi pare rău că ţi-o spun.
Poliţiştii par să creadă că n-a fost un accident.
Par interesaţi de tine.

Madeleine stă la o masă din camera cu puzzle-uri, cu spatele la uşă, îmbinând piesele cu gândul în altă parte, în aşteptarea răspunsului. În cele din urmă, o aude pe Watson cum intră, cu ghearele ţăcănind pe podea. Animăluţul de companie risipitor.

Când Madeleine se apleacă s-o ia în braţe, telefonul clopoţeşte.

ŞŞŞT

Aproape scapă din mâini câinele.

— Eşti bine?

Madeleine se întoarce brusc, o vede pe Nicky în uşă.

— Închide-o după tine.

Nicky se supune. Aşteaptă până ce Madeleine o cuibăreşte pe Watson în poală.

Cum e ea? întrebase Cole. Dar a fost o coincidenţă că a apărut doar la câteva zile după Nicky? *Ştia* deja cum e ea?

Nu, probabil nu. Cole a auzit cumva horcăitul de moarte al tatălui lor – nu prea era un secret – şi acum a venit acasă. Sebastian a invitat-o pe Nicky aici – nu s-a invitat singură – din acelaşi motiv, cu ochii la acelaşi termen-limită. Urgenţele atrag tot soiul de persoane.

Şi apoi, Nicky şi Sebastian şi-au scris timp de cinci ani. E posibil ca ea să-l fi cunoscut dinainte pe Cole? Dacă da, de ce să ia legătura cu tatăl lui? Cinci ani e mult timp de aşteptare pentru… ei bine, ce-ar putea să vrea Nicky? L-a întâlnit pe Cole *după* ce a început să corespondeze cu Sebastian? Ar fi o coincidenţă remarcabilă. Şi din nou: şi ce-i cu asta?

E o problemă grea. Şi totuşi: ce ştie cu adevărat despre Nicky?

Pe masă, telefonul ei clopoţeşte iar.

Madeleine îi aruncă o privire lui Nicky, care aşteaptă răbdătoare alte instrucţiuni, şi aproape că-şi ia capul în mâini. Nu-şi poate aminti ce ştie, sau bănuieşte, sau preferă să ignore; îndoielile şi temerile şi amintirile sunt navetişti care se prăvălesc pe şine, un ţignal chinuit ţipând drept în faţă şi un far ca o lună plină năpustindu-se. Răsuflă, trage aer în adâncul plămânilor, aproape se îneacă.

— Eşti bine? întreabă Nicky.

— Mai bine decât unii. Ciudată teorie are detectivul.

— Care?

— Ăla care nu poate să tacă.

— Vreau să zic: care teorie?

— Despre fratele meu de mult pierdut care lasă gâzuliţe prin casă. Cum se leagă asta de Diana, n-am nicio idee.

În afară de faptul că poliţiştii cred că el prezintă interes pentru anchetă. Cole! Prezintă interes! Madeleine îşi iubea fratele, însă el n-a fost niciodată foarte interesant.

Nicky oftează.

— Adică, dacă am fi într-un roman poliţist antebelic, atunci aş zice: sigur, cred asta.

— Se întâmplă tot timpul, presupun…

— *Misterul casei roşii*[52], *Brat Farrar*[53]…

— Mulţumesc, sunt destule. Detectiva m-a întrebat dacă am veşti de la Cole.

— Da, eram acolo, zice Nicky.

— Te-a întrebat şi pe tine acelaşi lucru.

— Eram acolo şi la asta.

E cam ţepoasă în dimineaţa asta. Lui Madeleine aproape că-i place.

— Mi-a trimis mesaje, se aude spunând. E el. E Cole. E *Cole*.

---

[52] *The Red House Mystery,* roman de A.A. Milne publicat în 1922

[53] Roman de Josephine Tey, pseudonimul lui Elizabeth Mackintosh, publicat în 1949.

Iată. Se simte ca şi cum ar fi ieşit de pe drum, e în aer.
Ochii lui Nicky sunt holbaţi.
— Ce?
Madeleine încuviinţează din cap.
— Îl cunoşti?
Ochii şi mai căscaţi.
— Dacă… De unde să-l cunosc?
— Ai ajuns aici acum şase zile. El mi-a scris acum patru zile.
O încruntare.
— Tatăl tău m-a invitat aici. După ani de corespondenţă. Despre poveşti poliţiste.
— Însă Cole mi-a zis să nu te alung.
Ţine-ţi duşmanii aproape etc.
— Ce anume crezi că aş putea face pentru el? Nicky pare curioasă, nu ofensată. Tocmai m-ai auzit spunându-le poliţiştilor de acel prim fluture. Aşa că nu-s un complice grozav.
— Nu eşti *nimic* grozav! Madeleine ţâşneşte în picioare, cu Watson strânsă în braţe, cu vocea izbucnind din ea ca apa dintr-un hidrant. Nu eşti *scriitoare* grozavă – tata a zis-o. Nu eşti un *oaspete* grozav, doar bântui pe aici, călcându-i pe toţi pe nervi ca un duh mititel şi vioi. Eşti… De când ai venit aici pentru această *carte de amintiri idioată, inutilă*, totul a mers aiurea. Totul e *aiurea*, Nicky! Ochii îi dau în clocot, trupul i se opinteşte; câinele îi pune labele pe piept. Oamenii mor şi dez-mor şi mi-e dor de mama, mi-e dor *cu adevărat* de mama. Mi-e dor – vreau – nu mai am decât *trei luni* cu tata până pleacă şi sunt singură – *singură* – şi, dintr-odată, *Cole* se întoarce cu o treabă neterminată sau ce mama dracului are de gând, dar *eu sunt cea care a fost aici în tot acest timp*! Pentru *tot*. *Eu n-am plecat niciodată*. Şi nu ştiu ce să fac. Iar tu *nu eşti grozavă* ca ajutor.
Trage aer în plămâni. Vocea pare să aibă ecou; îşi întoarce privirea. Sărăntocii şi spilcuiţii de pe pereţi s-au întors să se zgâiască la ea. Fetişcanele care servesc bere s-au îmbujorat.
Nicky se apropie de ea trasă la faţă. „Face box”, i-a

informat tatăl ei pe cei din încăpere aseară. Aşa că Madeleine se trage înapoi şi o ţine pe Watson strâns la piept, ca pe un scut în faţa feţei boţite, în cazul în care Nicky…

…o îmbrăţişează.

Nicky o îmbrăţişează. Madeleine coboară privirea spre părul ei umed.

Tăcere.

— Îmi pare rău că totul e aiurea, îi spune Nicky umărului lui Madeleine.

O strângere.

— Îmi pare rău că n-ai reuşit niciodată să pleci.

Râgâie.

…Nu, Watson a râgâit. Câinele e strivit între ele. Madeleine face un pas înapoi, îşi şterge ochii în timp ce se aşază. Nicky se lasă pe vine în faţa ei, suplă în costumul de trening.

— Pot să plec. Ar trebui să plec, zice ea încet. Ar trebui să fiţi între voi.

— Nu, nu. Madeleine începe să dezmierde burta câinelui. Izbucnirea a liniştit-o, sau (poate) a fost îmbrăţişarea. Am crezut – am sperat, poate – că s-ar putea să-l cunoşti, zice, mai blând acum. Şi el a vrut să fii aici.

— Pentru ce?

— Tot pune întrebări despre mama mea. Mama *noastră*, se corectează Madeleine înghiţind în sec. A lui şi a mea. Eşti aici cu tata, căutând cu atenţie prin viaţa lui, aşa că el crede că…

— Poate Sebastian Trapp o să-mi spună ce a făcut cu soţia şi fiul său. Sau doar cu soţia, presupun. Nicky se reazemă de perete, peste Jack Spintecătorul, şi alunecă pe podea, cu capul la picioarele lui. Continuă cu ochii închişi: Da. Sunt interesată de istoria familiei tale. E o istorie interesantă. Dar sunt aici deoarece mi s-a cerut să vin.

Madeleine îi cercetează faţa palidă, mânecile prea lungi ale bluzonului.

— Tata n-a zis cu adevărat că nu scrii bine.

Un zâmbet obosit.

— Mă bucur.

— Şi nu-i calci pe toţi pe nervi.

— Sper că nu.

Fata pare sleită de puteri.

E vremea unei alianţe. Într-o anumită măsură, cel puţin.

— Mesajele, zice Madeleine. Sunt… ameninţătoare. El pare sigur că tata ştie ce i s-a întâmplat mamei noastre.

Un ochi se întredeschide.

— *Ştie* tatăl tău ce i s-a întâmplat mamei?

B.B. Springer a pus aceeaşi întrebare cu doar o oră înainte. Degetele lui Madeleine zăbovesc pe gâtul câinelui. *Ştie* el?

— Să le spun detectivilor că el e aici? Şi dacă el i-a făcut rău Dianei?

— De ce să-i facă rău Dianei?

— *Cineva* a făcut-o.

— Cum rămâne cu biletul?

— Eu nu… Un gând o pocneşte dintr-o parte pe Madeleine aşa de brusc, că i se taie respiraţia. Freddy, exclamă.

Nicky îşi îndreaptă spatele.

— Freddy?

— A sărutat-o. Madeleine se uită lung la uşă. Pe Diana. A sărutat-o ieri. Sau alaltăieri. Nu mai pot să ţin socoteala, oftează lăsându-se într-o rână pe scaun. Ea l-a împins deoparte. Freddy e… nu *obsedat*, dar de ani întregi îi curg balele după ea. Pentru mine a fost un prieten bun, ştii. De când cu Cole. A fost bun cu tata, chiar dacă tata… mă rog. Dar în ultima vreme e aşa de *ciudat*. Ca şi cum ar… pune la cale ceva. Ştiu că sună prosteşte, dar… se petrece ceva.

— Se petrece ceva, e de acord Nicky.

Madeleine se uită la telefonul de pe masa cu puzzle. ŞŞŞT.

— Vreau să ştiu ce ştie Cole. Vreau să-l ţin departe de primejdie.

Şi dacă el *este* primejdia?

— Crezi că el a făcut fluturii ăia? Crezi că el a fost aici, dar nu l-a văzut nimeni?

Madeleine aruncă o privire la perete, la Jack, o umbră îndepărtată cu pălărie şi pelerină, îmbrăcat ca un ucigaş.

— Nimeni nu *l-a recunoscut*. Ar fi putut să fie violonistul acela aseară. Ar putea fi admiratorul tău. Ar putea fi oricine.

Nicky clipeşte.

— Sau niciunul dintre cei pe care i-am văzut vreodată, adaugă Madeleine.

Pentru a doua oară astăzi, aud un ţipăt.

Nicky sare în picioare. Madeleine o urmăreşte în hol, strângând-o pe Watson la piept.

În uşa livingului stă Simone, cu mâinile acoperindu-i nasul şi gura, cu ochii lipiţi de targa pe care doi poliţişti o trag pe podea. Sacul pentru cadavre alb e umflat la un capăt, dar aproape plat la celălalt, ca un bagaj împachetat prost.

Madeleine priveşte cum poliţiştii o scot pe mama sa vitregă din casă. Lângă ea, Nicky îşi tamponează ochii cu mânecile.

Orologiul se trezeşte cu o bătaie de gong melancolică, în timp ce B.B. Springer vine în pas vioi spre ele, netezindu-şi părul cu degetele, înconjurând-o cu braţul pe Simone.

— Tocmai terminasem discuţia cu mătuşa dumitale când a deschis uşa şi… mă rog, aţi văzut. B.B. îşi prinde reverele jachetei, le scutură rapid, aşa încât pielea de şarpe trosneşte. O să mai dureze aici. O să ne întoarcem să vorbim cu domnul Trapp când o să se simtă mai bine. Medicul legist vă cere să nu mergeţi în dormitor. Şi în curte.

Timbo apare cărând trei pungi pentru probe – o haină, o mânecă, acea mască de coşmar – şi raportează că nu se ştie unde este Frederick Trapp.

— Proprietăreasa zice că i-a dat papucii la începutul lui aprilie. Nicio adresă la care să i se trimită corespondenţa.

— A fost dat afară din casă? îi scapă lui Simone.

B.B. scoate iute din buzunar trei cărţi de vizită.

— Vă rog să mă anunţaţi dacă aveţi veşti de la el. Din nou, ne pare foarte rău pentru pierderea suferită.

— Ne pare foarte rău, mormăie Timbo.

Madeleine, Nicky şi Simone se uită cum ies din casă, Timbo primul, cu părul luând foc o clipă în lumina soarelui. B.B. se opreşte pe prag, apoi se întoarce în loc, se uită la hol cu… sfidare? se întreabă Madeleine.

Zâmbeşte. Închide uşa după ea.

Se lasă brusc liniştea. Simfonia acelei dimineţi se aude surd în capul lui Madeleine: ţipetele mătuşii, vorbele aiurea ale tatălui; gemetele ascensorului, pleoscăitul apei heleşteului.

Cele trei aşteaptă un moment înainte să se împrăştie.

— Mă duc să văd ce face Sebastian, zice Simone luând-o iute spre scară.

— Scuză-mă.

Madeleine îi întoarce spatele lui Nicky, cu Watson gâfâind lipită de ea, şi se duce repede în apartamentul său, tastând un mesaj pe telefon:

Te rog, răspunde-mi.

Apoi şterge „Te rog”. Îl trimite.

Peste o clipă e lăsată într-o rână pe canapea, cu faţa îngropată în palme, cu câinele rostogolit în valea dintre perne.

Madeleine stă acolo un an.

Stă până ce aude cum se închide uşa din faţă.

Se duce la pat, priveşte pe fereastră la maşina de pe alee. Îl vede pe Jonathan la volan. O vede pe Nicky urcând.

Cine-i el?

Şi de ce-i aşa de interesat de fata aia?

60

— Drăcia dracului, ce mai dimineaţă!

Jonathan fluieră. E vioi, cu un tricou de rugby şi ochelari de soare, şi în orice altă zi Nicky ar vrea să continue de unde rămăseseră în mansardă – mâna ei pe pieptul lui, gura ei pe gura lui, venele ei aprinse de aţâţare –, dar astăzi se răsuceşte spre geam, obosită de atâta vorbit.

— Biata femeie. Bietul Fred – vorbea cu multă căldură despre ea. Şi tu… eşti bine?

Nicky se încruntă.

— N-am cunoscut-o prea bine. Şi totuşi.

— Şi totuşi, oftează el. Cum trebuie să fie să simţi că n-ai nicio speranţă. Nicio posibilitate.

Ea îşi încrucişează braţele pe piept, închide ochii.

— Ei nu cred că e sinucidere.

— Parcă ai spus că a lăsat un bilet?

— Da.

Afară e un dâmb cu un parc; doi bărbaţi se luptă cu un labrador, râzând; o mamă cu copilul de mână.

— Deci… să ne întoarcem: de ce să vrea cineva să… ce, s-o *omoare* pe ea?

Ca şi cum ar fi un cuvânt murdar. Nicky presupune că este.

— Sună ca şi cum aş sublinia fiecare silabă din acea frază. *De ce? Cineva? Pe ea?*

— Ai subliniat şi *omoare*.

— Moartea e inerent subliniată.

Ieri Nicky ar fi chicotit la asta.

— Sunt interesaţi de Cole Trapp, zice ea.

— Ce, din pricina micii telegrame de aseară?

În faţa lor, turişti se revarsă de pe trotuar în faţa unui şir de case în culori văratice; Jonathan apasă pe claxon, apasă iar.

— Că vorbim despre cheful de a omorî pe cineva. Dar Cole Trapp nu-i mort şi dispărut? Sau dispărut cel puţin?

Nicky nu zice nimic.

O pauză.

— Apropo, unde mergem? Sunt bucuros să rătăcim doar, dacă vrei. Sunt la ordinele tale.

— Ai vreo idee unde ar putea să fie Freddy?

„A sărutat-o. Pe Diana”, se gândeşte ea.

— La el acasă, aş zice. Lingându-şi rănile. Deşi probabil e greu să-ţi lingi propriul ochi. L-am sunat aseară şi de dimineaţă. Niciun răspuns. Să mergem acolo?

— Nu cred că e acasă.

Ea îşi muşcă buza.

— Oricum, ce *voia* să facă în bibliotecă aseară?

Însă degetele lui Nicky dansează pe ecranul telefonului, urmărind traseul din faţa lor.

— Poţi s-o iei aici la dreapta, te rog?

Peste câteva minute, sub un grilaj fragil de cabluri de tramvai, parchează şi traversează spre provocarea oferită de Castro Street. Flamuri în culorile curcubeului se umflă ca nişte pânze de pe stâlpii de telefon; buticuri cu haine şi centre de tratament cu laser stau umăr la umăr cu etajele superioare ale caselor din Epoca de Aur. Lumina le înălbeşte bovindourile, scânteiază în uşile de sticlă ale magazinelor de delicatese şi de animale de companie. Singura bancă din zonă, îmbrăcată în cărămidă mohorâtă, pare femeia în vârstă care însoţeşte o tânără la petrecere.

— Ce straniu e să te gândeşti că cineva a murit la parter în vreme ce tu dormeai, zice Jonathan, şi Nicky aproape că izbucneşte iar în plâns.

Trec de splendidul Castro Theatre (pe fronton: BOHEMIAN RHAPSODY CÂNTAŢI ŞI VOI! şi o dramă de război germană numită *Phoenix*, probabil nu cântă şi publicul), de un dispensar pentru canabis şi de o pizzerie. Nicky se uită la telefon. *Acea fierbinţeală în capul pieptului, acel păcănit supărător în creştet*...

Când săgeata de pe ecran coteşte spre vest, coteşte şi ea.

Şi ridică privirea spre o alee arzând cu graffitiuri fluorescente. Lângă ea, un iepure alb, cu un ceas de buzunar în labă, îi face semn să vină; pe ambele laturi

pereţii sunt plini de cetăţeni ai Ţării Minunilor: pârşul, visând; Regina de Cupă, zbierând… toate în culorile din delirul drogurilor, toate rânjind şi cu gurile larg deschise, în vreme ce Nicky pătrunde tot mai adânc în alee. Litere deasupra capului, plutind pe un val de fum de pipă: AICI SUNTEM TOŢI SMINTIŢI.

La stânga stă pe vine o pisică din Cheshire monstruoasă, cu un zâmbet ca lama unei coase şi coada ca bucla unui semn de întrebare.

Chiar este bucla unui semn de întrebare, vede Nicky, iar pata de cerneală violetă împroşcată dedesubt e un mâner. Îl răsuceşte, împinge uşa – „Stai”, şuieră Jonathan, întocmai cum făcuse aseară în bibliotecă – şi păşeşte în întuneric.

Locul e o peşteră, în cea mai mare parte podea goală, invizibilă sub picioarele ei. Trei separeuri jerpelite sunt lipite de un perete, fiecare luminat slab de o aplică disperată să iasă la pensie. În cealaltă parte a sălii, nişte scaune înalte încercuiesc un bar ca o semilună, iar în spatele barului, deasupra siluetelor sticlelor de băutură, becuri rotunde de felul celor din cabinele artiştilor alcătuiesc numele BETTY.

Nicky se apropie. Îi plac cârciumile. Cârciumile o plac pe ea.

Barmaniţa, masivă şi musculoasă, o priveşte; are maiou, tutu şi barbă nerasă de o săptămână.

— În viaţa viitoare vreau să mă întorc aşa de drăgălaşă ca tine, zice ea, cu voce caldă şi gravă. Cum te cheamă, puiule?

— Nicky.

— Betty.

Strânsoarea ei de mână ar putea sfărâma gheaţă.

— Cine ţi-i partenerul?

— Sunt Jonathan. Au, exclamă când Betty îi înşfacă mâna.

— Bine aţi venit la „Betty’s”. Cafenea ziua, bar noaptea. Şi ziua.

Face semn cu ochiul. Ochii îi sunt mărginiţi de gene cu

paiete.

Nicky saltă pe un scaun.

— Când dormi?

— Oh, puiule, închid la patru dimineaţa. Eu sunt patroana. Betty bate în telefon, şi difuzoarele nevăzute emană un solo de saxofon singuratic, cu pârâituri de vechime. Mult mai bine. Ce să fie?

— Nu beau cafea.

— Deci, nu bea cafea.

— Ce propui? întreabă Jonathan.

Betty ascultă saxofonul plutind pe tavan.

— Un Manhattan se agită în ritm de foxtrot, un Bronx, în ritm de pas de deux şi un martini sec, întotdeauna în ritm de vals.

Nicky ascultă şi ea.

— Nu pare să fie un ritm.

— Atunci e whisky.

Betty răsuceşte dopul unei sticle de Hibiki, toarnă în trei păhărele.

Înainte să poată ciocni, o tuse ca un vulcan erupe din adâncurile sălii. Nicky se răsuceşte: în separeul îndepărtat, un bărbat ca un cocostârc jerpelit, într-un costum cafeniu fără viaţă, îşi afundă ciocul într-o halbă, înghite, apoi trage dintr-o ţigară. Fumul se învolburează sub lampa de deasupra lui.

— E Profesorul, zice Betty. A apărut odată cu locul ăsta. Încă n-a dat ortu’ popii.

O izbucnire de lumină când uşa se deschide, se închide. Betty flutură mâna spre o femeie în uniformă de spital, apoi se răsuceşte spre un aparat pentru espresso de mărimea unui motor de maşină.

— Aşteptaţi pe cineva, drăgălaşilor?

— Îl căutăm pe el, zice Nicky spre spatele lat al barmaniţei. Un tip cam de vârsta noastră.

— Şi care-i vârsta aia?

— Trecut bine de treizeci, răspunde Jonathan.

Aparatul de espresso începe să gâlgâie.

— Drăguţ şi înalt, spune Nicky.

— Abonament la sală, zice Jonathan.
— Păr foarte închis la culoare, precizează Nicky.
— Ia-o mai uşor, o îndeamnă Jonathan.
Aparatul sâsâie.
— Şi un mic tatuaj pe braţ – un citat dintr-o carte.
Aparatul rage, iar Betty îi duce repede o ceaşcă şi o carafă femeii în uniformă de spital, care suge dintr-o Camel la câteva taburete distanţă. Lui Nicky îi vine să zâmbească. Fumul care se răsuceşte în lumina aproape inexistentă, barmaniţa dură şi cinică, saxofonul care se tânguie… E într-un roman de serie neagră.
— A băut cafea luată de aici săptămâna trecută, explică Nicky. Am observat paharul.
Atinge ecranul, găseşte fotografia de angajat a lui Freddy de anul trecut. Se uită lung la ea: arăta remarcabil mai sănătos atunci.
Betty încuviinţează din cap, cu zâmbetul subţiat.
— Drăguţ. Mă tem că nu vă pot ajuta. Aţi venit cu maşina aici?
Jonathan clipeşte.
— Da.
— Unde aţi parcat?
Jonathan numeşte strada.
— Nu poţi parca acolo după-amiaza. O să-ţi ridice maşina.
— Rahat!
Englezul coboară de pe scaunul înalt şi o ia grăbit spre ieşire.
De îndată ce uşa se închide după el, Betty se apleacă în faţă, îi face semn lui Nicky să facă la fel.
— Maşina n-are nicio problemă. Voiam să plece. Acum, nu te pot ajuta cu Fred, dar nu-s sigur că-mi place nici mutra iubitului tău.
Nicky se încruntă.
— El nu-i… Ce vrei să zici?
— Nu l-am mai văzut, spune Betty, mângâindu-şi bărbia perciunată, dar am mai văzut genul lui.
— Ce gen e acela?

— Genul care ascunde ceva.

Şi dă pe gât Hibaki-ul.

Nicky îşi freacă paharul încetişor între palme. Îi place Jonathan – îi place conversaţia lui, îi plac buzele lui. Îi place chiar şi legătura dintre el şi Hope Trapp, sud-vestul Angliei.

…Cu toate că a *locuit* în Londra în acelaşi timp cu Diana.

Şi a *ţinut* cheia ei douăzeci şi patru de ore.

Şi îl *cunoaşte* pe Freddy – un criminal neverosimil el însuşi, dar cu siguranţă uneltind ceva, aşa cum spusese verişoara lui.

Şi nu e obligatoriu să fie Cole ucigaşul. Nici Sebastian.

Dă pe gât paharul, se strâmbă, dă pe gât paharul lui Jonathan, se strâmbă – Betty priveşte aprobatoare – şi se şterge la gură.

— Mulţumesc pentru băutură. Trânteşte pe bar trei bancnote – „Pentru al tău şi ale noastre” – şi o ia cu spatele spre uşă. Ne mai vedem, poate.

— Te aştept, puiule, strigă Betty.

Abia când se întoarce pe alee, clipind în lumina soarelui, Nicky îşi dă seama că Betty cunoştea numele lui Fred fără ca ea să-l fi pomenit vreodată.

61

Poate că e febra de detectiv, poate acel whisky – dar Nicky se simte gata să urmeze iepurele alb prin Ţara Minunilor până unde aleea îşi schimbă direcţia sub un fluture albastru, omida renăscută. Coteşte la stânga.

Peste o clipă, o uşă se trânteşte în spatele ei. Se uită înapoi şi vede cocostârcul din bar, cu penajul unsuros, morfolindu-şi ţigara. El aruncă o privire într-o parte şi în cealaltă, porneşte spre ea.

Nicky iuţeşte pasul, pe lângă litere înşirate pe cărămizi: OH, CE VIS CIUDAT AM AVUT!

Când dă colţul, a ieşit din Ţara Minunilor, dar nu de pe alee. Aici devine mai strâmtă, zidurile părăginite se îngustează până la o aşchie depărtată de trotuar şi soare.

— Hei.

Vocea lui se bălăbăneşte în fundătură, se poticneşte în urma ei.

— Fătucă!

Ea aruncă iute o privire în spate – nimic în afară de fluture – şi se piteşte în cadrul îngust al unei uşi. Pe geamul uşii e lipită o foaie de hârtie pe care scrie cu cerneală roşie: ATENŢIE LA AFURISITUL DE CÂINE.

— Fătucă! Vreau să vorbesc cu tine.

Profesorul se apropie, cu tălpile plesnind pământul. Nicky nu se poate hotărî dacă să fugă sau să sară pe el.

El trece cu paşi mari pe alături, duhnind a băutură şi a fum, cu părul pleoştit atingându-i umerii…

…iar la spatele ei mârâieli frenetice, în vreme ce uşa se zguduie. Nicky sare pe alee şi se ciocneşte de străin, îmbrâncindu-l tare în zidul de cărămidă. Când mormăie, ţigara îi cade din gură.

Nicky i-a înfipt piciorul în vintre (din greşeală) şi l-a înşfăcat de umeri (tot din greşeală), aşa că el nu se poate încovoia. Ea se agaţă de haina uleioasă, îşi răsuceşte capul. Dincolo de uşă, o corcitură zbiară la ei, cu fălcile pline de spumă, cu labele zgâriind sticla.

— Rahat, cucoană, cârâie Profesorul. Voiam doar să… Mai taci naibii, javră!

Afurisitul de câine mânjeşte cu bale uşa, clănţăne la ei.

Nicky îi dă drumul bărbatului, face câţiva paşi în spate – apoi se răsuceşte şi mârâie cu atâta ferocitate, încât câinele dispare brusc, cu saliva ca o spumă pe geam.

Se întoarce spre Profesor.

— Voiai să ce?

El se strâmbă.

— Fred. Lucrează în domeniul sportului, cum ar veni. Tip mare, musculos.

Nicky observă că se uită la ţigara căzută, aşa că se apleacă şi o ridică.

— Mulţumesc, zice el vârând între buze mucul.

— Îl cunoşti?

El clatină din cap.

— L-am văzut aici – îşi smuceşte degetul mare spre „Betty’s” – de o grămadă de ori. Aduce mâncare la pachet. Mâzgăleli de tip oriental pe pungă. Continuă printr-un nor de fum: Restaurantul se numeşte Tigress. Mi-amintesc fiin’că nevastă-mea şi cu mine am avut o mâţă pe nume Tigress. Ne-am trezit într-o dimineaţă, fugise din coteţ. Mâţa, nu nevasta. N-am mai văzut-o niciodată. Apoi, după un an, mă trezesc şi descopăr că nevasta fugise din coteţ. N-am mai văzut-o niciodată nici pe ea. Oftează. Mi-e tare dor de mâţă.

Nicky se uită la Profesor, la pielea gălbejită tăbăcită de soare şi fum, la vârfurile degetelor îngălbenite, la ochii trişti; şi-l imaginează sănătos, sau cel puţin plin de speranţă, cu o slujbă şi o întâlnire romantică la prânz şi – de ce nu – o pisică.

— De ce-mi spui asta?

El îşi netezeşte piepţii cămăşii cu găuri de arsură, de parcă un asasin zelos l-ar fi stropit cu gloanţe.

— Tipu-i aiurea. Acum vreo două luni începe să se vadă că-i drogat ca dracu’. Şi de atunci încoace, de cele mai multe ori, intră cu mâncarea lui chinezească, tot fâţâindu-se, iar oleacă mai târziu apare un tânăr şi se aşază şi…

— Cine?

— Nu ştiu. Dar vorbesc un minut, după care tipul pleacă. Şi la fel şi omul tău, după ce înghite colţunaşii. Poate o dată pe săptămână.

— Când? În ce zi, vreau să zic?

— Fătucă. Io nu ştiu nici măcar ce zi îi azi.

Suge din ţigară, îi dă un bobârnac.

Nicky îşi pipăie buzunarele, pescuieşte portofelul.

— Mulţumesc, domnule, zice, oferindu-i o bancnotă de douăzeci.

El o palmează la iuţeală.

— Ai grijă de tine, domnişoară. În timp ce se scurge înapoi pe alee, spre Ţara Minunilor, adaugă: Ar putea fi un dur.

— Aşa sunt şi eu, îi spune ea.

62

Nimeni nu i-a scris: nici Cole, nici Freddy, cu toate că l-a ameninţat de câteva ori. Şi cine altcineva ar putea s-o caute? „Eşti ultima care a rămas”, se gândeşte.

Madeleine îşi târşâie picioarele afară din camera ei, urcă pe scară; când ajunge pe palier, uşa casei se deschide în spatele ei şi Nicky intră, zâmbeşte cu speranţă.

Îmbrăţişarea a fost acum câteva ore. Madeleine îşi vede de drum.

În uşa dormitorului tatălui şovăie, privindu-l cum sforăie regulat sub pături, sub acoperişul roşu al patului, cu ochii închişi şi mâinile încrucişate pe piept. „Presupun că asta-i o avanpremieră”, îşi zice.

— Vreo veste de la Frederick?

Madeleine nici măcar n-o observase pe Simone lângă patul tatălui. Tot în halatul de baie. Nici Madeleine nu s-a schimbat. Poate că amândouă ar trebui să se îmbrace.

— Frederick? imploră mătuşa.

Madeleine clatină din cap. Pleacă.

Cum *este* Freddy amestecat în asta? Fluturii, mesajele – totul ar putea să fie campania unui singur om. Însă nu dacă acel om e Freddy, cu siguranţă. (Cu siguranţă?) Singurul prieten al lui Cole: bodyguardul lui din vestiar, camaradul lui cercetaş, tovarăşul din paturile suprapuse când dormea la ei. S-au regăsit?

O bandă fleşcăită se întinde peste uşa a ceea ce ea încă mai consideră că e dormitorul mamei sale: LOCUL CRIMEI LOCUL CRIMEI intonează banda, foarte sigură pe sine. NU TRECEŢI.

Se strecoară pe dedesubt.

Aici aerul pare mai rarefiat; pereţii violet s-au decolorat. Patul e făcut, cu o rochie întunecată deasupra, ca o siluetă desenată cu creta, iar pe podea e o husă pentru haine.

Poate că aşa pare, arată, o încăpere când cineva a murit în ea.

Cu toate că Diana n-a murit aici.

Diana sperase să moară la Samarra. Diana sperase să călătorească. Diana plănuia un viitor.

Madeleine se încruntă la birou. Şi atunci de ce a scris acel bilet?

Poliţiştii au închis fereastra fatală. Se apropie, cu grijă să nu atingă pervazul, şi priveşte curtea, heleşteul. Câteva frunze de nufăr în formă de inimă. Peşti rotindu-se încet în apa neagră, limpede.

Îşi dorea să se sinucidă?

Era beată?

A fost împinsă?

Madeleine se răsuceşte, se duce la toaleta care e goală, în afară de o veioză şi o sticlă de parfum neagră şi o cutie de bijuterii albă, dublate în oglindă. Când saltă capacul cutiei şi răsuceşte încet o cheiţă dintr-o parte, note metalice fragile plutesc ca nişte baloane în lumina după-amiezii. Un cântec franţuzesc: Madeleine îşi aminteşte melodia de la orele de franceză din clasa a şaptea.

După o clipă cercetează sticluţa de parfum. Iată, în sfârşit, numele aromei misterioase a Dianei, curată şi răcoroasă şi blândă: Mystery. Asta o frapează ca o dovadă de lipsă de imaginaţie.

Îşi stropeşte încheietura goală. Răsuceşte la loc capacul, pune sticluţa pe toaletă, îşi duce mâna la nas.

Muzica începe să picotească; notele mici, metalice, şovăie şi mor. Madeleine închide capacul cutiei de bijuterii, o mângâie o dată, apoi iese din dormitor. Banda poliţiei se desprinde de pe uşă; o priveşte fluturând spre podea, se apleacă s-o ridice, o apasă puternic pe toc.

În timp ce merge pe coridor spre camera tatălui şi ultimul ecou al melodiei i se şterge din minte, îşi aminteşte titlul: „J'ai descendu dans mon jardin".

Am coborât în grădina mea.

63

În bucătărie, Simone o întâmpină pe Nicky ţeapănă, pare surprinsă să afle că a plecat din casă – şi tocmai cu Jonathan. („Nu ştiu ce îndruga tipul ăla, Betty”, a zis el. „Maşina era în ordine.”)

— Detectivii mi-au vorbit despre el. Simone e gârbovită peste insulă în halat, cu cana de cafea în faţă. Chiar m-au întrebat dacă îmi *aminteşte* de cineva! Adică de *Cole*. Ca şi cum nu mi-aş recunoaşte propriul *nepot*.

Nicky dezaprobă şi ea. Cine l-ar confunda pe Jonathan Grant cu Cole Trapp?… Poliţia, se pare.

Scoate o cutie cu lapte din frigider, aşteaptă ca Simone să remarce că se poartă ca la ea acasă; în loc de asta, e invitată să se uite la fotografiile din seara trecută.

— M-am gândit că ar trebui să fac nişte poze, în cazul în care le-aţi vrea pentru… cartea voastră de amintiri, explică singura doamnă Trapp care mai e în viaţă, în vreme ce Nicky se ghemuieşte lângă ea. Face ecranul să gliseze înainte şi înapoi cu două degete, regulat ca ştergătoarele de parbriz. Uite piramida de şampanie. Oh, nu suport să mă uit la ea! Glisează. De ce fotografiam langustinele prăjite? Gliseazăgliseazăglisează. Lionel Lightfoot. N-am să ştiu niciodată ce-o fi fost în capul Dianei.

Un moment amuţeşte.

Urmează Freddy. Simone suspină.

— E aşa de *imprevizibil* în ultima vreme. *Scena* aceea de aseară. Aş vrea… Aş vrea să sune.

Acum apare Diana pe ecran: rochie strălucitoare şi păr lăsat liber, pahar gol într-o mână, vorbind cu Freddy, dar privind dincolo de el.

— Oh, face Simone.

A sărutat-o.

În următoarea fotografie, Freddy ţine aparatul de fotografiat deasupra capului, la o lungime de braţ, în timp ce el şi mama sa stau de o parte şi de alta a Dianei.

— A ţinut morţiş să facem un selfie, îi explică Simone lui

Nicky. Ce unghi!

Se încruntă. Se încruntă şi în fotografie, şi e un pic ciufulită – părul argintiu îi este agăţat de lănţişorul de argint, genele îi sunt acoperite de funinginea rimelului.

Conturul Dianei e neclar. Arată aproape fantomatic.

— Poţi să-mi trimiţi asta? întreabă Nicky, spre propria-i surprindere. Mi-ar plăcea să… mi-ar plăcea.

— Şi Frederick a cerut-o.

Simone îi dă telefonul, iar Nicky trimite fotografia. E o consolare să ştie că Diana are o viaţă de apoi în computerul ei, o stafie în aparat.

— Şi uite-l pe Sebastian. Sau o mare parte din Sebastian. Vezi ce greu poate fi să-l înghesui în cadru când vorbeşte cu o persoană foarte scundă, cum e femeia aceea în scaunul rulant.

Apoi Sebastian râzând, Sebastian înclinându-se, Sebastian trăgând la măsea.

— Întotdeauna ai fost îndrăgostită de el?

Nicky îşi dă seama pe loc că nimeni nu i-a mai pus întrebarea asta. Simone întoarce capul aproape minunându-se, ca o fantomă singuratică pe care brusc o vede cineva.

Când vorbeşte, vocea îi este foarte, foarte blândă.

— Din ziua nunţii mele. Colţurile gurii i se ridică. Nu-l văzusem până atunci. Prima mea întâlnire – cu Dominic, vreau să spun – a fost chiar după ce el şi Hope şi Madeleine au plecat într-un lung turneu de promovare a unei cărţi. Nu-mi amintesc care. Nu contează. Apoi am rămas gravidă, iar mama mea a vrut ca pruncul să se nască din părinţi căsătoriţi – peste opt săptămâni, căsătorie cu puşca în ceafă. Au lipsit de la repetiţia pentru nuntă. Sebastian şi ai lui. S-a anulat zborul, cred. Nu contează. Însă în dimineaţa următoare…

Ochii i se închid.

— Când l-am văzut în costumul de cavaler de onoare, stând lângă Dominic în faţa altarului, mi-am zis: „O, nu, pe tine te vreau, pe tine te iubesc, da, da”. Zâmbeşte radios spre tavan, cu tot gâtul dezgolit, şi un moment Nicky o

zăreşte pe femeia care a fost, înainte ca nervii să-i sape riduri pe faţă şi anii să-i învârsteze părul. *De ce tu?* întreabă ea disperată. *De ce acum? Când merg printre strane spre altar?*

Nicky ascultă.

Simone coboară pe pământ.

— I-am spus „Da” lui Dominic, desigur. Am spus-o şi am gândit-o. El avea întâietate. Şi l-am iubit, şi l-am iubit pe Frederick, atunci şi acum şi veşnic. Am fost o soră devotată pentru Sebastian şi Hope, iar după… după revelion, în toţi acei ani, l-am îngrijit pe Sebastian. Am făcut-o cu toţii. Apoi, când soţul meu a murit, mi-am zis – am *sperat* – că…

Nicky simte că sângele începe să-i rătăcească. „Nu te-ar obseda asta?”, întrebase Simone. „Să iei o viaţă… Să nu-ţi descarci niciodată conştiinţa. Cine putea să facă asta?”

„*Cui bono*”, răspunsese Nicky. Cine a profitat de pe urma morţii lui Dominic? Dacă-i pe aşa, cine ar fi putut să profite de pe urma morţii Dianei?

Simone oftează.

— Însă n-am putut să-mi imaginez cum ar putea vreodată Sebastian să mă privească altfel decât ca pe o cumnată care vorbeşte ca o moară stricată, îşi tratează fiul ca pe un bebeluş, e o băgăreaţă tiranică. Nu contează.

Ecranul telefonului ei se înnegreşte. Bate în el automat, şi faţa lui Sebastian iese iar la suprafaţă. Simone se uită la el.

— Apoi a adus-o acasă pe Diana. Nu mă aşteptasem la asta.

Şi acum Diana e moartă. Diana, care probabil nu se aşteptase la asta.

Simone începe să învârtă linguriţa în cana cu ceai.

— Nu-mi plac romanele poliţiste. Mi se par ridicole. Până şi povestirile cu Simon. Le-am citit pe toate, desigur. Le-am citit şi pe cele cu Sherlock Holmes. Voiam să văd ce-a văzut *el* în ele. Îmi amintesc doar de bărbatul care s-a îndrăgostit de o femeie într-o călătorie pe ocean cu ani înainte, bărbatul care i-a spus lui Sherlock: „Când ne-am

despărţit, ea era o femeie liberă, dar eu nu eram un bărbat liber". Îi oferă un nou zâmbet slab când adaugă: Eşti o bună ascultătoare. Îmi dau seama de ce oamenii vorbesc cu tine.

— Mmm, face Nicky înghiţind.

— Ai iubit vreodată pe cineva care nu te-a iubit?

„Mă întreb dacă nu cumva *Simone* i-a venit de hac", a zis Jonathan despre un Watson mort de mult. „Îl întreb pe Fred dacă mama lui ar putea cu adevărat să fie în stare de omucidere. Şi el răspunde: «Omule, mama mea e în stare de genocid.»"

— Da, zice Nicky, cu vocea sugrumată.

— Găsesc că poate să fie aproape plăcut. Vârful degetului lui Simone patinează pe ecran. Un moment stau în tăcere. Însă în cea mai mare parte e insuportabil, reia ea. Oh… e trecut de cinci. Probabil pisicile se canibalizează între ele. Trebuie să plec. Eu o să fac aranjamentele pentru înmormântare, desigur. Sebastian nu poate. Madeleine, probabil, nu poate. Coboară de pe taburet. Cred că ar trebui să pleci şi tu.

Nu se referă la seara asta.

— Înţeleg.

— A fost un deces în familie. Sebastian nu se simte bine, Madeleine este… Madeleine. Frederick distruge proprietăţi şi atacă oameni – apropo, îmi pare rău.

Nicky îşi drege glasul.

— Nu-i prima dată când am fost pocnită.

— Sunt sigură că tu şi Sebastian puteţi vorbi de proiectul vostru după o vreme. Însă acum…

— Înţeleg. Cu adevărat.

Simone bagă telefonul în buzunar. În uşă se opreşte, îşi priveşte halatul.

— Cred că o să port asta până acasă, zice. E al lui.

După ce pleacă, Nicky dă pe gât restul de lapte, dă drumul aerului din piept. „O să te apuce febra."

Nu joacă şah, însă îşi poate imagina tabla: Simone sacrifică un cal ca să-şi poată lua locul lângă rege. Din senin, apare regina. În cele din urmă, Simone o mătrăşeşte

şi pe ea.

Nicky îşi ciuguleşte unghia degetului mare. De ce să lovească Simone cu doar câteva luni înainte de moartea lui Sebastian? Poate că, dacă ai ucis doi oameni dintr-un singur motiv, te simţi obligat să termini ceea ce ai...

Înclină capul, strânge în mână paharul.

De ce nu trei oameni?

Şi acum un răget în urechi, în vreme ce febra pune stăpânire pe ea: cum e cu prima regină?

Unde era Simone în seara aceea? Acasă, a zis ea, cu soţul şi fiul.

Şi Cole.

64

La etaj, aşezată pe fotoliul de lângă pat în lumina palã a veiozei, Madeleine se uită lung la mâinile tatălui. Mâini de pianist, spunea mama ei, cu oase fine, degete lungi. Madeleine îşi priveşte degetele din poală. Butucănoase, sau cel puţin stângace.

Acum el a pierdut două soţii. Şi un copil.

— A avut o viaţă tristă.

Madeleine tresare. Ochii lui sunt închişi, cu pleoapele vineţii, întunecate ca orbitele unui craniu.

Trece un moment, până ajunge la concluzia că şi-a imaginat vocea lui. Dincolo de fereastră, ultima lumină a serii se stinge.

— O viaţă tristă, repetă el, cu ochii deschişi.

Madeleine se întreabă dacă pluteşte încă pe drog.

— A avut cinci ani cu tine, zice ea. Aţi călătorit. Voi…

Se simţeau bine unul cu altul. Râdeau destul de des.

— …v-aţi iubit, termină ea propoziţia.

Însă el îşi leagănă capul pe pernă, dintr-o parte în alta.

— Adevărata ei viaţă s-a sfârşit înainte de mine.

Madeleine îşi aminteşte.

— Aşa că s-a retras. În trecut, unde decorurile erau familiare. Cred că de aceea s-a întors aici: nu ca să-şi trăiască viaţa, ci ca să aştepte să se termine. Acum îşi întoarce faţa spre fiica lui. N-am fost niciunul prima alegere a celuilalt. Însă de aceea ne-am potrivit: ne-am resemnat amândoi cu asta. Niciunul din noi nu şi-a dorit cu adevărat o viaţă dincolo de ce avusese deja. Ne eram unul altuia viaţa de apoi.

Ochii îi sunt uzi.

Peste câteva clipe, cu un zâmbet trist:

— Te rog, intră.

Madeleine aruncă o privire în spate. Nicky zăboveşte în prag ca un înger al morţii nesigur dacă a ajuns prea târziu sau prea devreme.

— Îmi pare rău că deranjez, spune. Ar trebui să plec. O

să vreţi să fiţi singuri în casă.

Madeleine încuviinţează din cap, mulţumită. Ea şi tatăl său mai duseseră acest război, doi împotriva lumii, doi împotriva acestei case: uitându-se împreună pe coridoarele întunecate, purtând umăr la umăr povara acelei mansarde, ferindu-se de ferestre…

— Domnişoară Hunter, aş fi mâhnit dacă ai pleca. Maddy… murmură întinzându-i mâna. Te rog, spune-i musafirei noastre că insistăm.

Ea îi strânge degetele, iritată.

— Nimeni nu pleacă nicăieri în seara asta, cu siguranţă.

— Stai un moment, domnişoară Hunter. Ştiţi, fetelor, ceea ce am dorit cel mai mult pentru Diana a fost maternitatea. Avea acea calitate esenţială, *elementară*, a unei mame bune.

Madeleine aproape că ridică mâna ca la şcoală.

— Bunătatea?

— Nu. *Era* bună, dar nu.

El se uită la Nicky.

Care, după o pauză, zice:

— Diana era feroce.

— Foarte bine. Trebuia să fie, ca să supravieţuiască unei astfel de pierderi. Nu mulţi ar fi simţit asta la ea, dar tu ai simţit-o.

Madeleine îşi fulgeră cu privirea tatăl, vrând să-l silească cu puterea voinţei să i se adreseze ei, nu acestei străine – şi acum el face asta.

— „Nu este nimic pe lume ca dragostea unei mame pentru copilul ei. Nu ştie de legi, de milă, îndrăzneşte orice şi striveşte fără remuşcare tot ce-i stă în cale.” Mâna lui se mişcă în a ei. Aşa zice Agatha Christie. Şi o femeie atât de feroce ar face o mamă minunată. Sebastian se înfundă mai mult în pat, vocea îi scade: Însă ea n-a vrut să încerce iar. N-a vrut să piardă iar.

În secunda următoare sforăie, iar Madeleine scade lumina lămpii. Când se răsuceşte spre uşă, Nicky a plecat.

Pe coridorul neluminat – Diana era întotdeauna cea care aprindea aplicele, desigur –, Madeleine se împiedică de

blestematul de câine. Amândouă coboară în curte. În vreme ce Watson îngraşă cu azotaţi un arbust ornamental, Madeleine se uită la ungherul întunecat în care azi, mai devreme (a fost cu adevărat azi?), şi-a descoperit tatăl răcnind, cu soţia în braţe; unde acum peştii plutesc nepăsători prin apă.

Se înfioară.

În salonul înnoptat, cu candelabrul lui la fel de jalnic ca un pom de Crăciun mort, Madeleine pipăie raftul până ce peretele alunecă spre ea. Camera de mahmureală e luminată slab.

Se întinde pe şezlongul dinăuntru. Ochii dau ocol pereţilor, urmăresc galeria de hărţi şi reproduceri – oare Diana a vizitat toate aceste locuri? Madeleine n-a întrebat niciodată.

Lumina se stinge.

Acum ascultă clipocitul slab al apei din heleşteu care vine dinspre podea, prelingându-se prin grilaj. Cadavrul Dianei a fost în acel heleşteu. Sângele ei a curs în el. Ceea ce aude Madeleine, acel sunet al apei, e sunetul sângelui.

Şi în vreme ce i se revarsă în cap, găseşte telefonul, tastează un mesaj pentru fratele său.

Magdala.
Începe să-mi fie frică.

Peste o clipă vine răspunsul:

Magdala.
Nu cred că ţi-e destul de frică.

65

— Bună seara, zice Jonathan.

— Bună seara, zice Nicky, cu telefonul vârât între umăr şi ureche.

— Prea târziu pentru taclale?

Nu-i decât nouă şi jumătate, dar ar putea să doarmă un an întreg. „Du-te la culcare”, a zis Diana nu mai departe de aseară (chiar a fost doar aseară?). „Am de gând să mă sedez până săptămâna viitoare.”

Jonathan continuă:

— Aşa că mă întrebam. După ce te-am lăsat acasă. M-am gândit că fluturele de pe maşina de scris… m-am gândit că a fost doar o glumă.

Nicky dă să bage un picior în şort, nu nimereşte, se împleticeşte mârâind de-a lungul duşumelei.

— Sună a meci de rugby.

— Aşa şi pare.

Apasă pe difuzor, aruncă telefonul pe pat.

— Dar ei – poliţiştii, vreau să zic –, ei cred că e o ameninţare? întreabă el. Cred că artistul ăsta care face origami, Cole Trapp sau nu, ştie ce i s-a întâmplat soţiei, mamei? Şi încearcă să-l facă pe Sebastian să mărturisească? Şi nu-i Fred?

Nicky îşi saltă şortul peste şolduri.

— Asta e o teorie.

— Şi el încearcă să-l sperie pe Sebastian?

Ea se aşază pe marginea patului, se trânteşte pe spate.

— Sau să-l prindă în cursă. Sau să-l şantajeze. Sau să-l tortureze. Dar pare foarte sigur că Sebastian e răspunzător.

O mână mişcă cearşafurile, trece peste jurnal.

— Nu cred că aş putea face vreodată origami. Tu poţi să faci animăluţe din hârtie împăturită?

— De-abia pot să împăturesc un şerveţel.

Râsul lui e crispat.

— Vor să vorbească cu mine. Caraliii. Nu-mi pică prea

bine.

— Eu nu m-aş teme. Adevărul e cea mai bună apărare.

Nicky se cuibăreşte în pat, propteşte jurnalul pe burtă.

— ...era un ţânc, zice Jonathan. Şi copiluţul a devenit o brută zdravănă ca mine, asta-i ideea?

În vreme ce el trăncăneşte undeva lângă şoldul ei, Nicky găseşte ultima însemnare pe care a citit-o (nu mai departe de ieri – a fost cu adevărat doar ieri?). *Se întâplă ceva entuziamant!!*

Întoarce fila, apoi următoarele – totul alb. Vocea lui Cole amuţeşte acolo, în iunie 1999.

MIERCURI, 24 IUNIE

66

Un zumzet.

Madeleine deschide un ochi. Telefonul dârdâie pe pernă.

— Alo? zice ea împleticit.

— Domnişoară Trapp, vă sun de la *Chronicle*. Am vrea să vorbim cu dumneavoastră despre soţia tatălui…

— *Aş prefera să explodez*, zbiară Madeleine.

Treizeci şi trei de apeluri ratate îngrămădite pe ecran, toate de la numere necunoscute. Treisprezece mesaje vocale. „Madeleine”, gângureşte o străină, „îmi pare rău pentru pierderea ta. Sunt de la secţia de ştiri a…” Şterge. „Bună dimineaţa. Sperăm că puteţi confirma nişte amănunte…” Şterge.

Omoară fiecare mesaj, cu sudoare în sânge, acid în stomac – *Lăsaţi-mă în pace, lăsaţi-ne în pace* –, însă când telefonul se scutură din nou, ca şi cum s-ar apăra, răspunde.

— Aţi greşit numărul.

— Aici e *Oakland Star*. Vă rog să veniţi să discutăm ceva.

— Nici vorbă să mă duc în Oakland, scuipă Madeleine.

— Nu-i nevoie. Veniţi doar afară.

Madeleine plonjează spre perdele, le smuceşte deoparte. Vreo doisprezece necunoscuţi s-au adunat la poalele aleii, ca vampirii care aşteaptă să fie invitaţi înăuntru. Două camere de luat vederi pe umeri; restul stau cu nasul în telefoane, în afară de o femeie ale cărei buze formează cuvintele din urechea lui Madeleine.

— Dacă aţi putea să ne acordaţi…

Madeleine se îndepărtează ca o tornadă de pat, speriind-o pe Watson, şi dă buzna în hol în pijama. Cu limba uscată, cu gâtul strâns, nu destulă piele: e ziua de Anul Nou iarăşi, şi restul acelei luni, şi restul acelei ierni. O să deschidă uşa casei şi o să zbiere în trecut.

Uşa casei e deja deschisă. O lamă de lumină taie marmura.

Madeleine încremeneşte.

— …familia cere intimitate în acest… acest moment. Domnul Trapp speră să facă în curând o declaraţie, dar acum, vă rog, pur şi simplu… lăsaţi-i timpul să jelească.

Madeleine rămâne lângă uşă. Pe trepte, Nicky se adresează gândacilor de bucătărie ca un mic pristav, cu cureaua genţii petrecută peste piept.

— Vă rog, spune fluturându-şi telefonul. Nimeni nu vrea să se vadă online hărţuind un văduv.

Mulţimea începe să se topească. Ea intră în casă, închide uşa.

— Ce-a fost asta? şuieră Madeleine.

— Hei. Nicky face un salt, surprinsă. Scuze. Am văzut de sus gloata şi m-am întrebat: „Ce-ar face Simone?” Simone probabil că i-ar alunga înainte ca tu sau tatăl tău…

Un lătrat gros. Watson a apărut în uşa dormitorului.

— Uite, vino înăuntru, zice Madeleine înainte să se ducă în baie ca să-şi tragă sufletul, să-şi dea cu apă pe faţă.

Când iese, găseşte câinele sforăind acolo unde lătrase şi pe Nicky în cealaltă parte a încăperii, în faţa reproducerii cu iluzia optică.

— Reporterul acreditat la poliţie a dat aseară, târziu, un comunicat foarte scurt, explică Nicky. Doar: „Diana a murit, în acest moment nu este suspectat un act criminal”.

„Pe mine m-ar fi putut păcăli”, îşi zice Madeleine.

— Haştagul Omorparteaadoua era în vogă când m-am trezit.

— Oh, drăguţ. Asta-i drăguţ.

Madeleine se duce la pat, se uită urât pe fereastră. Ultimii gândaci o şterg din faţa casei.

— Cară-te dracului, mormăie.

— Pardon?

— Doar înjuram. Răsucindu-se spre Nicky, spune: Mulţumesc. Pentru că… ai făcut ce-ar fi făcut Simone. Te pregăteşti de plecare?

Cu ochii la geantă.

— Schimbare de decor. Trebuie să scriu. Nicky îşi drege glasul. De asemenea: Ştiu că tatăl tău mi-a cerut să rămân

aici, dar… cred că ar trebui să plec. Chiar cred. Cum am zis acolo, afară, voi jeliţi, şi…

Vocea i se frânge în gâtlej ca o placă de gheaţă.

Madeleine priveşte îngrozită. Braţele i se răzvrătesc, o iau în sus pentru o îmbrăţişare înainte să le încrucişeze pe piept cu hotărâre.

— Scuze, bombăne Nicky frecându-se cu degetele sub ochi. Era… o persoană foarte plăcută.

Madeleine o bate uşurel pe cap ca şi cum ar fi un câine cuminte. Se aude zicând:

— O să vezi că nu-i aşa de uşor să pleci din casa asta. Şi apoi, tata era obişnuit să aibă în jur femei. Eu. Diana. Watson – în acel moment, picioarele câinelui zvâcnesc în somn. Şi poate că trecutul e un loc mai bun pentru el. Chiar dacă a dispărut.

— Sau e în aşteptare.

Madeleine se încruntă.

— El a spus asta, zice Nicky. „Trecutul n-a dispărut. E pur şi simplu în aşteptare."

Madeleine se gândeşte la Cole, care aşteaptă şi el. Dar ce anume?

Să presupunem că fratele său a fost… *implicat*, să zicem, în moartea Dianei. Poate că a ştiut că ea ştia ceva despre mama lor. Sau poate că a vrut ca Sebastian să-i dea atenţie. N-are importanţă de ce, zău – doar să presupunem că el a mers mai departe de fluturii de hârtie. Ar trebui să avertizeze poliţia, la urma urmei? Vor păzi casa, îl vor păzi pe tatăl ei?

Nu cred că eşti destul de speriată.

Umbra pe care el i-o aruncă peste minte e tot mai întunecată cu fiecare oră care trece. Are nevoie de un aliat.

— Te rog să rămâi, zice Madeleine.

Telefonul lui Nicky ciripeşte.

— Maşina mea. Mă întorc, adaugă, păşind cu grijă peste câine.

Madeleine sare pe pat, se uită pe fereastră. Niciun spectator, doar un taxi galben ca banana care alunecă în

sus pe alee şi o duce iute pe Nicky de acolo.

Watson o aţinteşte cu un ochi bulbucat în timp ce Madeleine se apropie. În hol aproape că-şi poate auzi respiraţia. Cei de la catering abia apucaseră să măture ruinele piramidei de şampanie înainte ca Simone să dea afară pe toată lumea, şi prin colţuri încă mai sunt teancuri de şerveţele ca ghemotoacele de iarbă uscată rostogolite de vânt, iar scobitorile în formă de săbiuţe i se crapă sub tălpi. Locul pare că dă să se dărâme: „Prăbuşirea casei Trapp”, îşi zice. Nu s-a dat niciodată în vânt după Poe, dar îşi aminteşte povestea aceea, casa aceea, cu holul ei gotic părăginit şi femeia osândită care locuia acolo. Madeleine.

67

În maşină, Nicky îi pune la curent pe Irwin (care citise despre moartea Dianei) şi pe Julia (care nu citise). Îi asigură că o să plece curând – dar a supravieţuit acelei nopţi, nu?

Niciun zâmbet de la Irwin, nici măcar cu Cartof gâfâind în poala lui.

— Oamenilor răi le place inocenţa, Nicky, spune cu voce gravă. Şi tu eşti cea mai inocentă persoană pe care o cunosc, şi cu inima cea mai mare. Şi nu există decât o tu pe lume.

O strângere a inimii ei mari.

— Eşti cel mai încăpăţânat om pe care-l ştiu, zice Julia. Ăsta-i exact lucrul de care m-am temut – n-am spus-o?

Fără gâlgâit de pai, doar vocea ei care amuţeşte. Nicky încearcă să-i abată atenţia cu ultimele cuvinte ale zilei, însă nu-şi aminteşte niciunul, iar Julia n-are chef de asta.

Mesaje se îngrămădesc pe ecran, chiar şi câteva mesaje vocale de modă veche: prietenii şi colegii sunt îngrijoraţi. Nicky promite să ia legătura cu ei după-masă, după ce va scăpa de acest păcănit supărător în creştetul capului.

Coboară la Dragon Gate din Chinatown. Maşina pleacă, îndepărtându-se de o procesiune funerară care se târăşte spre est pe Bush Street.

Se opreşte la umbra celor trei pagode cu solzi de cărămizi verzi. Şerpi-de-mare gemeni îşi dau onorul unul altuia pe acoperiş şi o pancartă pictată ca un covor exotic se leagănă pe căpriori, cu ideograme aurii pe ea. Lângă porţile de est şi de vest e câte un leu de piatră, amândoi cu ruj zmeuriu.

Şi dincolo de Dragon Gate, în sus pe panta abruptă a lui Grant Avenue, huruitul vocilor.

Nicky începe drumeţia – depăşeşte nişte anticariate, câteva restaurante mici cu vitrine care se prezintă toate bilingv. Chiar în faţă, un cârd de blonde în treninguri de la case de modă protestează faţă de inegalitatea veniturilor.

Cea mai blondă dintre ele împinge un fluturaş spre ea.

— Educă-te!

Grant ajunge la orizontală la intersecţie, tocmai când Pine Street se ridică brusc spre vest, de parcă oraşul s-ar plia peste Nicky. Se apropie de marginea zdrenţuită a unei mulţimi mişunătoare.

Cartierul gâfâie sub lampioane chinezeşti cu ciucuri, dolofane, roşii ca opalul de foc, întinse de-a curmezişul străzii de la scări de incendiu la balcoane, de la ferestre la acoperişuri. Mulţimi se îmbulzesc la tarabe – bucătarii atacă wokurile, o sumedenie de copii vând eşarfe de mătase şi tricouri cu San Francisco. E aici şi faună exotică: dragoni şerpuiesc prin mulţime, o trupă întreagă, în culori şocant de vii, cu ţipete emoţionate pe sub piele. Nicky se uită la burta unui monstru roşu ca lava – cinci-şase băieţi care agită beţe şi le poruncesc privitorilor: „FĂ LOC! FĂ LOC!"

Trotuarele sunt ticsite, oamenii sunt lipiţi de vitrine. Nicky se uită la telefon. Poate să-şi croiască drum cu coatele vreo şaptezeci de metri?

Dragonii dau ocol înapoi în mulţime. Nicky înşfacă un pumn de pene albastre din coadă şi se lasă dusă.

Pe la jumătatea străzii zăreşte o deschizătură, ţâşneşte spre uşa restaurantului Tigress. Cercetează spelunca: feţe de masă albe, câţiva Buddha aurii râzând. Cinci clienţi, niciunul dintre ei Freddy.

Când plasatoarea se apropie, Nicky îi arată selfie-ul lui Simone, arată spre Freddy. Femeia zâmbeşte şi zice într-o engleză blândă:

— A vedea.

— Aş vrea să-l văd, da.

— A vedea.

Nicky se încruntă.

— A vedea, a vedea, insistă femeia şi o conduce afară, câţiva paşi pe trotuar, printre turişti care ridică tije pentru selfie ca pe nişte florete, până la o uşă.

Nicky îşi dă capul pe spate. Un fronton vertical e lipit pe faţadă, subţiindu-se treptat ca o săgeată îndreptată spre

trotuar. THE BEARDED DRAGON scrie pe el, cu litere argintii pe vopseaua verde muribundă.

Se răsuceşte. Plasatoarea a plecat.

Din adăpostul său, Nicky priveşte valul de trecători, îşi trage sufletul. Cercetează absentă interfonul cu etichetele care se jupoaie: 1A. 1D. 2B. 2C.

A vedea[54], într-adevăr. *Evrika*, nu şopteşte, deşi simte ispita.

Apasă pe 2C. Apasă iar, cât de mult timp suportă vaietul soneriei. Apoi apasă un buton după altul până ce interfonul hârâie la ea.

— Livrare, izbucneşte.

Uşa zumzăie. Ea intră.

Hol rece şi umed, singura sclipire de culoare e un post-it roz lipit pe uşa liftului: DEFECT. Sub panoul de afişaj de plută de pe un perete, foi de hârtie s-au cojit ca pielea năpârlită.

Nicky se îndreaptă spre scară.

Urcă patru şiruri de trepte în zigzag – primele două albite cu substanţe fluorescente, următoarele foarte întunecate – până ajunge pe un coridor scurt, cu fiecare dintre cele cinci uşi marcată cu o bucată de bandă de acoperire. Niciun apartament 2C la etajul întâi.

Altă scară orbitor de albă, alt coridor, zgomotul străzii rage dincolo de o fereastră îndepărtată. Găseşte 2C la stânga.

Temperatura din ea a crescut; îşi tamponează tâmpla cu mâneca. Bate în placajul subţire.

Nimic. Bate iar.

Nimic.

Răsuceşte uşurel mânerul, îl răsuceşte până la limită. Oftează.

Apoi se lasă în spate pe un călcâi, îşi aţinteşte umărul şi se repede la 2C.

Lemnul geme, dar rezistă. Ea se retrage, fandează şi se aruncă pe uşă. Care se sparge.

---

[54] În engleză, *to see* („a vedea") şi 2C se pronunţă la fel.

68

Apartamentul e minuscul – cum încape Freddy aici? – şi lumina zilei care se cerne prin singura fereastră murdară se fereşte de încăpere, ca şi cum ar fi suspectă. Un cuptor cu microunde pe podea, o chiuvetă de oţel în colţ, un televizor cu ecran plat pus pe trei coşuri de supermarket aşezate cu fundul în sus. Saci de sport goliţi de măruntaie la picioarele lui Nicky: haine, tenişi, un spray de corp.

Pereţii sunt goi.

Închide uşa şi se duce la măsuţa de cafea joasă, pe care sunt înşirate cutii metalice cu pilule, scurte şi groase şi subţiri şi înalte. Nicky se lasă pe vine, mijeşte ochii spre etichete.

OXICODONĂ 40 MG

Examinează reţeta. Numele este NANCY HOUGHTON. Adresa e în Oakland.

Următorul flacon, PERCOCET 10 MG, îi aparţine lui ROBERT ANDERSON din Sausalito, iar cel de după – OXYCONTIN 15 MG – a fost umplut pentru A.H. CHATHAM din San Francisco. Nicky scutură fiecare cutie: doar câteva pilule zuruie înăuntru.

Uşa de lângă televizor oftează când o deschide, ca şi cum ar fi obosită de acest ritual. Intră. Ochii i se cască.

Sebastian îi zâmbeşte.

Şi Diana priveşte spre stânga ei, cu buzele întredeschise.

Sunt instantanee, dar clare şi foarte bine aranjate, unele în culori vii, altele cenuşii sau sepia. Zeci de fotografii acoperă doi pereţi de un roşu drăcesc într-un colţ al camerei, unde un lampadar ţâşneşte din podea şi aruncă un fascicul alb pe fotografii şi titluri din ziare şi decupaje din presă, toate spectaculoase ca luminile din filme, alb electric şi negru lichid:

SOŢIA, FIUL AUTORULUI DE BESTSELLERE DISPAR
FEMEIA DISPĂRUTĂ!
ŞEFUL POLIŢIEI: „PUŢINE PROGRESE” ÎN CAZUL TRAPP
DUPĂ 10 ANI, UNDE E FAMILIA TRAPP?
E NOUL ROMAN AL LUI SEBASTIAN TRAPP CHEIA MISTERULUI FAMILIEI SALE?

…Îmbinate ca piesele de puzzle. Uite-i pe vii şi pe morţi: Lionel şi Cassandra Lightfoot; Dominic Trapp şi mireasa gravidă; B.B. Springer şi un poliţist mai bătrân, roşcat; Isaac Murray şi, în viaţa dinainte de viaţa dinainte, Diana Gibson.

În cealaltă parte a încăperii sunt un scaun pliant şi o masă pliantă pe picioare fragile. Un laptop, închis; un copiator color scump, câteva lumânări, cu flăcările pâlpâind pe fitiluri care au ajuns prea lungi.

Inima lui Nicky se opreşte. El trebuie să fie prin apropiere.

Trece pe lângă salteaua de pe podea, pe lângă frigiderul miniatural ghemuit într-o baltă, până ce ajunge în faţa biroului lui.

Pe scaun e un cap tăiat.

Nicky înghite un nod.

Nu – doar o faţă: acea piele de cauciuc, acel rictus de moarte. Jack-săltăreţul, rânjind de pe scaun. Evident că Freddy are o rezervă. Nicky se cutremură, priveşte înapoi spre mozaicul de pe perete.

Ciudat că el a întors spatele acestui altar.

Lângă computer, o foaie de hârtie îndoită şi un plic. Netezeşte scrisoarea, citeşte la lumina lumânărilor. Cerneală verde, mână tremurătoare:

Iată-l pe cel mai nou membru al distribuţiei

Şi, imprimat cu laser în partea de jos:

CUMPĂRĂTORUL ESTE DE ACORD SĂ NU DIGITALIZEZE CONŢINUTUL ANEXAT.

Cealaltă parte a foii e goală.

Plicul, atunci. Îl ridică: o adresă din Mission.

Din el cade o fotografie cu faţa în jos. Pe spate, acelaşi scris cursiv: *Muncind cu sârg*. Nicky o răsuceşte.

Iat-o, în localul vegan, dând mazării o şansă, privind grav ecranul computerului, cu telefonul pe masă, sticlă de Corona sugrumată cu limetă. O femeie singuratică într-un restaurant singuratic, ca un tablou de Hopper. El a fotografiat-o prin vitrina restaurantului, în alb-negru, aşa că până şi cu aparatura ei scena pare atemporală.

I se face pielea de găină pe braţe. Şi când se răsuceşte, când se apropie iar de galerie, mai vede două fotografii cu ea. Urcând pe scara impunătoare cu Jonathan în sera petrecerii. Isaac Murray avertizând-o în faţa uşii casei lui.

„Şoferul tău tocmai te-a fotografiat. Ne-a fotografiat."

Se încruntă la foaia imprimată din mână. De ce să vândă cineva o fotografie a ei? Cine ar *cumpăra*...

...scrâşnet de sticlă.

Încremeneşte.

Tăcere.

Uşa e la stânga ei. Dar nu poate să vadă prin ea de aici – trebuie fie să se tragă înapoi în mijlocul camerei, fie să meargă lateral de-a lungul peretelui. Peretele, hotărăşte; dacă el intră, îl poate surprinde. Începe să se mişte.

Un scrâşnet slab acum, un pas atent peste cioburi. Nicky rămâne nemişcată.

Din nou, tăcere. Răsuflă neauzit, strânge în mână plicul şi fotografia.

— Cine-i acolo?

El pare tulburat. Poate că ar trebui să se arate, îşi zice Nicky, păşind spre...

— Am un pistol.

Unghiile i se înfig în palmă.

Aşteaptă – clicul unui pistol, poate, sau propria-i voce. Asta e cea mai bună cale, nu-i aşa? Să-l strige, calmă, şi să spună cine este. Nu-i aşa?

Când trage aer în plămâni, fotografia îi alunecă dintre degete, ajunge în uşă. Cade fără sunet pe podea, cu faţa în sus.

Nicky se uită în jos la restaurant, îşi doreşte să poată sări în separeu alături de ea însăşi. Inima i se zbate pe coaste.

În cele din urmă, cu prudenţă, aruncă o privire pe după tocul uşii.

Freddy, într-un tricou pătat şi pantaloni de trening, se zgâieşte la ea, cu o mână încleştată pe mânerul uşii, cu cealaltă sugrumând o pungă de hârtie cu mâncare. ÎŢI DORIM O ZI FRUMOASĂ, o încurajează punga, deasupra unui emoticon smiley.

Aude zarva bâlciului de pe stradă, îşi aude inima pompând.

Păşeşte spre el.

El o ia la fugă.

69

Ea o ia la fugă.

El a plonjat deja pe primul şir de trepte când Nicky năvăleşte pe coridor. Luminile din casa scării o orbesc; se strâmbă, tropăie după el, ajunge pe palier şi se răsuceşte.

Alt şir de trepte. Sub ea, paşii lui plesnesc cimentul. Casa scării e fierbinte şi îngustă ca un gâtlej.

Bam pe palier. Prinde balustrada, se uită peste ea, îi zăreşte umărul cu un etaj slab luminat mai jos, se învârtejeşte spre următorul şir de trepte, unde lumina moare prea repede ca vederea să i se adapteze, şi se aruncă orbeşte…

Îl aude ţipând, accelerează, se izbeşte de zid, dă colţul pe palier, mai adânc în întuneric…

…tamponarea e dură, o ciocnire a oaselor, şi acum acel chelălăit din nou, tare în urechea ei. L-a lipit de perete: un chinez tânăr.

Mormăie un „Îmi pare rău” şi se năpusteşte în jos pe treptele invizibile. Întinde un picior, speră să dea de palier.

Se împiedică, loveşte cu umărul peretele. Merge mai departe.

Peste balustradă îl vede cum goneşte pe ultimele trepte şi dispare. Fluorescenţa îi luminează sosirea la următoarea cotitură. Îşi îngustează ochii.

Pe ultimul palier, piciorul îi derapează puternic pe un morman de *linguine* ca un mop însângerat. Se prăbuşeşte pe o coapsă, alunecă în jos pe trepte cu capul între coate şi împinge piciorul în faţă ca să frâneze.

Călcâiul i se înfige în podea, lipind pe linoleum o pungă de plastic – ÎŢI DORIM O Z FRUMOASĂ –, şi Nicky se ridică, întrezărind ca prin ceaţă…

…holul, uşa clădirii…

În piaţa stradală culorile sunt mai vii, circulaţia, mai aglomerată, vacarmul, mai puternic. Nicky taie cu un braţ şuvoiul de pietoni, traversează trotuarul. Croindu-şi drum până la bordură, observă ghemotocul de hârtii din mână.

Iată-l pe cel mai nou membru al distribuţiei.

Un bucătar cu un wok păşeşte în spate şi dă peste ea, strigă. „Du-te”, îşi ordonă Nicky, îndesând în geantă plicul şi scrisoarea…

…şi apoi încremeneşte, pentru că simte o privire asupra sa şi ştie că e a lui. Înalţă capul.

Panica i-a scurs de pe faţă nişte ani; arată ca un băieţel speriat. Între ei, zece metri aglomeraţi de trotuar blocat. Ea întoarce ochii spre carosabil, unde căile se schimbă ca nişte contracurenţi.

El se mişcă.

Ea se mişcă.

Între taraba cu prăjeli rapide şi o masă vârfuită cu poşete contrafăcute, îndreptându-şi umerii, ţinându-şi respiraţia ca şi cum ar plonja în apă. Fructe strivite dedesubt, lampioane legănându-se deasupra capului – şi peste tot dragoni zvârcolindu-se. Aruncă o privire în spate: o fiară verde ca jadul se apropie cu nările umflate, trecătorii fug din ambele părţi.

Înapoi la Freddy: bordura îl înalţă cu vreo cincisprezece centimetri, aşa că îi poate urmări capul în vreme ce el îşi croieşte drum mai departe – şi apoi simte un suflu de aer rece, pe când turma din jurul ei ţipă şi se împrăştie.

Îşi smuceşte capul înapoi spre dragon, se uită prin ceaţa care i se vălătuceşte în faţă. În adâncul fălcilor fiarei, o adolescentă chinezoaică ţine în mână un föhn.

— Suc de ceaţă! explică ea, cu ochelarii aburiţi. Apă şi glicerină!

— Fă-o din nou, zice Nicky şi se răsuceşte înapoi.

În spatele ei, dragonul suflă aburi, reci şi ondulaţi, şi privitorii fug.

— Drept înainte, strigă peste umăr. Zbori.

Dragonul sughiţă de entuziasm, varsă ceaţă.

Nicky merge cu paşi mari pe stradă într-un nor de răsuflare de dragon, purtând-o ca pe o mantie, mulţimea se desparte ca un fermoar în faţa ei, lampioanele tremură deasupra pe sforile lor. La stânga, dincolo de tarabele cu fructe şi dughenele florarilor, îl vede pe Freddy. Se

apropie de el.

O baricadă joasă de oţel se întinde peste intersecţia de la nord.

— Zboară mai repede! strigă Nicky la fiară, şi ordinul e transmis din gură în gură de-a lungul şirei spinării.

Acolo, la şase metri în faţa ei: Freddy a părăsit trotuarul şi acum se zbate să-şi croiască drum mai departe pe carosabil, fluturându-şi braţele. Aruncă în spate o privire cu ochi injectaţi.

Ea ţâşneşte înainte, cu fâşii de ceaţă agăţate de haine, evaporându-se încet.

— Fă loc! Fă loc! strigă, înghesuindu-se printre umeri, lovind ca la karate cu mâna stângă ca să-şi taie drum.

E iute şi fluidă, alunecând prin gloată ca uleiul, cu propria-i voce în urechi:

— Fă loc! Fă loc!

La trei metri, el întoarce capul, o vede, iuţeşte pasul.

Nicky plonjează în siajul lui înainte ca mulţimea să se poată ţese la loc. Victimele murdăresc trotuarul: colţunaşi goliţi de miez, un buchet de beţişoare în culorile curcubeului. O izbeşte în faţă un jet de flori de prun trandafirii. Îşi continuă cursa, cu petalele fulguindu-i din păr.

Acum nu mai e nimeni între ei. E destul de aproape ca să-i vadă omoplaţii ridicându-se şi coborând la fiecare salt înainte. Destul de aproape ca să vadă înaintea lor California Street înclinându-se spre est. Tălpile tenişilor lui fulgeră spre ea, baricada se înalţă deodată ameninţător, Nicky îşi aruncă un braţ spre el, vârfurile degetelor alunecă pe tricoul lui…

…salt fluid, aterizează în picioare cu o plesnitură ca de aplauze scurte şi dă năvală în calea unei limuzine negre cu o coroană funerară prinsă pe mască.

Cauciucurile ţipă. La fel şi oamenii din spatele ei. Când Freddy se rostogoleşte peste capotă, e un solo de tobă.

Nicky se agaţă de baricadă. El nu se mai vede. Coroana rămâne pe pavaj, un nimb de crini înconjurând portretul unui domn chinez vesel. E dricul pe care l-a văzut în faţă la

Dragon Gate.

Claxoanele mugesc. Şoferul coboară greoi din limuzină. Prinde strâns portiera.

Şi apoi Freddy iese ca un drăcuşor din cutie lângă farul aflat în partea opusă, se uită la Nicky, pivotează şi sprintează prin intersecţie, sărind agil printre două Tesla.

În spatele ei, mulţimea se destinde. Un idiot aplaudă.

Şoferul dricului urcă deja în maşină – nu-i timp ca Nicky să treacă strada – şi deja Freddy e la o jumătate de stradă mai încolo.

Limuzina îşi drege glasul, îşi continuă drumul, strivind coroana de crini sub roţi, cu domnul chinez voios cu tot.

70

— Ai un minut?

Doamna detectiv B.B. Springer a schimbat pielea de şarpe cu… de pe jacheta aia picură pene de păun indigo? – dar părul încă îi străluceşte în rozul unei lămpi cu lavă. Zâmbeşte.

Madeleine nu zâmbeşte. Doar se trage înapoi şi deschide uşa casei.

În living, B.B. propune să stea de vorbă afară. Madeleine o conduce, înfrânându-şi nevoia imperioasă să se uite la heleşteul cu peşti koi.

— Frumos labirint aveţi, zice poliţista. Nu mă aud spunând *asta* prea des! Te superi dacă intru singură?

Va fi o deosebită plăcere, se gândeşte Madeleine, s-o vadă pe B.B. Springer poticnindu-se şi rătăcind.

B.B. intră singură. Acolo unde calea se bifurcă, îşi linge vârful degetului şi îl aţinteşte spre cer, apoi pivotează şi merge cu hotărâre pe cărare.

Madeleine începe s-o urmeze de la distanţă. Detectiva nu şovăie niciodată mai mult de o clipă, doar se uită într-o parte şi în cealaltă, ca şi cum ar traversa o stradă, apoi merge mai departe. Dreapta, stânga, stânga, dreapta din nou…

La cadranul solar ridică braţele triumfătoare, ca o gimnastă care tocmai a reuşit o coborâre perfectă.

— Vă descurcaţi bine, recunoaşte Madeleine.

B.B. se duce la masa de fier forjat, se lasă să cadă pe un scaun.

— N-aş fi putut s-o fac fără dumneata. La stânga acolo, dragă, spune intrând în rolul stăpânei casei când, confuză, şovăie la o răscruce.

— Dar chiar aţi făcut asta fără mine.

Obrajii lui Madeleine se învăpăiază.

— Ei bine, te-am spionat *un pic*. Cu colţul ochiului. Dacă porneam într-o direcţie greşită, te vedeam cum te opreşti. Când oamenii văd un necaz tind să frâneze. Tind să se dea

de gol.

Madeleine iese din labirint, se aşază lângă cadranul solar. B.B. a ales scaunul care e cu spatele la heleşteu; dincolo de acea tunsoare paj roz, Madeleine vede constelaţia răzleaţă de frunze de nufăr, apa întunecată. Fereastra cu două etaje mai sus.

— Hei, unde-i căţelul?

— Oh, o să ne dea de urmă aici la un moment dat. Apoi o să se piardă în labirint de parcă ar fi sfârşitul de la *Strălucirea*[55].

B.B. scoate un strigăt de încântare.

— Isaac zicea că eşti amuzantă.

— Zău? întreabă Madeleine blând.

— Da. Mai zicea şi că, dacă fratele dumitale s-ar întoarce, ar lua legătura cu dumneata.

Madeleine are impresia că o amfitrioană tocmai a poftit-o să intre şi i-a vârât imediat un pistol în coaste.

— Cole a dispărut acum douăzeci de ani, mârâie ea.

— Şi totuşi, această invazie de fluturi! Crezi că vărul dumitale i-a făcut?

— Nu.

E o uşurare să spună adevărul curat. Se întreabă dacă vocea îi sună diferit.

— Crezi că fratele dumitale i-a făcut?

Înapoi la minciună.

— Nu.

— Ai zis că nu eraţi prea apropiaţi pe atunci. Poate că sunteţi acum?

— Acum nu suntem nimic.

B.B. încuviinţează din cap.

— Chiar îmi place camera aceea cu puzzle-uri. Aşa abordez moartea Dianei Trapp. E un puzzle. Când Madeleine nu reacţionează, detectiva continuă: Hai să-ţi arăt ce sper să pun la un loc. Unu: Moartea ei a fost sinucidere. Nefericită în ultima vreme, încordată toată seara. Strategie ciudată, să sară de la acea înălţime într-o

---

[55] *The Shining,* film realizat de Stanley Kubrick după romanul lui Stephen King.

apă – ai putea să supravieţuieşti –, dar a dat rezultat. Murdăria din rana de la cap se potriveşte cu marginea heleşteului. N-avea apă în plămâni, ceea ce înseamnă că a murit înainte să se poată îneca. În cazul în care asta e cât de cât o alinare.

Madeleine înghite în sec. Îşi imaginează faţa palidă a Dianei într-o morgă friguroasă, îşi imaginează fulgerarea scalpelului.

— Aveţi biletul ei, îi aminteşte poliţistei, îşi aminteşte sieşi.

— Oho, cum să nu. „E un clişeu groaznic, dar nu mai pot continua. Vinovăţia o să mă târască în jos…”

— Şi o să mă înece, completează Madeleine după o pauză. Deloc ambiguu.

— Asta-i prima noastră variantă.

— Care-i cealaltă?

— Cine zice că n-avem decât două? A doua este un accident. De vreun fel. Totuşi, nu se prea potriveşte cu biletul.

— Şi a treia?

— Diana nu s-a sinucis. Diana a fost ucisă.

— Păreţi foarte interesată de această idee.

— Presupun că sunt. A patra, sau, de fapt, a treia-A: Diana a fost ucisă.

— Vă repetaţi, doamnă detectiv.

— De către Cole.

B.B. arată ca un copil care tocmai a apăsat pe un buton şi vrea să vadă ce se întâmplă. Madeleine se foieşte pe scaun.

— De ce s-o omoare pe Diana?

— Habar n-am. Motivul e locul în care stă misterul, spune poliţista lăsându-se pe spătar. Poate că ea ştia un secret. Poate din răzbunare.

— Răzbunare? Madeleine încearcă să dea impresia că ia cuvântul în zeflemea. Nu-l cunoaşteţi pe Cole.

— Nu, a dispărut înainte să fi avut plăcerea. Şi nu vrei să zici că nu *l-am* cunoscut?

Lui Madeleine îi vine să-i tragă o palmă.

— Sau poate, zice B.B., Cole a hotărât să-şi pedepsească tatăl, şi Diana a fost victima.

— Să-l pedepsească pentru ce?

Ridicare din umeri.

— Presupun că îl crede pe tatăl vostru răspunzător pentru orice s-o fi întâmplat de revelion. Poate că *ştie* că tatăl vostru e răspunzător.

— Tata n-a fost… nimeni n-a fost răspunzător. Nimeni din această casă.

— Vezi, biletul, încordarea, chiar şi heleşteul – cât de cât le-aş putea înghiţi. Cu excepţia lui Cole în toate astea. B.B. se apleacă spre ea. Acel origami. „Spune-le ce i-ai făcut ei."

— Oricine ar fi putut s-o facă, zice Madeleine, în vreme ce mercurul i se ridică la creier. *Absolut* oricine ar fi putut să aducă acea cutie la uşă. Poate că această persoană încearcă să stoarcă vreo informaţie de la tata. Să dea cu băţul într-o *piñata*. Ştiţi de Trappers Keepers, nu?

— N-aş vrea să întâlnesc vreunul în natură.

— Unul dintre ei ar fi putut să vină neinvitat la petrecere. Dar nu Cole. Oricine în afară de Cole. Nu-i niciun Cole!

Vocea i se frânge.

B.B. O priveşte lung. Apoi, ridicându-şi degetele subţiri unul câte unul:

— Sinucidere. Accident – de ce nu. Crimă săvârşită de o persoană necunoscută. Crimă săvârşită de o persoană cunoscută cândva. Degetele se strâng în pumn. Prin urmare, ceea ce facem, eu şi detectivul Martinez, este să ne *examinăm* teoriile, formulate în stilul „dacă asta, atunci aia". Să le examinăm de foarte aproape, cu lupă şi monoclu şi altele asemenea, până ce toate informaţiile, toţi paraziţii, toate amănuntele… poţi simţi cum se limpezesc. Ca un caleidoscop.

— Sună foarte satisfăcător, murmură Madeleine, dorindu-şi ca Watson să dea buzna prin arbuştii ornamentali.

— Madeleine. Schimbarea macazului din tonul lui B.B. o

şochează. Se uită la poliţistă, la zâmbetul şters de pe buzele ei. Am nevoie aici de adevăr, rece şi dur: eşti în legătură cu fratele tău? El s-ar putea să nu mai fie aşa de drăgălaş.

Nu, nu este.

— Nu, de douăzeci de ani.

B.B. o înfruntă cu privirea.

— Te rog să mă suni când tatăl tău îşi revine un pic, îi spune într-un târziu. Apoi se ridică în picioare, îşi dezmorţeşte braţele cu pene şi adaugă: Ies singură.

Madeleine o priveşte cum navighează prin încâlceala gardurilor vii, fără să se oprească nici măcar o dată, o femeie ieşită la plimbarea obişnuită. Pe când se apropie de ieşire – sau intrare –, se întoarce, cu penele de păun tremurând, şi strigă:

— O să-l salut pe Isaac din partea ta!

Apoi ticăloasa dispare în living. Madeleine se pleoşteşte de uşurare.

Vede la marginea curţii fereastra bucătăriei la care a stat acum douăzeci de ani, în cea mai rea zi din viaţa ei, în timp ce un poliţai morocănos care duhnea a bere o întreba ce făcuse între miezul nopţii şi ora nouă din dimineaţa respectivă.

Interogatoriul lui B.B. de adineauri a părut mai sinistru.

Ochii îi escaladează fundalul casei, etaj cu etaj, apoi rătăcesc peste cele şase ferestre ale mansardei şi, în cele din urmă, coboară iar la heleşteu. Aşteaptă ca peştii să se împrăştie şi frunzele nuferilor să tremure şi cadavrul să ţâşnească din apa neagră.

Apoi trece cu degetul peste ecranul telefonului şi trimite un mesaj.

Poliţiştii cred că tu ai omorât-o pe Diana.

71

— Aş vrea să discut o chestiune privată, vă rog.

Ochiul răutăcios al unei camere de supraveghere se uită urât la ea.

— Va trebui să faceţi o programare.

Vocea femeii e aşa de calmă şi limpede, că Nicky se aşteaptă să audă că apelurile ar putea fi înregistrate pentru asigurarea calităţii.

— E urgent.

— Vă rog să faceţi o programare sau formaţi 911 dacă urgenţa este medicală.

— Este vorba despre Cole Trapp.

Femeia întrerupe apelul.

„Aşteaptă şi speră”, aşa cum i-a spus Sebastian lui Nicky. Aşa cum i-a spus Dumas lui Sebastian.

Îşi cercetează în primul rând haina – undeva în Chinatown, a sfâşiat-o; căptuşeala roşie luceşte în tăietură ca sângele într-o rană – şi apoi faţada casei, o cascadă de sticlă şi granit, scânteind rece. În susul dealului vede coada Lombard Street – celebră ca fiind cea mai sinuoasă stradă din lume, cu toate că, de fapt, nu este cea mai sinuoasă stradă din lume – alunecând în zigzag în jos pe pantă, strecurându-se prin verdeaţă ca un şarpe-jartieră.

Aruncă o privire spre plicul gol al lui Freddy. Spre iniţialele scrise deasupra adresei. Această adresă.

N-a întâlnit niciodată un Trapper Keeper. Se simte ca un detectiv lucrând sub acoperire.

Peste un moment, uşa de culoarea ardeziei se trage înapoi şi o femeie o cântăreşte sever prin ochelari fără ramă. E îmbrăcată aşa cum se exprimă: curat, neutru, jerseu gri şi pufos ca cenuşa. Trecută un pic de cincizeci de ani. Întru totul respectabilă.

— Bună ziua, zice Nicky.

Pe dată femeia se transformă, ca un vârcolac îmbrăcat lejer pentru birou: ochii îi scânteiază, dinţii îi scânteiază, mâinile îi tremură când şi le plesneşte sub bărbie.

— Eşti *tu!* chiţăie. *Intră, intră*…

O înşfacă de braţ, o trage înăuntru. „O să mor aici”, îşi zice Nicky.

O scară nu prea înaltă se ridică spre etaj, unde traversează o suprafaţă cu dale de granit de culoarea fumului pal. Casa este transparentă la ambele capete; aerul e îngheţat. O casă-cub de gheaţă. Nicky îşi îmbracă la loc haina.

— Oamenii tind să fie mai oneşti într-un climat mai rece, explică femeia. De asemenea, descurajează agresiunea. Vino! zice ea agresiv.

Nicky aruncă o privire înapoi spre scară. Încă ar putea s-o ia la sănătoasa.

— Sunt de multă vreme Trapper, recunoaşte femeia, ca o fetişcană, zâmbind radios peste umăr. Din prima zi. N-au mai rămas prea mulţi dintre noi.

O conduce pe Nicky spre spatele casei, unde un perete de ferestre pluteşte peste o curte cu iarbă verde-cenuşie şi tufe albastru-brumat. Două fotolii, o masă joasă, un covor miţos, totul în aceeaşi nuanţă rece de alb.

— Bun-venit în biroul meu! Femeia se lasă să cadă într-un fotoliu. Clienţilor priveliştea li se pare alinătoare. Stai jos, îi comandă, cu un glas destul de dur ca să taie o bucată de sticlă.

Nicky se supune.

— Cu ce vă ocupaţi?

— Nu, spune-mi despre *tine*. *Locuieşti* acolo! *Scrii* acolo! *Povestea* vieţii lui Sebastian! Din nou acel rânjet. Să nu negi. Jack mi-a spus.

— Nu neg. Care Jack?

— Nu-i ştiu *numele*, râde femeia. Nu mi l-a dat nici pe al tău. Dar cel puţin am primit fotografia ta. Nu mi-aş fi închipuit că o să mi-o aduci chiar tu!

— Cum… funcţionează asta? Cu Jack? întreabă Nicky bătând cu degetul în plic.

— Trebuie să ştii?

— Ne putem preface că nu.

— Păi, el licitează! Şi e un fost angajat, se pare, care

cunoaşte pe cineva din casă. Aşa că poate să ofere – mă rog, poate să *vândă* – o selecţie de obiecte personale, le zice el. Un şervet cu monogramă, o pereche de butoni. O fotografie de familie. Obiectele lui Cole sunt deosebit de rare. Zâmbeşte. Dinţi ascuţiţi. Poţi discuta în direct online înainte de licitaţie. El e aşa de melodramatic... spune cu afecţiune. Sunt lumânări şi muzică şi fotografii prinse în piuneze în spatele lui ca un panou cu detaliile unei crime. Şi poartă acea mască *foarte* sinistră. Continuă în timp ce-şi dă jos jerseul: Jack a fost cel care ne-a spus de proiectul vostru. Care e cu adevărat entuziasmant. Putem, în sfârşit, să descoperim dedesubturile afacerii.

— Dedesubturile cărei afaceri?

— Hope şi Cole, desigur. Cu ochi scânteietori, ridică o carafă şi un pahar de pe masă. Apă?

Nicky bănuieşte că tot ce atinge va fi într-o zi considerat probă. Clatină din cap.

— Sebastian Trapp joacă un joc cu tine. Te provoacă să-l prinzi. Ştiu câteva lucruri despre mintea omenească, spune femeia turnând în pahar. Întreabă-te: „De ce sunt aici, în această casă, scriind această poveste? Nu poate el să-şi scrie *propria* poveste?” Întreabă-te. Cu voce tare.

— De ce sunt aici scriind această poveste? rosteşte cuminte Nicky.

— Dacă ne punem întrebări cu voce tare, suntem siliţi să gândim mai atent. Vreo idee?

— Scriu această poveste pentru că am fost invitată s-o fac. Iată o idee.

— De ce ai fost invitată?

— Pentru că...

— Întreabă-te.

Nicky oftează.

— Am fost invitată pentru că am citit romanele cu Simon St. John şi, de asemenea...

— Ai fost invitată *pentru că Sebastian Trapp şi-a omorât soţia şi fiul*. Plat ca orizontul. Femeia nu mai zâmbeşte. Şi fratele, sunt sigură. Şi *moare* de dorinţa să spună cuiva. Moare şi în celălalt sens – toată lumea o ştie –, dar întâi

vrea ca lumea să ştie că *el a scăpat nepedepsit*. *Trebuie* să-ţi fi dat indicii.

— Ştiţi dumneavoastră asta?

— Cum spuneam, cunosc mintea omenească. Pot s-o *dovedesc?* Aş putea dacă aş fi în acea casă, cu acel bărbat, Joacă un joc cu tine, că o ştii sau nu.

— Ce se întâmplă dacă eu câştig?

— Atunci câştigăm cu toţii. Dar acum întreabă-te: „Ce se întâmplă dacă *pierd?”*

Nicky nu-şi pune acea întrebare, nu cu voce tare. Prin luminator, soarele de la începutul după-amiezii alunecă spre ele ca lama unei ghilotine.

— Ce iubeşti în lumea asta?

Nicky se încruntă. „Îmi iubesc prietenii”, îşi zice. „Fina. Câinele. Mătuşa. Unii studenţi. Romanele poliţiste. Înotul noaptea. Să călătoresc cu…”

— De dragul a orice sau oricine la care te gândeşti, zice femeia cu un zâmbet subţire, fii foarte, foarte atentă în preajma lui Sebastian Trapp. Întinde mâna. Fotografia mea, te rog.

Nicky strânge în mână plicul – gazda sa va fi nemulţumită să constate că e gol.

— Sigur, dar… aveţi şi alte fotografii cu mine?

Speră să pară măgulită.

Femeia se ridică, îi face semn să vină cu ea. Vârând plicul în geantă, Nicky o urmează spre o uşă dintr-un colţ slab luminat.

În debara sunt patru fişete înalte până la talie. Femeia se lasă pe vine, deschide un sertar de jos. Când ridică privirea, faţa îi străluceşte.

— Colecţia mea, spune zâmbind radios.

Sub ochii lui Nicky, scoate din dosare decupaje şi titluri de pe prima pagină a ziarelor („Toate sunt originale”) şi le pune cu grijă pe podea. Îi arată musafirei un exemplar din *Simon spune* („Primă ediţie semnată”). Apoi găseşte un plic, lasă să cadă în mâna lui Nicky o foaie imprimată. („Să n-o mânjeşti.”)

Nicky se uită la Diana, în rochia ei roşie, flancată de

rudele prin alianţă. E acel selfie pe care i l-a dat Simone.

— Probabil ultima fotografie făcută vreodată Dianei Trapp, anunţă încântată femeia. N-arată deloc a sinucigaşă, nu crezi? Scoate altă fotografie din plic, se ridică în picioare. Iar *asta* eşti tu, zice punând-o în mâna lui Nicky.

O maşină verde care se îndepărtează de un trotuar. Jaguarul lui Sebastian, Sebastian însuşi, Nicky la volan. Freddy i-a urmărit la clubul Baron. Freddy a fost martorul lecţiei ei de şofat.

— Nu! *Nu! Nu!*

Ţipătul e ca o alarmă de fum. Fotografia se îndoaie şi se deformează în palma ei („*Nu! Nu*!”, femeia o zgreapţănă cu unghiile ca nişte pinteni), în vreme ce Nicky iese cu paşi mari din încăpere.

— *Opreşte-te!*

Însă Nicky se întoarce pe urmele paşilor săi peste podeaua de granit.

— Aşteaptă!

În capul scărilor, femeia se năpusteşte în faţa ei. Îşi împinge părul de pe ochi, îşi pune ochelarii pe nas. Dă drumul aerului din piept.

— Poţi să-mi dai un autograf? întreabă.

Afară, în aerul cald, cu răceala evaporându-i-se de pe piele, Nicky îşi răsuceşte gâtul să vadă dacă gazda n-a urmat-o. Observă prinsă pe uşă o placă pe care n-o văzuse înainte:

DR. ELIZABETH ROME, PSYD
PSIHOLOG COMPORTAMENTAL

Ei, drăcia dracului, cum îi place lui Sebastian să spună.

72

— Cărui motiv îi datorez plăcerea? întreabă Jonathan.

— Am nevoie să merg la baie, îi spune Madeleine.

De fapt, n-are nevoie decât de oglindă, ca să se poată măsura cu privirea, să-şi amintească schiţa feţei sale înainte s-o examineze pe a lui. E posibil ca bărbatul din faţa uşii să fie fratele său? Păi, a îndrăgit fără motiv pe cineva din casă. Mai e şi chestia cu Dorsetul.

Şi apoi, cineva trebuie să fie.

Trage apa, pentru impresie, se spală pe mâini, pentru impresie, iese în living. O fereastră de înălţime dublă, zidărie de cărămidă de un roşu sfânt, două strane sfrijite – Madeleine s-a infiltrat în ceea ce a fost cândva o biserică, se pare, readusă la viaţă în chip de cuib de celibatar. Rafturile pentru cărţi care plutesc pe pereţi sunt goale; o limba-soacrei în ghiveci pândeşte într-un ungher, cu frunzele ca nişte limbi bifurcate. O măsuţă de cafea de sticlă, joasă, plină de hârţoage şi chitanţe. Cutii de carton peste tot.

— M-am bucurat să primesc mesajul tău, zice Jonathan, tastând pe telefon.

Şi-a îndesat buclele sub o caschetă. Tricoul lui – albastru, cu un motto latin pe piept – îi luminează ochii ca jeturile de gaze. Nasul i-a fost spart la un moment dat, ceea ce nu-i de niciun ajutor.

— Mi-ar prinde bine mai mulţi prieteni pe aici. Ai văzut-o în ultima vreme pe musafira voastră?

— Nu, minte Madeleine, pentru că nu se află aici ca să vorbească despre Nicky.

— Aha. Melodiile vechi îţi sunt pe plac?

Motown bubuie din difuzoare invizibile. El reduce sonorul, îi zâmbeşte.

— Scuze pentru harababură, zice. Cutii peste cutii.

Madeleine încuviinţează din cap.

— Aşadar, eşti în San Francisco pentru… o vreme?

— Oricum, mă instalez confortabil. Ar trebui să faci la

fel.

Ea se aşază pe canapea. El alege capătul îndepărtat.

— Îmi pare foarte rău pentru mama ta vitregă. Am avut un coleg care s-a sinucis şi...

— Cine a zis că a fost sinucidere?

— Mi-a spus... Se încruntă. N-a fost asta?

— Aş vrea să ştiu.

Încruntarea se adânceşte.

— Un inspector m-a căutat de dimineaţă. Hernandez, cred, sau Fernandez. În mod neaşteptat, blond. În mod neaşteptat, mi-a cerut certificatul de naştere. I-am spus că, şi dacă n-ar fi din Anglia, nu i l-aş da.

Când Jonathan o bate pe mână, ea tresare. Se uită la degetele lui. Examinează pielea acolo unde a atins-o el. E temperatura fratelui său cea pe care o simte?

— Sala mea de baie e frumoasă, zice el amabil, dar poate că nu merita să vii din celălalt capăt al oraşului pentru ea?

Madeleine inspiră adânc.

— M-am gândit că ar trebui să discutăm faţă în faţă.

Jonathan aşteaptă. Madeleine se uită la el, încearcă să sufle de pe faţa lui douăzeci de ani.

— Bine. Englezul se ridică şi-şi îndeasă mai bine cascheta pe cap. Un strop de vin alb? Roşu?

Slavă Domnului.

— Ai vreun fel de bere tare în meniu?

— O fată pe placul inimii mele. Stai acolo. Tocmai eram pe cale să aranjez tare frumos nişte mezeluri, singur-singurel, îi spune în timp ce dispare pe un coridor.

Dincolo de fereastră, seara se cerne peste parc, închegându-se în copaci, întunecând iarba. Lângă geam, pe o măsuţă, sunt două rame pentru fotografii, cu faţa în jos. Le ridică pe rând. Amândouă sunt goale. Se aştepta la o fotografie de familie? Familia ei?

Acum Four Seasons se plimbă ţanţoş prin difuzoare, şi Jonathan triluieşte din bucătărie: *„Walk like a man, talk like a man, walk like a man my son*...”

Supranatural. Vocea lui în falset ar putea să fie a lui

Frankie Valli.

Pe zidul de cărămidă din spatele lui Madeleine este un afiş, litere negre aspre pe un steag al Marii Britanii: QUI AUDET ADIPISCITUR, proclamă ele, şi dedesubt, cu litere mici: [CINE CUTEAZĂ ÎNVINGE].

— Vorbeşti latina? strigă ea. Sau o cunoşti?

Râsul lui se rostogoleşte pe coridor.

— O *port*. Şapcă Audi[56]. Mottoul universităţii pe tricou. Sunt o limbă moartă vie.

Madeleine se răsuceşte pe loc ca să se uite la afiş.

— Mai zi o dată, unde ai crescut?

El apare pe coridor zâmbind larg, cu un cuţit lung de măcelar în mână.

— Cum ziceam alaltăseară, spune împungând cu lama spre steagul de pe perete. În Dorset. La fel ca mama ta.

— Când?

— Când mi-am petrecut copilăria acolo? Cam când am fost copil. Aproximativ.

— E aproape de Wiltshire?

Ştie că nu-i departe.

El înclină capul într-o parte.

— De unde era Diana Trapp?

Madeleine aşteaptă.

— La vreo nouăzeci de minute, depinde. De ce? continuă să zâmbească larg. Te gândeşti că cele două doamne s-au cunoscut în vieţile anterioare? Înainte ca fiecare să se mărite cu Sebastian Trapp?

— Mama a venit în America la douăzeci şi patru de ani.

— Ei, asta e!

Trece cu vârful degetului peste tăiş. Apoi se întoarce în bucătărie în timp ce şu-bi-du-urile unui grup de fete curg din difuzoare ca beteala dintr-un ventilator. *„One fine day...”*[57]

— ...*„you’re gonna want me for your girl”*[58], mormăie Madeleine.

---

[56] „Ascultă!” (în limba latină).

[57] Într-o bună zi...

[58] O să vrei să fiu iubita ta.

Coboară privirea, zăreşte două cutii late puse una peste alta în spatele canapelei. Pe capacul celei de sus nu scrie nimic; se apleacă să se uite pe o latură. REVISTE, cu marker negru, iar pe lada de dedesubt, XBOX. Cole nu s-a dat niciodată în vânt după jocurile video. În orice caz, nu acum douăzeci de ani.

Saltă capacul celei pe care scrie REVISTE. *Economist* şi *GQ*, teancuri lucioase, plus un jurnal de iahting şi o publicaţie trimestrială de jocuri video britanice. Se hotărăşte să facă o plimbare cu barca (coperta promite *privelişti din Caraibe care îţi taie răsuflarea!*, asta sună liniştitor) şi se aşază la loc pe canapea cu *Ahoy!* în mână. Se zăreşte în ecranul televizorului. Singură.

Oare Jonathan chiar a adus toate astea din Anglia? Verifică adresa din partea de jos a coperţii: o stradă din Londra. Îi citeşte numele.

GRANT JONES

Ăsta nu-i numele lui.

— Ai un pseudonim?

Gura i-o ia înaintea creierului.

El se opreşte din cântat.

— Ce zici?

Chiar înainte să-i răspundă, sunetul celor de la Chiffons se estompează.

— Cine-i Grant Jones?

Tăcere.

Madeleine se întreabă dacă a auzit-o măcar, dacă e doar preocupat de ospitalitate. Ar trebui să verifice altă revistă.

Însă acum vede în ecranul televizorului o umbră alunecând pe coridor şi, în cele din urmă, Jonathan intră în living.

Se opreşte – o formă fără chip în spatele ei. Mâna îi este încă încleştată pe cuţit.

— Ce ai zis?

„Ar putea să fie oricine”, îşi aminteşte ea.

— Mă uitam doar prin acest *Ahoy!*, îi spune, prefăcându-

se că studiază paginile, cu vocea nonşalantă, şi am văzut numele Grant Jones pe etichetă.

— Ah.

Ton nepăsător. Madeleine se răsuceşte, se preface surprinsă la vederea lui. *Ar putea* să fie el? În lumina potrivită?

— Grant. Un amic de acasă. Întotdeauna îmi dădea revistele după ce le citea. Însă nu chestiile picante.

Din nou se retrage.

— Aproape gata, strigă. Lama asta are nevoie să fie ascuţită.

Madeleine se uită lung la nume, apoi trânteşte *Ahoy!* pe măsuţa de cafea. Câteva hârtii răzleţe oftează. Se apleacă în faţă: diferite materiale despre închirieri de proprietăţi, toate adresate lui Grant Jones. Şi chitanţe pe numele lui. De câte identităţi are nevoie o persoană? Două?

Mai multe?

— Aşadar, asta nu-i doar o vizită de curtoazie, anunţă ea.

Prin tăblia de sticlă, pe covor, zăreşte o foaie albă, şifonată, aproape invizibilă sub noianul de hârtii de pe masă.

O ridică. Foaia e albă pe amândouă feţele, dar cu multe încreţituri, ca nişte panouri rombice împăturite şi turtite iar. Madeleine apasă marginile, împinge colţurile. Împletiturile şi creţurile se cabrează.

Hârtia se transformă într-un fluture.

— E foarte prost făcut, ştiu.

Ochii ei se reped la el, care stă deasupra dominator.

Pune platoul cu mezeluri pe masă, lasă din mână două sticle de pe care picură condensul.

— Ultimele evenimente m-au inspirat un pic. Se aşază lângă ea, ia o bere. E pe aici şi o lebădă. Oricum, se presupune că-i o lebădă. În filmuleţ părea mult mai uşor. Spune cu un zâmbet rigid: E doar hârtie boţită. Nimic sinistru. Dă-mi voie să te asigur, aşa cum l-am asigurat şi pe tipul ăla, Ramirez, că nu-s fratele tău întors din morţi.

— Cine zice că-i mort? Madeleine înghite în sec. Şi s-a întâmplat, sub orice nume, s-o întâlneşti pe mama mea

vitregă când aţi locuit amândoi în Londra mulţi, mulţi ani?

Jonathan îşi studiază sticla pusă pe podea.

— Sugerezi serios că eu aş putea să fi fost… *implicat* în moartea ei? O femeie pe care aproape că n-o cunoşteam?

— Ai fost? întreabă ea, strângând fluturele ca pe o armă. Te-ai mutat de la Londra la San Francisco şi imediat te-ai împrietenit cu nepotul unei femei care şi ea s-a mutat de la Londra la San Francisco. Şi care curând ajunge să moară. Ai fi putut să-ţi petreci noaptea în casa ei în noaptea aceea. Ai fi putut şi să faci un duplicat după cheie. Şi ai în apartament corespondenţa lui Grant Jones.

Din nou îi cercetează faţa, părul, dinţii răzvrătiţi. Ar trebui să-l atingă din nou? Încearcă să-şi ridice mâna spre obrazul lui…

El o fulgeră cu ochii întunecaţi.

— Deci, cine sunt eu, mai exact? Un *amant*? Trecut sau prezent? Sau un confident – „Asta-i ce i s-a întâmplat familiei Trapp acum o grămadă de timp”? Presupunând că ea ştia, desigur. Asta e ceea ce sunt? Pocneşte din degete ca şi cum i-ar fi venit o idee. Am urmărit-o, cu gândul la şantaj? Sau poate că sunt un hărţuitor pe care ea nu-l poate recunoaşte, torturând-o cu obiecte artizanale? Spune-mi, Madeleine, fii bună: *cine crezi că sunt?*

Răsuflarea ei e slabă.

— *Ai putea fi oricine*, zice.

Mâna lui loveşte ca un şarpe, smulgându-i fluturele dintre degete, şi pe dată ea se ridică, îşi ia geanta de pe jos şi o ia spre uşă, în vreme ce Righteous Brothers se plâng că *she’s lost that lovin’ feelin’*[59].

Afară, în înserarea albastră, traversează, dar se abate din drum pe spaţiul care desparte strada pe mijloc. Se reazemă de un palmier, simţind pe spinare scoarţa aspră. Răsuflă adânc. Tastează pe telefon cu două degete mari tremurătoare.

Internetul e plin de Grant Jones-i. Mai ales în Marea Britanie. Iar acest Grant Jones n-a pomenit niciodată un angajator, nu? La petrecere a împărtăşit poveşti amuzante

[59] (aprox.) Ea şi-a pierdut acea emoţie a iubirii.

despre viaţa brokerilor, a menţionat prieteni cu nume ca Hugh şi Rafe, dar n-a spus niciodată unde a lucrat. Madeleine încearcă „grant jones” „lyme regis”. Internetul doar ridică din umeri.

73

Cine crezi că sunt?

Madeleine frânează dur, urcă pe alee cu paşi mari. În casă, maşina de scris scoate triluri ca o pasăre cântătoare de metal.

La poalele scării şovăie, priveşte în sus la portret, la faţa gravă a tatălui.

Ce *scrie* el?

Şi ce *ştie* el?

Simte cum o lasă nervii ca un bec care pâlpâie. Se retrage în bucătărie, îşi face un sendviş – păcat de toate mezelurile alea – şi timp de o oră repetă replicile pe care timp de douăzeci de ani i-a fost frică să le spună cu voce tare:

„Tată, ar fi trebuit să avem de mult discuţia asta.”

„Tată, trebuie să discutăm ceva important.”

„Tată, despre noaptea aceea…”

Pasărea cântătoare amuţeşte la etaj. El a pornit spre dormitor. Ea se uită la sendvişul nemâncat. Stomacul îi e prea plin de frică.

Până ce Madeleine ajunge la uşa lui, cu carne de vită şi caşcaval pe o farfurie, încăperea e slab luminată, costumul şi cravata lui au fost lepădate moarte pe covor. Îi zăreşte conturul trupului sub pătură.

— Ce-i, Maddy?

Ea tresare.

— Nu voiam să te trezesc.

— Nu m-ai trezit. Mătuşa ta a fost aici mai devreme, făcând aranjamente pentru Diana. Sunt obosit şi trist, dar foarte treaz. Intră, draga mea, intră.

În timp ce el aprinde veioza, Madeleine se aşază pe fotoliu, pune farfuria lângă el – „Am făcut un sendviş anume pentru tine” – şi arată spre hainele de pe podea.

— Te-ai îmbrăcat elegant azi?

— Asta nu înseamnă că m-am îmbrăcat elegant, Madeleine, înseamnă doar că m-am îmbrăcat.

La lumina veiozei, la adăpostul baldachinului, el pare pe jumătate distrus, cu buzele subţiri arse, cu perciunii înflorindu-i pe obraji şi bărbie; pielea de pe umerii goi e de ipsos.

— Te-am auzit bătând la maşină. Ce scrii?

— Ce scrii *tu*, fata mea? Zâmbeşte observându-i încruntarea şi-i explică: În ultimele săptămâni m-am uitat din când în când la ce faci, ştii. Mă rog, *n-ai* ştiut. Neauzit ca o umbră am fost. Te-am găsit aplecată peste computer.

— Oh. Eu… de fapt, voiam să întreb. Ar putea să întrebe. Îşi drege glasul. Aşadar… vreau să zic, deja am… dar… poate alt film cu Simon? Înainte ca el să poată obiecta, rosteşte dintr-o suflare: Mi-ar plăcea să adaptez cărţile. Prima. Pentru ecran. Din nou.

Cuvintele se preling din gura ei ca laptele din biberon. Se simte puerilă.

Un moment, Sebastian o priveşte fix. Apoi un rânjet îi alungă surprinderea de pe buze, o expediază în ochi.

— Cred că-i o idee grozavă, Maddy.

— Oh, face ea, simţind cum începe să-i crească inima. Păi, bine. Sunt sigură că nu ţi-ar plăcea deloc. Însă nu va fi nevoie să-l vezi.

— Nu va fi, nu. Dar nu asta-i cu adevărat întrebarea ta, nu-i aşa?

Madeleine îşi coboară privirea în poală. Îşi doreşte ca Watson să fie aici. Îşi priveşte tatăl.

— Tăticule, cred că ar trebui să vorbim.

— Draga mea, aşa cred şi eu.

74

Doar ce s-a închis uşa în spatele lui Nicky în holul sumbru, degetele abia i s-au înfundat după urechea lui Watson, când…

— Domnişoară Hunter, aş vrea să mi te alături la etaj, te rog.

Îl găseşte stând în pat, cu un morman de perne la spate, cu Madeleine în fotoliul de alături. Veioza împrăştie o lumină dulce pe feţele lor: a lui e trasă, dar atentă, a ei, satinată de lacrimi. Madeleine se uită la abajur de parcă ar fi un foc de tabără. Watson merge legănat într-acolo, i se aşază la picioare.

Sebastian îşi drege glasul.

— Vrei, te rog, să iei micul-dejun cu mine mâine-dimineaţă? O să conduc eu. Nu mi-au mai rămas prea multe drumuri cu maşina aia. Sper să mor în ea, dar nu mâine.

Nicky încuviinţează din cap.

— Că tot vorbim, am hotărât să pun capăt tratamentului, aşa cum tocmai am informat-o pe fiica mea aici de faţă.

Madeleine continuă să se uite la veioză. Nicky are impresia că i-a tras cineva un şut în stomac, dar încă n-a înregistrat durerea.

— Îţi mulţumesc pentru reţinere, continuă Sebastian. Îmi displac scenele melodramatice.

Madeleine îşi ridică spre Nicky ochii înroşiţi.

— Te superi dacă o ţin pe Watson la mine în noaptea asta?

Nicky nu poate decât să clatine din cap. Madeleine saltă căţeluşa în poală.

— Ce fată cuminte, murmură Sebastian.

Nu-i clar la cine se referă.

În mansardă, Nicky face duş – braţele şi picioarele au petele de leopard ale vânătăilor; a fost un târg stradal pe cinste – şi se târăşte în pat. Stinge veioza. Se uită la constelaţiile de deasupra. Închide ochii.

Îi deschide. Aprinde veioza. Smulge geanta de pe podea şi examinează cele două fotografii: novicea într-ale şoferiei Nicky Hunter, ţinând cu degetele albite volanul Jaguarului lui Sebastian în faţa clubului Baron; şi Simone, Diana şi Freddy în plin selfie.

Îşi mişcă mandibula dintr-o parte în alta.

...Nu, nimic aici.

Stinge iar lumina. Închide iar ochii. Nicky se prăbuşeşte în somn ca printr-o podea putredă.

75

Obiectul arde în pumnul lui Madeleine pe tot drumul până la parter. Oare mâna lui fumega atunci când i l-a dat? Când ajunge în apartamentul ei întunecat şi îl lasă să cadă pe birou, se aşteaptă ca lemnul să ardă mocnit şi să iasă flăcări, se aşteaptă să-şi vadă palma arsă.

Se trage înapoi tremurând. Se mai retrage un pas, încă unul, înainte să se întoarcă cu spatele.

În oglinda slab luminată vede o femeie speriată, cu hainele obosite, cu părul lăţos. Se întreabă cum a ajuns aici femeia aia.

Se apropie una de alta. În vreme ce Madeleine Oglindită se apropie, se uită amândouă la relicvariul de pe toaletă: glob cu zăpadă crăpat. Ţigări siciliene. Zgardă de câine. Cutie de bijuterii. Scoică mică trandafirie. Exponatele micii sale vieţi.

„Eşti ultima care a rămas.” Diana a spus-o, chiar în această încăpere. „Dacă vrei să evadezi o vreme, eşti binevenită să mă însoţeşti.” Însă Diana a plecat acolo unde Madeleine n-o poate urma. Invitaţia e anulată. E singură, inevitabil.

Ochii săi uzi se uită drept la cei ai femeii din oglindă.

Şi, dintr-odată, Madeleine mătură cu braţul tăblia toaletei, ştergându-şi mica viaţă într-o grindină de sticlă şi sidef, globul cu zăpadă se sparge şi scoica se sfărâmă şi cutia de bijuterii se desface din balamale, cu comoara sclipitoare împrăştiată pe podea.

În cealaltă parte a încăperii, pe birou, telefonul ţipă, protestând.

Madeleine îşi răsuceşte încet capul. Doar o persoană îi trimite mesaje în zilele astea.

Încăperea pare să se întindă şi să se strâmteze, podeaua pare tot mai lată, ca un trucaj dintr-un film, aşa că mersul pare să dureze săptămâni întregi (dincolo de canapea, dincolo de rafturi, pereţii strângându-se din amândouă părţile), şi în fiecare minut telefonul clopoţeşte iar, până

când, în cele din urmă, ea se întinde peste scaun, peste birou, peste substanţa combustibilă pe care tatăl i-a răsturnat-o în mână, şi atinge ecranul.

Magdala.
Jurnalul meu.
Ştii unde să-l găseşti.
Fii cu băgare de seamă.

Madeleine aşteaptă mai multe.

Ce trebuie să fac cu el?

El tastează.

Fă ce ai făcut întotdeauna.
Citeşte-l.

JOI, 25 IUNIE

76

Sub privirea sumbră a unei bufniţe, Sebastian mulţumeşte unui şir de bocitori („Foarte amabil din partea ta, Reynold”; „Nu, Walker, a doua oară cu siguranţă nu-i mai uşor”), în vreme ce Nicky îşi priveşte discret telefonul:

Ai chef de o drumeţie prin Muir Woods în această după-amiază înnorată?

Am auzit că eşti ca pe altă lume când e ceaţă.

Trei emoticoane adăugate: Golden Gate Bridge în ceaţă, un copac, o stafie care priveşte cruciş. „Genul care ascunde ceva”, o avertizase Betty.

Ultimul dintre binevoitori se dezlipeşte de masa lor – aceeaşi ca înainte, în acelaşi ungher slab luminat, numai că în această dimineaţă Nicky e în fotoliul de catifea şi Sebastian e scufundat în tapiţeria de piele, îmbrăcat într-un costum cenuşiu-funerar, cu o cravată roşie ca sângele. A îmbătrânit mult şi rău de la vizita lor precedentă.

— Acum ouăle vor fi reci, berea, caldă. Sebastian împunge gălbenuşurile, încuviinţează din cap, soarbe din bere, încuviinţează din cap. Dar sunt mulţumit de cele mai recente pagini ale tale, îi zice. Sunt mai bune decât merit. Familia va… Buzele lui probează câteva silabe. Ceea ce a rămas din familie se va bucura nespus de ele.

— Mi-ar plăcea s-o termin.

— Avem timp destul, spune el lăsându-se pe spătar. Sunt înregistrat?

— Aţi vrea să fiţi?

— Nu.

— O să-l închid.

Nicky trece cu degetul peste ecran, apasă pe „Înregistrare” – mâinile îi tremură – şi pune telefonul cu faţa în jos lângă lumânare. Orice o să spună el, vrea să fie păstrat.

— Vezi tu, continuă Sebastian, apoi şovăie un pic. Vezi

tu, în urma acelei întorsături neprevăzute a intrigii, nu mai sunt sigur cum se termină povestea noastră.

— Povestea dumneavoastră.

— Povestea *noastră*. O persoană nu-i un laţ, nu poţi să tragi de o sfoară şi s-o descâlceşti. Povestea ei este legată inseparabil de poveştile altora. Sebastian soarbe din bere, cu mâinile tremurând. Povestea lui Madeleine, povestea Dianei, povestea lui Hope. A ta, de asemenea; nu eşti scutită pentru că ai venit târziu. Şi acum nu pot să prezic cum se va sfârşi *această* poveste.

— Cum rămâne cu Cole?

Pentru Cole.

— Povestea fiului meu s-a sfârşit acum mult timp, răspunde el. Fluturii sunt o urmare ciudată, într-un fel, dar n-o să spun că sunt ai lui Cole.

— L-aţi urât? întreabă Nicky, surprinzându-se pe sine.

Multă vreme el nu clipeşte, doar se uită la invitata sa. Ochii lui sunt două trape.

— Ce întrebare, spune în cele din urmă.

— Nu vorbiţi despre el cu multă… afecţiune.

Nicky se uită în acei ochi-trape şi, în timp ce el vorbeşte, se lasă să coboare încet prin ei.

— Îţi aminteşti, zice Sebastian, copilăria în baza militară m-a făcut să fiu dur. Şi scandalagiu. Şi ambiţios, şi destul de deştept, cu toate că nu m-au prea interesat sălile de clasă. Îmi plăceau fetele, îmi plăceau cărţile, îmi plăcea să înot, îmi plăcea să transpir. Îmi plăcea să încasez un pumn, pentru că însemna permisiunea să lovesc şi eu. Nu-mi amintesc să mă fi simţit vreodată neliniştit, în afară de ziua în care am împlinit cincisprezece ani, când o prostituată durdulie pe nume Greta m-a luat cu ea în pat. Ritualul local. Faţa i se îmblânzeşte o clipă. Şi apoi: bărbăţia. Şi lupii s-au abătut asupra mea. Zi după zi, an după an, am supravieţuit, chiar dacă la limită. Aşa că am vrut un fiu…

Nicky cade mai adânc în întunericul din spatele ochilor lui.

Sebastian continuă cu grijă, în felul în care cobori pe trepte noaptea.

— *M-am aşteptat* la un fiu care nu-mi *merita*, ci îmi *valida* supravieţuirea, şi avea să supravieţuiască el însuşi. Şi să *trăiască*. Aşa cum eu n-am trăit.

— N-aţi trăit?

— Nu aşa cum mi-ar fi plăcut. Nu aşa cum *oricui* i-ar fi plăcut. E dureros să trăieşti, Nicky.

Numele îi sună neobişnuit îmbrăcat în vocea lui, şi îşi dă seama că e prima dată când îl rosteşte în prezenţa ei. Încet, degetul lui se plimbă pe buza paharului. Ea îl priveşte, îl ascultă povestind.

— În noaptea de după ce-am salvat-o pe Watson Întâia am stat treaz până după miezul nopţii, până după ivirea zorilor, privind-o cum se înalţă şi coboară pe pieptul meu, ca şi cum ar fi plutit pe apă. Am privit-o copleşit. Cu bucurie. Dar deja mă temeam pentru ea – era atât de vulnerabilă, într-o lume atât de sălbatică, plină de primejdii, în care putea să piară atât de uşor.

În jur se îngrămădesc umbre. Flacăra lumânării cilindrice înalte şerpuieşte.

— Madeleine m-a liniştit încă din pântece. Izbea cu picioarele ca o centură neagră. Bebeluş tiranic, copiliţă tiranică, tiranică orice o fi ea în acest moment. Cât despre Cole... Oftează, cu ochii închişi. Cezariană de urgenţă cu unsprezece săptămâni mai devreme. Două kile şi mărunţiş. Direct la terapie intensivă. Uitându-se la Nicky, continuă: Încă dinainte să dau ochii cu el, se mototolise ca o frunză. A mers târziu, a vorbit târziu. I-au crescut dinţii târziu! Palid ca o fantomă, ca şi cum ar fi fost doar parţial acolo. Nu putea să citească, nu putea să scrie. Seară după seară înaintam greoi printr-o carte cu el: cărţi cu poze, cărţi cu capitole scurte, scrise pentru copii... S-a străduit, ştiu asta, însă... Oricum, îi plăceau pozele, încheie ridicând berea la buze.

Nu cu amărăciune, doar obosit. Din spatele ochilor lui, Nicky ascultă cu atenţie.

— Am încercat să-i arăt cum să răzbată. L-am înscris la fotbal. Baschet. Navigaţie. Alţi băieţi râdeau de el. Şi alţi taţi. Asta îmi rănea amorul-propriu. E un sentiment

meschin, dar îmi rănea amorul-propriu. Cole, presupuneam, fie nu observa, fie nu se sinchisea, aşa că am încercat să ignor şi eu situaţia. Pentru că sigur el avea să se schimbe, nu-i aşa? Sigur avea să evolueze ca să supravieţuiască. Să-şi scoată capul din nori, să se lase de origami, să-şi facă nişte prieteni.

Soarbe, înghite.

— Ei bine, nu s-a schimbat. Nici n-a crescut. L-am întrebat pe doctorul lui despre hormoni, însă nevasta mea a ameninţat că face moarte de om. Aşa încât Cole a rămas mic, şi ciudat, şi prea sensibil, ca un om care şi-a pierdut pielea, cu toţi nervii dezgoliţi şi inima la vedere. Într-o bună zi, dacă vei avea totuşi copii – şi îţi mulţumesc din nou că mi-ai mărturisit; sper sincer să găseşti o cale, dacă hotărăşti că vrei –, o să afli că zvonurile sunt adevărate: nu eşti decât atât de fericit cât este cel mai puţin fericit dintre copiii tăi. N-aş fi putut să-i supravieţuiesc copilului nostru nefericit; asta mi-ar fi fost osânda. *Aveam nevoie* ca el să se schimbe. Pentru binele lui, desigur, dar şi pentru al meu. Altfel, lupii aveau să mă târască în pădure şi să mai lase din mine doar oasele. Şi dacă începeau să-l vâneze pe Cole? Cum aş fi putut să-l apăr când carcasa mea putrezea printre copaci?

Nicky simte sub picioare solul pe care cresc muşchi. Coborârea ei sfârşeşte aici, într-un luminiş întunecos – cu, da, un cadavru pe pământ şi fiare dând târcoale neauzite.

— În Cole am văzut slăbiciunea împotriva căreia luptasem atâta timp în mine. Acum era în faţa mea, privindu-mă în ochi.

Se uită drept în ochii ei. Ea încă îl priveşte şi priveşte cadavrul din pădure în timp ce se apropie de el, cu frunze zgâriindu-i gleznele.

— Nu-l uram pe Cole. Mă temeam de el, mă temeam *pentru* el. Şi pentru mine. Aşa că am încercat cu disperare să-l sculptez într-o formă mai solidă, am încercat să-l fac mai puternic. Chiar şi când îmi pierdeam răbdarea, când îmi ieşeam din fire, credeam că ajut. Prinde paharul cu o mână tremurătoare, berea face spumă înăuntru, furtună

într-o halbă. Mi-aş dori s-o fi făcut altfel, zice. Mi-aş dori să fi priceput asta la timp.

Lupii mârâie în spatele ei. Nicky se apropie de cadavru.

Sebastian dă drumul aerului din piept, goleşte paharul.

— Ţi-am răspuns la întrebări?

— Nu la toate.

Nicky întinde mâna ca să dea deoparte frunzele de pe faţă.

— Ce *ştiţi* despre soţia şi fiul dumneavoastră?

El pune brutal paharul pe masă. Ceva o înşfacă între umeri, şi e smulsă brusc înapoi prin luminiş până în clubul Baron. Trapele din ochii lui Sebastian se trântesc la loc deodată.

— Presupun că te referi la dispariţia lor, zice el calm.

— Aţi spus că am putea dezlega împreună un mister sau două. Soţia şi fiul dumneavoastră – ăsta-i un mister. Şi poate că e o legătură între orice s-a întâmplat atunci şi Diana. Ăsta-i altul.

El îşi împreunează vârfurile degetelor. Un moment rămâne nemişcat.

În cele din urmă:

— Duhurile trecutului. O situaţie din prezent este ecoul uneia din trecut. Cu siguranţă nu poţi scrie o carte poliţistă tradiţională fără asta. Dar, copilă dragă, spune cu vocea caldă, totuşi ameninţătoare, ca vântul care şopteşte despre o furtună, nu eşti într-o carte poliţistă tradiţională. Eşti într-un thriller psihologic.

„E o replică stupidă”, îşi zice Nicky, în vreme ce îi îngheaţă sângele.

— Asta-i o poveste fără personaje pozitive. Poate că şi fără personaje negative. Dinţii lui scânteiază când îi dezgoleşte. O poveste în care identităţile sunt alunecoase. Cravata îi picură stacojiu din gât, ca şi cum ar avea beregata tăiată, şi bălteşte pe masă. O poveste în care misterul şi violenţa sunt în cea mai mare parte în interiorul tău şi în care indiciile te conduc aproape inevitabil spre un loc în care nu vrei să te duci.

Apar sclipiri în ochii lui ca două vârfuri de cuţit.

Apoi zâmbeşte blând.

— Suntem toţi în acea poveste. Viaţa e un thriller. Sfârşitul e fatal şi concluzia e finală.

Timp îndelungat Sebastian îi cercetează faţa, până când, într-un târziu, se lasă iar pe spătar.

— Nu accepţi sinuciderea, oftează uitându-se la ceasul de buzunar. La naiba, poate că nici n-ar trebui. Dar ce anume crezi că ştiu eu? Ce poveste ai vrea să-ţi spun?

— O poveste adevărată, zice Nicky.

— Bună dimineaţa.

Ea se răsuceşte. Lionel Lightfoot s-a materializat fără zgomot lângă masă, ca o planetă rebelă.

— Basher, am vrut să-ţi spun… cât de rău îmi pare.

Ochii lui Sebastian sunt lipsiţi de viaţă.

— Pentru ceva anume?

— Pentru *Diana* anume. Ah. A fost o… *pasăre rară*.

Nicky se uită la telefon. Mesajul venise acum trei minute: o hartă, cu un punct marcat în apropiere de Castro Street.

— Trebuie să aştept cu nerăbdare altă ficţiune despre familia mea? întreabă Sebastian.

— Nu, nu, eu…

Nicky ridică privirea, încordându-se pentru măcel, dar Sebastian are pe faţă un zâmbet slab.

— În orice caz, nu l-ai putea scrie destul de repede. Mă las de obiceiul de a respira oxigen.

— Ah. Lionel încuviinţează din cap. Te prăvăleşti solo în Cascada Reichenbach.

— În afară de cazul în care vrei să mi te alături.

— Destul de curând, destul de curând.

— Ai rănit-o pe Maddy.

Lionel tresare, pielea i se umflă în jurul ochilor; când vorbeşte din nou, cuvintele sunt absolut sincere.

— Îmi pare rău. Cassandra nu m-a iertat niciodată. A zis că a fost *cel mai rău*… Ah, domnişoară, aş putea avea un moment cu prietenul nostru de aici?

Nicky e deja în picioare.

— Vă rog. Continuăm curând. Mulţumesc pentru micul-

dejun.

Sebastian înclină capul. Peste un minut soseşte o maşină s-o ducă repede în ceaţa de pe altă lume.

77

Uşa mansardei scârţâie când Madeleine o deschide. Asta nu-i camera lui Nicky, încearcă să se convingă ea; e a lui Cole. Cole, care vrea ca ea să fie acolo.

Şi ea ştie, într-adevăr, *unde* să-l găsească.

Citise jurnalul fratelui său pe măsură ce el scria, sau, cel puţin, în primele săptămâni; era dreptul ei de soră. Conţinutul nu era atrăgător. *Azi eu + Freddy am mers cu bicicletele la Frot Point şi ne-am jucat de-a spionii*. Sau *(indescifrabil) mi-a lipit în păr gumă de mestecat, l-am tăiat cu forfeci, acum am o pată de chelie. I-am zis mamei că e o glumă*. Et cetera.

El a ştiut tot timpul, se pare. Ar fi trebuit să fie mai atentă?

Telefonul zumzăie. O alertă: altă înştiinţare online despre moartea Dianei. Totuşi, reportajul a fost estompat, în principal cronici care conţin doar faptele, doar un pic sinistre. Tatăl său nu mai e aşa de interesant cum era. Sau, poate, uxoricidul nu mai e aşa de interesant cum era.

Pe birou e o Minge a adevărului acoperită cu un strat subţire de praf, în afară de zece mici amprente ca nişte marcaje. Madeleine o ia în mână şi, cu o zgâlţâire, iese la iveală triunghiul albastru.

NU PUTEM PREZICE ACUM.

Uitase să pună o întrebare. O pauză, apoi îşi aude vocea şi scutură iar mingea.

MAI BINE NU-ŢI SPUN ACUM.

Madeleine se încruntă, o pune pe birou. Jucărie tâmpită.

Se duce la grămada înnebunitoare de crabi-potcoavă şi săgeţi cu vârf de argint – ce-o să *facă* ea cu toate astea când va veni vremea? – şi apoi, lângă Watsonii de demult, păşeşte cu atenţie, aşteptând să simtă sub picior afundarea.

Ciudat, totuşi: Madeleine e sigură – aproape sigură, oricum – că acum multe, multe luni, cândva, după dispariţia lui Cole, i-a căutat jurnalul şi l-a găsit… mă rog,

nu l-a găsit deloc. Trebuie să-l fi luat poliţiştii. *Cineva* trebuie să-l fi luat, oricum. Şi totuşi, Cole afirmă că sub scândurile podelei bate o inimă care-şi spune taina.

Podeaua se lasă în jos. Madeleine se ghemuieşte ochi în ochi cu ţâncul ăla al naibii de urât (*Un copil* scrie pe placa din josul ramei, ceea ce nu ajută), apoi ridică scândura.

Un fluture roşu lipit pe copertă îşi întinde aripile în faţa ei. Madeleine uitase de asta. Se uită la el prudentă în vreme ce îl duce la pat.

Se aşază, cu tălpile pe podea, şi deschide la *31 decembrie 1997. Te rog să nu-mi citeşti jurnalul!*

Cum s-a schimbat vocea lui.

Fă ce ai făcut întotdeauna.
Citeşte-l.

În lumina dimineţii, începe să citească.

78

— Te-am aşteptat, puiule.

Luminile vopsesc rafturile cu băuturi într-un albastru strălucitor; becurile rotunde care-i trâmbiţează numele îi poleiesc şi peruca, un ciorchine de bucle gen Marilyn Monroe.

— Hai să-ţi uzi fluiericea, strigă Betty, repezind o sticlă spre două păhăruţe.

Nicky se apropie de bar.

— Ce bem azi?

— Tu bei bourbon. La fel ca domnul.

Nicky se răsuceşte şi îl vede în separeul din colţ, rostogolind pe tăblia mesei un pahar gol.

Se strecoară în faţa lui, împinge peste vinilin un păhăruţ. El o priveşte din peştera glugii. Tuleiele îi prăfuiesc obrajii şi falca; pielea de dedesubtul unui ochi injectat a devenit de un verde pământiu.

— Mi-ai spart locuinţa, zice Freddy.

— Recunosc. Eşti un Trapper Keeper?

Se uită urât la ea.

— La naiba, nu. Vulturi hoitari. Eu doar le iau banii. Crede-mă, mă aud ce spun.

— Oh, bine. Şi de cât timp te droghezi?

El clipeşte.

— De cât timp ştii?

De cât timp *ştie?* Nicky priveşte în altă parte.

— De nouă luni. Freddy vorbeşte în păhăruţ, cu voce cavernoasă. De când mi-am paradit umărul. Doctorul mi-a prescris OC, două săptămâni. Mamă, ce mi-a mai plăcut! Însă drogurile de pe stradă costă o avere în San Francisco. Totul costă. Îşi scarpină mâinile. În februarie am început să şterpelesc Oxy de la serviciu – le ţineam în infirmeria sportivilor, pentru urgenţe. Nimeni n-a observat. Până când cineva a observat, spune el oftând. În aprilie. Directorul de la atletism mi-e amic – mi-a fost, presupun –, aşa că i-a spus directoarei şcolii că mă concediază pentru

comportament imprevizibil. Peste două zile sunt dat afară. Grea săptămână. Nu mă puteam duce acasă, la Simone; mă mir că ea nu şi-a dat seama încă. Şi apoi, nu pot suferi afurisitele alea de mâţe. Aşa că m-am mutat în… ai văzut. Apoi Sebastian a aflat c-o s-o mierlească şi Diana a cerut ajutor. Se termina anul şcolar, aşa că ea a presupus că am timp. Păi, nu greşea.

Şi-a scărpinat până la sânge încheieturile degetelor.

— Ştiam deja de acei fani care îşi doresc cu disperare pradă cu marca Trapp. M-am gândit că nimeni n-o să se plângă dacă dispare o fotografie, sau un stilou, sau chiar o carte. Dar acum… Oftează adânc. Acum am nevoie de bani. Bani, nu glumă. De aceea am dat iama prin birou: mi-am închipuit că unchiul ţine acolo chestiile serioase. Dacă asta dădea greş, şi a dat, puteam să înhaţ, pur şi simplu, ceva aflat la îndemână.

— Ca acel cub de sticlă.

— Da, îmi pare rău pentru asta.

— Şi mie. Îl priveşte cum îşi pipăie delicat ochiul. De ce masca?

— Uneori membrii TK vor să discute online, să cerceteze marfa. Nu-mi pot arăta faţa. În seara aceea, în bibliotecă, aveam de gând să fac un video rapid. Ştii tu – Jack la maşina de scris a lui Sebastian Trapp, Jack lângă focul lui Sebastian Trapp.

— Şi apartamentul tău? Pereţii, lumânările?

— Totu-i doar teatru. La fel ca tatuajul. Îşi saltă mâneca; literele se cojesc. Pentru Trapper Keeper-ii ăştia – ce nume idiot – nu-i decât un spectacol, doar o distracţie. Eu ofer o *aventură*.

— Făcând comerţ cu tragedia familiei tale.

Freddy închide ochii, încuviinţează din cap… şi izbucneşte în plâns.

— Da, zice, cu umerii tresăltând.

După un minut, Nicky începe să-şi mişte mâna spre a lui, când…

— Asta-i marfă de calitate, copii.

Amândoi ridică privirea spre Betty, dau pe gât în acelaşi

timp paharele.

— Da' arde, adaugă ea turnându-le apă, în vreme ce Freddy îşi şterge nasul.

Lumina se prăbuşeşte peste sală. Freddy se întoarce, cu ochii larg deschişi. În uşă stă o pereche vârstnică, destul de bătrâni ca să joace golf şi purtând bluze polo asortate.

— Ăştia doi sunt rătăciţi, declară Betty.

Se duce să-i întâmpine.

Freddy s-a retras în glugă.

— Obişnuiam să trec pe-aici pentru cafea, bodogăneşte. În ultima vreme trec pe aici pentru orice-o fi. Un tip pe care-l ştiu e ajutor la domiciliu pentru bătrâni. O mulţime au reţete pe care nu le prea folosesc. Biroul lui e în apropiere. Mă mănâncă oasele.

Se cuprinde cu braţele. Nicky ar vrea şi ea să-l ia în braţe.

Ia stai un pic: e aici pentru Diana. Pe care Freddy a sărutat-o. Freddy, care poate fi violent.

— Oh, zice el, ascultă: un detectiv mi-a lăsat un mesaj vocal. Ar vrea să vorbim despre...

— Diana.

Freddy clatină din cap.

— M-am simţit, cum să-i zic... *fără substanţă*. Când am citit despre ea. Şi încă pe un forum.

Nicky nu zice nimic despre Cole, nu-i pasă de Cole în acest moment. Îi pasă de Diana.

— Vreau să ştiu ce i s-a întâmplat.

— *Nu* ştii?

Freddy înclină capul într-o parte.

— Ferparul zicea că a murit brusc. Ceea ce suna... ca şi cum ar fi făcut-o ea însăşi, spune, aproape în şoaptă.

— Zău?

— Care e alternativa? Crimă?

— Aşa cred poliţiştii. Şi o cunoşteai pe Diana. Cunoşteai casa.

— La fel şi unchiul meu. Ale cărui neveste tot dau în primire devreme.

— Dar ai sărutat-o.

Nicky tace o vreme.

Dacă e surprins, n-o arată.

— Eram drogat.

— Probabil nu-i mare consolare pentru ea.

— O iubeam, ştii.

Nicky nu zice nimic. Nu ştiuse. Un *foc de paie*, poate, dar…

— Am ştiut-o când eram copil, am ştiut c-o s-o iubesc veşnic. Apoi ea s-a întors şi… vreau să zic, a fost Sebastian, desigur. Dar asta păruse întotdeauna temporar. Şi acum n-o să mai fiu niciodată cu cineva. Vocea îi e plină şi moale şi dureros de tristă. N-o să iubesc altă femeie, oricât de mult aş vrea. Nu cum am iubit-o pe Diana. Şi asta… asta nu-i cinstit faţă de un om. Să trăiască aşa în umbra cuiva. Aşa cum a trăit Diana, încheie ştergându-şi ochii.

„Aşa cum trăieşte mama ta”, îşi zice Nicky. Braţul lui zvâcneşte, mătură de pe masă paharul fără picior. Câtă sticlărie a distrus Freddy în săptămâna asta?

Ea iese din separeu, se apleacă să strângă cioburile, le îngrămădeşte pe masă. Îl priveşte, în bluzonul lui cu glugă, agitat şi înlăcrimat şi înspăimântat ca un băieţaş, şi dintr-odată se pomeneşte aşezată lângă el.

— Deci, să discut cu detectivul ăsta? o întreabă.

Nicky ridică din umeri.

— Conversaţiile nu sunt periculoase decât dacă ai ceva de ascuns.

Altă înclinare din cap.

— Îmi pare rău că m-am purtat ca un cretin cu tine.

— Nu te-ai purtat ca un cretin.

Îi prinde mâinile în ale ei, le priveşte. Oare ele au doborât-o pe Diana?

Încheieturile lui se cutremură – „M-a prins tremuriciul” – şi când ea îi strânge degetele, Freddy îşi pune capul pe tăblia mesei, cu obrazul lipit de muşama, privind spre bar.

— Betty mă internează în după-amiaza asta într-o clinică. Ea vede tot.

— Chiar văd! strigă gazda lor.

— Mai şi aude tot.

— Îţi poţi permite? întreabă Nicky.

— San Francisco plăteşte, spune Freddy zâmbind.

Ea vâră mâna în geantă, goleşte portofelul, pune un teanc de bancnote de douăzeci lângă nasul lui.

— Cine foloseşte cash? mormăie el.

— Îi vrei, sau nu?

El îşi îndreaptă spatele.

— De ce?

— Ai avut grijă de mine. Am şi eu un pic de grijă de tine.

Telefonul ei ciripeşte: Jonathan. Pe care nu l-a mai văzut de la vizita lor aici. Se ridică în picioare.

— Freddy, îţi pui vreodată întrebări în privinţa tatălui tău?

— Cum ar veni, dacă-i în Rai?

— Nu, cum ar veni – cine…

— A, cine l-a omorât. Mama îmi pune aceeaşi întrebare câteodată. Nu. Adică, mi-ar plăcea să ştiu, dar, cum ar veni, informaţia asta plus doi dolari şapteşcinci face cât un bilet de autobuz, nu? Îşi scarpină încheietura. Unele poveşti, pur şi simplu, se termină fără să afli ce s-a întâmplat. Ştii?

— Ştiu, zice Nicky. Nu-mi plac poveştile alea.

79

Fratele ei şi-a tăiat venele în februarie 1999. Madeleine n-a ştiut niciodată.

Azi mama şi cu mine ne-am dus la o doamnă care-i spiholoagă care m-a întrebat de ce am vrut să mor. Am zis că n-am vrut dar e dureros să trăieşti.

Se uită pe fereastră. Îşi aude un mic vaier în gâtlej.

O doare spatele. Totuşi, citeşte mai departe, cu jurnalul pe coapse, cu tălpile pe podea.

Cie de la şcoală îmi zic să mă sincuid. De ce eşti măcar viu ciudatule? Omoară-te e pre multă hărţuială la şcoală.

Născocesc poveşti despre mine îmi zic ratat, minicios, dus cu pluta. Mă rănesc. Săptămâna trecută am zis în tabăra de vară că sunt campion la lupe ca să-i sperii şi 3 lupători au sărit pe mine în baie au zis IMOBILIZEAZĂ-NE POPONARULE şi îmi muşc libma aşa de tare că dă sânge.

Ştiu să scriu poponar penru că-l văd demulte ori pe dulapul meu.

Sângele ei clocoteşte. Următoarea pagină.

De asemenea i-am spus spilohoagei că îl irit întotdeauna pe tata. Îl dezmăgesc.

Sunt o povră. I-am zis asta doamnei spicoglog şi am zis şi că mă simt diperat. Sunt aici ca să fiu umilat. Locul meu nu-i aici.

CEVA NU-I ÎN ODRINE CU MINE

Madeleine se crispează la gloata de litere de tipar. Închide ochii strâns. Îi deschide.

Magdala a zis înainte de Cărciun că trebuie să fiu altfel. Mi-a spus să fiu atnet la ce zic oamneii despre mine.

Ea nu-şi aminteşte asta. Chiar a spus-o?

Sunt o urşine pentru tata şi sora mea

Pagina următoare.
A zis Magdala.

A *zis* ea asta?

Azi doamna a întrebat de ce nui tata aici, mama a zis că e plecat din oraş. Nu-i adevărat, de dimineaţă l-am auzit spunându-i mamei că dacă aş lăsa un bilet de snucigaş n-ar putea să-l citească nimeni.

După-amiaza lui Madeleine se scurge încet, şi odată cu ea următoarele luni ale lui Cole. El împrumută cuvinte oropsite din *Contele de Monte-Cristo* – pe care, desigur, o citeşte ca să-i facă pe plac tatălui. (*O s-o termin.*) Scrisul lui cursiv se lasă în jos şi mâzgăliturile se veştejesc. Scrie tot mai puţin; scrie mai mult decât destul.
Ea dă foaia la iunie.
Doar patru cuvinte: *Se întâplă ceva entuziamant!!*
Pagina următoare e goală. Şi următoarea: nici acolo nu se petrece nimic, *entuziamant* sau altfel. Cu şase luni înainte de dispariţie, Cole a încetat pur şi simplu să scrie.
Madeleine îşi eliberează telefonul din buzunar.

L-am citit.
Nu-mi dădusem seama cât de rău a fost pentru tine.

Mai jos, răpăitul tremurat al maşinii de scris.

N-am ştiut cât de dur a fost tata.

Şterge aceste ultime cuvinte. Ştiuse destul de bine.

Chiar dacă spun asta prea târziu.

Aşteaptă. Niciun semn de viaţă.
Până şi Remingtonul amuţeşte.
După un minut:

De asta am nevoie de tine.
Nu din cauza a ceea ce mi-a făcut el.
Ci din cauza halului în care i-a adus asta pe el şi pe mami.

Îi distrugea.

Da.
El ucidea căsnicia lor.
Nu se putea stăpâni.
Dar nu putea nici s-o lase să plece.

Crezi că el a ucis mai mult decât căsnicia lor.

Da din nou.

Cum?

Am nevoie să-l tulburi.
Întreabă-l ce ştie despre revelion.

Încă nu mi-ai spus ce ştii TU!

Ştiu că nu mă crezi.
Sau cel puţin ai îndoieli.
Pentru că, dacă m-ai crede, ai fi speriată.
Te rog să mă crezi, Magdala.
Te rog să fii speriată.

Tatter-tatter-rat-tat-Trapp!
Ea îşi coboară ochii spre jurnalul de alături. *Se întâplă ceva entuziamant!!*
Când îl ridică în poală, paginile se culcă în stânga. Pe

spatele ultimei file, Cole a mai făcut o ultimă însemnare.

31 decenbrie 1999
Revelionul, clarifică el.

Scrisul şi-a schimbat forma în timp, literele sunt mai înalte, arcuirile mai ascuţite. De data asta mâna e sigură şi ortografia, perfectă:

„Să mor? Oh, nu! strigă el. Nu merita osteneala să fi trăit atât, să fi suferit atât, ca să mor acum!”[60]

Contele de Monte-Cristo

(Am terminat-o)

Madeleine se uită la cartonul roşu al coperţii din spate. Tamburinează cu degetele pe el.

Simte o muchie sub foaia lipită pe copertă.

Ochii i se îngustează. Se uită mai bine.

Muchia merge paralel cu lungimea coperţii – şi, de asemenea, vede Madeleine, cu partea de sus şi cea de jos. Vălurele ondulează marginile foii, ca şi cum cineva le-ar fi tăiat cu grijă înainte să le fixeze la loc cu lipici.

Unghia ei zgândăre hârtia până o poate dezlipi ca pe o clapă. Înăuntru e o ilustrată: o fulguială de peşti-clovn viu coloraţi, portocaliu şi alb. Madeleine o scoate din jurnal, o răsuceşte.

3 iunie 1999 (scris de mână colţuros, abia descifrabil)
Dragă Cole,
Mulţumesc pentru minunatul model de troleibuz! Cu siguranţă n-avem din astea în Seattle. Se arată lucruri bune!

Semnată cu aceeaşi mâzgălitură ca la detectorul de minciuni, *Prietenul tău, Sam Turner*.

Numele îi este necunoscut lui Madeleine.

De ce acest bărbat i-a trimis o ilustrată fratelui ei de

[60] Alexandre Dumas, *op. cit.,* vol. 2, p. 245.

treisprezece ani? De ce a ascuns-o Cole într-un buzunar secret din jurnalul său? Pulsul i-o ia la trap.

Ar putea să întrebe.

Însă n-o face.

Îşi roade unghia. Se tolăneşte pe pernă.

Seattle.

Cole a notat în jurnal şase călătorii mamă–fiu – Los Angeles, Tahoe, chiar şi Vegas –, dar niciodată Seattle, şi niciuna după încercarea de sinucidere. Chiar au stat pe loc pe tot parcursul lui 1999?... Păi, de unde să ştie Madeleine? La urma urmei, a fost la Berkeley în primăvară şi în toamnă, şi toată vara şi-a petrecut-o în cantonament cu echipa de tenis în Florida.

Şi totuşi; dacă au călătorit, de ce să nu pomenească asta?

Dincolo de uşa pe jumătate deschisă, zgrepţănatul şi gâfâitul unui animal astmatic care năvăleşte în sus pe o scară. Watson îşi iţeşte capul în pod cu un zâmbet ca o despicătură până la urechi, şi Madeleine se înmoaie.

— Bună, spiriduşule, zice, închizând cu un pocnet jurnalul. Hai s-o ştergem de aici.

Netezeşte patul, pune la loc scândura din podea, cară câinele şi jurnalul pe scară în jos. În camera sa caută sam samuel turner seattle într-o carte de telefoane a statului Washington. Treizeci şi una de înregistrări în zona Seattle, douăzeci şi două de numere de telefon înscrise.

O potrivire cu samantha turner seattle.

E trecut de ora zece, prea târziu ca să sune şi prea devreme ca să-şi ia inima-n dinţi. În loc de asta, Madeleine tastează un mesaj pentru vărul său:

Cunoşti un Sam Turner din Seattle?
De asemenea, pentru ultima oară: te rog, vino acasă.
Nimeni nu-i supărat pe tine.

— Sunt aşa de supărată pe el, o informează pe Watson.

În pat, Madeleine studiază ilustrata, scrisul ţepos. N-o să-i spună nimic lui Cole.

Pentru că nu-i sigură că el şi-a amintit ilustrata. Şi asta înseamnă că s-ar putea ca ea să ştie ceva ce el nu ştie.

VINERI, 26 IUNIE

80

Nicky iese de sub duşul aburind ca în junglă şi vede telefonul vibrând pe marginea chiuvetei şi căzând în ea. Îl pescuieşte, trece cu degetul peste ecran. Îşi striveşte un deget de la picior de laba cu gheare a căzii.

— Domnişoara Hunter?

Un bărbat, cu toate că Nicky abia îşi dă seama; îşi muşcă buza şi trage aer în piept printre dinţii încleştaţi.

— Da? şuieră ea.

— Sunt detectivul Timbo Martinez. N-am putut să dau de domnişoara Trapp în acest moment. Vărul ei a fost aseară la secţie. A zis că cineva i-a recomandat să ia legătura cu mine. N-a spus cine.

Nicky ţopăie într-un picior până la WC, unde îngrămădeşte hârtie igienică pe degetul rănit.

— Frederick recunoaşte că a furat efecte personale din casa unchiului său. N-are un alibi pentru perioada de după petrecere, după ce a fugit din casă. După o pauză, detectivul continuă: Susţine că nu este în legătură cu Cole Trapp. A găsit cutia cu fluturele la uşa casei, afirmă el, dar nimeni nu poate să garanteze pentru asta. E posibil să fi făcut acei fluturi el însuşi, cu toate că… Ştii, îţi spun asta pentru că sper că ai putea să contribui.

— Unde-i Freddy acum?

Un oftat.

— Maică-sa l-a cules de la secţie. A fost foarte dramatic. Cred că următoarea lui oprire e la dezintoxicare. Te rog, spune-i lui Madeleine Trapp să mă sune. E important.

A închis.

Nicky se îmbracă la iuţeală. Duşul acela n-a liniştit-o. Are o presimţire rea, aşa cum a prezis calendarul. Impresia unui sfârşit, chiar.

„Viaţa e un thriller”, i-a spus ieri Sebastian. „Sfârşitul e fatal.”

Şi apoi: „Ce poveste ai vrea să-ţi spun?”

„O poveste adevărată”, i-a răspuns ea.

Nicky vrea acea poveste adevărată. Şi o vrea astăzi. O să-l găsească jos…

…din nou telefonul ţipă ca să fie băgat în seamă. Nicky se uită la ecran: Jonathan.

Îl ignoră. El o să supravieţuiască. Spre deosebire de alţii.

Sub uşa mansardei e un bilet împăturit. Nicky îl ridică – hârtie albastră, dactilografiat cu negru.

Pistoale în zori. Biblioteca.

Şi apoi arcuirea şi crucea iniţialelor lui.

A trecut mult de la ivirea zorilor, desigur. Nicky plănuise oricum să discute cu Sebastian astăzi. Nu i-a spus Juliei că încă locuieşte în mansardă, nu i-a spus lui Irwin – de fapt, n-a spus nimănui. Acum aparţine acestei lumi mai mult decât lumii lor, îşi dă ea seama, şi gândul o sperie.

În timp ce coboară pe scară, maşina lui de scris scoate brusc un răpăit de tobă, ca şi cum Nicky ar prezenta un premiu sau ar sta pe eşafod. Sunetul se precipită cu fiecare pas pe coridorul luminat de soare, până ce – chiar când ea ridică bucla de metal a ciocănelului-craniu – încetează. Câştigătorul a fost anunţat. Prizonierul a fost spânzurat.

— Intră, te rog.

Dimineaţa a limpezit încăperea. Pe fereastră, Golden Gate sclipeşte ca şi cum ar fi fost spălat de curând, cu câteva flamuri de ceaţă plutind de pe turnuri.

La birou, cu jachetă (fildeşie) şi cravată (bleumarin), Sebastian trage din pipă, arătând remarcabil de *soigné*[61] pentru un bărbat devenit văduv de atât de puţin timp. Desigur, are experienţă.

— Cum aţi ştiut că sunt la uşă? întreabă Nicky.

— N-am ştiut deloc. Fumul urcă în vălătuci din gura lui. Din când în când îmi odihneam degetele şi strigam, în caz că te moşmondeai pe afară.

Se aşază în faţa lui, aşa cum făcuse şi în seara sosirii.

[61] Îngrijit, elegant (în limba franceză în original).

Dar acum, de aproape – cât de *obosit* pare, ca o foaie de hârtie boţită care a fost netezită la loc. Pielea albă a devenit cenuşie; buzele sunt uscate, sprâncenele, zburlite. Îi observă încreţiturile hainelor, crăpăturile unui portret în ulei; nodul diform al cravatei, batista de la piept pleoştită... Până şi ceasul de buzunar din palma lui e lipsit de luciu. Poate că timpul nu-i cel mai iscusit ucigaş. Poate că jalea este.

— Nu-mi şade bine jalea, zice Sebastian, şi Nicky tresare, surprinsă să-l găsească în capul său, cu toate că stă vizavi de ea.

În spatele lui, flăcările dansează lent în şemineu, ca şi cum ar fi ostenite.

— Jalea seamănă cu frica. Am învăţat acum mult timp să trăiesc cu frica. Ar trebui să fiu mai în largul meu cu jalea. Tu eşti?

Nicky clipeşte.

— În largul meu cu jalea?

El încuviinţează.

— Păi... Un moment nu ştie ce să zică. Apoi, încet: Presupun că, dacă jelesc, trebuie să fi iubit ce am pierdut, în orice fel aş fi pierdut. Presupun... E ca o cicatrice care îmi aminteşte o aventură pe care am avut-o. Sau ca genericul de final al unui film minunat. Aşa că... nu, nu sunt în largul meu cu asta, dar sunt recunoscătoare. Jalea poate să semene cu frica, spune după câteva clipe de gândire, dar seamănă şi cu amintirea, şi cu amintirea nu există... O poveste nu se mai sfârşeşte.

Se întreabă dacă a sunat stupid. Se uită la el, la părul pleoştit şi buzele subţiate; doar ochii îi sunt vii, întunecaţi şi iscoditori în timp ce-i cutreieră faţa.

— Toate poveştile se sfârşesc, declară.

Apoi se apleacă în faţă, îşi pune mâinile pe un teanc mic de hârtii. Când vorbeşte din nou, vocea i s-a ridicat de pe podea.

— Ai făcut o treabă excelentă, spune bătând în teanc. Te duce în al nouălea cer, cu adevărat. Cascadele din Peru: aud mugetul. Scrierea primelor romane: aud maşina de

scris. O zi pe plajă: aud copiii văicărindu-se, aşa de blând.

Nicky zâmbeşte.

— Înseamnă enorm pentru mine.

— Am sângerat un pic pe ele – cu cerneală roşie, vreau să zic –, aşa că aruncă o privire peste corecturi.

Împinge hârtiile peste birou; hieroglife şi însemnări indescifrabile se înghesuie pe margini. Sebastian a sângerat mai mult decât un pic – pe unele pagini, vede Nicky, şi-a crestat o venă –, dar e mulţumită. „Ai făcut o treabă excelentă."

El cască, acoperindu-şi faţa cu o mână.

— Iartă-mă. Pentru mine a fost o perioadă plină de evenimente. Cutez să spun că a fost o perioadă plină de evenimente pentru *tine*. Ei poftim, „cutez"! se strâmbă el. Scrie romane istorice destul de mult timp, şi cutez să spun că şi tu o să dai ortul popii vorbind aşa.

— A *fost* plină de evenimente, e de acord Nicky.

— Asta am zis. Tu ai avut parte de o petrecere de vară cu măşti, completată de o încercare de spargere. Apoi o *încăierare*! Apoi sute de pahare de şampanie măcelărite în masă. Ai primit o lecţie de şofat. Ai primit scrisori de ameninţare – mă rog, eu le-am primit, tehnic vorbind. Ai luat de două ori micul-dejun la un club masculin fără măcar să te deghizezi. Se înţelege de la sine că ai avut parte de înţelepciunea şi încurajarea lui Watson a Şaptea. Ai văzut labirintul în care a început viaţa fiului meu şi heleşteul în care s-a sfârşit viaţa soţiei mele. Ai suferit o tragedie împreună cu noi. Oh, jună Hunter, în ce te-ai băgat aici?

Regretă invitaţia lui? se întreabă Nicky. O s-o ucidă febra de detectiv?

— Ţi-ai dat seama deja ce se petrece? întreabă Sebastian. Ai ghicit intriga?

— Nu.

— Dar trebuie să ştii deja, fată dragă. Practic, suntem la sfârşitul cărţii.

Sebastian ridică o lupă de pe sugativă, cea pe care i-a dat-o Nicky cu doar o săptămână mai devreme, şi o

răsuceşte încet. Pentru o clipă strălucitoare, arsenalul dintre ei scânteiază ca un fulger: pumnalul, sticluţa de otravă, pistolul, sfeşnicul ard intens pe rând.

Stomacul ei se văicăreşte.

— Scuze. Ar trebui să mănânc.

— Dacă Adelina e la parter…

— O să-mi fac nişte ceai şi pâine prăjită. Se ridică iute în picioare. Vreţi una sau alta?

Sebastian ridică privirea spre ea.

— Vreau din amândouă.

Nicky aude în spate trosnetul şi pocnetul maşinii lui de scris.

Când se întoarce, o invită să şadă lângă foc. Aşa că iat-o îngenuncheată acolo, ca un copil, privind flăcările şi aşteptând.

— O chestiune pe care noi am trecut-o cu vederea, spune el înmuind pâinea prăjită în ceai. Ştii de ce m-am lepădat de Simon St. John după acea ultimă carte? Sigur că nu ştii, zice înainte ca Nicky să poată clătina din cap. Ei bine, nu că mă săturasem de el. Pur şi simplu nu mai puteam să-mi petrec timpul în tovărăşia cuiva care întotdeauna găsea răspunsuri la orice problemă cu care se confrunta. Pentru că eu nu puteam să rezolv misterul *meu*. Şi nu puteam să-l văd pe Simon cum se strecoară într-o nouă deghizare şi îl rezolvă pe al *lui*. Privind în cană, adaugă: Am încercat, desigur. Cu *Bărbatul gârbov*. Dar apoi Dominic… Un oftat. Altă crimă fără nădejdea soluţionării. Aşa că l-am retras din activitate pe Simon St. John. Şi m-am retras şi eu.

Pe când muşcă din pâinea prăjită, Nicky observă cum degetele de la picioarele lui se unduiesc prin şosete, destul de aproape de flăcări ca să fumege dacă ar fi umede. În spatele ei, o aversă de ploaie din senin răpăie pe ferestre.

— Diana m-a dirijat înapoi la Remington acum câteva luni, după ce doctorii m-au condamnat la moarte. Maşina metalică de visat, îi zicea ea.

— Despre Diana…

— Mai scuturam de praf maşina de scris din când în

când, pentru tot soiul de corespondenţă – cu tine, de exemplu –, dar preabuna mea soţie m-a îndemnat să scriu o nouă poveste. Mi-a pus degetele pe taste şi n-a vrut să plece până ce nu apăsam pe una. Aşa că am apăsat pe „1”. Chiar acolo, în alb şi negru, anunţasem primul capitol. Anunţasem întoarcerea lui Simon.

— Lucraţi la un nou roman?

Nicky e uimită. Un testament, instrucţiuni pentru înmormântare, scrisori – poate chiar o mărturisire pe patul de moarte. Nutrise convingerea că un astfel de proiect făcuse tastele să danseze step pe coridoare şi prin podele în săptămânile trecute. Asta însă nu-i dăduse prin cap: un ultim roman poliţist. Deşi el îi spusese că vrea să împacheteze totul cu fundă.

— Pot să-l citesc?

Sebastian toarnă ceai.

— Ia-o mai uşor, fătucă. Nu-i prea mult de citit. Doar nişte idei care scânteiază prin creierul meu pe moarte. Câteva flăcări care-şi dau duhul după ce ai stins aragazul. Şi apoi, încă mai am nevoie să plănuiesc sfârşitul, spune ridicând ceaşca la buze. Asta-i valabil şi pentru mine. Sfârşitul poveştii mele. Goleşte ceaşca înainte de a continua: Din fericire, lucrez cel mai bine când am un termen-limită. Tu şi Tacit aţi avut cândva o discuţie între patru ochi, nu?

Înclină capul în spate spre birou.

Nicky priveşte peste umăr la cubul de sticlă. Lumina focului se târăşte în sus şi-n jos pe faţetele lui.

— E în firea omului… recită ea lent.

— …să-l urască pe cel căruia i-a făcut rău.

Stau în tăcere.

— Dar acum, anunţă el, trebuie să-mi târşâi picioarele până sus să trag un pui de somn. Mă întreb când expiră închirierea acelui aparat de dializă. Aş vrea să i-l las moştenire lui Freddy. E fascinat de el. Mă aştept să încerce să-l folosească pe propriul lui penis.

— De ce?

Sebastian ridică din umeri.

— E bărbat.

Când se ridică, izbucneşte un tunet. Ceaşca de ceai se desprinde dintre degetele lui şi plonjează spre moarte pe lespedea neagră a şemineului.

— La dracu', bombăne el răsturnându-se la loc în fotoliu.

Nicky strânge cioburile.

— Pot să vă ajut să mergeţi sus?

— Te rog, răspunde el, neaşteptat. Dintr-odată, mă simt foarte obosit.

81

Ies împreună din încăpere. Mâna lui Sebastian e încleştată pe umărul lui Nicky. Merg în tăcere pe coridor, pe lângă ferestrele care sclipesc de la şiroaiele de ploaie, şi dau colţul; fiecare pas pare să-l sleiască şi mai tare, ca şi cum din el s-ar scurge pe covor un fluid vital.

— Să luăm ascensorul? se agită Nicky.

Cheamă Otisul. Acesta coboară, încăpăţânat şi văicărindu-se; când ajunge, ea trage grilajul deoparte, urcă în cabină cu Sebastian, trage grilajul la loc. Apasă pe butonul etajului doi.

Clănţănit. Sâsâit. Vaiet.

El şi-a retras mâna, cu toate că-l aude răsuflând în timp ce ascensorul se zguduie şi urcă în întuneric. Nicky coboară privirea, vede cum îi dispar mâinile. Apoi gambele. Apoi labele picioarelor.

Un moment, în urcarea lor oarbă, ea închide ochii (oare? N-are cum să-şi dea seama) şi se întreabă ce s-ar mai putea întâmpla acum.

Ce se întâmplă acum este un bubuit de tunet groaznic, ca şi cum cupola cerului s-ar fi sfărâmat. Clac-fâş-*scâââââârţ* ţipă mecanismul ascensorului, şi apoi cabina frânează aşa de dur, că Nicky îşi pierde echilibrul, fluturând din braţe până ce încheieturile mâinilor i se încastrează perfect în menghina uscată a strânsorii lui Sebastian.

— Pană de curent.

Vocea lui pare râcâită din gât.

În bezna ca din spaţiul cosmic, Nicky se simte imponderabilă, mâna lui e tot ce o ancorează de Pământ.

— Generatorul ar trebui să pornească la un moment dat.

Ea nu vorbeşte. Tunetul revine – mai blând de data asta, ca şi cum ar sublinia ceva ce uitase să pomenească mai devreme, dar tot mânios.

Încetul cu încetul, degetele lui alunecă în jos, strângând cu putere, până ce coboară în palma ei şi păşesc cu băgare

de seamă în spaţiile dintre degete. Se lipesc unul de celălalt şi se înclină împreună, cu încheieturile degetelor încleştate.

Cât timp plutesc acolo, în acea cutie a nopţii? Mâna lui Sebastian începe să tremure într-a ei; respiraţia îi hârâie în piept.

— Auziţi? întreabă Nicky brusc.

Niciun răspuns.

— Paşi? Pe coridor?

Îşi aude şovăiala din glas.

Degetele lui se agită.

Tocmai când buzele ei se deschid, la fel face şi cerul, o despicare mai violentă, ca o ţesătură sfâşiată puternic şi rapid. Degetele lui îi strivesc mâna, o storc…

…şi apoi, cu o zguduire, ascensorul îşi reia târâirea verticală, furişându-se în sus până ce o cascadă lentă de lumină se prăbuşeşte peste ei, cenuşie şi mohorâtă.

Cabina se opreşte. Nicky se uită prin ochiurile rombice ale grilajului la coridorul lung de la etajul al doilea.

— Un minut m-am simţit în mare primejdie, zice Sebastian.

Degetele li se deznoadă şi ea îl priveşte. E mai bătrân decât bărbatul care a urcat în Otis, ca şi cum ar fi trecut printr-un tunel al timpului.

El îi zâmbeşte slab.

— Ai încercat să mă înspăimânţi, jună Hunter?

Ea trage deoparte grilajul, îl prinde de cot, gata să-l conducă în dormitorul lui.

Dar în clipa în care ies din ascensor, Sebastian icneşte şi apoi picioarele i se înmoaie şi se lasă pe Nicky, prăbuşindu-se pe podea şi trăgând-o în jos până ce e îngropată sub pulpana hainei lui, cu capul lipit de el.

— Nu pot să-ţi spun! strigă el, în vreme ce ea îi ascultă trupul.

Vocea pare că răsună înăuntrul lui.

Nicky se scutură de haină şi îl priveşte: părul argintiu căzut pe frunte, ochii argintii rătăciţi. Se uită de-a lungul braţului lui întins, dincolo de degetul aţintit drept în faţă.

Aşezat pe covorul îngust de pe coridor, cu aripile desfăcute ca o întâmpinare, e un fluture de hârtie roşu aprins.

Chiar şi în lumina slabă poate să vadă un mic text scris la maşină pe aripi.

Nicky se ridică în genunchi, se apleacă spre el – are coarne de drac pe cap, toracele zimţat, mai mult armă decât jucărie – şi îl apropie de ochi.

Se uită peste umăr la Sebastian.

— ULTIMA ŞANSĂ, citeşte ea.

El îşi lasă braţul să-i cadă în poală.

— Nu pot.

Pe coridor, departe, undeva prin casă, nişte paşi bubuie pe trepte.

82

Madeleine traversează repede parcarea bibliotecii prin ploaie, cu telefonul proptit la ureche. Detectivul Timbo Martinez doreşte ca ea să-l sune în primul moment convenabil. Acest moment nu-i prea convenabil, şi tonul lui pare destul de calm, însă Timbo Martinez este probabil genul de om care meditează în vreme ce avionul lui e în picaj, aşa că Madeleine îşi ia inima-n dinţi şi-l sună.

O pune la curent în vreme ce tunetul se rostogoleşte pe deasupra capotei: Freddy, secţia de poliţie, mărturisirea („Sigur că n-o să depunem plângere”, se răţoieşte Madeleine), niciun motiv să creadă că este în cârdăşie cu fratele ei.

— Nici n-avem motive să credem că această persoană există.

Mâna ei prinde schimbătorul de viteze.

— Aveţi vreun motiv să credeţi că moartea mamei mele vitrege a fost suspectă? Un motiv real, de prezentat în instanţă?

— Încă nu.

— Încă nu, sau deloc?

— Mă tem că nu văd deosebirea în acest moment. Domnişoară Trapp, îmi dau seama că Frederick este vărul dumneavoastră, dar vă rog să fiţi prudentă.

Ce mai cercetaş. Madeleine şi-l imaginează cuibărindu-se în fiecare noapte în pat îmbrăcat complet în uniformă.

Un bubuit titanic o sperie aşa de tare, că aproape se împotmoleşte în Alta Plaza Park.

— Hristoase, mormăie ea. Scuze.

Timbo a închis. Madeleine duce maşina înapoi pe carosabil, cu ştergătoarele de parbriz zbătându-se.

„Nici n-avem motive să credem că această persoană există.” Ah, însă ea are. Şi totuşi, persoana care umblă prin mintea ei în clipa asta – fără formă, dar nu fără sunet, ca un vizitator în muzeu ai cărui paşi îi auzi în următoarea galerie, întotdeauna cu o sală mai în faţă – este Sam

Turner din Seattle.

Parchează, coboară în ploaie. Se repede pe alee în sus şi prin uşa din faţă.

— Nu pot să-ţi spun!

Cheile îi cad pe podea.

Pantofii îi derapează pe marmură, geanta i se rostogoleşte pe scări, coapsele o usturǎ spre şi dinspre bibliotecă, plămânii scot icnete în vreme ce urcă în grabă încă o serie de trepte… dar acolo, în celălalt capăt al coridorului – acolo îi găseşte.

Merge fuguţa spre ei, gâfâind, moment în care Nicky se ridică ţinând în mână o stea roşie. Nu: un fluture.

Madeleine se uită la aripile lui, se uită la Nicky, apoi se apleacă spre mesteacănul căzut care e tatăl său, o încâlceală de crengi albe pe podea. Nicky o ajută să-l repună pe picioare. Împreună îl târăsc dincolo de dormitorul Dianei până la al lui, unde îi scot haina şi-l răstoarnă pe saltea ca pe un buştean.

Aşa o să trăiască el acum? se întreabă Madeleine. Un şoc din două în două zile – un cadavru printre peştii aurii, un fluture pe coridor, diverse personaje care o ajută să-l descarce în patul lui –, până ce va muri?

— Poliţia, zice ea.

Nicky iese ascultătoare pe coridor, cu telefonul în mână.

Madeleine o ascultă povestind ultimele zece minute – oboseala, ascensorul, pana de curent, paşii, origami-ul – în timp ce deznoadă cravata tatălui, îi scoate butonii. Cămaşa lui e împâclită de transpiraţie.

Îngenunchează lângă el, îi mângâie degetele. Care tremură, la fel ca ale ei.

Sebastian o priveşte ţintă cu un ochi, cu albul un pic mai pal decât pielea lui.

Şi abia acum, după ce a tresăltat scurt pe suprafaţa creierului ei, cuvântul rostit de Nicky pătrunde în adânc.

— Paşi? întreabă Madeleine.

83

— Vine Martinez, anunţă Nicky intrând în dormitor, unde Madeleine e ghemuită alături de tatăl ei.

Sebastian arată ca un spectru.

— I-am dat un jeleu cu marijuana, zice Madeleine. Vrei unul?

Telefonul lui Nicky tresare. Se uită la ecran, se întoarce pe coridor.

— Salut. Auzi…

— Greu de auzit, strigă Jonathan. Sunt chiar după colţ, la Harry's Bar. Ştiai că poţi că comanzi aici literalmente o cadă cu bere? De porţelan, douăzeci şi patru de sticle la alegerea ta.

— Acum nu-i…

— Oi fi eu britanic, dar nu-s *chiar aşa*…

— Te sun mai târziu.

O pauză.

— E totul în ordine? Nu ne-am auzit de mult.

— O dimineaţă aglomerată.

— Ce se întâmplă acolo? Să dau o fugă?

— Nu. Te rog.

— Eşti singură?

Ea şovăie. Care speră el să fie răspunsul?

— Îţi trimit un mesaj, îl minte.

Jos se aude soneria. Madeleine o strigă.

— Uite ce-i, zice Jonathan, dacă nu eşti interesată de…

Nicky închide.

La uşă, cu geanta lui Madeleine şi cheile în mână, se dă deoparte din calea detectivului Martinez, colţuros, într-un costum gri elegant, cu doamna detectiv Springer în spatele lui, cu pulover de mohair pe gât şi jachetă neagră şi niciun zâmbet.

— Unde-i domnul Trapp? întreabă Timbo.

— În dormitorul lui.

— Aţi auzit paşi? Venind de unde?

— Nu ştiu şi nu ştiu.

Nervii ei zăngănesc.

— Deci, n-ai auzit paşi? o presează Timbo.

— N-are importanţă cine ce a auzit şi când, zice B.B. Cineva a fost în casa asta. Poate cineva e încă înăuntru.

Nicky se holbează.

Timbo se duce fără zgomot în salon, în vreme ce B.B. se apropie de încăperea cu puzzle-urile, cu mâna plutind lângă şold.

— Domnişoară Hunter, spune fără să se întoarcă spre ea. Fii bună şi rămâi la uşa casei, mulţumesc.

Bate în tocul uşii, intră în încăpere. Revine peste un moment, făcându-i semn lui Nicky să rămână pe loc, se retrage spre spatele casei.

Nicky ascultă ultimul frison al ploii pe fereastră. Îşi imaginează chipul lui Madeleine cu un moment înainte, cenuşiu şi tras, şi îşi doreşte să poată fi de ajutor. Aproape că scoate un scheunat când orologiul bate ora patru.

Detectivii revin.

— Acum, zice B.B., unde-i faimosul ascensor?

La etaj, Timbo îşi pune o mănuşă de plastic şi ridică delicat fluturele de pe covor. Nicky vede cum capul lui se înclină spre al lui B.B. când citesc scrisul mărunt.

— A venit cineva în vizită în această dimineaţă? Sau aseară? întreabă B.B.

— Nu.

Timbo examinează ascensorul, cu telefonul aruncând o lumină puternică în colţurile cabinei.

— Era acolo fluturele când ai coborât de dimineaţă?

— Am luat-o pe cealaltă scară. Din capătul coridorului. Întotdeauna fac asta.

Timbo vâră proba într-o pungă şi se duc în dormitorul lui Sebastian, unde Madeleine îşi veghează tatăl. Nicky se duce la geamul stropit de ploaie.

— Iarăşi tu, răsuflă pacientul cu voce firavă când se arată Timbo.

— Se pare că aveţi o problemă cu insectele, domnule, spune B.B. Aşa că întreb din nou: are cineva vreo veste de la artistul cunoscut înainte sub numele Cole Trapp?

Nicky nu îndrăzneşte să se uite la Madeleine.

— E dezamăgitor, zice B.B.

— Ar fi trebuit s-o împachetez şi s-o leg cu fundă acum multă vreme, mormăie Sebastian închizând ochii.

Timbo se trage mai aproape.

— Poftim?

Pentru prima dată de când îl cunoaşte Nicky, vocea lui dă un semn de viaţă.

— E o replică din cărţi, îi explică ea. Simon St. John spune asta.

— Am citit cărţile. Ştiu ce spune Simon St. John. Vreau să ştiu de ce o spune domnul Trapp.

„Încă mai am nevoie să plănuiesc sfârşitul. Sfârşitul poveştii mele.”

B.B. încearcă din nou.

— Domnişoara Hunter a pomenit despre nişte paşi?

Pacientul încuviinţează din cap.

— Da. Fugind de la lift, cred.

— Spre cealaltă scară. Domnişoară Trapp, cobora cineva când ai urcat?

— Sigur. Ne-am oprit şi am stat un pic la taifas, un pic de bârfă.

— Trebuia să întreb. Aşadar, domnişoară Hunter, auzi paşi şi apoi vezi fluturele…

Sebastian nu zice nimic.

— Peste un minut, termină Nicky fraza.

— Tocmai când intram eu.

Madeleine masează mâna tatălui. Nicky simte o milă dureroasă.

— În concluzie, dacă persoana care păşea n-a schimbat saluturi cu domnişoara Trapp şi dacă noi nu l-am scos din ascunzătoare la parter adineauri, atunci fie a fugit prin spate până să se deschidă uşa liftului, fie a sărit în sus, în mansardă. B.B. culege o scamă de pe puloverul pe gât. Ia spuneţi, are vreuna din voi vreo veste de la domnul Grant?

— Tocmai am vorbit cu el, zice Nicky. E la Harry’s Bar.

— Chiar după colţ. Cât de convenabil. Ai fost la Harry’s Bar, Tim?

— Cadă cu bere, murmură Timbo.

— Încă mai fac asta? Bravo lor. Cred c-o s-o luăm într-acolo, fiind uşor de ajuns.

— Cred că o s-o luăm întâi în sus, să terminăm căutarea.

B.B. se răsuceşte spre încăpere.

— Domnişoară Trapp, dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să vorbim despre securitate.

Madeleine şi detectivii se retrag pe coridor. Nicky priveşte pe fereastră. Ploaia a murit devreme.

Când îşi întoarce privirea, Sebastian se uită la ea.

— Poţi să faci asta să înceteze? murmură el cu voce slabă şi ostenită.

Nicky îl scrutează câteva momente. Se apropie încet, îi atinge umărul. În cele din urmă şopteşte:

— Nu ştiu cum.

Sună aproape a scuză.

84

Ore în şir, încovoiată peste biroul său în vreme ce tatăl doarme la etaj, Madeleine vorbeşte cu aproape două duzini de Sam Turner sau le lasă mesaje.

„Caut informaţii despre un băiat pe nume Cole”, explică ea vag. Nu poţi şti niciodată cine ar putea să fie împătimit de crime reale.

Unii Sam Turner sunt prea tineri ca să fie de folos; unii Sam Turner sunt prea morţi.

Apoi îl vânează pe reţelele sociale – a postat vreodată, a comentat, a dat like? Face turul galeriilor Instagram, înfruntă camerele dosnice de pe Twitter, cerne Facebook-ul.

E ca şi cum s-ar uita pe fereastră la o petrecere la care n-a fost invitată şi la care nu vrea să participe. Le închide pe rând pe toate.

Pe ultima platformă, o clonă a Instagramului, Bissie şi Ben Bentley zâmbesc cu gura până la urechi ca nişte mormoni, în vreme ce fiul lor pipăie burta în creştere a mamei. Toţi trei sunt îmbrăcaţi în roz.

Madeleine se zgâieşte până i se înceţoşează vederea. Îşi şterge contul.

Apoi – şi cu toate că detectivii au cercetat casa – se răsuceşte pe scaun. „Cineva foarte periculos stă chiar în spatele tău”, o tachinase ea în acea primă seară. Acum nu mai e o glumă.

Ora zece. O găseşte pe Watson în living, culcuşită la poalele bibliotecii. Numele Rebecca străluceşte când atinge cu un deget cotorul. O înclinare, şi Madeleine ar putea să intre într-un portal, să se odihnească pe şezlong, să evadeze din timp.

Câinele oftează. Madeleine oftează.

În pat, simte cum somnul cade peste ea ca zăpada. Înainte s-o îngroape, tastează pe telefon un mesaj:

Te rog, spune-mi unde eşti.

Trebuia să încerce. ULTIMA ŞANSĂ.

85

Nicky are o mână încleştată pe un pahar cu lapte şi îl priveşte pe Sebastian cum doarme.

Înfiorător (ştie) – înfiorător şi dificil: perdelele sunt închise pe jumătate, camera e o pânză groasă de umbre. Dar cât de rar l-a văzut tihnit! Nu se vede mare lucru sub pilotă: doar o creastă lungă, abruptă, de alb, un lanţ muntos îndepărtat iarna, şi faţa înclinată spre ea. Nici nu se aude mare lucru; nu aude decât aerul răcoros care cere permisiunea să plece în timp ce se împinge prin gurile de ventilaţie.

Urcă în linişte scările spre mansardă. Se aşază la birou, trage de lănţişorul veiozei, îşi bea laptele. Scoate din geantă laptopul. Cad pe podea două bucăţi de hârtie.

Nicky le ridică şi le pune pe birou. Fotografiile pe care le-a luat de la Trapper Keeper: ea şi Sebastian în Jaguar, Freddy şi Diana şi Simone la petrecere.

Un scârţâit în spatele ei.

Nicky se răsuceşte fulgerător, îşi ţine respiraţia, cercetează mansarda.

Nimic. Doar casa care îşi trosneşte încheieturile degetelor în vreme ce se pregăteşte de culcare.

În întuneric, *Un copil* rânjeşte, nevinovat, dar ştiutor.

Când Nicky se întoarce la fotografii şi descoperă indiciul – pentru că exact asta este, un adevărat indiciu –, se ridică de pe scaun, şocată. E la fel de evident ca amprentele unor mâini pe o fereastră, ca fosforul pe sticlă.

— Oh, zice.

Găseşte în sertar lupa de jucărie, o duce la ochi. Se apleacă.

Cherchez la femme, într-adevăr.

Picioarele i se spulberă sub ea. Se lasă moale pe scaun.

Nu: nu dovedeşte nimic. Cu siguranţă nu dovedeşte ce vrea ea să dovedească. Aşadar, aici a adus-o toată munca ei detectivistică? Ăsta-i sfârşitul poveştii?

Stinge veioza, se ridică. Pe când ocoleşte biroul, atinge

cu şoldul Mingea adevărului de pe tăblie. Care cade peste margine, loveşte puternic lemnul, se rostogoleşte până într-un ungher. În fereastră străluceşte albastru-electric un mesaj:

MAI BINE NU-ŢI SPUN ACUM.

Nicky se cuibăreşte pe bancheta de la fereastră, îşi reazemă capul pe sticlă. Se gândeşte la acel bărbat argintiu din dormitor, dormind în tăcere.

Abia mai târziu îşi va aminti că Sebastian Trapp sforăie în somn.

SÂMBĂTĂ, 27 IUNIE

86

Watson zgreapţănă cearşafurile, latră încet.

Madeleine se ridică în capul oaselor, pe jumătate adormită. Watson rareori latră.

Se uită la telefon: patru şi cinci minute. Îşi mijeşte ochii spre câine.

Bărbatul de lângă patul său îi şopteşte numele înainte ca ea să poată ţipa.

Pe bancheta de la fereastră, Nicky visează taste, mai sonore ca înainte, destul de sonore ca scândurile podelei să joace în timp ce cuiele se răsucesc afară din lemn. Îl visează pe Sebastian Trapp dormind fără zgomot…

Se agită.

…Sebastian Trapp sforăie în somn. Şi totuşi, în întunericul din dormitorul lui nu se auzea niciun sunet.

Începe să se trezească.

De ce să stea el acolo treaz, cu ochii închişi, cu faţa spre uşă, ştiind că ea e afară, dar fără să zică nimic? El nu-i genul retras. Nu există vreo încăpere în care el să n-o fi invitat să intre.

Ce joc se desfăşoară?

— Jos din pat şi hai la treabă.

În întuneric, Sebastian străluceşte într-un costum de culoarea osului – preferatul lui, Madeleine ştie, de in irlandez, căptuşeală albastră. Cămaşă albă. Cravată lila.

— N-am mai privit de-un veac răsăritul soarelui. Nu mi-au mai rămas multe. Haide, haide. Vechiul nostru loc! Mă duc să fac Jaguarul să toarcă.

— De ce aşa devreme?

Vocea ei sună ruginit.

— N-am astâmpăr. Nu te mocăi. Hai să răsărim soarele!

Dispare din cameră ca o stea.

Nicky ridică oblonul de pe un ochi, se uită pe fereastră.

Se încruntă la maşina de pe cealaltă parte a străzii.
Chiar sub felinar, unde o lumină slabă udă pavajul.
În zece zile n-a văzut deloc o maşină oprită acolo.

*

În faţa şifonierului, Madeleine trage un pulover dintr-un sertar. E patru dimineaţa, îi spune telefonul. Se priveşte în oglindă. E patru dimineaţa, îi spune faţa ei.

Mâna pluteşte deasupra cutiei cu bijuterii. Ştie ce e înăuntru, în aşteptare.

Vâră mâna, îl ia, îl pune în buzunarul de la spate.

— Stai aici, îi aminteşte lui Watson, care n-a făcut altceva decât să stea acolo, şi iese repede din cameră.

*

Nicky ridică telefonul, face zoom pe maşină, pe geamul şoferului.

Apoi observă mişcare dedesubt.

*

Aerul rece al nopţii cade înăuntru, ca şi cum s-ar fi rezemat de uşă. Madeleine coboară repede treptele, cu blugii scârţâind la genunchi, şi se îndeasă pe scaunul pasagerului. Lângă ea, Sebastian trage din pipă.

— Am luat portocale şi nişte apă cândva gazoasă, zice el.

Madeleine întoarce capul, îi vede tolba de piele ponosită pe bancheta din spate.

— Şi o pungă cu Oreo vechi. Micul-dejun al campionilor. Acum fă-ţi curaj! Şi pune-ţi centura de siguranţă.

Vâră cheia în contact, o răsuceşte.

*

Nicky îşi apasă faţa pe fereastră în timp ce Jaguarul deschide ochii albi şi alunecă în jos pe alee. Oare Madeleine era cea care a urcat în maşină?

Îşi vâră picioarele în tenişi, trage pe ea un bluzon cu glugă, se duce iute la uşă. Calcă pe plic.

*

— Deschide telefonul ăla, Maddy, îi spune tatăl pe când răsuceşte volanul şi pornesc pe stradă. Pune să cânte vreun şlagăr vechi. Hai să dăm ceasul înapoi.

Madeleine îşi trage centura de siguranţă peste piept, priveşte cu jind spre casă până ce gardurile vii o ascund vederii.

Nicky se răsuceşte spre lumina lunii. Iniţialele îi sunt scrijelite pe hârtie.

Scrisoarea este bătută la maşină, desigur.

Dragă domnişoară Hunter,

Ăsta n-o să fie un lung rămas-bun. Sunt în biblioteca mea noaptea târziu – aşa de mult trecut de douăsprezece, că suntem aproape la treisprezece.

Nu demult ţi-am spus (de două ori!) că noi doi am putea dezlega un mister vechi (sau două).

Dar recunosc că munca de detectiv e mai uşoară pe pagină. Fără fundături, fără personaje inutile, totul legat cu fundă.

Aşa că am să fac ceea ce urăsc cel mai mult cititorii: o să-ţi stric misterul. Dacă nu vrei cu adevărat să ştii, opreşte-te din citit aici.

Te-ai oprit din citit?

(Aşa mă gândeam şi eu.)

Aşadar:

Oricât ar părea de imposibil, le-am luat viaţa soţiei şi fiului meu.

Dacă doreşti să continui cu povestirea vieţii mele, îţi dau binecuvântarea.

S.T.

Nicky clipeşte.

Apoi podeaua se prăbuşeşte sub ea. Cade un etaj, mai cade unul şi aterizează pe scaunul din faţa biroului lui, acum două săptămâni.

Sebastian îi zâmbeşte pe deasupra maşinii de scris.

— Poţi găsi partea bună din mine, zice el. Şi trag nădejde că n-o să trebuiască să sapi prea mult.

Asta nu-i adevărat, o ştie – şocul a târât-o prin cele două etaje, a ţintuit-o pe scaun; acel Sebastian din faţa ei,

biblioteca din spatele său sunt simple amintiri –, şi totuşi ridică privirea prin visul cu ochii deschişi, prin gaura din tavan şi prin gaura din următorul, unde stă acum, în întunericul mansardei, cu mărturisirea lui Sebastian Trapp încleştată în mână şi nu prea mult bine de aflat.

Îndoaie partea de jos a paginii.

P.S. O bucată din moştenirea mea rămâne nerezolvată. Vei găsi indiciile deasupra acestei scrisori.

Nu e nimic în partea de sus a scrisorii. Dar poate că se referă la plic? Cu numele ei crestat de-a curmezişul?

Nu-i timp. Are, în sfârşit, în mâini mărturisirea lui. Acum nu mai trebuie decât să-l prindă.

87

Sebastian nu-i unul dintre Righteous Brothers. Întotdeauna a surprins-o pe Madeleine faptul că tatăl său cântă aşa de prost. Ar trebui să aibă un glas de bariton care emoţionează publicul prin baruri, destul de puternic încât să se ridice halbele în cinstea lui, nu gâfâitul ăsta de cimpoi spart.

Fumul îi ţâşneşte din gură, curge afară pe geam. Madeleine se întoarce spre geamul din partea sa, îşi vede în el geamăna: gene ţepoase, buze uscate. În timp ce strunele vibrează, alămurile şiroiesc, el o înghionteşte – „Ştii cuvintele!” – şi ea i se alătură fără vlagă. Ştie, într-adevăr, cuvintele.

— Straşnic, zâmbeşte el radios, apoi aşază pipa lângă el şi cântă cu formaţia.

Tobele tună. Ea simte cum i se umflă inima în piept şi levitează acolo, în vreme ce Jaguarul îşi măreşte turaţia în întuneric. Un moment ameţitor gonesc lăsând în urmă ultimele două săptămâni, ultimele două decenii: aude anii zăngănind în urma lor precum cutiile de conserve legate de bara din spate a maşinii unor proaspăt căsătoriţi.

— *„So don’t”*[62]*…*

Mai repede.

— *„Don’t”…*

Mai tare.

— *„Don’t”…*

Madeleine zbiară alături de tatăl ei, vocile urcă treptele melodiei.

— *„Don’t let it slip away”*[63]*,* răcnesc, şi apoi intonează unul spre altul triumfători, şi numai când cântecul s-a terminat, după un minut şi cincisprezece secunde, o să-i dea prin cap lui Madeleine că acesta nu-i drumul spre Lands End.

---

[62] Deci, să nu…

[63] Nu lăsa să-ţi scape.

Nicky dă năvală în camerele lor. Patul lui Sebastian e făcut perfect; în al lui Madeleine e dezordine. Amândouă sunt goale.

Nicky nu se aşteaptă să fie cineva în bibliotecă, însă acele lovituri de taste care pocneau în visele ei – acelea erau reale şi recente. Dâra porneşte de aici.

Ciocănelul craniu-şi-oase râde croncănit spre ea. Ea îl apasă cu palma, împinge.

Pe ferestre vede turnurile luminate ale podului. Mărturisirea flutură în mâna ei când se mişcă prin întuneric spre capătul încăperii, cu marcajele poleite ale cărţilor licărind ca ochii din junglă. În spatele biroului, unde cândva dinţi strălucitori scrâşneau în vatră, şemineul cască mai negru decât negrul. Flacăra a murit.

Lanterna telefonului luminează maşina de scris – nu-i hârtie în ea –, apoi biroul: pumnal, sticluţă de otravă, sfeşnic, laţ. Cubul de sticlă. Fluturii dormind sub tăblie.

Nicky se cutremură.

La parter, lipit de frigider, găseşte un bilet mâzgălit pe dosul unei chitanţe:

La labirintul din Lands End pentru răsăritul soarelui.
Rog du-o pe Watson afară când citeşti asta.

Timbo Martinez răspunde de la al doilea ţârâit.

— Domnişoară Hunter.

Neaşteptat de vioi.

— Au plecat de acasă, îi spune ea.

— Ştiu.

— De unde?

— Pentru că sunt chiar în faţă.

Cântecul e înţepenit în buclă, în vreme ce Jaguarul se furişează prin Presidio, cu farurile în faza mică luminând slab drumul în faţa lor. Undeva printre cabane şi cazărmi sunt terenul de golf pe care Madeleine a fumat prima ţigară cu marijuana şi clubul ofiţerilor unde a sărutat primul băiat. Dar în vreme ce trec lin prin păduri dese şi

întunecate, copacii de pe margini care se ţin de mâini deasupra lor, ceaţa ca nişte plase între trunchiuri, buncărele şi ţiglele spaniole şi cimitirele par să fie din alt loc, din altă epocă.

Lasă geamul în jos, închide ochii. Aerul se îmbogăţeşte cu mirosul eucalipţilor. Părul i se mişcă în jurul umerilor, feţei. Trupul i se leagănă odată cu drumul.

Simte muşcătura apei sărate în nas. La dreapta, ştie, este Crissy Field, aerodrom lăsat în paragină, devenit parc pe ţărmul golfului; dincolo de el, Torpedo Wharf, unde cândva familia a petrecut o dimineaţă pescuind crabi, ea şi tata şi mama ridicând capcane, în vreme ce Cole, lângă găleată, anunţa că animalele panicate se atacau între ele. În cele din urmă, aproape plângând, a răsturnat toată prada în valuri. Sebastian şi-a ieşit din fire; Hope l-a însoţit pe Cole înapoi la Oldsmobile. Când Madeleine a găsit un crab mai mocăit pe fundul găleţii, a… l-a aruncat în apă? S-a întors la capcane? Nu-şi poate aminti.

Maşina încetineşte, se opreşte. Muzica se stinge, ochii ei se deschid.

Drept în faţă, proptit de golf, umflându-se sub rampa de acces pe Golden Gate, este Fort Point.

În faţa casei, în capul treptelor, Nicky priveşte strada. Nici urmă de Timbo. Nici urmă de nimeni – doar ceaţă, mătăsoasă şi rece, şi acea maşină ciudată.

Farurile clipesc de două ori.

Portiera se deschide.

Nicky se trage înapoi şi Timbo coboară, în blugi ca nişte burlane şi un pulover negru strâmt care are brodat pe piept UNIVERSITY OF WASHINGTON, cu părul radiind pe cap ca flăcările solare în lumina felinarului stradal.

— Domnul Trapp nu voia supraveghere, strigă el. Eu n-am fost de acord.

— Nu i-ai urmărit?

— Pe mine mă preocupă cine intră, nu cine iese. Şi apoi, n-am văzut cine e şoferul.

Nicky închide uşa casei şi coboară repede treptele.

Timbo aşteaptă. Ea îi arată biletul scris de Madeleine, se uită la umflătura pistolului de la şold.

— Şi asta, adaugă, dându-i mărturisirea.

Îl priveşte cum parcurge textul. Ăsta nu-i misterul lui, desigur. Dar are nevoie de o maşină şi are nevoie de un poliţist. Şi are nevoie să audă pe cineva spunând...

— El i-a omorât.

Timbo pare aproape uluit.

— Trebuie să ajungem la Lands End.

El se încruntă.

— Crezi că i-ar face vreun rău fiicei? De ce?

— Întreab-o pe soţia lui, zice Nicky.

Acum Madeleine nu mai aude decât motorul care merge în gol, mormăielile valurilor.

Ceaţa se furişează prin lumina slabă a farurilor ca nişte vulpi cenuşii. Într-o parte, o creastă dură de bolovani, cu un reflector înţepenit pe ea, în cealaltă, golful; în faţa lor sunt zidurile late de cărămidă ale fortului, ciuruite de fante pentru puşti şi luminate slab. Din parcare, Madeleine nu vede farul de pe acoperiş – întunecat deja de aproape un veac, oricum –, însă bolta lui Golden Gate se înalţă deasupra, partea de sus a podului împodobită cu lumini şi turnurile adâncite până la mijloc în ceaţă.

— Minunată atmosferă în dimineaţa asta, observă Sebastian pufăind din pipă.

Ecranul de cărămizi pâlpâie. Reflectorul e pe moarte. Madeleine întoarce capul spre digul cu lanţuri groase, ruginite, ca nişte hamace între stâlpi groşi, ruginiţi.

Tatăl arată spre capătul terenului, unde înaintează în apă.

— *Vertigo* a fost filmat acolo, ştii.

El ştie că ea ştie.

— Fata sare, încearcă să se înece. Blonda aia a lui Hitchcock – cum o chema?

— Kim Novak.

— Nu, personajul.

Ea ştie că el ştie.

— Madeleine.

În întunericul maşinii îl simte cum zâmbeşte blând.

— Madeleine. Desigur.

Reflectorul pâlpâie iar. Zidul fortului clipeşte ca un obturator.

— Mi-ar fi plăcut locul ăsta când eram copil, zice Sebastian. Pasaje secrete şi scări în spirală. De-a v-aţi ascunselea, jocuri de spioni. Lui Cole îi plăcea aici. Scoate un nor de fum înainte să adauge: Lui Cole îi plăceau jocurile.

Madeleine priveşte lanţurile, apa neagră. Se întreabă cum arată faţa tatălui în lumina tot mai slabă a becurilor şi tot mai puternică a răsăritului; se întreabă la ce se gândeşte el – ceea ce, în cazul lui Sebastian Trapp, ar putea să fie foarte diferit de ceea ce spune.

De ce au venit aici? Îşi dă seama, pentru prima dată în cei patruzeci de ani ai săi, că e speriată în prezenţa lui; e un şoc nefiresc, ca atunci când tremuri lângă un foc vesel.

— „Francezii au o expresie pentru asta”, zice Sebastian. „Ticăloşii au o expresie pentru orice, şi întotdeauna au dreptate.”

Alte cuvinte împrumutate. Dar lui Madeleine i-ar plăcea să ştie despre ce aveau dreptate ticăloşii de data asta.

— „Orice rămas-bun înseamnă să mori puţin.”

În Jaguar, în tăcere, îşi scade rămas-bunurile din suma vieţii. Închide ochii.

— Aproape s-au ivit zorii, spune ea.

Semafoarele atârnă ca lampioanele chinezeşti de-a lungul bulevardului, în fiecare lucind un ochi roşu rău; maşina lui Timbo le face pe rând să se înverzească de spaimă. Nicky se uită la vitezometrul care trece încet de şaizeci şi cinci de kilometri pe oră, de şaptezeci, a ajuns la peste optzeci.

Îşi roade unghia degetului mare, priveşte pe fereastră. Centre comerciale, blocuri de locuinţe, toate arătând obosite sub un cer ca o vânătaie, ca şi cum ar şti cât de devreme este.

Degetele ei mângâie mărturisirea din poală. Două cuvinte nu se potrivesc acolo.

Închide ochii, priveşte braţele cu litere de oţel repezindu-se la pagină în vreme ce el stă la birou, acele două cuvinte imposibile – şi acum o mică întrebare îi străluceşte în creier, un mic licurici: ce dispăruse din bibliotecă? *Ceva*: ceva mic, dar neîndoielnic absent, ca o piesă de puzzle care lipseşte.

— Ce ţi-a spus prietenul tău Jonathan despre el însuşi? întreabă Timbo.

Lui Nicky nu-i pasă prea tare de Jonathan în acest moment, nu-i pasă de nimic în afară de Jaguar şi Lands End şi Oricât ar părea de imposibil, le-am luat viaţa soţiei şi fiului meu, însă trebuie să vorbească peste *păcănitul supărător în creştetul capului*.

— A crescut în Dorset. A locuit la Londra. A lucrat în domeniul financiar.

— Una din trei. A locuit la Londra, de unde şi este, şi e jurnalist. Independent. Jonathan Grant nici măcar nu-i numele lui real.

În timp ce Nicky deschide ochii şi se răsuceşte spre Timbo, el destupă o sticlă de apă şi bea, cu gâtul slab opintindu-se.

— Am descoperit aseară. Acum două luni, un anume Grant Jones află că domnul Trapp e pe ducă, aşa că hotărăşte să se instaleze la San Francisco şi să lămurească Dispariţia – e titlul articolului lui. Vrea să rezolve cazul înainte de termenul-limită. Ca să zicem aşa. Se mută în *apartamentul* gol al unui văr – am înţeles că familia e avută – şi încearcă să tragă de limbă vechi cunoştinţe ale domnului Trapp. Le spune oamenilor că e Jonathan Grant, bancher epuizat de muncă, reîncărcându-şi bateriile. Se înscrie într-o ligă de fotbal ca să se împrietenească cu Frederick, care se dovedeşte a fi doar parţial folositor. Apoi te remarcă pe tine. Sângerezi pe probă.

Nicky se uită în poală, unde patru picături de un roşu aprins pătează hârtia.

Acum maşina accelerează. Drumul se arcuieşte şi se îndreaptă, se încreţeşte şi se descreţeşte, o serie de semne de întrebare. Gonesc spre vest, prin tunelele înfrunzite din Presidio, până ce apa se deschide brusc lângă ei, cenuşie ca fierul şi agitată – şi apoi, mârâind, Jaguarul se năpusteşte înainte, pe lângă copaci lăţoşi, care curând se îngrămădesc şi blochează vederea. Madeleine priveşte vilele care izbucnesc din pământ în Sea Cliff; Sebastian trece ca fulgerul pe alături, pentru prima oară fără să ridice degetul mijlociu spre Lionel, şi în cele din urmă, regăsind marea, urcă dealul spre Lands End.

Ea îşi roade o unghie, simte gustul sângelui. Se desfăşoară un anumit joc. Se roagă de soare să se grăbească, să ajungă la ocean înaintea lor. „Ei bine, ce-o fi o fi”, îşi spune.

Legion of Honour trece pe alături, o pădure de piatră, ţeapănă, de coloane şi arcade. La capătul unei cărări făcute de mântuială dincolo de muzeu, Sebastian opreşte motorul.

Madeleine se răsuceşte. Drumul din spatele lor arată la fel de pustiu ca cel din faţă.

Tatăl se uită la ceasul de buzunar, iese cu greu din Jaguar – „Haide, haide…” –, deschide larg portiera din spate. Îşi pune pe umăr tolba. Madeleine nu se clinteşte.

— Se ştie că soarele este punctual, fiică a mea, strigă Sebastian pornind cu paşi mari printre tufe.

Ea îi priveşte costumul alb dispărând ca o fantomă care fuge, cu tolba fluturând pe braţ, ca şi cum ar şterge-o cu ultimul său bun pământesc.

— Îmi pare rău că ţi-am spus, zice Timbo. Părea că îţi place de el.

„Genul care ascunde ceva.” Nicky se simte un pic rănită – a fost real sărutul din mansardă? –, dar nu-şi poate aduna destulă indignare. Mai târziu, poate, o să dea de pământ cu Jonathan sau Grant sau cum i-o zice (el nu glumea: chiar putea să fie *oricine*); în acest moment nu-i pasă de nimeni altcineva decât Sebastian Trapp.

Drumul cenuşiu din faţa lor e ca o săgeată în depărtarea cenuşie. Se roagă ca soarele să se înalţe mai încet.

Detectivul îşi înghite un sughiţ. Nicky se uită la el, la obrazul ciuruit de cicatrici abia vizibile, şi se gândeşte din nou la Timbo Martinez pe când era tânăr şi stingherit şi nemulţumit de faţa sa, poate nemulţumit de sine.

Când el îi aruncă o privire, cu părul ciufulit ca după somn şi ochii albastru pal, arată ca un băieţaş.

Ea închide iar ochii, se întoarce în bibliotecă. Urmăreşte licuriciul peste rafturi, în şemineu, în jurul biroului…

Şi apoi îl vede, sau vede locul în care nu este, şi când se răsuceşte spre detectiv şi îi spune, Timbo îşi îndreaptă privirea spre stopul roşu care se leagănă în faţă în adierea brizei şi trece peste el aşa de repede, că un biciclist aproape cade de pe bicicletă.

Tatăl o conduce pe sub streşinile frunzelor negre în jos, pe o serie de trepte scunde, cu tolba săltându-i pe cot; apoi, în întunericul care se destramă, cotesc şi o iau în sus pe o potecă de pământ cu vegetaţie până la nivelul ochilor. Pas după pas, forma lui se arcuieşte tot mai mult în jurul gardului viu până când, în cele din urmă, dispare.

Madeleine îl găseşte în vârful unei pante abrupte, unde câteva poteci se adună, se amestecă, se descâlcesc şi merg mai departe. Un deal lung şi verde curge în jos spre Mile Rock Beach şi apele agitate de dedesubt.

— Ia uită-te la asta, se minunează Sebastian uitându-se la asta, răsuflând greu, cu costumul o despicătură albă pe cerul care prinde culoare.

Şi apoi se pune în mişcare, cu Madeleine după el.

După patru duzini de trepte de pământ, ea se îndoaie sub un jet de crengi de chiparos, trăgând spasmodic aer în piept.

Înalţă capul spre podul din depărtare şi spre golf, cu crestele albe ale valurilor ca nişte dinţi scânteietori. Îşi vede tatăl mergând ca pe sârmă pe o creastă îngustă de stâncă.

Telefonul arată 05:11. Nu are semnal.

Acum îşi târăşte picioarele pe coama dealului. Alunecă jucăuş pe o potecă înghesuită între un bolovan uriaş care se bulbucă din faleză şi o cădere ucigătoare pe stâncile negre de departe, dedesubt, cu apa clocotind în jurul lor.

Faleza e capul unei săgeţi, cu vârful spre nord-vest; iar în mijloc freamătă un vârtej de pietre mici, fiecare cât o inimă omenească, alcătuind cărări drepte şi zigzaguri şi fundături. Labirintul ascuns, care se roteşte pe un pervaz de stâncă înaintând spre mare.

Tatăl desface o pătură în carouri pe pământ lângă labirint, ancorând-o cu tolba. Când se răsuceşte spre Madeleine şi îi face semn să vină, ea se supune, trecându-şi o mânecă peste fruntea udă.

Maşina trece uşor prin parcare şi frânează. Nicky ţâşneşte de pe locul pasagerului, cu telefonul la ureche.

— Mesageria vocală, raportează ea pentru a treia oară. Aici nu-i semnal.

— Trimite-i iar un mesaj. Timbo trânteşte portiera. Eşti sigură că sunt în labirint? Parcarea e goală.

Degetul mare al lui Nicky derapează pe ecran. În mâna dreaptă, mărturisirea lui Sebastian scoate pocnete în vânt.

— Au parcat altundeva.

„Când îmi aduceam aici copiii, lăsam maşina într-un ascunziş de lângă Legion.”

Traversează repede promenada şi coboară treptele, ajungând pe Cărarea de Coastă, unde Nicky ridică privirea spre viziunea pe care a avut-o nu demult, în acel moment cu încetinitorul alături de Sebastian: valurile scânteind, norii ca din cărţile de poveşti, promontoriile… Însă astăzi apa îşi înalţă fălcile ca să muşte, cu bulbuci la gură; cerul încă nu şi-a dezvăluit culorile şi…

— Stai în spate când o să-ţi spun. Cum stai cu alergarea pe opt sute de metri?

Nicky îşi saltă pantalonii de trening şi-l urmează, în vreme ce el aleargă uşor spre est pe aceeaşi cărare care urmează strâns curbele falezei. Aceiaşi copaci se înşiră pe muchie, fluturându-şi crengile. Aceiaşi bolovani

încăpăţânaţi în golf. Trecutul făcut prezent.

„Trecutul e un loc ciudat. În orice caz, trecutul meu. Cum e al tău?”

„Dar trecutul a dispărut.”

„O, nu.” Iar zâmbetul lui era aşa de trist, că lui Nicky i-a venit să plângă. „Trecutul n-a dispărut. E pur şi simplu în aşteptare.”

88

Aproape răsăritul.

O vreme stau în tăcere în faţa labirintului. Sebastian, desculţ, contemplă liniştit oceanul. Madeleine priveşte podul, presărat cu strasurile mărunte ale farurilor.

— Sunt două sute de epave acolo, ştii.

Ea zâmbeşte.

— *SS City of Rio de Janeiro*. La hotarul dintre secole. Secolul trecut. Dimineaţă ceţoasă, chiar înainte să se crape de ziuă. S-a izbit de un recif, s-a scufundat în câteva minute. Sute de înecaţi.

O sută treizeci, îşi aminteşte Madeleine, dar îl lasă să umfle numărul morţilor; el a omorât atâţia de-a lungul anilor.

— Cadavrele le-au fost aruncate pe ţărm de valuri luni în şir. În cea mai mare parte imigranţi chinezi, foarte trist, dar unul era căpitanul – ştii cum l-au identificat?

Ea ştie. Clatină din cap cu blândeţe.

— După ceasul de buzunar de argint, zice Sebastian scoţându-l pe al său din vestă. Lanţul era încâlcit în coaste. Aşadar, au reuşit să-i salveze ceasul. Dar…

— …n-au reuşit să-i salveze capul, murmură Madeleine.

— Nu, n-au reuşit. Un oftat. Închipuie-ţi tot ce s-a petrecut în acel cap cât proprietarul era în viaţă. Mai interesant decât mecanismul ceasului, pariez. Hei, ia uite acolo.

Ea mijeşte ochii spre turnurile podului, două torţe gemene, cu ceaţa evaporându-se în jur.

— M-am gândit odată să-mi pun capăt vieţii aici, zice tatăl ei cu blândeţe.

Când se răsuceşte să-l privească, el se adresează munţilor.

— Într-o noapte, acum mulţi ani – un aprilie foarte rece –, am venit cu maşina în Lands End. Cu G.K. Chesterton în minte. „Lucrul de care ne temem cel mai mult cu toţii este un labirint fără centru.”

Madeleine amuţeşte. Mai întâi Cole, acum tatăl ei.

— Aşa a fost pentru mine în seara aceea. Aşa este pentru mine în multe nopţi. De-a lungul întregii mele vieţi. Mărul lui Adam îi tresaltă. Poate că m-am gândit că ar fi de ajutor să văd un labirint cu centru. O destinaţie chiar. Pentru că nu puteam să ajung în fundături decât de un număr limitat de ori.

Dintr-odată, golful bubuie, ca o făptură care se trezeşte în sfârşit, căscând şi întinzând-se şi năvălind afară din pat. Ochii lui Madeleine săgetează dincolo de marginea labirintului, peste buza falezei, spre încheieturile degetelor de stânci negre din golf care răsar din adâncuri, clocotind cu spuma mării.

Sebastian îşi scutură pantofii.

— Mama ta a descifrat cu uşurinţă „Misteriosul caz al locului în care am dispărut". Se pare că de curând pomenisem despre labirinturi de câteva ori. Zâmbeşte. M-a găsit stând în picioare chiar acolo, spune dând din cap spre vârful săgeţii. În întuneric, în burniţă. Privind apa. Am auzit-o strigându-mi numele. Acum arată spre cea mai apropiată arcuire a labirintului. Stătea vizavi de mine şi pur şi simplu asculta. Şi… Vocea i se chirceşte în gât. Cum trebuie să fi sunat în urechile ei! Să audă acele vorbe scuipate de omul pe care-l iubea. Să le audă răsucite şi sfâşiate de vânt şi apă.

Cerul e spălat cu albastru moale şi trandafiriu pal. Sunt cele mai frumoase culori pe care le-a văzut vreodată Madeleine.

— Părea că am rămas acolo toată primăvara, deşi presupun că n-a fost decât o oră. Oricum, eram epuizat. Nu ştiu cât de hotărât mă simţeam când ea mi-a vorbit întâi – presupun că nu ştii până n-ai făcut-o –, dar când a vorbit iar, când mi-a strigat iar numele, nu doream să cad de pe acea faleză. Această faleză. Mama ta mi-a cerut să fac un pas spre ea la fiecare pas pe care-l făcea ea spre mine. Şi aşa am trecut prin labirint, cerc după cerc, până ce ne-am întâlnit, într-un târziu, în centru şi am căzut în genunchi. Ea şi-a întins pardesiul pe pământ şi am zăcut

acolo o vreme, apoi eu am adormit. Când m-am trezit, cerul se limpezise şi ea privea stelele. Nu se mişcase, nici cu ţeasta mea colosală pe pieptul său. Cu un oftat, Sebastian închide ochii murmurând: Mă simţeam viu. Mă simţeam *excitat*.

Degetele îi plutesc spre cravată, o desfac; plutesc în jos spre guler, îl descheie.

— Şi peste şase luni a apărut fratele tău.

Scoate din tolbă o ploscă plată.

— Făcut într-un labirint. Hai să bem pentru Cole, propune deşurubând capacul.

Duce plosca la gură, o scutură în sus şi-n jos. Plescăie din buze, i-o înmânează.

— Whiskyul poate să capete gust rău?

Madeleine soarbe, îi înapoiază plosca.

— Hai să zicem că a avut întotdeauna gust rău.

— Da, hai să zicem, încuviinţează el bând.

— Cole a fost... conceput aici? Unde am fost concepută eu?

— Încercam să-mi amintesc. Aş vrea să spun că într-un şanţ.

— Asta e ceea ce *ai vrea* să spui?

— Sau în spatele unui camion poştal abandonat lângă Las Vegas. Maşina noastră îşi dăduse duhul în deşert.

— Oh.

— Îmi pare rău.

În faţa lor, lumina îndepărtează umbrele de pe pietre ca pe nişte coji de fructe. Oceanul vuieşte.

— Ţi-e frică să mori, tăticule?

El pune deoparte plosca, îşi drege glasul.

— Toată viaţa, de la moartea mamei mele încoace, am trăit cu frică. Frica mi-a devenit tovarăşă: observ când se îndepărtează de mine şi îi simt lipsa. Se uită cum vântul alungă praful peste faleză. Nu-i aşa lucru rău să-ţi fie frică, Maddy. Nu-i aşa lucru rău să trăieşti cu frică.

Rămâne tăcut. Peste un timp, o întreabă:

— Ţi-ar plăcea să ai un copil?

O spune ca şi cum i-ar oferi o tartină. Madeleine se uită

urât la el.

— Ce? Ai fi mamă o grămadă de timp. Ai atâta *iubire* de dăruit. Şi apoi, îmi place să mă gândesc la o nouă generaţie de Trapp-i.

— Tată, bărbaţii se uită la mine ca la o valiză suspectă.

— Bărbaţii, fornăie el. Bărbaţii sunt punctul în care evoluţia s-a retras cu spatele într-un ungher.

Ea încuviinţează din cap.

Tatăl ia ceasul de buzunar în căuşul palmei.

— Cinci cincizeci, spune zâmbind.

Soarele rămâne ascuns dincolo de Munţii Berkeley; totuşi, Madeleine îşi imaginează lumina revărsându-se spre vest, spre golf, gonind peste Treasure Island, curgând prin ferestrele cu gratii din Alcatraz şi, în cele din urmă, sărind din val în val sub pod şi peste strâmtoarea Golden Gate, lăsând în urmă valuri cu creste aurite şi apă orbită.

După câteva minute, Sebastian se răsuceşte spre ea.

— Scumpa mea, ia Jaguarul.

Lasă cheile să cadă în palma ei.

— Cum rămâne cu răsăritul?

— Soarele o să răsară şi mâine. E o stea foarte persistentă. Mi-ar plăcea să stau aici o vreme.

— Pot să stau cu tine, se oferă ea. Azi n-am nimic în program.

Se apleacă, îi cuprinde capul cu o mână, îşi apasă buzele uscate pe fruntea ei. Madeleine închide ochii; adulmecă apa de colonie Floris pe gâtul lui.

El se trage înapoi.

— Ai grijă cum conduci. Te iubesc şi iubesc maşina.

Madeleine se ridică în picioare greoi.

— Cum o să ajungi acasă?

— Oh, o să telefonez de la Legion.

Ea se răsuceşte pe călcâie şi se îndepărtează pe după bulbucătura bolovanului ieşit din faleză, în timp ce marea şi ţărmul cântă muzica pentru ieşirea ei din scenă. Aruncă o privire peste umăr. Piatra i-l ascunde vederii; nu vede decât colţul păturii fluturând în vânt.

Înaintează cu greu în sus pe panta unde se poticnise mai

devreme, încercând să calculeze câte trepte va trebui să urce pe drumul de înapoiere, când telefonul îi tremură în buzunar. Are din nou semnal.

Îl scoate, atinge ecranul.

Se încruntă.

Porneşte în grabă în jos pe faleză.

Dând iar ocol bolovanului, îşi vede tatăl în picioare, desculţ, lângă marginea apropiată a labirintului, cu tolba la şold. Pătura tremură pe pământ, ţinută în loc de pantofii lui.

— Tată? strigă ea.

El înţepeneşte cu o mână în tolbă.

Madeleine încearcă să râdă.

— Ai un…

El se răsuceşte încet spre ea. Părul îi flutură peste ochi.

— Mă tem că am, draga mea, răspunde, cu Webley-ul în mână, argintiu-întunecat şi fildeşiu, şi pare dezamăgit de sine însuşi.

89

Falca lui Madeleine cade ca o ancoră.

— De ce nu te-ai dus acasă? strigă tatăl său, ca şi cum ea ar fi făcut o greşeală groaznică. Du-te, o roagă. Maddy, du-te acasă.

Braţul lui se leagănă departe de ea, cu pistolul aţintit în afara scenei, şi vocea i se răceşte.

— Te rog, lasă arma, detectivule.

Madeleine întoarce capul. La cincisprezece metri, peste întinderea plată de pietriş şi pământ, Timbo Martinez păşeşte pe culmea falezei în bluză de trening şi blugi, cu tocul de pistol la şold şi cu arma de serviciu în mâna stângă.

— Şi poate că ai amabilitatea s-o conduci pe fiica mea înapoi în Pacific Heights, continuă Sebastian.

— Ce-ar fi să ne îndreptăm cu toţii spre casă, domnule? strigă Timbo. Sunt o grămadă de lucruri cu care să ne punem la curent.

Triunghiul lor îşi schimbă forma în vreme ce el înaintează.

— Tată, strigă Madeleine, vorbind în vânt cât de calm poate. Trebuie să vorbesc cu tine despre Cole. E vorba despre Cole.

— Întotdeauna a fost vorba despre Cole. Vocea lui Sebastian se frânge şi dă drumul unui hohot de râs, vioi şi amar, pe când păşeşte înapoi în cercul de la marginea labirintului. Stai pe loc, detectivule. Acum aruncă arma pe pătură. Iac-aşa. Mulţumesc.

Timbo ridică mâinile cu palmele în afară.

— E o armă cu adevărat frumoasă, domnule Trapp. Am observat-o pe biroul dumneavoastră. Un automat Webley-Fosbery.

Şi apoi, într-un glas cu Sebastian:

— Patru cincizeci şi cinci cu şase gloanţe.

— V-am citit toate cărţile, spune detectivul înaintând. Însă un revolver atât de vechi… n-o să funcţioneze,

domnule.

Împuşcătura e aşa de violentă, că ecoul sună precum grohotişul care cade. Madeleine îşi înăbuşă un ţipăt; Sebastian despică aerul cu braţul înapoi spre Timbo şi păşeşte cu spatele în următorul cerc. Al şaselea.

Madeleine dă drumul aerului din piept. A numărat mai devreme şapte cercuri – şapte vălurele concentrice, cu o rază de douăzeci de metri. Vârtejul suge călcâiele tatălui ei.

Se desprinde de stâncă şi întinde mâna spre el. Webley-ul aruncă o privire spre ea, doar o ocheadă, deja e aţintit din nou asupra detectivului – însă şocul o face să se dea înapoi cu un pas.

Sebastian Trapp – faimosul, legendarul, puternicul Trapp – este agitat.

Totuşi, vocea lui e destul de calmă.

— Am pus să fie restaurat în nouăzeci şi doi pentru un eveniment publicitar. S-a dovedit că sunt ţintaş destul de bun.

— Poate că aţi vrea să vorbiţi cu cineva, sugerează Timbo. Pot suna la cine vreţi.

— Pe cine, îl corectează Sebastian automat, însă ochii îi sclipesc pe sub sprâncene.

Se gândeşte, Madeleine ştie. Născoceşte o soluţie. În vreme ce vântul trece ca fulgerul peste faleză, se întreabă dacă tatăl său ar putea, pentru prima dată de când se ştie ea, să cedeze – să pună la loc Webley-ul, să închidă tolba, să iasă din labirint, s-o ia de mână…

Şi totuşi e prea târziu, ştie; cumva, ştie că e prea târziu.

Şi acum el zâmbeşte – un zâmbet impenetrabil, ca al cuiva care simte o satisfacţie sumbră – şi spune:

— Toată lumea e deja aici.

Madeleine îi aruncă o privire lui Timbo, îl vede că se uită la ea.

Pe dată, vântul se potoleşte. Părul ei se aşază în jurul feţei. Pătura se aşază pe pământ. Praful se aşază pe pietre.

În spatele detectivului se iveşte un copil fugit din pat. Pijamaua îi atârnă pe şolduri, braţele îi sunt îngropate

până la vârful degetelor în mânecile lungi. Într-o mână are o foaie de hârtie albastră.

Timbo se întoarce brusc.

— Ţi-am spus să stai deoparte, latră el smucindu-şi capul spre cărare, şi Madeleine aproape face un pas în spate, aşa de aspră e vocea lui.

Însă Nicky continuă să meargă de-a lungul liniei depărtate a labirintului, liniştită, dar în alertă, ca un vânător[64].

[64] Numele de familie al lui Nicky este Hunter, „vânător” în engleză.

90

Ca şi cum ar fi aşteptat intrarea ei în scenă, vântul se agită şi Nicky îşi simte părul învolburându-se în jurul feţei.

Chiar şi pe fundalul întinderii imense de apă şi aer, Sebastian se înalţă uriaş, ameninţător; pe fundalul umerilor înclinaţi ai promontoriilor şi cablurilor de susţinere ale podului, arcuite, unghiurile lui arată mai puternice, se despică mai ascuţit. Webley-ul o priveşte în timp ce ea merge.

— Bună dimineaţa, domnişoară Hunter, o întâmpină el.

— „Unul dintre numele mele este Nemesis”, îi răspunde ea.

Zâmbetul lui se ascute ca un cuţit – bărbatul cunoaşte bine cărţile Agathei Christie.

— „Şi ce vrea să însemne asta?”

— „Cred că ştii. Nemesis întârzie mult uneori, dar până la urmă se arată.”

El îşi înclină capul.

— Pleacă, mârâie Timbo. Imediat.

— Domnişoara Hunter e foarte tenace, detectivule. Ochii lui Sebastian sunt aţintiţi în ai ei. Acum a venit după mine.

Nicky răsuflă adânc. Aşa se simte când se apropie de ultimele capitole ale unui roman poliţist – cortina, problema finală, sfârşitul poveştii: sângele îi vibrează, ochii îi sclipesc; fierbinţeala din capul pieptului, păcănitul din cap… febra de detectiv e în toi.

Hârtia îi tremură în mâini. Acei detectivi de cerneală care îşi prezentau soluţiile în faţa unor distribuţii imense de suspecţi în vagoane de tren şi camere de hotel, răsfirându-şi dovezile ca pe nişte cărţi de joc – aveau şi ei nervii în flăcări?

Sebastian o priveşte.”Eşti într-un thriller psihologic… în care indiciile te conduc aproape inevitabil spre un loc în care nu vrei să te duci.”

Nu. Vrea să se ducă acolo. Să rezolve problema finală. Să tragă cortina. Să sfârşească povestea.

Nicky întinde hârtia spre el. Coala pocneşte în aerul rece.

— Biletul dumneavoastră.

Sebastian încuviinţează din cap.

— Scris pe maşina dumneavoastră de scris.

El încuviinţează iarăşi.

— Semnat de mâna dumneavoastră.

Tolba alunecă în jos pe braţul lui Sebastian, cade pe pământ. Lângă arcuirea îndepărtată a labirintului, la distanţă de şapte orbite, Madeleine priveşte cu o lumină ciudată în ochi.

— Mărturisiţi că v-aţi omorât soţia, strigă Nicky.

El nu-şi aminteşte?

Madeleine trage brusc aer în piept, ca şi cum o lovitură i-ar fi golit plămânii, chiar când Timbo îi ordonă domnului Trapp să pună jos arma, încet. O rafală de vânt plesneşte faleza şi Nicky deschide gura…

Apoi Webley-ul se descarcă.

91

În clipa de dinaintea împuşcăturii, Madeleine vede cum pătura se ridică şi levitează, un covor fermecat – şi apoi, când glonţul trece prin ea, se zvârcoleşte în aer, cade la pământ alături de pantofii răsturnaţi. Arma de serviciu aterizează cu vreun metru mai aproape de Timbo.

Ea îşi priveşte tatăl, cu o manşetă de fum la încheietură, apoi se uită la pătură cum s-ar uita la ceva viu – ceva care a fost cândva viu –, ca şi cum tocmai l-ar fi văzut pe Sebastian ucigând-o.

— Domnule Trapp, păreţi cam încordat. Înclinând capul spre Nicky, detectivul spune: Aţi dactilografiat o mărturisire. Aţi scris şi celelalte bilete? Fluturii?

Sebastian clatină din cap.

— Cole a făcut-o.

— Ştiţi asta?

— Sunt sigur de asta.

— Nu-i acelaşi lucru, domnule.

— Fiind persoana cea mai vârstnică şi mai bine îmbrăcată de aici, sunt de altă părere.

— A luat Cole legătura cu tine? Cuvintele ţâşnesc din gâtul lui Madeleine ca şi cum ar vomita otravă. Cu mine a luat legătura. Înghite şi, privindu-şi cu sfială tatăl, murmură: Voia să afle ce i s-a întâmplat mamei.

Privirea îi alunecă dincolo de el, acolo unde, dincolo de toate acele orbite, degetele lui Nicky se agită pe mărturisire.

— Mi-a spus să încerc să… răscolesc trecutul, strigă Madeleine.

Sună melodramatic, dar aşa sună şi vântul care dă târcoale ca lupii în jurul lor.

— Şi l-am *întâlnit*, strigă ea cu vocea altcuiva, răguşită şi pe jumătate sălbatică, în vreme ce ochii îi dau în clocot. Nu ştiu când sau unde sau *cine* era, dar ştiu că l-am întâlnit.

Adevărul se scurge afară; se simte eliberată, ameţită, un scufundător în ridicare rapidă.

Când vântul se potoleşte, ea se întoarce spre Timbo, vede focul palid pâlpâind din pielea lui, simte căldura cunoscută.

— M-am gândit că ai putea să fii tu, îi spune timid.

El clipeşte.

— Eşti? întreabă ea. Eşti tu…?

El rămâne nemişcat.

— Te rog, zice Madeleine.

În aerul sărat, sub cerul care se albeşte, îl vede limpede pe Timbo: faţa deschisă, irisurile albastre, părul blond răzvrătit. Gâtul lui se încordează şi se destinde. Şi acum ea ştie că el este Cole, o ştie cu atâta siguranţă, încât ar putea să-l îmbrăţişeze aici, lângă labirintul unde a fost conceput, în timp ce briza se trezeşte şi aerul se mişcă la picioarele lor. Tatăl vede şi el; clatină din cap, minunându-se.

— Spune-mi că mă ierţi, zice ea înlăcrimată, cu o înclinare a capului într-o parte, apoi o ridicare din umeri, apoi un zâmbet. Sau spune-mi că nu.

— Te iert.

Nervii ei scot scântei ca nişte cabluri cu izolaţia ciupită.

Însă nu Timbo este cel care vorbeşte.

Vântul o împinge pe Madeleine din spate, se repede pe lângă ea cu iuţeala iepurelui alb care e în întârziere şi dă zor. Îl vede cum boţeşte întâi pătura răpusă şi apoi pantalonii lui Sebastian, apoi sperie nişte praf de pe pământ; se uită cum dă năvală…

…vântul dă năvală peste Nicky, face să-i fluture cutele pijamalei, îi trage părul de pe faţă.

Şi totuşi, în mâinile ei fluturele nici măcar nu se înfioară. Pur şi simplu pluteşte deasupra palmei, în timp ce ea îndoaie pentru ultima dată o aripă albastră.

92

— Aveam paisprezece ani când i-am spus lui mami că trăiesc în trupul nepotrivit.

Îmi ascut vocea pe piatra vântului şi-mi îndrept umerii ca să mă uit la el. Am exersat; vreau să fiu auzită.

— Ziua de Sfântul Valentin, o mie nouă sute nouăzeci şi nouă. În acea dimineaţă mi-am tăiat venele cu briciul tău în baia din pod. Distrugeam familia – aşa îmi spusese Maddy. Însă am tăiat greşit. Mai târziu ai zis: „Nu-i în stare nici măcar să se sinucidă ca lumea”.

Trag în sus mâneca dreaptă, îmi dezvelesc antebraţul. Micile trepte ale scării sunt abia vizibile; totuşi, am purtat mâneci lungi în aceste ultime două săptămâni. Fii pregătit: cercetaşii sunt folositori, la urma urmei.

— Mama m-a dus la un psiholog pediatru. Pe atunci, „acel soi de terapie” – se referea la tratamentul pentru copiii care simt o nepotrivire între sexul lor biologic şi identitatea de gen –, acel soi de terapie nu era în general disponibil. Însă ne-a trimis la un medic din Seattle. Nu-mi plăcea să zbor, poate îţi aminteşti, şi nici lui mami, aşa că am mers cu trenul, cu toate că e o călătorie de douăzeci şi trei de ore. Unul dintre lungile noastre weekenduri, ţi-am spus ţie. Noaptea, pe când stăteam în patul suprapus, mi-am imaginat că cineva sau o duzină de cineva ar putea să se furişeze înăuntru şi să mă ucidă, ca în *Orient Express*. BĂIAT, 14 ANI, GĂSIT MORT ÎN VAGONUL DE DORMIT, ÎNJUNGHIAT DE 12 ORI. 12 MARTORI NU SPUN NIMIC.

Mă priveşte liniştit, cu cravata fluturând în vânt ca un drapel, cu revolverul în mână.

— Să mi se spună „băiat” mi se părea mai nefiresc decât să fiu moartă, adaug, mişcându-mi mandibula într-o parte şi în alta.

„O să-ţi sminteşti falca”, obişnuia să mă avertizeze. Acum nu mă avertizează.

— Medicul din Seattle era specializat în psihiatria adolescenţilor. Nu s-a zgâit la mine; nu s-a uitat urât la

mine. A ascultat când m-am descris. Monstru. Ciudat. Sinistru.

Ochii mei îl sfredelesc.

— O ruşine.

Nicio clipire. Cuvintele îmi picură în continuare de pe buze: „Poponar”. „Homo.” „Fetiţă.”

Înghit în sec.

— Acela durea, pentru că *eram* o fată, chiar dacă nimeni n-o *credea* cu adevărat. În afară de Sam Turner. Înainte să ne luăm rămas-bun m-a întrebat cum mă cheamă şi am răspuns „Nicole”. Tac puţin, apoi explic: De la „Nicholas” la „Nicole”. Presupun că-mi lipsea imaginaţia.

Arunc o privire spre Timbo. Chiar şi după două decenii, mă pregătesc să fiu judecată; însă el doar se uită la mine, gânditor. Dincolo de el, părul lui Madeleine explodează în vânt. Arată la fel de uluită cum mă simt eu.

— Sam Turner m-a văzut exact cum eram şi cum fusesem întotdeauna. M-a şi auzit, ca un om care vorbea fluent o limbă pe care n-o înţelegea nimeni în afară de noi doi.

Astea sunt replicile pe care le-am exersat, dar sunt agitată; mă opresc, răsuflu.

— El m-a prezentat unui medic clinician. Aveam treisprezece ani, pubertatea n-avea să aştepte veşnic. Puteam să-i spunem tatei mai târziu. Procesul nu era prea eficient la sfârşitul anilor ’90, dar tot era nevoie de psihoterapie preliminară complexă. După ce am primit undă verde, ne-am dus la Seattle o dată la opt săptămâni pentru tratament. Luam trenul Coast Starlight din Jack London Square, ajungeam la gara din King Street peste aproape o zi. Absolut incomod, până şi eu ştiam asta, dar cel puţin ieşeam din San Francisco, departe de oricine ar putea să observe că soţia şi fiul lui Sebastian Trapp merg la un spital. Şi evitam să fim înregistraţi la călătoria cu avionul. Am cunoscut-o pe soţia lui. Millie. Şaizeci şi ceva de ani, la fel ca Sam; nu aveau copii. Am stat în casa lor de oaspeţi. Am mâncat împreună, ne-am uitat la filme, am jucat jocuri de societate. Era ca acasă. Doar că nu acasă la

mine. La şcoală mi-a fost repartizată o prietenă de corespondenţă pentru un proiect de protejare a mediului, dar ea nu mi-a răspuns. Aşa că Sam a propus ca în loc de asta, să-i trimit scrisorile celei care voi fi eu în viitor. Să-i pun întrebări, să-i amintesc de ceea ce era important pentru mine, de ceea ce aşteptam cu nerăbdare. Am început să-mi trimit ilustrate din Seattle o dată pe lună. Nicky nu-mi răspundea la scrisori, fireşte, dar de fiecare dată când mergeam la Sam şi Millie, găseam două mesaje care mă încurajau. Am descoperit că-mi plăcea de Cole. Era blând şi sincer şi zăpăcit şi merita să fie fericit. Am păstrat acele ilustrate. Leneşul. Scorpionul. Fluturele. Apoi a venit Crăciunul. Făceam tratament de şapte luni, deşi nimeni nu părea că observă. Moş Crăciun îmi adusese pachete cu hârtie pentru origami. Nu ştiu nici acum ce te-a supărat: am spus eu ceva ce nu trebuia sau am râs aiurea sau – şi abia mai târziu mi-am dat seama de asta – poate că problema era la tine, nu la mine. Însă în acea după-amiază ai urcat în mansardă cu hârtia mea şi când am ajuns acolo erai în baie şi chiuveta era în flăcări. Ai ars fiecare foaie. Albastrul satinat, roşul *yuzen*[65] – toate ardeau în bazin.

Îl văd acum, rugul în culorile curcubeului, învăpăindu-se, pârâind sub mâinile mele.

— După ce ai plecat, n-am făcut altceva decât să mă uit lung la rămăşiţe. A doua zi dimineaţă, mami a împachetat nişte haine şi le-a expediat în Seattle. Făceam fluturi pentru că voiam să fiu ca *tine*, ştii. Până ce n-am mai vrut.

El se uită dincolo de mine, la ocean.

— În seara de revelion, înainte de cina de ziua ei, m-am dus în dormitorul lui mami. Ea mi-a dat o cutie roşie rotundă. Înăuntru era o perucă, lungă şi blondă şi simplă. Şi sub ea, un pulover cu romburi colorate şi o fustă uni. Nu m-a lăsat să le probez, nu în casă, nici măcar un minut, aşa că am pus totul în geanta cu schimburi pentru o noapte – perucă, pulover, fustă, dulciuri, cărţi, patru sute unsprezece dolari pe care-i economisisem, un rând de haine pentru mami – şi am revăzut planul nostru de

[65] Tehnică japoneză de vopsire a textilelor.

evadare: la trei dimineaţa aveam să ne întâlnim la Fort Point, locul meu preferat din San Francisco. Un loc bun în care să începi o aventură şi la distanţă de mers cu bicicleta de casa lui Freddy. Pentru mami era o jumătate de oră de mers pe jos în direcţia opusă şi altă jumătate de oră cu taxiul până la gară, însă puteam să fim siguri că nu ne urmăreşte nimeni – iar Cole putea să-şi ia rămas-bun de la fort şi de la pod. „O să fie o noapte lungă, copiliţă scumpă”, mi-a spus ea. Apoi am coborât în sufragerie.

Şovăi. „Eşti slab, fiule. Nu eşti ce am sperat eu.”

Vântul îmi muşcă vârfurile degetelor.

— După aceea, Diana ne-a dus cu maşina pe mine şi pe Freddy acasă la el. Am vrut patul de sus, în cazul în care cineva venea să vadă ce facem după ce plecam eu. Fred a adormit imediat; eu n-am putut nici măcar să închid ochii. Dom şi Simone au venit acasă şi s-au uitat la noi, ceea ce era semnalul meu să mă strecor afară, însă au rămas treji mai mult de o oră, în vreme ce pe mine mă treceau toate sudorile între cearşafuri. În clipa în care am auzit că se închide uşa lor, m-am furişat afară şi am scos din garaj vechea bicicletă a lui Freddy, prea mică. O alesesem deja cu săptămâni înainte; ştiam că n-o să bage de seamă. Noaptea era rece, dar luminoasă, şi am pedalat repede prin Presidio spre fort. Nici ţipenie de om, nu era nici mami, aşa că am scormonit prin geantă şi mi-am schimbat hainele, mi-am pus peruca. Mă simţeam firesc. Chiar puternică.

Un moment o văd pe Nicole în fustă şi pulover, cu părul blond revărsat pe spate; zâmbeşte sub luna plină.

— Am aşteptat-o. Şi am aşteptat-o. După două ore – la cinci dimineaţa – am găsit un taxi pe Lake Street. Am pus bicicleta în portbagaj, am lăsat-o acolo când i-am plătit şoferului la gară.

Îi arunc o privire lui Timbo, care are mâinile în aer, şi surorii mele, care şi-a lăsat braţele să atârne, cu un pumn încleştat.

— Am sperat s-o găsesc pe mama. N-am găsit-o. Poate că se dusese acasă, dar eu nu puteam. Soţii Turner aveau

să ştie ce era de făcut. Îmi amintesc că funcţionarul de la bilete mi-a zis „domnişoară”. Îmi amintesc că mi-am dat seama că uitasem să-mi iau jurnalul. Îmi amintesc oprirea în Sacramento, de unde mama plănuise să te sune înainte să observi că am dispărut. A doua zi, Sam şi Millie m-au luat din King Street. În următoarea dimineaţă, pe pagina a treia: poliţia ne declarase dispăruţi. În articol scria că sunt mic şi blond şi băiat. Nimeni care privea imaginile camerelor de supraveghere din noaptea aceea – aeroporturi, gări – n-avea să-l vadă pe Cole Trapp; avea să vadă o fată cu păr lung şi fustă. Sam voia să te sune. Însă Millie l-a oprit: dacă tu îi făcuseşi ceva lui mami? Aşa că am continuat tratamentul în timp ce o aşteptam, aşteptam veşti. Apoi tu te-ai ascuns. Şi noi am încetat să aşteptăm. Soţii Turner m-au crescut. Am fost copilul pe care şi-l doriseră. Sau, dacă nu eram, n-am bănuit asta niciodată. Millie şi sora ei Julia mi-au dat lecţii acasă până la sfârşitul anului. Julia era profesoară de engleză, şi a reieşit că am dislexie. Nu ceva neobişnuit. Foarte uşor de tratat. Romanele poliţiste de epocă au fost ca roţile ajutătoare la o bicicletă – cărţi scurte, povestiri amuzante, limbaj simplu. Iar în septembrie Nicole Hunter, boboaca venită de la altă şcoală, s-a înscris la liceu. Am absolvit peste patru ani cu medie foarte bună şi chiar cu câţiva prieteni. Am terminat facultatea cu o săptămână înainte să moară Millie. Am continuat să înghit pe nerăsuflate poveşti poliţiste, pentru că mă linişteau şi pentru că-mi puneau la treabă creierul activ. Şi pentru că… pentru că am asta în sânge, spun ridicând din umeri.

Acum acel sânge îmi năvăleşte în cap.

— Şi, de asemenea, am sărutat băieţi şi am mers cu maşina prin ţară cu doi prieteni şi am zburat cu deltaplanul şi am făcut autostopul în America de Sud şi am luat timp de un an lecţii de gătit şi am fost barmaniţă în Amsterdam o vară şi am citit o grămadă de cărţi şi i-am rupt degetul mare unui tip căruia nu i-a plăcut să audă „nu” şi am făcut turul Europei de Est şi am încercat să cânt la vioară şi am picat de trei ori la examenul de

conducere şi am avut inima frântă şi n-am petrecut niciodată singură o Zi a Recunoştinţei şi mi-am făcut mai mulţi prieteni, prieteni cu *adevărat* buni, prieteni până în ziua de azi, care sunt *mândri* de mine doar pentru că *sunt* eu, care au ajuns să facă parte din familia mea, aşa cum eu fac parte din familia lor. Am o fină. Am o ipotecă. Am propriul meu buldog. Şi încă mai fac origami. Origami şi poveştile poliţiste – asta i-a supravieţuit lui Cole. Am trăit, spun. Chiar dacă această faleză se *spulberă*, chiar dacă mă *împuşti*, am trăit. Am trăit ca eu însămi.

Fluturele se zbate în strânsoarea mea; îl ciupesc cu blândeţe, ca să nu-l strivesc.

— Însă numai după ce am plecat din casa ta.

Încă o dată îi arunc o privire lui Madeleine, apoi lui Timbo. Îi văd cum îmi cercetează faţa în căutarea vreunei urme din cel care am fost.

— M-am întrebat despre mami, desigur. Fără încetare în primele luni, apoi un pic mai rar, în timp ce viaţa mi se schimba, în vreme ce mă schimbam. Prietenii mei nu ştiu cine am fost. Ştiu că m-am născut în trupul nepotrivit, dar nu ştiu al cui era acel trup. De ce ar trebui să ştie? Doar că n-am putut să accept acel sfârşit neterminat. Chiar şi când stăteam în trenul de Seattle, sperând că ea o să treacă dezinvoltă prin vagon, dar sigură că n-o va face, am bănuit că tu – care te-ai certat cu ea atât de înverşunat atât de mult timp, care poate că ne-ai descoperit planul, care ai ticluit atât de multe morţi şi ai făurit atâtea alibiuri –, am bănuit că ai scăpat nepedepsit cu o crimă.

În vânt, în frig, pe o faleză, lângă mare, mă trudesc să-mi aduc aminte replicile. Ultimele cuvinte mă surprind; doar un detectiv imaginar ar zice aşa ceva.

Numai că nu sunt un detectiv imaginar. Ăsta nu-i un decor, ci un loc real. Aceşti oameni nu sunt personaje. Inima mea care bate este reală. Lacrimile surorii mele sunt reale. Pistolul tatălui meu este real.

93

— Acum cinci ani, după înmormântarea lui Sam, mi-am petrecut noaptea în casa de oaspeţi. În bibliotecă l-am găsit pe Simon St. John. Soţii Turner nu erau fani, după cum îţi poţi închipui – trebuie să-i fi aparţinut unui musafir. Am citit cartea în zborul spre est. Era *Băieţaşul albastru*. Dedicată mie. Mi-au plăcut întotdeauna cărţile tale, la început pentru că erai tatăl meu, iar mai târziu în ciuda acestui fapt. Mi-a plăcut Simon. Asta nu era prefăcătorie. Iar acum l-am îndrăgit din nou. Nu cred în semne, dar asta părea al naibii de aproape de aşa ceva. Aşa că, întoarsă la New York, ţi-am scris. Ţie, primului meu tată.

Timbo îşi drege glasul.

— De ce?

Primul meu tată încă n-a scos niciun cuvânt, aşa că fie, accept întrebări din public.

— Observasem o greşeală. Asta mi-a fost scuza. Motivul a fost însă jalea, probabil. Îmi pierdusem familia; presupun că voiam să mă uit pe fereastră la viaţa pe care o trăisem înainte.

Mă întorc spre el.

— Ca timbru am ales unul dintr-un sul pe care mi l-ai cumpărat de la un muzeu cu mult timp în urmă. Petrecuserăm o după-amiază frumoasă; presupun că dorisem să păstrez o bucată din tine. Apoi, surpriză: mi-ai răspuns la scrisoare. Şi aşa a început. M-am întrebat cât de mult pot să risc – m-am întrebat ce ai putea să-mi spui despre, să zicem, soţia ta dispărută. Pentru că *ştiam*…

O clipă sunt pe jumătate sugrumată de furie, destul de tare ca să-mi lase vânătăi pe gât.

— …*ştiam* că ai fi putut.

Valurile se zdrobesc de stâncile de jos. Vântul trage de fluturele din mâna mea.

— Din când în când puneam o întrebare care sugera răspunsul despre mami – şi despre Cole. Tu de-abia ronţăiai un pic momeala. Ţi-am păstrat scrisorile ca şi cum

ar fi fost epistole de dragoste, le-am recitit de parcă ar fi fost un cod. Dar cel mai mult îmi doream o confruntare. Dacă aş fi putut să aranjez asta… Şi apoi ai aranjat tu pentru mine. „Astea sunt cuvintele unui mort”, ai scris. „Vino la San Francisco.” Curând, m-am pomenit în dormitorul meu din copilărie, cu două etaje mai sus de sora mea, bând ceai cu vechea asistentă a mamei mele, vizitându-mi mătuşa şi vărul. Şi niciunul dintre voi – *niciunul dintre voi* nu m-a recunoscut!

Chiar şi acum asta mă uimeşte, mă înveseleşte.

— Eram Contele de Monte-Cristo, întors din morţi şi înarmat cu un plan, cu ochii un pic mai limpezi şi inima un pic mai rece.

Vorbesc ca el. Nu-mi pasă.

— „Poate că o să dezlegăm unul sau două mistere vechi”, ai zis când ne-am cunoscut. Provocându-mă. Aşa că am ascultat – pe oricine îmi vorbea, dar mai ales pe tine. Am ascultat în căutare de indicii. Acesta era un mister, la urma urmei: ce ai făcut cu ea? Şi eu… inima mea…

Gâtul mi se închide un moment, la fel şi ochii; când îi deschid, mă uit la cer, de un albastru moale şi trandafiriu pal. Sunt cele mai frumoase culori pe care le-am văzut vreodată.

Că tot vorbisem de inima mea rece.

— Inima mi-a explodat, strig. Inima mi-a explodat să-i văd – să-i văd, *pur şi simplu*, dar să-i văd *aşa!* Ba chiar mi-am găsit vechiul jurnal în ascunzătoare; am fost şocată că poliţiştii nu l-au descoperit. Nu mi-a spus mare lucru, dar mi-a limpezit capul. Aproape că începusem să uit cum erai cu adevărat, că mă simţeam nepoftită în propria mea…

Vântul ca o palmă. Mijesc ochii, mă concentrez.

— Mi-ai spus că mă pricep să-i fac pe oameni să mi se confeseze. Încercasem să te îmboldesc; acum te-am îmboldit mai tare. La întoarcerea de la casa lui Simone m-am oprit la un magazin cu rechizite. Poţi ghici ce-am cumpărat. Chiar înainte să intru în casă, chiar înainte să mă întâmpini, am făcut fluturele şi l-am pus într-o cutie pe treapta de sus. Dacă te-ai clătinat, totuşi, n-am văzut. Aşa

că am recrutat un aliat.

Răsuflare adâncă, spate drept.

— Am descărcat de pe o aplicaţie un număr anonim şi i-am trimis mesaje lui Maddy. De la Magdala pentru Magdala.

Magdala, care acum fulgeră pământul cu privirea.

Ar trebui să-i cer iertare – *o să*-i cer iertare, dar mai întâi:

— Aveam nevoie de *dovezi*, îi strig soră-mii. Tu puteai să-l înfrunţi, în vreme ce eu nu puteam. De aceea te-am dirijat spre jurnal. Aveam nevoie să vezi *de ce* eu…

Nu ridică fruntea. Încerc din nou.

— În vreme ce-l căutai pe Cole, în vreme ce *toată lumea* îl căuta pe Cole, puteam să mă concentrez pe…

Vinovăţie, acid în gâtlej. Îl împing în jos, îl înghit, fierbinte şi scârbos. Mă răsucesc spre el.

— „Crezi că mai sunt în viaţă?”, te-am întrebat – chiar aici, în labirintul ăsta. „Aştept şi sper”, ai zis. Exact ce *nu puteam* să fac eu. Aşa că destul cu imbolditul. Am hotărât să scutur casa ca pe un glob cu zăpadă: nu ştiam cum va arăta după aceea, însă ştiam că va arăta altfel. Şi Diana era un semn de întrebare: poate că nu ştia nimic, poate că ştia totul.

El mă priveşte, cu părul răzvrătindu-i-se în creştet.

— Am scris pe Remington un mesaj după ce ne-am întors de pe plajă. L-am ţinut la mine în timpul petrecerii, ca să-l pot pune pe taste şi tu să-l descoperi a doua zi, însă atunci Jonathan a cerut să vadă biblioteca.

Ceea ce a fost oportun pentru Grant Jones, desigur.

— Ceea ce a fost oportun pentru mine, desigur. Pentru că am pus fluturele acolo înainte să ajungi lângă birou. Toată lumea te-a văzut prăbuşindu-te. Şi cu Freddy care dăduse bir cu fugiţii, acum aveai un suspect. O diversiune.

Freddy: alte scuze. Îmi clatin capul ca să-l limpezesc.

— Apoi, o întorsătură la care nici măcar eu nu mă aşteptasem. Diana în heleşteu. Fără menajamente, da. Asta e o răfuială, nu o preamărire. Continui: Evident, tata o făcuse – din obişnuinţă –, dar cum rămânea cu biletul? Cu

motivul? De ce să te osteneşti să mai omori o nevastă? Mai ales aşa de curând înainte de propriul tău sfârşit?

O tresărire abia perceptibilă.

— O astfel de prăbuşire nu mi se părea garantată, dar, ce-i drept, eu n-am fost în stare nici măcar să mă omor ca lumea. Aşa că poate vinovăţia a tras-o pe Diana afară pe fereastră. Măcar atâta a scris în bilet. De ce trebuia să se simtă vinovată? Intră în scenă detectivii. Ştiau de al doilea fluture, aşa că le-am spus de primul – ar fi aflat destul de curând şi, oricum, *eu* nu-i făcusem nimic Dianei. Ei au luat acel indiciu mult mai în serios decât mă aşteptasem. Chiar în acea primă dimineaţă, nările doamnei detectiv Springer fremătau. Maddy m-a avertizat. I-am spus să-şi ţină gura.

ŞŞT.

— Era speriată, a zis, dar nu destul de speriată, i-am replicat eu. Diana murise. Nimeni nu ştia cum sau de ce. Jonathan Grant sau oricine o fi el apăruse din senin. Iar Freddy o sărutase, cu toate că Freddy e un băiat bun. Întotdeauna a fost.

Tata îşi arcuieşte o sprânceană.

— Au apărut cei din presă. I-am izgonit – asta era investigaţia mea, nu a lor. Şi… Altă răsuflare adâncă; mă cuprind strâns cu braţele. În tot acest timp scriam povestea vieţii tale, cernând-o ca să găsesc aluzii, indicii. Şi îmi plăcea viaţa ta. Îmi plăceau poveştile tale. Îmi plăcea cum te *uitai* la mine – înainte nu te uitai niciodată la mine, nu fără să oftezi sau să te strâmbi. Totuşi, se pare că nu sunt un bun detectiv. Dintr-odată, ai vrut să mori mai devreme. Era vremea pentru al treilea fluture. L-am pus pe coridorul de la etaj înainte să vin la tine în bibliotecă. În bucătărie ţi-am dizolvat în ceai un sedativ – unul tare, luat pe reţetă, nu pot să merg cu avionul fără sedative – şi când ai obosit te-am dirijat spre ascensor. M-am prefăcut că aud paşi ca să-ţi abat atenţia. Iar când uşa s-a deschis…

— „Nu pot să-ţi spun”, zice el, şi are vocea cavernoasă, ochii trişti. Am zis: „Nu pot să-ţi spun”.

— Însă acum mi-ai spus.

Fluturele se cutremură în mâinile mele, vârfurile

străpung pielea, aripile tatuate cu cuvintele lui.

— „Le-am luat viaţa soţiei şi fiului meu”, ai scris.

În spatele lui, vântul alungă lacrimile peste obrajii lui Madeleine.

— Cu toate că n-ai făcut-o. Nu viaţa *mea*. Acele cuvinte nu-şi au locul, spun în timp ce el mă priveşte liniştit. Aşadar, ce soi de joc e ăsta? *Este* un joc, nu-i aşa? Sau o şmecherie, sau aşa ceva?

— Sau aşa ceva, răspunde tatăl meu.

— Am ştiut că te-ai întors. Vocea lui Madeleine se împleticeşte peste labirint. Am simţit-o. Numai că n-am ştiut că eşti tu.

Vinovăţia îmi lasă un gust acru în gură.

— Trebuia să aflu povestea. Tu nu?

Umerii ei se pleoştesc.

Şi acum mă întorc spre el pentru ultima dată.

— Trecutul n-a dispărut, ai zis; e pur şi simplu în aşteptare. Deci, hai să vedem ce ne aşteaptă pe noi aici, spun ridicând din nou fluturele.

Valurile explodează ca focurile de artificii în spatele lui. Aştept până se potolesc.

— Când despoi şi jupoi pe cineva până se simte ca un nimic – ceea ce i-ai spus tu tot timpul că este deja: *nimic* – n-ar trebui să te surprindă descoperirea că, în cele din urmă, l-ai ascuţit până la un vârf fin. Ai făcut din el o *armă*. L-ai făcut *periculos*. Şi după ce ai smuls totul, el nu mai are nevoie de nimic în afară de aer ca să respire şi inima ta pe care s-o străpungă. Felicitări: ţi-ai sculptat propria Nemesis, ai înarmat-o, i-ai insuflat un scop, unul singur. Şi iată-mă aici.

Vântul şi marea au amuţit. Controlez forţele naturii.

Îl privesc în ochi.

În cele din urmă, clipeşte.

— Iată-te aici, încuviinţează cu o aplecare politicoasă a capului. Aşa cum am ştiut tot timpul.

94

Faleza se înclină un pic, aplecându-se spre mare în spatele meu.

— Oi fi eu excentric, domnişoară Hunter, dar cine invită o persoană complet străină să doarmă la etaj şi să scormonească prin trecutul lui? Mai ales când trecutul tău e la fel de scormonibil ca al meu?

Vocea lui mi se încheagă în urechi, groasă şi înceţoşată. Clatin din cap uşurel până ce cuvintele se definesc, până ce mintea mi-e acordată la frecvenţa corectă.

— „Adu-mi copilul”, am strigat când ai ajuns. Fireşte, încă nu eram *sigur*, spune cu un zâmbet larg, sfios. Nu până ce ne-am întâlnit.

E o cacealma? *Cum?*

— *Limenitis archippus.*

Clipesc.

— La Muzeul de Istorie Naturală, zice el, când aveai doisprezece ani. Noi doi ne-am pomenit singuri în expoziţia de fluturi. „Uite monarhul”, ai anunţat. „E otrăvitor. Ai grijă.” Ceea ce mi s-a părut tare drăguţ.

Coridorul întunecat, vitrina strălucitoare, fluturii aranjaţi sub sticlă ca nişte giuvaiere. Chiar îmi amintesc.

— Însă monarhul e mai mare, ţi-am explicat, petele negre sunt mai vii. Arătaseşi spre un vicerege nevătămător, care evoluase să *imite* monarhul. Şi aşa am petrecut o oră. „Ce-i ăsta?”, ai întrebat. Ţi-am spus că e *Diaethria anna*, „optzeci şi optul”, cu semne ca nişte cifre pe aripi. Şi tu ai tot arătat spre fluturi, iar eu ţi-am tot spus poveşti despre ei, pentru mine era ca un joc de-a prinderea mingii. Părul îi cade pe frunte; îl împinge deoparte, cu ochii la mine. Mai târziu, în magazinul cu suveniruri, ai cerut un sul de timbre cu viceregele.

Pentru că sperasem ca într-o bună zi să le trimit scrisori prietenilor, aşa cum făceai tu, după ce învăţam să scriu mai corect şi-mi făceam prieteni.

— Acum cinci ani, când ţi-am primit scrisoarea, am

recunoscut fluturele înainte măcar să-mi citesc numele. *Limenitis archippus.* Jocul era pornit.

Faleza se înclină un pic mai mult. Curând se vor rostogoli spre mine pietre.

— Am împrumutat laptopul Dianei, te-am vânat prin nişte fundături – cei mai mulţi Nicky Hunter păreau să fie femei. Am dat înapoi, am încercat Nicholas, Nick, din nou Nicky. Până ce, în cele din urmă, ţi-am găsit profilul din corpul didactic şi ţi-am văzut faţa – a ta, nu a lui Cole, adaugă el. Dar făcută din acelaşi material.

— Cum ai putut să-ţi aminteşti un timbru?

Vocea mea sună distant.

El mijeşte ochii, ca şi cum răspunsul ar trebui să sară în ochi.

— Petrecusem o după-amiază fericită cu copilul meu, zice. Cum aş putea să uit?

Fluturele se cutremură în mâinile mele. Valuri atacă faleza. El aşteaptă până se sparg.

— Ce era de făcut? Trebuia să te înfrunt? Să-ţi scriu numele pe plic – numele pe care-l ştiam eu?

Îmi imaginez şocul: NICHOLAS TRAPP scrijelit de-a curmezişul hârtiei ca o ameninţare.

— Nu. Era un *mister* de dezlegat! O *antologie* de mistere! De ce îmi scriai şi de ce acum? Cum evoluaseşi? Aşa că ţi-am răspuns.

(*Domnului sau doamnei Nicky Hunter*. M-am uitat pe dosul plicului, adresa din San Francisco. Am zâmbit blând.)

— Şi aşa a început, cum spuneai. Am simţit că ne înfăşuram degetele pe frânghie, am simţit o tresărire a împletiturii. Căutai ceva, ieşiseşi din trecut ca să găseşti acel lucru…

— Adevărul.

Fluturele dă din aripi.

— Domnule…

Aproape uitasem că Timbo e acolo.

— …de ce să o *invitaţi* pe domnişoara Hunter să scormonească pe aici?

El se încruntă.

— Pentru că ea e copilul meu, îi răspunde. Şi pentru că m-am gândit că domnişoara Hunter ar putea să ştie ceva ce mă interesează pe *mine*.

— Ce anume, domnule?

— Mobilul meu? Mobilul, spun întotdeauna – chiar spun întotdeauna, insistă înspre Madeleine şi Timbo –, mobilul este acolo unde se află misterul.

Siluetele lor devin înceţoşate când el se întoarce spre mine. Nu-l văd decât pe bărbatul care mi-a omorât mama.

— Aş vrea să-ţi spun – *chiar* îţi spun – că mi-a plăcut corespondenţa noastră. Ai o voce minunată.

Mă uit în altă parte, urmăresc vâltoarea valurilor. Ghicitorile, soluţiile, imaginile fugare ale vieţii ivite din pagini: şi mie mi-a plăcut, presupun. Aş vrea să întreb cum sună vocea mea. Dar nu la fel de mult cât vreau să-l aud mărturisind.

Aşa că prefer să aştept. Mă pricep de minune să aştept.

— Destul de curând am auzit şi tic-tacul ceasului meu de muritor. Timp de o lună sau două m-am întrebat ce să fac cu tine – ar trebui să nu spun nimic? Să las ferparul să te surprindă? Părea cam tăios. Aşa că mi-am încordat încheieturile degetelor, am înşfăcat frânghia şi te-am tras de-a curmezişul ţării ca să-mi fii alături în ultimele ceasuri. Voiam să te întâlnesc. Mai mult: voiam să te *cunosc*. Şi să mă cunoşti. De aceea te-am adus aici în dimineaţa aceea, spune arătând cu un gest larg faleza. Să-ţi dezvălui povestea originii tale.

Când mă uit la el, îmi simt gura formând cuvintele, cu toate că nu le aud rostite.

— *De ce?* Ţi-am zis deja. Cum nu pot decât să înghit în sec, el continuă: În timpul primei întâlniri din bibliotecă mi-a fost clar că tu crezi că n-am habar cine eşti. Cu toate că-ţi mişcai falca în stânga şi-n dreapta. Avantajul era al meu. Pregătisem deja albumul fotografic, îţi plantasem deja jurnalul.

Nu-mi vine să cred. Îmi mut privirea de la el.

— Sigur că poliţiştii l-au găsit, continuă. La urma urmei, l-ai ascuns sub o scândură din podea care se mişca. După

ce mi l-au dat înapoi, l-am cercetat în căutare de răspunsuri; dar, cum ai spus, fuseseşi grijulie. În ajunul venirii tale l-am pus la loc în cripta lui. Am presărat pe copertă nişte praf, ca decor. Ba chiar am tras acolo portretul acela, să stea de pază. Un copil aflat pe undeva între sexe – probabil de prost gust. Pe urmă, doar vreo două înţepături de albină care să te agite. Nu prevăzusem că o să înţepi şi tu, şi o să înţepi mai adânc. Acel prim fluture din cutie a fost foarte îndrăzneţ. De asemenea, enigmatic. Ce-am spus un pic mai devreme despre mobiluri? Nu mi-l puteam imagina pe al tău. Şi totuşi îmi plăcea provocarea; îmi plăceau şi şansele mele. Te-am adus aici, unde stăm acum, te-am provocat să te dezvălui. Ai refuzat. Apoi: *Spune-le ce i-ai făcut ei*. M-a dat cu totul pe spate. (După cum ai văzut.) Zile în şir, *ani* în şir m-am întrebat de ce mi-ai scris. Ce căutai…

— Ce-aş fi putut să caut în afară de…

— Apoi ai pus somnifer în ceai. N-am bănuit decât prea târziu; nu m-am gândit că te ţin curelele. Furtuna a fost o coincidenţă norocoasă, dar acei paşi-fantomă – drăguţ amănunt. Aproape că m-ai distrus. „Nu pot să-ţi spun”, ţi-am zis. „Fă asta să înceteze”, te-am rugat.

„Nu ştiu cum”, răspunsesem.

— Şi m-am prins în joc, adaugă el. Nu voiam să te depisteze poliţaii în aceeaşi măsură în care nu voiai nici tu.

Destul. Destul. Acum Maddy şi Timbo devin din nou clari; detectivul pare să se fi apropiat de arma lui din praf.

— Ai *mărturisit!* strig, cu hârtia însângerată zbătându-mi-se în mâini. Ai spus că *i-ai ucis*…

Brusc, el răcneşte:

— Am zis *le-am luat*…

— Spune-mi *cum*, îi cer, în timp ce simt un curent electric în gât. Te-a ajutat Simone?

— Simone?

Cravata îi flutură, manşetele pantalonilor pocnesc. Pistolul îi tremură în mână. Vârtejul de la picioarele lui l-a tras în al cincilea cerc.

— Am găsit un indiciu, zic, şi sună ca la jocul „Vreau să

fiu detectiv”, dar mă doare-n cot. Într-o fotografie. Am găsit *lănţişorul*.

Am vorbit aşa de tare, că Maddy se trage înapoi.

— I-am dăruit lui mami un lănţişor în noaptea în care a dispărut. Un disc de argint, gravat, pe un lănţişor de argint. Cum a ajuns în fotografie, la gâtul cumnatei tale, la un cocktail, după douăzeci de ani?

Şi totuşi el nu răspunde; pur şi simplu arată… trist.

În schimb, Maddy e cea care ia cuvântul – Maddy, care păşeşte în faţă strângând într-o mână o şuviţă de metal.

— Pentru că i l-am luat eu după ce am omorât-o, spune.

95

La o oră şi treizeci de minute după trecerea în noul an, Hope Trapp a păşit de pe bordura din faţa casei sale în Saturnul cumnatului ei şi s-a aşezat pe bancheta din spate. Salopeta îi strălucea ca o flacără; apoi portiera s-a închis în urma ei şi maşina a pornit.

Ceva mai încolo pe stradă, la volanul unui Jeep buşit, Madeleine s-a încruntat. Venise acasă devreme de la Berkeley ca să-şi poată surprinde părinţii când se trezeau, sau când se trezea ea, oricare o fi fost pe locul doi; în loc de asta, a descoperit că gazda evada de la propria-i petrecere.

Madeleine era un pic drogată. Dar foarte curioasă.

Peste şase minute, la o prăvălie cu spirtoase din Marina District, mama ei a sărit din maşină şi şi-a pus un palton negru. Un braţ a ţâşnit pe geamul pasagerului, brăţări butucănoase la încheietură, bujori albi în pumn. „Oh, ţine-i tu”, a rugat-o Hope, cu vocea săltând ca o minge pe stradă, dar Simone i-a întins cu hotărâre buchetul. În cele din urmă Hope s-a înduplecat, a făcut semn cu mâna maşinii să plece. „Duceţi-vă acasă!”, a râs ea.”O să chem un taxi. Ori o să merg pe jos, dacă am chef. Pupaţi-l pe Cole, pupaţi-l pe Cole!”

În timp ce Saturnul dispărea în noul an, Madeleine îşi privea mama mergând agale spre Better Liquor Fast, unde cu câţiva ani înainte tinerei i se interzisese să mai pună piciorul după câteva neînţelegeri care implicau actul ei de identitate fals. Acum îşi surprindea mama umblând noaptea după băutură. A oprit motorul, s-a întrebat dacă ar trebui să pună în scenă o mică reuniune pe culoarul 3 dintre rafturi... dar apoi, lângă un telefon public singuratic, Hope a încetinit pasul, s-a uitat în spate şi s-a oprit.

Apoi şi-a continuat drumul.

Madeleine a coborât din maşină. A tras aer în plămâni, gata să catapulteze numele mamei de-a lungul străzii.

…Totuşi, ce punea la cale Hope Trapp?

A încuiat portiera, şi-a netezit bluzonul (HOMECOMING[66] 1999, cu broderia încă lucioasă) şi sub luna plină a luat-o după mama ei pe trotuarul mărginit de copaci. Avea s-o prindă din urmă înainte să ajungă la colţ.

Hope a ajuns la colţ. Hope a trecut de el şi a traversat un bulevard pustiu, cu Madeleine urmărind-o de la distanţă. A traversat un port de iahturi, cu vasele adormite la pontoane, şi o terasă de ciment ale cărei trepte coborau spre plaja argintie şi golful întunecat.

La vreo şaizeci de metri în spate, Madeleine s-a întrebat cu glas tare: „Ce se întâmplă?" Era un pic drogată, da, dar mai mult decât un pic nedumerită.

Pe plajă, mama şi-a lepădat paltonul – aerul era răcoros, nu îngheţat – şi l-a pus împăturit pe un braţ. Madeleine vedea catifeaua licărind în lumina lunii. A ridicat privirea: artificiile de Anul Nou izbiseră cerul atât de puternic, încât noaptea părea plină de vânătăi.

În cele din urmă, Hope a cotit pe o cărare lată, nisipoasă, care tivea coasta golfului, între o parcare ca dintr-un oraş-fantomă şi o pepinieră de dune mititele. Dar curând dunele au cedat locul plajei şi parcarea a cedat locul ierbii – şi acum Madeleine îşi urmărea mama de-a lungul unui pod de scânduri peste o mlaştină creată de flux, cu o mulţime de terenuri mocirloase pe amândouă părţile.

La un moment dat, Hope şi-a scos pantofii cu toc înalt şi şi i-a agăţat de degete, cu buchetul legănându-se în cealaltă mână.

Madeleine a aşteptat ca mama ei să se răsucească pe călcâie, s-o vadă.

Dar ea nu s-a răsucit. N-a văzut-o.

Cu faţa ridicată spre stelele care se îndreptau spre vest, Madeleine s-a văzut de sus – a văzut-o şi pe mama sa: la stânga lor, mlaştina încreţită reflectând luna; la dreapta lor, mici terenuri cu floră de dune – tufăriş şi flori sălbatice, împachetate în garduri joase din plasă de sârmă

[66] Petrecere a studenţilor la reluarea cursurilor.

–, iar dincolo de ele, plaja întunecată şi golful întunecat. A văzut cărarea arcuindu-se pe lângă cazarma spaniolă de mult pustie, o colonie de hangare abandonate… şi, în timp ce cărarea se îngusta până la o lizieră stâncoasă, a văzut Golden Gate curgând deasupra ca un râu din ceruri.

Acum Hope trecea cu pas uşor pe lângă debarcaderul unde familia obişnuia să pescuiască şi să prindă crabi. Madeleine s-a uitat cu precauţie de-a lungul cheiului, de parcă ar fi putut să se vadă pe sine acolo, ca şi pe fratele său şi pe părinţi.

Cărarea vira brusc spre nord, se contopea cu o alee cu două benzi între o ridicătură abruptă şi apă. Lanţurile groase, ruginite se legănau ca nişte hamace între stâlpii groşi, ruginiţi. Madeleine a auzit valuri plescăind pe dig. De-acum ştia unde o conduce mama.

Acolo, în vârful peninsulei, scăldată în lumina lunii: fortăreaţa abandonată. Fort Point.

Ghemuită sub pod, cu ziduri de cărămidă, cu fante pentru puşti. Fără lumini înăuntru sau afară, dar pe când Hope se apropia de parcarea pavată, Madeleine s-a pitit în spatele unei mici magazii de unelte; îşi auzea inima bătând, cu toate că valurile îi şopocăiau să facă linişte.

A văzut-o pe Hope încetinind pasul, după care s-a oprit. A aruncat o privire spre încheietura mâinii. Madeleine a făcut la fel. Două şi nouăsprezece minute dimineaţa.

Îşi petrecuse aproape jumătate din noul an urmărindu-şi mama. Asta va fi, probabil, una dintre acele poveşti despre care mai târziu vor râde cu toţii.

Hope s-a răsucit pe loc, ca şi cum ar fi căutat ceva ce ştia că n-o să găsească. Apoi a pornit agale, cu pantofii şi paltonul şi buchetul, spre capătul îndepărtat al parcării, unde zidurile fortului se uneau şi ieşeau în afară aproape până la marginea apei.

Apoi a dispărut.

Madeleine a ţâşnit din spatele magaziei. A traversat în fugă parcarea până la colţul de cărămizi unde dispăruse mama.

A privit fâşia îngustă de asfalt, lată de ceva mai mult de

un metru şi lungă de vreo doisprezece, care despărţea fortul de apă. Era mărginită de aceiaşi stâlpi joşi, de aceleaşi lanţuri arcuite. Stânci negre se rezemau de dig; golful se năpustea peste ele.

Nici urmă de Hope.

Cu o mână sprijinită pe cărămizi, Madeleine a pornit pe fâşie până când aceasta a cotit în faţă. A cotit şi ea. Când drumul s-a deschis într-un alcov de sub fort, o curte lată pavată, a zărit o movilă colţuroasă: pantofii cu toc înalt şi paltonul mamei. Hope le lăsase să cadă şi acum patrula alene pe dig, smulgând petale din flori şi azvârlindu-le în mare.

— Mamă?

— *Ce dracu'*... a chirăit Hope, răsucindu-se fulgerător cu mâna pe inimă. Draga mea! a exclamat surprinsă. Ce faci aici?

— Ce faci *tu* aici? a întrebat Madeleine.

— Credeam că nu vii acasă decât luni.

— M-am întors mai devreme. Apoi maşina te-a luat de pe alee şi te-am urmărit. Până la o prăvălie de spirtoase, a adăugat după o pauză.

Zâmbetul lui Hope a pălit.

— Ce faci, mamă?

După o clipă, mama a întors privirea spre apă.

— Prăvălia aia are în spate mezcal de contrabandă. Cu viermişor dolofan şi tot ce trebuie. Am zis că o să iau câteva sticle şi mă întorc curând.

— Dar n-ai făcut-o, a observat Madeleine. Şi n-o faci.

— Nu, a încuviinţat Hope, masându-şi laba piciorului.

Valurile plesneau zidul. Groaza s-a încolăcit în măruntaiele lui Madeleine, a început să sâsâie.

Hope şi-a amintit de flori.

— Mătuşa ta le-a adus în seara asta. Le-am lăsat în maşină, a ţinut morţiş să mi le dea. Niciodată nu ştiu cum s-o iau pe Simone.

A răsucit încet capul unui bujor, l-a aruncat în golf. A oftat din nou.

Apoi s-a întors spre Madeleine.

— Îl duc pe fratele tău de aici.

Madeleine se holba la ea, incapabilă să vorbească.

— Ar fi trebuit să-l vezi pe tatăl tău în seara asta. Nu, *n-ar fi trebuit* să-l vezi. Şi-a umilit copilul din pricina unui *fluture*. I-a spus că e *neputincios*.

— Cole *este* neputincios, a zis Madeleine.

— Atunci este datoria tatălui lui să fie puternic pentru el. Hope a smuls o petală, a aruncat-o în valuri. Cu toate că te înşeli, a zis după o vreme. Cole este cel mai puternic dintre noi.

— Şi atunci unde-i el?

Madeleine a arătat spre golf, spre podul de deasupra.

— O să vâslească până aici să te ia? Toată lumea la bord spre... unde anume?

— Destul, destul. O să sun mâine-dimineaţă. Sau în dimineaţa asta, de fapt.

— Crezi că tata n-o să bage de seamă că aţi plecat?

— Nu în noaptea asta, nu.

Se gândise la asta. Faptul o irita pe Madeleine.

— Petrecerea este încă pe la jumătatea fierberii. El o să se împleticească până sus, în dormitorul lui, crezând că eu m-am împleticit până în al meu. Sau că am rămas să dorm acasă la Dominic. O să sun azi mai încolo. Dar *nu* vreau ca *tu* să fii *amestecată* în asta.

Destul de calmă, atâta doar că încheieturile degetelor ei erau la fel de albe ca bujorii.

— Draga mea, a zis Hope cu vocea mai blândă. Întoarce-te în campus. Vino acasă după-amiază – tata şi cu mine vom fi stat de vorbă până atunci.

— Ce-ar fi să stai de vorbă cu el acum? a întrebat Madeleine, şi şi-a auzit durerea din voce.

Şi furia.

Mama a zâmbit trist.

— Asta-i mai complicat decât ştii tu, iubito.

Câteva riduri i-au tras colţurile gurii; vântul i-a târât peste faţă şuviţe de păr. Părea *bătrână*. Însă ochii îi scânteiau în lumina lunii, şi la fel făcea lănţişorul de la gât. Madeleine a fulgerat-o cu privirea.

— El mi l-a arătat de Crăciun. *Cherchez la femme*. Nu asta-i tot ce face? Doar o caută pe mami?

Hope a tresărit. Groaza din măruntaie s-a răsucit mai strâns, a sâsâit mai tare.

— Întotdeauna îl *cocoleşti*. Se ţine după tine de parcă ar fi Watson. Micile vacanţe mamă–fiu. E aşa de… *ciudat*.

— Încetează. Aud destule de-astea de la tatăl tău.

— Şi atunci de ce n-asculţi niciodată? a ţipat Madeleine. De ce nu-i ţii *niciodată* partea *tatei?* Nu vrea decât să se maturizeze odată Cole! Încearcă să-l *ajute!*

— Nu, a zis Hope aspru, încearcă să-l transforme în cineva care…

— Cineva care *nu este?* Asta-i ideea! Tu vrei ca el să fie cine *este?!* Ciudatul, neputinciosul ăsta…

— *Termină,* Mad…

— Sare dintr-o şcoală în alta, şi totuşi, cumva, niciodată nu învaţă să citească, niciodată nu-şi face vreun prieten…

— *Madeleine*.

Cu atâta forţă, încât până şi Hope pare surprinsă. S-a apropiat de ea.

— Pleacă. Acum. Oriunde vei fi parcat, du-te înapoi la şcoală, şi să nu cumva să îndrăzneşti să spui…

— Cum poţi să-l consideri pe *Cole* mai important decât *noi?* a strigat Madeleine. E un *monstru!*

Trosnetul palmei mamei pe obrazul ei a răsunat ca o împuşcătură. Aşa a şi simţit-o. Încă dinainte ca pielea s-o usture, se zgâia la Hope şocată.

Lovitura a părut s-o smulgă din trupul său. Putea să privească scena ca un martor imposibil: mama întinzând mâna, rostind cinci cuvinte – „Mad, îmi pare tare rău” – şi Madeleine împingând mâinile în faţă, o ciocnire rapidă de palme şi umeri.

Alt trosnet – însă de această dată capul lui Hope ricoşând dintr-unul dintre stâlpii scunzi şi groşi de pe dig. S-a prăbuşit pe pământ, în timp ce o ploaie de petale albe plutea prin întuneric.

Madeleine s-a văzut de departe pe fâşia neagră de asfalt agăţată de fort, pe când îşi privea mama, un morman de

portocaliu şi umbre negre, ca un foc care se stinge.

S-a văzut şi mai de departe cum îşi scutură mama, încercând s-o trezească. Scuturând-o mai tare.

Apăsându-şi gura pe gura ei, răsuflând.

Îngenunchind lângă ea, strângând-o în braţe, legănându-se amândouă înainte şi înapoi. Madeleine hohotind fără sunet.

Şi apoi s-a văzut pe ea traversând în goană parcarea. Pe lângă debarcader, cu răsuflarea întretăiată, şi peste mlaştină, unde a vomitat pe pod. A fugit prin portul de iahturi spre prăvălia de spirtoase întunecată. Spre telefonul public.

A dat năvală înăuntru, cu mâna tremurând. S-a scormonit prin buzunare – „Tati, tati, tati...” –, a îndesat o monedă în aparat. A început să tasteze violent numărul de acasă.

Apoi s-a uitat la cadran, la tastele vopsite în roşu întunecat. Şi-a privit degetele.

A scăpat din mână receptorul. L-a privit zvârcolindu-se la capătul firului ca un peşte. L-a înhăţat, l-a pus la loc în furcă. A şters cadranul cu mâneca. S-a îndepărtat de telefon îngrozită.

Şi s-a uitat în spate spre Jeepul său parcat la jumătatea străzii.

După cincisprezece minute stătea deasupra mamei. Ochii lui Hope erau pe jumătate acoperiţi de pleoape, părul i se răsfirase în evantai deasupra capului. Pe pământ, lângă ea, erau presărate petale – arăta ca un înger de zăpadă. În afară de rana de la tâmplă, roşie pe pielea palidă.

Pe obrajii lui Madeleine se prelingeau lacrimi. Şi-a şters faţa cu mânecile, şi-a trecut braţele pe sub ale mamei şi a început s-o tragă spre parcare, unde le aştepta Jeepul cu portiera din spate deschisă.

A frânat la câteva case mai jos de aleea lor, unde erau parcate şase sau şapte maşini.

S-a uitat la ceas: 3.24 dimineaţa.

Un ciocănit în geam.

— Ce i-ai făcut? a întrebat tatăl ei îngrozit.

Madeleine a închis ochii strâns. Când i-a deschis, el nu era acolo. (Sigur că nu era acolo.) A început să-şi roadă unghia degetului mare.

— Spune-mi ce i-ai făcut! a strigat el.

Ea s-a răsucit spre scaunul pasagerului. Gol. (Sigur că era gol.) Şi-a morfolit o şuviţă de păr.

— Madeleine…

Ştia că el nu-i în spate, dar tot s-a răsucit. Bancheta din spate era goală.

Doar cadavrul mamei, întins cu grijă pe mochetă, cu capul sprijinit pe bluzonul lui Madeleine. Madeleine nu putuse suporta gândul să umple de sânge paltonul cel frumos.

Acum, dârdâind doar într-o bluză cu mâneci lungi, s-a uitat din nou la ceas. 3.27 dimineaţa.

Jeepul a demarat în trombă.

Mai târziu n-avea să-şi amintească ce simţea, ce gândea în timp ce conducea; pur şi simplu s-a imaginat din nou de sus, ca şi cum echipajul tăcut al unui elicopter de pe cerul strivit al unui nou an i-ar fi urmărit fuga.

Şi-a văzut maşina luând-o spre vest, pe lângă catedrale ortodoxe ruseşti şi băcănii chinezeşti.

S-a văzut gonind spre sud de-a lungul autostrăzii Pacific Coast, celebră şi fatală. Case rămâneau în urmă şi se topeau spre est, în vreme ce plaje largi şi ridicături cu iarbă cenuşie se desfăşurau alături de mare.

A pierdut din vedere Jeepul când a plonjat brusc într-o pădure fantomatică, radiografiind copacii cu farurile. Drumul a început să şerpuiască şi să tresară.

Apoi maşina s-a ivit din nou tocmai când o căpiţă abruptă de stâncă s-a înălţat la stânga, mult deasupra ei, ca un val îngheţat. Iar la dreapta, dincolo de o balustradă inutilă şi la cincizeci de metri mai jos, oceanul.

Şi în fine a văzut ţărmul zimţat, o serie de faleze care răsăreau din coastă ca nişte coarne cu poalele scăldate în spumă. Devil's Slide[67].

[67] (aprox.) Toboganul Diavolului.

Farurile ei erau ca două vârfuri de ac strălucitoare.

A smucit maşina spre marginea drumului, unde se termina balustrada. A stins farurile şi a coborât de pe scaunul şoferului. Huietul apei ca într-un ghioc îi umplea urechile.

A deschis portiera din spate.

Când a păşit afară, mama era cuibărită în braţele ei ca un copil, cu paltonul peste piept, cu capul încă înfăşurat în bluzonul de la petrecere. Hope era mai înaltă, însă Madeleine era mai lată, mai puternică, atletă în echipa facultăţii. Mai era şi plină de electricitatea spaimei. Putea să se descurce pe o sută de metri.

A trecut de pe pământul dur pe iarba scundă de pe faleză. Mai departe, în josul coastei, luna privea.

Madeleine a aruncat o privire spre capul mamei rezemat de umărul ei. Hope părea că e adormită.

Cu paşi şovăitori, a pornit în jos pe pervazul de stâncă. Peretele de rocă în spate, tufărişul sub picioare, capătul falezei înaintea ochilor şi marea dedesubt: toate cenuşii ca piatra, negre ca fierul, toate argintii şi sidefate – în afară de catifeaua mamei, care încă mai ardea mocnit cu un portocaliu-închis, ceţos.

Pervazul se înclina abrupt spre mare. Madeleine a coborât cu grijă, cu tenişii încordaţi împotriva pantei. Auzea valurile explodând mult mai jos.

S-a oprit un moment.

Apoi a mers mai departe, strângând-o mai tare pe mamă, până ce s-au apropiat de muchia falezei. Madeleine s-a prăbuşit din nou în genunchi, cu Hope strânsă între braţele şi coapsele ei. La un pas şi o cădere mai departe, apa neagră şi spuma albă se învârtejeau într-un golfuleţ scobit în stâncă.

În linişte, Madeleine a alunecat afară din trupul său. S-a văzut ca un operator de film, ca şi cum asta n-ar fi fost decât o scenă dintr-o peliculă de coşmar.

De undeva de sub buza falezei, s-a văzut înclinându-şi fruntea peste a lui Hope, s-a văzut sărutând-o pe vârful nasului, foarte uşor. Când a ridicat capul, obrajii lui Hope

erau uzi.

Vuietul mării s-a estompat când obiectivul aparatului s-a apropiat, trecând peste iarbă, peste genunchii ei şi peste femeia pe care o ţinea în braţe. Madeleine a început să umple cadrul. Obrajii îi luceau. Ochii îi luceau.

Privea drept înainte – nu la un public, nu la o lentilă imaginară; privea valurile Pacificului, răzvrătite şi întunecate. Aceleaşi valuri pe care nu le mai auzea.

Tăcere. Acum doar umerii ei şi doar faţa ei. Şuviţe de păr îi rătăceau peste frunte. A închis ochii.

Nemişcare.

În cele din urmă, o mână a tras cu blândeţe părul deoparte. Şi aparatul de filmat s-a retras încet, şi din nou valurile s-au auzit pleoscăind. Cealaltă mână îi freca nasul, obrazul.

Marea devenea mai sonoră pe măsură ce aparatul de filmat se retrăgea, înfăţişându-i torsul. Nu mai avea pe nimeni în braţe.

Apoi Madeleine a deschis ochii, a reintrat în trupul său. A văzut luna rece şi oceanul străbătut de valuri aspre.

Ceasul de la mână arăta 4.35 dimineaţa.

În spatele ei, o scânteiere în iarba aspră.

A smuls-o de acolo: o şuviţă de metal. S-a uitat lung la ea. Şi-a ţinut răsuflarea. Se potrivea cu şanţurile din palma ei.

A aruncat o privire înapoi spre ocean. Curând însă mâna i s-a încleştat, iar lănţişorul i s-a prelins din pumn ca apa.

96

Lănţişorul i se prelinge din pumn ca apa.

— L-am păstrat, zice. Vocea lui Madeleine a supravieţuit poveştii, învineţită, dar utilizabilă. Ceea ce se presupune că nu trebuie să faci, ştiu. Însă am făcut-o. Şi după douăzeci de ani l-am adus aici ca să... ca să-l înmormântez în mare.

La depărtare de un sfert de cerc, faţa lui Timbo se îndulceşte – doar o nuanţă, dar îl schimbă.

Vizavi de ea, Nicky – Cole – se holbează îngrozită.

Tatăl lor se uită la marginea labirintului, unde pătura împuşcată în măruntaie s-a aşezat, cu ciucurii fluturând ca degetele unui muribund. Lui Madeleine i se pare că l-a auzit ţipând când ea a rostit acele cuvinte – „I l-am luat eu după ce am omorât-o” –, însă vocea lui a fost înăbuşită de vânt, vuietul din arcuirea unui ghioc.

— De ce n-ai lăsat-o pe mama ta în golf? întreabă Timbo.

Asta e uşoară.

— Am cercetat odată tiparul mareelor pentru o poveste pe care a scris-o tata. Ştiam că un cadavru din golf poate să fie aruncat la mal, însă un cadavru din apa aflată mai departe la sud... Se cutremură. Aşa că m-am întors cu maşina la facultate, spune peste câteva clipe. Întocmai cum mi se spusese. Colega de cameră trebuia să petreacă revelionul în căminul iubitului ei.

Madeleine îşi aminteşte că şi-a lăsat pe jos lângă uşă haina şi încălţările. Îşi aminteşte că a stat acolo în şosete. Îşi aminteşte că s-a apropiat de baie tocmai când un bărbat gol-puşcă ieşea de acolo.

— Însă l-a adus pe el acasă la noi.

Amândoi s-au tras repede în spate, mâna ei ghemuind lănţişorul în palmă, mâna lui plonjând spre vintre.

„Nu ne-am dat seama că eşti încă aici.”

Pumnul îi zvâcnea, aşa de tare îl încleştase.

„Am dormit. Probabil o gripă de iarnă.”

„Ei bine, du-te înapoi în pat, campioano.” El şi-a

încleştat cealaltă mână peste prima şi şi-a târşâit picioarele pe lângă ea. „E vreo trei dimineaţa.”

(De fapt, era vreo cinci dimineaţa. Însă când doamna detectiv de culoarea limetei B.B. Springer i-a cerut colegei de cameră să confirme unde se afla Madeleine de revelion, iubitul şi-a amintit clar schimbul de replici din faţa băii: trei dimineaţa. La o oră după ce cumnatul şi cumnata lui Hope Trapp i-au urat acesteia noapte bună.)

„Şi An Nou fericit.” Cuvintele alunecaseră pe lângă uşă când se închidea, păruseră un ecou al pereţilor cu faianţă. Madeleine a aprins lumina. În oglindă a întâmpinat-o o femeie speriată, cu hainele pleoştite, cu părul lăţos.

Pumnul i s-a descleştat. Lănţişorul era răsucit în palmă.

Madeleine îşi drege glasul.

— Mai târziu m-am dus cu maşina acasă. Din nou. Până să ajung acolo, tata deja trăsese semnalul de alarmă.

Tatăl continuă să privească în pământ.

— L-am păstrat, repetă ea. Din când în când îmi încuiam uşa şi deschideam cutia cu bijuterii şi mă uitam la… la lănţişor. De câteva ori chiar mi l-am pus la gât. Dar în cea mai mare parte a timpului doar… a hibernat. Douăzeci de ani. Simte discul săpând în pielea palmei, strânge mai tare. Apoi îi spune tatălui: Presupun că m-a ajutat să-mi suport frica.

Valurile vociferează chiar sub panta abruptă, însă Madeleine aproape că nu le aude. El o priveşte ameninţător. Ar fi putut să păstreze tăcerea, ştie; dar, oh, era sătulă până peste cap de tăcere.

— Mă îndoiesc că mi-au căzut ochii pe el în ultimii cinci ani.

Îi cad ochii pe el acum.

— Însă ai mătuşii mele, da. Înainte de petrecere. Voia să împrumute nişte bijuterii. Numai că nu eram în camera mea.

Cu doar cinci zile înainte! Aproape că scoate un strigăt de uimire. Lumea s-a înclinat pe axa ei de atunci, s-a rostogolit ca o bilă cu numărul 8 într-un univers paralel. S-au sfârşit vieţi. A Dianei. Şi a sa.

— Aşa că s-a servit singură. Aproape că n-am văzut-o toată seara. De fapt, am încercat să mă feresc de ea. Şi după ce petrecerea s-a sfârşit…

Tatăl îşi ridică ochii spre ai ei, şi în clipa aceea Madeleine înţelege: el va scrie ultimul capitol. Sebastian Trapp a fost întotdeauna lăudat pentru deznodămintele sale.

— După ce i-a mânat pe toţi afară din casă, Simone a încercat să deschidă uşa mea. Ar fi trebuit să răspund. Madeleine înghite în sec înainte să continue: Pentru că, atunci când n-am făcut-o, i-a dat lănţişorul Dianei.

Timbo pare să ridice o mână mai sus, ca şi cum i-ai face semn unui profesor.

— De unde ştii?

Sebastian, ridicând piciorul desculţ, intervine:

— Îngăduiţi-mi mie să explic.

Cu vigoarea ultimului suflu al unui om foarte obosit, în timp ce face un pas în spate.

97

Ăsta-i deznodământul greşit.

Mama e moartă şi Magdala a omorât-o?

Presupusesem că mama e moartă. Presupusesem că *el* a omorât-o.

— După scena din bibliotecă, spune el, şi chiar a fost o scenă, cu decor şi regie, Maddy m-a dus la etaj. Am zăcut în pat o oră bătându-mi capul cu nu aşa de misteriosul Mister al lui Cole. Pe piept îmi stătea bulgărele de sticlă care nu izbutise s-o doboare pe domnişoara Hunter când o pocnise idiotul ăla de Frederick. Domnişoara Hunter însăşi mă doborâse pe *mine* cu un petic de hârtie. Presupusese că ştiu ce i s-a întâmplat soţiei mele. Nu era nici pe departe prima. Eu presupusesem că *ea* ştie, dat fiind că dispăruseră în acelaşi timp – că ea ar putea să dezlege unul sau două mistere vechi. Însă când am citit lângă foc ce scria pe cele două aripi, *Spune-le ce i-ai făcut ei,* mi-am dat seama că amândoi bâjbâim în întuneric. Numai că acum cineva dintre noi ştia.

Un zâmbet care spune „Ce ghinion!” Îndreptat spre mine. Îmi vine să urlu.

În tot acest timp l-am învinuit pe el, l-am *urât* pe el. Cât despre sora mea, gârbovită acolo, cu încheieturile degetelor învelite în argint, nu simt decât tristeţe. Mi-o amintesc pe atunci şi mă uit la ea acum, dincolo de labirint, dincolo de douăzeci de ani. „Pe tine nu te-ar obseda? Să iei o viaţă”, mă întrebase Simone.

A obsedat-o pe Madeleine.

— Apoi, chiar după miezul nopţii, Diana mi-a făcut o vizită, cu un lănţişor legănându-i-se pe degete. „L-am văzut de două ori astăzi”, a zis. „L-am văzut pe Cole dându-i-l lui Hope de revelion. Acum douăzeci de ani. Acum *douăzeci* de minute, Simone mi l-a dat *mie*. Îl împrumutase de la Madeleine.” Am luat lănţişorul, mi-am mijit ochii spre inscripţia de pe pandantiv: *Cherchez la* – mă rog, acum ştim cu toţii, nu-i aşa? Scriu exact acest gen de poveşti, am

putut să fac deducţiile adecvate. Soluţia s-a alcătuit singură. Diana părea… *în transă*. Ca şi cum ar fi zărit o nouă faţă într-un portret de familie. Aşa mă simţeam, desigur, în ciuda faptului că negam. „Hai s-o întrebăm cum a ajuns la ea”, am zis, cu toate că ştiam amândoi *cum*, sau, cel puţin, de la *cine*, ceea ce ne dădea o idee clară despre *motivul* pentru care Madeleine îl păstrase fără să pomenească nimic. Însă Diana a continuat. „E Madeleine”, a şoptit ea. „Madeleine ştie ce s-a întâmplat cu…” „Eşti tulburată”, am zis – încercam cu disperare s-o ţin în prezent, unde ştiam că Maddy n-a făcut nimic rău. „E toată chestia asta cu Cole. Fluturi presăraţi pe aici şi…”

Vântul se înteţeşte şi fluturele mi se bâţâie în mâini. Degetele mele strâng hârtia, fac adâncituri în ea; muchiile îmi taie palmele.

— Însă era prea târziu, ştiam; cumva, ştiam că e prea târziu. „Nu mă interesează *Cole*”, a şuierat ea. „Mă interesează ce s-a întâmplat *atunci*. Mă interesează de ce are ea *acel lănţişor.”* Atunci am zărit un bărbat în oglinda crăpată a toaletei, în pijama albastră şi cu faţa albă, cu o şuviţă subţire de metal într-o mână şi micul bulgăre de sticlă în cealaltă. L-am văzut cum se apropie, cu Diana în spatele lui, doar o flacără portocalie pâlpâind, cu vocea ei neclară.

Sebastian închide ochii.

— Am văzut cutia cu mărunţişuri de sub oglindă, plină cu… oh, butonii, nişte ace de cravată. Şi cuibărită în cusătura capacului era – este – o fotografie de paşaport: fiica mea, la patru ani. În ziua aceea abia putea să stea serioasă. Deschide ochii; îi strălucesc. În fiecare dimineaţă, de mai mult de treizeci şi cinci de ani, când decid cum să-mi împodobesc încheieturile mâinilor şi persoana, o văd pe Madeleine, încercând să nu râdă de mine.

Madeleine încearcă să nu plângă.

— Şi apoi a venit vorba de poliţie. Nu puteam să *gândesc*. Să susţin că e o imitaţie? Sau s-o arunc pe Maddy în Jaguar şi să fug la aeroport? Capul meu, *inima* mea… Însă în vreme ce priveam în oglindă, Diana mi-a spus: „Mă

duc să sun la poliţie”. Cu oţel în voce. Eu mă uitam doar la fotografia aceea, la fetiţa mea. Care nu putea să audă în ce necaz a intrat.

Cravata lui biciuieşte aerul rece, scurgându-se spre Madeleine; pistolul şovăie în mâna lui.

— „Acum, te rog, dă-mi înapoi lănţişorul.” Chiar a zis „te rog”. Am închis ochii. Cu siguranţă nu observase nimeni altcineva, nici măcar Simone nu l-a recunoscut. Dacă Diana ar fi putut doar să... Apoi ea şi-a repetat cererea. Fără „te rog” de data asta. Am ridicat privirea, am văzut-o în spatele meu, cu palma întinsă. Inima mi-a săpat o gaură în piept şi m-am răsucit fulgerător şi mi-am rotit mâna.

O pauză.

— Nu mâna care ţinea lănţişorul, adaugă el. Mâna care ţinea bulgărele de sticlă.

„Ăsta e deznodământul greşit.”

— Am văzut odată o pasăre murind în zbor. Într-un safari. Un pescărel albastru. Pene de un albastru pur, pieptul portocaliu aprins. Îl urmăream cu binoclul când s-a prăbuşit din norii din Congo. Ca şi cum un curent electric s-ar fi întrerupt. Mi-a stat inima în loc privind. Îşi loveşte călcâiul de o piatră şi trece absent în spate, în al treilea cerc. Aşa a căzut Diana. Înainte să atingă podeaua, am ştiut că am ucis-o. A aterizat pe o parte, pe jacheta costumului meu. Acel costum a dispărut de mult, detectivule.

Timbo încuviinţează din cap.

Îşi mută privirea spre mine aşa de iute, că fac un pas în spate.

— Am îngenuncheat lângă pat. Faţa frumoasă a Dianei era înclinată spre mine, ochii ei frumoşi priveau fix. M-am gândit la toate vieţile pe care le-am curmat în cărţile mele. M-am gândit la toate crimele. Acum mă alăturasem acelei frăţii; devenisem un ucigaş, aşa cum jumătate din lume jura deja că sunt. Şi cât de absurd părea dintr-odată – nu că o persoană poate să pună capăt vieţii alteia, ci faptul că ar putea să creadă vreodată că acea moarte n-o să pună capăt şi propriei sale vieţi. Ce personaje stupide am

născocit.

Undeva, un pescăruş scoate un ţipăt de jale. Curând marea o să ia foc.

— Şi totuşi am procedat aşa cum ar putea s-o facă unul dintre ucigaşii mei. I-am pus sub cap un prosop. Am căutat-o prin buzunare – doi cercei cu şurub micuţi, ai lui Madeleine. Am pus lănţişorul în cutia mea cu mărunţişuri. Şi după aceea? Dizolvasem cadavre în var nestins; pusesem în vin de Xeres cucută imposibil de descoperit. Niciodată în şaptesprezece romane nu imaginasem un mod plauzibil de a masca uciderea unei femei cu o rană la cap. O cădere pe scară? Dar acele trepte de marmură sunt rotunjite, şi dacă cineva se ducea la bucătărie la orele mici ale dimineţii? Trebuia să pun o distanţă între momentul morţii şi descoperirea… descoperirea ei. Cu cât sunt mai multe puncte, cu atât e mai greu să le legi între ele. Alternativa accidentului era sinuciderea.

Vocea i se frânge. Tace un pic.

— Nu-mi plăcea asta, dar, ce-i drept, nu-mi plăcea nimic din toate astea. Am deschis uşa – Dumnezeule mare, cum mă temeam de acel întuneric! – şi m-am dus fără să scot niciun sunet în dormitorul Dianei. La fel ca domnişoara Hunter, nu cred în semne – însă, în mod suspect, fereastra era deja deschisă. Nu era o metodă garantată de a muri, fie sinucidere sau accident, exact din motivele arătate de acea doamnă detectiv enervantă. N-ar fi chiar convingătoare. Apoi mi-am amintit o intrigă la care renunţasem, şi mi-am amintit şi de jurnalul Dianei, în care nu mai scrisese de mult, unde după accident şi-a notat suferinţa şi disperarea şi ruşinea pe care le simţea după ce-şi pierduse copilul şi soţul. Familia. *E un clişeu groaznic, dar nu mai pot continua. Vinovăţia o să mă târască în jos şi o să mă înece.* Îmi dăduse voie să-l citesc înainte de căsătorie – se arăta vulnerabilă şi o iubeam pentru asta. Aşa că ştiam unde îşi ţine jurnalul: în birou, la îndemână. Altceva suspect. Nu mi-am petrecut prea mult timp căutând – *vinovăţia m-ar fi târât în jos* –, iar chestia cu înecul a fost, pur şi simplu, o nimereală grozavă.

Scrisese mai mult pe aceeaşi pagină, dar ceea ce aţi citit era tot ce-mi trebuia; am rupt acea parte, am pus-o pe scaun. Asta avea să rezolve problema? Nu pentru enervanta doamnă detectiv. Totuşi, e greu să contrazici un bilet autentic ca scris, dacă nu ca spirit. E greu să stabileşti ora morţii cu un cadavru în apă. Chiar am sperat că Diana îşi revenise până să mă întorc în dormitorul meu. Nu-şi revenise. Am luat-o în braţe – trupul era încă moale, încă oribil de cald – şi am dus-o pe coridor şi în jos pe scară. Ziua nunţii noastre derulată invers. Am trecut pe sub portretul de familie, portretul pe care îl ţin acolo ca să-mi aducă aminte de ceea ce am pierdut. Am culcat-o pe canapeaua din living, am deschis uşile de sticlă. Când m-am întors spre ea, câinele îi lingea vârfurile degetelor. Aproape am izbucnit în plâns. Am dus-o afară. Am… am intrat în apă, m-am lăsat în genunchi. Cine ştie de ce, m-am întrebat ce vor înţelege peştii din asta. Apoi am rostogolit-o… am rostogolit-o cu mare blândeţe pe Diana şi i-am apăsat capul pe marginea heleşteului, ca să intre murdărie în rană. Şi acolo mi-am luat rămas-bun. Orice rămas-bun înseamnă… în fine.

Îşi trece o mânecă peste frunte.

— Înapoi în camera mea, am cercetat covorul – nepătat – înainte să mă furişez din nou în jos pe scară, de data asta spre biblioteca mea, unde am aruncat în foc costumul şi prosopul şi am pus cubul fatal pe sugativă. Fusese evidenţiat din plin mai devreme în seara aceea, absenţa lui ar fi putut să fie observată. Am stat la birou şi am aşteptat. Înghite în sec, apoi adaugă: Am aşteptat până după răsărit, am aşteptat până am auzit un ţipăt.

Răsăritul de astăzi, dincolo de dealuri, a zugrăvit apa într-un albastru aspru, a colorat pietrele de la picioarele noastre în alb şi roşu-ruginiu. De cealaltă parte a labirintului, lacrimile alunecă pe faţa surorii mele; în apropiere, ochii lui Timbo sclipesc.

Ai mei sunt larg deschişi şi uscaţi, nu-mi vine să cred.

— Când m-aţi văzut apoi năvălind în heleşteu, năucit – aceea era suferinţă adevărată. Ca şi cum ţi-ai vedea cu

groază ieşind la iveală conturul palmei pe pielea copilului tău. Diana n-a făcut rău nimănui. Diana n-a fost în locul nepotrivit în momentul nepotrivit. Pur şi simplu, a fost de partea greşită a instinctului omenesc de a-ţi proteja cu orice preţ odrasla.

„Deznodământul greşit.” Privirea mea călătoreşte departe, pe coastă, unde lumina soarelui mocneşte deasupra dealurilor.

— În seara următoare am aflat de la fiica mea că mama ei – şi mama ta, aşa cum ştie acum Madeleine – a murit aproape în acelaşi fel: o lovitură la cap, apoi un mormânt acvatic. Absolut accidental, săvârşisem o crimă trasă la indigo.

Maddy lasă capul în jos, suspinând.

— Aşa că i-am pus în mână lănţişorul – acel lănţişor vagabond, de la Cole la Hope la Madeleine la Simone la Diana la mine şi înapoi la Madeleine – şi i-am cerut ceva: „Îngroapă-ţi mortul”, am zis. Încuviinţează din cap încet înainte de a relua: Şi mi-am ascultat propriul sfat. M-am aşezat la maşina de scris şi am mărturisit – am mărturisit că le-am luat vieţile soţiei şi copilului meu. Alegeţi care soţie. Am luat viaţa Dianei, desigur, însă şi pe a lui Hope, dezamăgind-o. Soarta ei este rezultatul faptelor mele. Şi Madeleine este copilul a cărui viaţă am luat-o – copilul care a renunţat la viaţa sa ca să mă îngrijească –, deşi niciunul dintre cei care au citit acea scrisoare nu s-ar fi gândit că mă refeream la tine.

Se răsuceşte în direcţia mea.

— Nici măcar *tu*, se pare. Ai plecat din casa mea înainte să-ţi pot lua viaţa. Sunt foarte bucuros că ai făcut-o. Şi de aceea m-am predat pe pagina sculptată din nou în mâinile tale. Am vrut să iau povara lui Madeleine. Am vrut să-ţi protejez identitatea. N-am vrut să te caute nimeni dacă tu nu voiai să fii găsită, şi nu i-am spus nimic surorii tale. Aşa că te-am omorât negru pe alb. Şi *asta*, domnişoară Hunter, este rezolvarea ta.

Fluturele pârâie în palmele mele. O pasăre ţipă pe undeva, aproape.

— Mi-am adus aici celălalt copil ca să-mi iau rămas-bun. Dregându-şi glasul, observă: Scena a devenit mai aglomerată decât mă aşteptasem.

De cealaltă parte a labirintului, Madeleine îşi şterge ochii cu pumnul, îşi trece mâneca pe sub nas. Apoi, cu o mică strâmbătură de durere spre tatăl său:

— De ce ai adus un pistol?

— Ca să pot să trag cu el.

98

Îmi îndrept privirea spre Timbo, îl surprind încordându-şi degetele.

— Cine e persoana care o vizaţi, domnule Trapp?

— Pe care.

Haina i se deschide în vânt, alarmată, cămaşa albă e brăzdată de dâre late de sudoare.

— Cam atât despre genul nostru preferat, domnişoară Hunter! Cam atât despre indicii folositoare şi deznodăminte în bună rânduială!

Ştiam că el a făcut-o, *ştiam* – dar nu-i niciun triumf aici, nicio satisfacţie sumbră; nu-i decât tristeţe, profundă şi întunecată. Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea.

Vântul se îndârjeşte acum, şi marea odată cu el. Labirintul începe să se învârtă. Când un val se ciocneşte de faleză, Sebastian păşeşte în al doilea cerc, ca pentru a-şi păstra echilibrul.

Îmi strigă:

— Aş vrea să spun că toate ofensele pe care le-ai suferit n-au fost altceva decât puneri la încercare ale iubirii tale, şi tu, în mod ciudat, ai trecut testul. Aş vrea să…

— Cu cuvintele tale! Părul mi se lipeşte de lacrimi. Cu cuvintele *tale!*

Un zâmbet foarte blând.

— Oh, domnişoară Hunter. Oh, Nicole. Ai fost mai puternică decât mine.

Ochii îmi sunt năpădiţi. Forma lui albă tremură şi se topeşte.

— Ai devenit cea care ai fost întotdeauna.

Mă cuprind cu braţele, plângând în hohote.

Când clipesc, îl văd din nou clar, Webley-ul i se clatină în mână. Arunc o privire spre sora mea, spre poliţist.

— Îi urâm pe cei pe care-i rănim, copila mea, îmi spune Sebastian Trapp. Îi rănim pe cei pe care-i urâm şi-i urâm şi mai tare. Coborâm în spirală pe un canal de scurgere. Ne

soarbe în jos. Am aflat asta prea târziu. Apoi strigă spre Maddy peste umăr, împotriva vântului: Ţine-ţi firea, draga mea!

Timbo se încruntă.

— Domnule Trapp.

— Gata cu uimirea, Madeleine. Spune-i sărmanei tale inimi că nu s-a întâmplat nimic rău.

Cu o mişcare fluidă, Timbo înaintează şi se ghemuieşte şi acum are Beretta în mâna stângă.

— Domnule Trapp. Sper că nu aud vreun rămas-bun tandru.

Tata se răsuceşte spre mine.

— Eşti un detectiv excelent, Nicole, îmi spune cu ceea ce sună a mândrie, în timp ce pistolul îi tremură între degetele încleştate.

Mă simt încălzită şi totodată foarte înfrigurată.

— Sunt?

— Metodele tale sunt neconvenţionale. Chiar ilegale. Dar da.

— *Domnule Trapp*.

Labirintul se învârtejeşte mai repede acum, vântul şi lumina şiroiesc pe coridoare.

— Voiai să ştii dacă am putut cu adevărat să-mi amintesc un anumit timbru după atât de mulţi ani.

— Ai petrecut o zi fericită cu copilul tău, îi răspund.

— Domnule Trapp, o să număr până la cinci.

— Da, o zi fericită, într-adevăr – atât de fericită, de fapt, încât am cumpărat două suluri cu viceregele.

— Unu, strigă Timbo.

— Tată!

Madeleine păşeşte în faţă.

— Al meu este într-o cutiuţă de metal în ultimul sertar din stânga al biroului.

— Am ajuns la doi, domnule.

— Niciun timbru nu lipseşte. Niciun fluture nu şi-a luat zborul.

— Tată, repetă Madeleine.

Lumina de pe pietre curge ca mercurul între noi.

El zâmbeşte larg.

— Timp de douăzeci de ani m-am uitat la ele. Oh, şi…

— Trei.

Falca lui Timbo e încleştată.

— Te rog, zic. Tată.

Întind mâna spre el.

— Şi dacă vei scrie vreodată un roman…

— Tăticule, imploră Madeleine, punând un picior în vârtej.

— Patru!

Însă tata se uită doar la mine, îmi zâmbeşte doar mie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsa să se întindă prea mult.

Păşeşte în centrul labirintului şi îşi duce brusc pistolul la tâmplă.

Şi când împuşcătura biciuieşte aerul, fluturele îmi scapă din strânsoare cu un freamăt de aripi ascuţite şi zboară peste apă, migrând spre largul oceanului, prima şi ultima sa călătorie.

99

Din momentul în care detectivul Timbo Martinez s-a afundat în pădure în căutarea semnalului, Maddy şi cu mine nu ne-am spus niciun cuvânt – nici când el s-a întors pe faleză, nici când a plecat iar să caute ajutoare şi un medic legist, nici în timp ce, asemenea unui poliţist de la circulaţie, îşi dirija colegii pe pervazul de stâncă.

Braţele erau desfăcute larg, la fel şi picioarele ca nişte picioroange; pătura pe care Timbo o pusese peste el nu-i acoperea decât trunchiul şi capul. Tata şi linţoliul lui, fiecare cu o singură rană de glonţ.

La un moment dat, m-am întors cu spatele, spre plaja pe care el şi cu mine ne-am plimbat, şi părea că au trecut ani de atunci. Sclipiri în nisipul ud.

„Ce taine ai putea să ascunzi tu, jună Hunter?”

Apoi Timbo ne-a condus de-a lungul Cărării de Coastă, prin tuneluri de eucalipţi şi pini. Am tras în piept miros de mentă şi pământ, am ascultat mârâind marea nevăzută, am simţit cum vântul îmi despoaie obrajii până se usucă. Şi, îngheţată în măruntaie, oroarea că m-am înşelat – că *noi* ne-am înşelat, împreună.

La nici doi metri în faţa mea, Madeleine mergea greoi, încet, cu gluga pe spate, cu părul revărsat peste ea. Când a trecut de ultima cotitură şi a dispărut, m-am întrebat, brusc înfiorată, dacă atunci când o să trec şi eu de curbă o să descopăr că sora mea a dispărut, a evadat din acest loc şi, poate, din această lume.

Dar nu: aşteaptă în locul din care se admiră panorama, aşezată pe singura bancă.

Timbo o ia înainte în pas alergător, urcă săltând scara de pământ spre parcare. Mă uit la Maddy; dincolo de capul ei lăsat în piept şi umerii încovoiaţi este priveliştea pe care tata a împărtăşit-o cu mine, acel moment desfăşurat cu încetinitorul: marea, norii, dealurile, totul sălbatic şi sfidător, supranatural de luminos.

Acum Timbo se întoarce, mijindu-şi ochii în lumina

soarelui.

— Şase vehicule civile acolo, niciunul parcat la mai puţin de douăzeci de metri de mine. Îşi rostogoleşte pe ceafă o sticlă de apă. De parcă ar şti că sunt poliţist, adaugă.

Îmi aruncă sticla, apoi îşi pune mâna streaşină la ochi, se strâmbă spre Madeleine. Pune o sticlă lângă ea.

Trage adânc aer în piept şi urcă iar pe deal. Mă aşez lângă Maddy, ridic capul spre cerul albastru. Când te gândeşti că am fost martora momentului în care sufletul lui a urcat acolo.

— E prea mult să sper că ai o ţigară.

Are vocea răguşită; faţa îi este dezgolită spre lumină.

— Un pic prea mult, răspund.

Desface capacul sticlei de apă, înghite. Se şterge la gură şi se răsuceşte spre mine. Are ochii injectaţi.

— Te-ai gândit vreodată să-mi spui?

Nu m-am gândit.

— M-am gândit.

— Pentru că mi-aş dori să fi ştiut.

— Şi eu mi-aş fi dorit să ştii, zic şi, spre surprinderea mea, e adevărat.

Trage aer pe nas, aşa de adânc, că din gât îi izbucneşte o tuse.

— M-am gândit că ai stat acasă în toţi aceşti ani din cauză că erai aşa de tristă că mami a dispărut.

— Eram.

— Dar n-a fost de aceea.

Ea priveşte marea. Soarele pe apă se sparge ca sticla în ochii mei şi, pentru o clipă, o văd pe Madeleine trăgând de o sfoară din gâtul unei sticle de bere, ridicând pânzele corabiei micuţe dinăuntru. „Asta este SS *Cole”,* anunţă ea. Am şapte ani şi ea e eroina mea.

— Părea corect, spune. A *fost* corect. Ea n-a apucat să-şi trăiască viaţa. Nici eu nu trebuie să mi-o trăiesc pe a mea. Trebuie să mă dedic tatei – l-am lipsit de ceva. Trebuie…

Îşi oferă faţa cerului, cu ochii închişi; părul începe să i se învolbureze în jurul capului ca un nimb răzvrătit.

— O iubeam! strigă exaltată. Pe acea *magnifi*… acea

forţă a naturii, mama noastră. O *iubeam*. Pe acea *încăpăţânată*, uluitoare – acea *frumuseţe* – acea... Nu-mi vine să cred că sunt făcută din ea. Se cuprinde cu braţele şi murmură: Amândouă suntem.

Mă cuprind şi eu cu braţele şi privesc valurile.

Acum Madeleine deschide ochii, clipind, şi priveşte în susul scării rudimentare, unde Timbo, în vârf, vorbeşte fără oprire cu o femeie a cărei tunsoare paj luceşte în soare într-un roz scânteietor.

Ca şi cum am fi bătut-o pe umăr, B.B. Springer ne observă, ridică o mână. Apoi strânge pumnul şi ridică degetul mare.

— Asta nu-i *Top Gun*, scorpie cu prea multă fructoză. Bombăneala lui Maddy e urmată de alt acces de tuse. Frumos din partea lor că încă nu m-au arestat.

— A fost un accident.

— Faptul că nu l-am raportat n-a fost. Vocea îi sună cu o sumbră siguranţă de sine; a făcut cercetări. Faptul că m-am descotorosit de... de ea n-a fost. Privindu-mă cu asprime, reia peste câteva clipe: Aş fi înţeles, să ştii. Unii oameni poate că nu, dar eu aş fi fost bucuroasă pentru tine. *Sunt* bucuroasă pentru tine, Nicky.

Am un nod imens în gât.

— Îmi pare rău că te-am înşelat.

— Să nu-ţi *pară rău*. Zâmbeşte: ce zâmbet perfect are! Toată lumea *minte*. Ai avut motivele tale. Aşadar, nu mai trebuie să vorbim niciodată de asta.

— Te-am manipulat.

— Fir-ar dracu' al dracului, chiar că da. Însă aveai motivele tale.

Îşi şterge ochii şi mi-i şterg pe ai mei. „Lasă-mă să te iau de mână”, mă rog în gând.

În loc de asta, oftează.

— Sora a făcut-o. Bag mâna-n foc că pe asta n-ai prevăzut-o.

— Nu.

— Mă bucur că ai apucat să petreci ceva timp cu el. Şi el cu tine.

Stăm în tăcere. Mă uit lung la apă.

— Ar fi trebuit să ştiu, spune ea cu voce joasă.

Apoi simt o atingere pe ureche. Îmi ţin răsuflarea. Închid ochii.

Vârful degetului ei îmi urmăreşte foarte delicat osul până la bărbie. Îmi mângâie nasul, scobitura obrajilor; îmi netezeşte pe rând sprâncenele. Şi acum privesc în ochii lui Maddy, strălucitori şi mari.

— Eşti frumoasă, zice.

Nu răspund. Nu pot.

Ne răsucim la unison şi-i vedem pe B.B. şi Timbo coborând uşor pe trepte.

Brusc, ca şi cum ar fi fost chemat, vântul urlă cu aşa putere, că vorbele se împrăştie când Magdala le rosteşte cu gura la urechea mea, îndesându-şi palma fierbinte într-a mea.

— Întotdeauna ai fost, spune în şoaptă.

100

Uşa se deschide cu un mic icnet, ca şi cum aş fi luat casa prin surprindere.

Stau în holul răcoros, cenuşiu al primei case pe care am cunoscut-o în viaţa mea.

După o clipă, mă uit în încăperea cu puzzle-urile. Toate acele puzzle-uri pe jumătate însufleţite, acel canar neliniştit uitându-se la pisică. Şi pictată pe perete, râzând aşa cum, probabil, rareori râdeau prostituatele din estul Londrei acum o sută cincizeci de ani: sora mea.

Însă asta nu-i o carte de istorie; asta-i o carte poliţistă.

Mă răsucesc spre uşa ei.

Nu m-am uitat prea bine prin cameră când mi-a făcut semn să intru acum câteva dimineţi, când ziariştii se împrăştiau din faţa casei. Acum studiez decorul: cărţi broşate jerpelite îngrămădite pe rafturi, cu cotoarele strâmbate; o lampă cu lavă moartă; o colecţie de trofee sportive. Un gargui ghemuit pe marginea patului nefăcut.

Watson se linge pe bot, înclină capul într-o parte, întrebând când se întoarce Maddy.

O strâng în braţe, o pun pe covor.

Cameră după cameră, facem turul parterului. Apoi urcăm pe trepte.

În capul scării le întâlnesc privirea – unul câte unul, de la stânga la dreapta. Sora mea, împachetată ca un cadou în rochia ei albă cu breteluţe. Tata, cu o sprânceană surprinsă. Mama, acel zâmbet care sfidează moartea, larg ca orizontul, iar în poala ei, eu, îmbrăcată ca un băiat. Cu un fluture alb în mâini.

Arunc o privire prin camerele nefolosite ticsite cu statui şi modele ale sistemului solar, florete şi animale-zombi.

Cu un etaj mai sus trec pe lângă uşa Dianei, arunc o privire în dormitorul tatălui meu. Încerc să ghicesc locul în care trebuie să fi căzut ea.

Cu un etaj mai jos, intru tiptil în bibliotecă, de parcă vin nepoftită. Trec pe lângă ferestrele luminate de soare spre

biroul lui, spre şemineul rece din spate. Rafturile cu cărţi de pe fiecare perete se arcuiesc în faţă – nu aşa de departe cât să-şi vomite ocupantele, doar cât să se uite la mine curioase, scârţâind. Mormăie şi murmură, sunetul paginilor întoarse.

Câinele a dispărut.

Un mic far îşi trimite raza în ochiul meu. Cubul de sticlă stă pe sugativă, întocmai cum spusese el. Îl cântăresc în mână, apăs degetul mare pe o muchie. Poate că mi-a absorbit în mod invizibil sângele. Poate că sticla are memorie. De ce nu? Orice altceva are.

În spatele biroului, o cheie neagră iese dintr-un cadran de pe perete. O răsucesc. În şemineu flăcările se ridică în capul oaselor şi se întind după pauza de o noapte.

Mă aşez pe scaunul lui. Fluturii dorm sub Remington. Dacă bătutul lui la maşină nu i-a deranjat niciodată, atunci cu siguranţă eu n-o s-o fac.

Deschid sertarul de jos din stânga. Ridic capacul cutiei de metal dinăuntru. Viceregii sunt rulaţi strâns, strălucitori.

Caut în buzunar, scot lănţişorul. E mai rece decât era când Madeleine a rostit acele ultime cuvinte, când mi l-a împins în palmă.

Îl înclin spre flăcări. Zalele de argint iau foc şi cuvintele gravate pe disc fulgeră clare:

CHERCHEZ LA FEMME.

Am căutat femeia, e adevărat.

Metalul e neted pe ceafa mea. „S-a pierdut în toată agitaţia aceea”, le-am spus poliţiştilor.”A căzut în valuri şi s-a dus la fund.”

Cuibăresc discul sub guler. Apoi închid ochii.

P.S. O bucată din moştenirea mea rămâne nerezolvată.

Vei găsi indiciile deasupra acestei scrisori.

E uşor acum, când stau unde stătea el, născocind enigme pentru cititorii săi. Indiciile din partea de sus a scrisorii sunt – erau – primele cuvinte pe care le-a scris.

Deasupra tuturor celorlalte.

Şi mi le amintesc, mai mult sau mai puţin:

Ăsta n-o să fie un lung rămas-bun. Sunt în biblioteca mea noaptea târziu – aşa de mult trecut de douăsprezece, că suntem aproape la treisprezece.

E simplu. Am asta în sânge.

Mă duc la cele mai apropiate rafturi. Dacă există aici un sistem de catalogare, a murit odată cu tatăl meu; îmi pierd două ore târând scara pe balustradă, atingând cotoare şi cercetând coperţi, până ce o găsesc, la trei metri de podea, cu coperta ciupită, dar bine legată: Raymond Chandler, *Rămas bun pentru vecie*.

Răsfoiesc până la capitolul 13, mă uit la ultima pagină din capitolul 12, unde ultimul rând a fost subliniat cu cerneală roşie.

Nu există capcană mai fatală decât cea pe care ţi-o întinzi singur.[68]

Împing cărţile deoparte, întind mâna în bezna din spatele lor.

Manuscrisul e înfăşurat în (ce altceva?) o panglică. Îmi iau de la Chandler un scurt rămas-bun şi cobor de pe scară. Mă întorc la birou. Dezleg panglica.

Pentru Cole

Întorc foaia.

Iată o poveste doar pentru tine.

Titlul e scris pe foaia de dedesubt.

DIN CER O SĂ CADĂ COPILUL
roman poliţist din seria Simon St. John
de
Sebastian Trapp

[68] Raymond Chandler, *op. cit.*, p. 86.

Şi, în cele din urmă:

Dragă domnişoară Hunter,

Ai grijă cum păşeşti pe scară.

Acum: experienţa m-a învăţat că toţi vor adevărul până dau de el. Poate fi preferabil să aştepţi şi să speri.

În scrisoarea lăsată sub uşa ta îmi asum răspunderea pentru moartea sau dispariţia lui Cole Trapp, în funcţie de cum alegi să citeşti. Asta îi dă lui Cole – dacă trăieşte – opţiunea de a rămâne netulburat oriunde o vrea să se afle, că e într-o junglă peruviană sau într-o gondolă veneţiană sau o bibliotecă din San Francisco. Cine ştie?

În aceasta, ultima mea carte, am împachetat totul şi l-am legat cu o fundă. Simon se întoarce, desigur, alături de inspectorul Trott; de încântătorul domn Myers; de Watson, acel câine neobişnuit de inteligent; de tot soiul de criminali şi aristocraţi şi otrăvitori şi prezicători... precum şi alături de Jack, pe care atât de mulţi au căutat atâta vreme să-l demaşte.

Tu eşti, domnişoară Hunter, cea căreia îi dezvălui acea taină, şi pentru tine am creat ceea ce aş considera una dintre cele mai bune aventuri ale lui Simon St. John. S-ar putea chiar să fie cea mai bună. Şi pentru asta trebuie să-ţi mulţumesc ţie.

Sunt fericit că am avut şansa să te cunosc, fie şi doar pentru puţin timp.

Acest roman este al tău – şi poţi să faci ce pofteşti cu el. Poţi să-l păstrezi pentru tine. Poţi să-l împarţi cu lumea. Poţi să-l arzi – sunt sigur că ai avea motivele tale.

Te rog să fii bună cu Madeleine.

S.T.

A crezut că o să scape nepedepsit, aşa cum nu se întâmpla niciodată cu vinovaţii din cărţile lui. A crezut că o poate proteja pe Madeleine, că mă poate ţine în siguranţă şi fără bănuieli, că târăşte cu el secretele noastre dincolo de *Sfârşit*.

Şi noapte după noapte ascultam cum scria o poveste doar pentru mine.

Arunc o privire peste birou la cubul de sticlă, cu mici flăcări în adâncuri, cu inscripţia luminată. *Îi urâm pe cei pe care îi rănim.*

Oh, el *chiar* m-a rănit. Şi asta, presupun, este cererea lui de iertare. Aş putea s-o păstrez. Aş putea s-o pun pe foc.

Încovoi paginile, le fac să se prefire iute pe degetul mare. Cuvintele zboară într-un stol. St. John. Nepoată secretă. Pumnal. Jack. Blackfriars Bridge. Domnul Myers. Un sărut brusc.

Răsucesc scaunul spre vatră.

Aş putea să pun cartea pe foc.

Aş putea s-o păstrez.

Mă uit la carte. Mă uit la flăcări.

Dau foaia. Încep să citesc.

sfârşitul poveştii

NOTA AUTORULUI

Paul Kantner, născut şi crescut în San Francisco, şi-a descris odată oraşul ca „o sută douăzeci şi şapte de kilometri pătraţi înconjuraţi de realitate”, măsurătoare ajustată un pic de tot în primul capitol al acestui roman. În acel spirit, am plasat *Sfârşitul poveştii* într-un San Francisco dezlegat de la chei: unele străzi se întretaie în unghiuri ciudate, ceaţa e pompată pe scenă când e nevoie şi trei zile de averse înseamnă cu trei prea multe pentru un iunie obişnuit în Bay Area.

Labirintul ascuns din Lands End a fost creat în 2004, cu aproape trei decenii după ce Sebastian i-a cerut mâna lui Hope în centrul lui. În următorii şaptesprezece ani vandalii l-au distrus de câteva ori şi îngrijitorii lui l-au reconstruit de câteva ori, până ce, din păcate, labirintul a dispărut de-a binelea în 2021.

Alte amănunte – orele răsăriturilor din timpul verii, cărările care se încâlcesc deasupra oceanului la Lands End şi aşa mai departe – sunt, din câte ştiu eu, demne de încredere.

Cu alte cuvinte, aceasta este o poveste înconjurată de realitate, cu toate că realitatea păstrează distanţa din când în când. Orice eroare, accidentală sau nu, îmi aparţine.

MULŢUMIRI

Lui Jennifer Brehl, Liate Stehlik, Jennifer Hart, Kelly Rudolph şi tuturor celor de la Morrow. Juliei Wisdom, lui Kate Elton, Liz Dawson, Kim Young şi tuturor celor de la Harper.

Lui Sindhu Vegesena, Rosie Pierce şi Flo Sandelson.

Colegilor mei de la edituri din Australia, Canada, India, Irlanda, Noua Zeelandă şi Republica Sud-africană. Multă recunoştinţă editorilor, agenţilor şi traducătorilor mei internaţionali. (Ştiu că acest roman nu este uşor de tradus!) Vă mulţumesc pentru privilegiul de a-mi vedea cartea în limbile voastre, şi îi mulţumesc şi lui Jake Smith-Bosanquet.

Lui RDF; grupului de la New, de atunci şi de acum (Weston X!); profesorilor şi angajatorilor mei, care de-a lungul anilor m-au încurajat şi m-au sfătuit; lui John Kelly, David Bradshaw, Christopher Butler, Craig Raine; multor oameni din industria editorială – autori, redactori, agenţi, vânzători de cărţi şi alţii; prietenilor mei, familiei şi câinelui meu. Nu mi-aş putea dori pe nimeni mai bun.

Spre deosebire de Sebastian Trapp, tatăl meu mi-a oferit neîncetat iubire, înainte de a dezvălui că sunt gay, în acel moment şi după aceea. Îţi mulţumesc că ai făcut să-mi fie mult mai uşor.

Te iubesc, tată!

CITATE

Puţini sunt autorii care scriu lucruri atât de demne de a fi citate ca autorii de ficţiuni poliţiste. Printre cei la care mă refer în *Sfârşitul poveştii* se numără Raymond Chandler, G.K. Chesterton, Agatha Christie, Edmund Crispin, Arthur Conan Doyle, Alexandre Dumas şi Dorothy L. Sayers. Majoritatea sunt numiţi în text, dar câteva citate rămân neatribuite, aşa că le notez aici în formele lor originale.

Capitolul 8

— „Discreţie", a zis Fen cu mare mulţumire de sine, mi-e al doilea prenume.

— Aşa aş zice. Însă foarte puţini oameni îşi folosesc al doilea prenume.

Edmund Crispin, *Beware of the Trains* (1953)

Capitolele 10, 78

— Conversaţiile sunt întotdeauna periculoase dacă ai ceva de ascuns, a zis domnişoara Marple.

Agatha Christie, *Misterul din Caraibe* (1964)

Capitolul 22

— O femeie care nu minte este o femeie fără imaginaţie şi fără compasiune.

Agatha Christie, *Crima din Mesopotamia* (1964)

Capitolul 54

— Ciudate lucruri, încăperile. Îţi spun foarte multe despre oamenii care trăiesc în ele.

Agatha Christie, *Casa strâmbă* (1949)

Capitolul 60

— Un Manhattan se agită în ritm de foxtrot, un Bronx în ritm de pas de deux şi un martini sec întotdeauna în ritm de vals.

Frances Goodrich şi Albert Hackett, *Un om subţire* (scenariu bazat pe romanul lui Dashiell Hammett, ambele din 1934)

Capitolul 76

— Asta îmi răneşte amorul-propriu, Watson, a zis el în cele din urmă. E un sentiment meschin, fără îndoială, însă îmi răneşte amorul-propriu.

Arthur Conan Doyle, *Cei cinci sâmburi de portocală* (1891)

Capitolul 80

— Dar trebuie să ştii deja, dragul meu, a zis Maiorul cu jale. Practic, suntem la sfârşitul cărţii.

Edmund Crispin, *The Glimpses of the Moon* (1977)

PASAJE DIN CÂNTECE

De asemenea, doresc să le mulţumesc compozitorilor şi interpreţilor cântecelor la care mă refer în carte. Munca voastră a condimentat povestea şi a făcut-o să fie mai bună.

Disco 2000 (Candida Doyle/Jarvis Benson Cocker/Mark Andrew Webber/Nick Banks/Russell Senior/ Stephen Patrick Mackey) © BMG Rights Management, Kobalt Music Publishing Ltd., Universal Music Publishing Group.

Girls & Boys (Damon Albarn/David Alexander De Horne Rowntree/Graham Leslie Coxon/Steven Alexander James). © BMG Rights Management, Sony/ATV Music Publishing LLC, Warner Chappell Music, Inc.

Hungry Like the Wolf (John Taylor/Simon Le Bon/Nick Rhodes/Andy Taylor/Roger Taylor). © Gloucester Place Music Ltd.

One Fine Day (Carole King/Gerry Goffin). © Screen Gems-EMI Music Inc., Shapiro Bernstein & Co Inc.

Tubthumping (Alice Nutter/Allan Whalley/Darren Hamer/Duncan Bruce/Judith Abbott/Louise Watts/Nigel Hunter/Paul Greco). © Sony/ATV Music Publishing LLC.

Walk Like a Man (Robert Crewe/Robert Gaudio). © Kobalt Music Publishing Ltd.

You’ve Lost That Lovin’ Feelin’ (Barry Mann/Cynthia Weil/Philip Spector). © Abko Music Inc., Sony/ATV Music Publishing LLC.

„ÎN TREI LUNI O SĂ MOR.
VINO SĂ-ȚI SPUN POVESTEA MEA."

Așa îi scrie Sebastian Trapp, renumit autor de romane polițiste, lui Nicky Hunter, veche parteneră de corespondență și expertă în ficțiunea detectivistică. Trapp o invită pe Nicky la vila lui extravagantă din San Francisco, rugând-o să-i scrie povestea vieții. Aici, tânăra face cunoștință cu superba Diana, a doua soție a scriitorului, și cu fiica lui mereu protectoare, Madeleine.

Sebastian Trapp este el însuși un mister. Și, probabil, un criminal. Cu douăzeci de ani în urmă, prima lui soție și fiul său adolescent au dispărut, iar cazul n-a fost rezolvat niciodată.

Iar când un cadavru apare în heleșteul cu pești koi din grădina vilei, toți își dau seama că trecutul n-a dispărut, ci doar așteaptă.

„Noul roman al lui A.J. Finn este superb, intens, seducător.
Sfârșitul poveștii m-a hipnotizat."
LISA JEWELL

„Elegant, pasionant, plin de amenințări hitchcockiene.
Încă o dată, Finn reinventează acest gen literar
într-o manieră spectaculoasă."
LUCY FOLEY

„O nouă reușită a lui A.J. Finn. *Sfârșitul poveștii* este
un thriller sumbru, cu o construcție superbă, despre o familie
și secretele ei, unde nimeni nu este ceea ce pare.
O poveste care te atrage irezistibil,
îți taie răsuflarea și, la final, îți frânge inima."
NICCI FRENCH

voxa audiobooks

Tradiție din 1989
www.libris.ro

9 786303 197050